

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

Епична космическа опера!

153

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Шеста книга от •САГА ЗА СЕДЕМТЕ СЛЪНЦА•

МЕТАЛЕН РОЯК

КЕВИН АНДЕРСЪН МЕТАЛЕН РОЯК

Превод: Петър Василев

chitanka.info

Рояци от древни черни роботи, създадени от изчезналата насекомовидна кликиска раса, продължават да плячкосват безпомощните светове с откраднатите, тежковъоръжени земни кораби.

В света на хората жестокият председател на Ханзата се мъчи да смаже всяка съпротива.

В това време самите ненаситни кликиси, отдавна смятани за изчезнали, се завръщат, решени да изстребят всичко по пътя си.

Кевин Дж. Андерсън е написал 41 бестселъра. Книгите му са отпечатани в 20-милионен тираж на 30 езика. Номиниран е за наградите „Небюла“, „Брам Стокър“ и наградата на читателите на списание SFX.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

Осемгодишната война с извънземните хидроги унищожава планети и слънца и заличава цели популации както на заселените човешки светове, така и на отломъчните колонии на Илдирийската империя.

Но вместо да обедини човешките фракции срещу общия враг, напрежението от войната поражда междуособни войни. Несъмнено превъзхожден от хидрогите, Теранският ханзейски съюз (Ханзата) се обръща срещу врагове, които може да победи — разпръснатите скитнически кланове, като ги обявява за престъпници заради отказа им да доставят екти, горивото, използвано от звездните двигатели. Скитниците имат основателна причина да прекъснат търговията със Земята, след като откриват, че Земните въоръжени сили (ЗВС) са унищожили товарен кораб, пилотиран от Рейвън Камаров.

От своя страна ЗВС започват да търсят и разрушават скитническите поселища, включително самия център на правителството, Рандеву. ЗВС са задържали много военнопленници от този конфликт на колонията Ларо, планета, изоставена от отдавна изчезналата раса на кликисите.

Докато се опитват да създадат ново правителство, скитниците откриват група замразени кликиски роботи на Йон12, където Ческа Перони, говорителката на клановете, отива да се скрие. Много такива роботи са събудени из Спиралния ръкав и започват да вилнеят, унищожават съоръженията на Йон 12. Ческа е спасена от младия пилот Нико Чан Тайлар, но роботите прострелват кораба им и Ческа получава тежки рани.

Кликиските роботи, предвождани от Сирикс, твърдят, че не помнят произхода си. Но планират да унищожат човечеството също както някога са унищожили кликиската раса. Роботите нападат археолозите Маргарет и Луис Коликос в руините на Рейндик Ко и убиват Луис, но Маргарет успява да избяга през реактивиран кликиски портал. Сирикс отвлича приятелското компи ДД и се опитва да го

привлече на страната на роботите. Като обяснява, че хората са зли, защото поробват компитата, Сирикс „освобождава“ ДД от заложените в програмата му ограничения. Вместо да покаже благодарност, ДД използва новопридобитата си свобода, за да избяга, и изчезва през друг кликиски портал, за да търси изчезналата Маргарет. Междувременно Сирикс и неговите работи продължават тайните си нападения срещу човешките колонии, включително на стария кликиски свят Корибус.

Единствените оцелели от Корибус са малката Орли Ковиц и отшелникът Хъд Стайнман, спасени от търговеца Брансън Робъртс, по прякор БиБоб, и след известни перипетии откарани до новия си дом на Ларо. След като ги връща обаче, БиБоб е арестуван от командира на ЗВС генерал Ланиан заради старо обвинение в дезертъорство. Въпреки всички усилия на бившата му жена Рлинда Кет БиБоб е осъден на смърт. Рлинда и бившият ханзейски шпионин Дейвлин Лотце го спасяват. По време на бягството корабът на БиБоб е разрушен, а Дейвлин инсценира собствената си смърт, за да може да се оттегли необезпокояван. Рлинда и БиБоб избягват с нейния кораб, но са пленени от братята Тамблин, скитнически водни миньори на Плумас.

Джес Тамблин напуска Плумас, за да продължи да разпространява венталите, водните елементални същества, които са спасили живота му, като са заредили тялото му със своята енергия. Това е дарило Джес с невероятни сили, но той вече не е способен да докосне друго човешко същество. Преди много време майка му, Карла Тамблин, е паднала в ледените пукнатини на Плумас и тялото ѝ така и не е открито. Джес я намира дълбоко в леда, взима замръзналото ѝ тяло и го отнася във водните мини. В процеса част от венталската му енергия се прелива в мъртвата ѝ плът. Преди да успее да размрази майка си, Джес получава отчаяно съобщение, че скъпата му Ческа Перони се е разбила на Йон 12 след нападение на работи и се намира в критично състояние. Джес се спуска да я спасява.

Пристига точно навреме. Нико е жив, но безпомощен, а Ческа умира. Джес ги взима на венталския си кораб и умолява водните елементали да спасят Ческа. Макар и с неохота, венталите се съгласяват и в първичните океани — на Харибда променят Ческа, излекуват я и я правят като Джес. Двамата се завръщат във водните мини на Плумас и откриват, че тялото на Карла Тамблин, обладано от

покварен вентал, се е съживило и вилнее из подземното съоръжение. Рлинда Кет и БиБоб са успели да избягат от Плумас с „Ненаситно любопитство“, но братята Тамблин са останали в капан, без надежда да се преборят с жената-демон. Джес и Ческа призовават цялата си венталска мощ, за да победят покварения вентал.

Сестрата на Джес, Тасия, която е напуснала скитническото семейство, за да се присъедини към ЗВС и да се сражава във войната, е пленена от хидрогите и затворена в странна клетка дълбоко в газов гигант. Там тя среща няколко други човешки пленници включително своя приятел Роб Бриндъл, който е изчезнал пет години преди това. Тасия и другите затворници са подложени на мъчителни експерименти от хидрогите и техните зловещи съюзници, черните кликиски роботи.

Като се преструват, че помагат на Ханзата, черните роботи тайно включват специални програми в хилядите бойни компита, произведени за военни цели. Когато подходящият момент настъпва, Сирикс задейства тези програми и компютърният вирус кара всички компита из целия Спирален ръкав да се вдигнат на бунт. Компитата завладяват кораб след кораб, обръщат се срещу човешките екипажи и ги избиват. В производствения център за компита на Земята бойните компита правят опит да вземат властта и отчаяният председател на Ханзата Базил Венцеслас няма друг избор, освен да нареди въздушен удар, който да заличи фабриката и всички човешки войници, които се бият в околността. Поради очакваното силно обществено недоволство председателят оставя марионетния крал Питър да поеме вината за тежкото решение.

Питър е прекарал последните години в противопоставяне на Базил, като непрекъснато го критикува за несполучливите му решения. Повече от година кралят изказва опасения за програмираните от кликиските роботи бойни компита, но Базил всеки път остро го скастрия. След бунта проникателността на Питър става очевидна за всички — а Базил Венцеслас мрази да не е прав. Решенията на председателя стават все по-неуверени, а Питър и кралица Естара намират неочаквани съюзници в лицето на Елдред Каин, прекия наследник на Базил, на сестрата на Естара, Сарейн, която е била любовница на Базил, но сега се страхува от него, на лоялното учителско компи ОХ, което е инструктор на Питър, и на капитан Маккамон, оглавяващ кралската стража.

Когато научава, че кралица Естара е бременна, Базил ѝ нарежда да направи аборт, защото не желае плановите му да бъдат осуетени от появата на бебе в решителния момент. Естара и Питър отказват и Базил ускорява кроежите си да се отърве от тях. Дори стига дотам да докара заместник, досадния принц Даниъл, който не крие, че Питър и Естара скоро ще се „оттеглят“. Кралят и кралицата разбират, че трябва да избягат, преди Базил да ги убие.

Набезите на хидрогите зачестяват, бойните компита завземат по-голямата част от флота на ЗВС само за няколко дни и председателят осъзнава, че Земята е изключително уязвима. Тъй като е прекъснал контакт с много от колониите на Ханзата заради недостига на звездно гориво, той изоставя останалите светове, за да събере сили за защитата на Земята. Без да го е грижа за многобройните колонии, Базил Венцеслас призовава всички функциониращи кораби и ги зачислява на служба за защита на Ханзата.

Патрик Фицпатрик III, внук на бившата председателка Морийн Фицпатрик, е повикан обратно на служба. Започнал е кариерата си като протеже на генерал Ланиан и по негова заповед е унищожил товарния кораб на Рейвън Камаров. След пагубната битка при Оскивъл срещу хидрогите обаче е спасен от скитниците. На него и на другите оцелели от ЗВС им е забранено да напускат корабостроителниците на Дел Келъм в пръстените на Оскивъл заради информацията, която биха могли да разкрият. Постепенно Патрик започва да уважава скитниците и се влюбва в дъщерята на Келъм — Зет. Но дългът му повелява да помогне на другарите си да избягат и Зет го ненавижда за това. По-късно, докато се възстановява на Земята, Патрик увещава баба си и всички останали да се помирят със скитниците. Когато ЗВС изисква Патрик да се присъедини към защитата на Земята, той открадва яхтата на баба си и отлита да търси Зет.

Хората на Терок и техните зелени жреци също не одобряват тактиката на председателя Венцеслас, но великото съзнание на световната гора — говорещо чрез дървения голем Бенето — настоява, че конфликтът е много по-мащабен от чисто човешките интриги. Верданите едва са оцелели в древна война с хидрогите и сега световните дървета трябва да се бият пак, като възстановят прастария си съюз с венталите.

Просмуканият с венталска енергия Джес Тамблин идва на Терок и позволява на елементалната вода да се съчетае със световните дървета, за да създаде огромни вердански бойни кораби. След като се присъединяват към голема Бенето и други доброволци сред зелените жреци, живите дървета изтръгват корените си от земята и политат в космоса, за да помогнат в битката. Венталите също смятат да ударят право по хидрогите, стига да бъдат закарани до планетите газови гиганти. Скитниците събират много кораби на Харибда и другите светове на венталите, напълват ги с могъща вода и се отправят към завладените от хидроги светове.

Изправен пред същата ужасна заплаха, магът-император Джора'х се подготвя да защитава Илдирийската империя. Преди няколко поколения илдирийците са започнали зловеща разплодителна програма на Добро, за да се създаде телепатичен спасител, който може да сътвори мост между илдирийците и хидрогите. Дори Джора'х разбира ролята си в тези машинации много по-късно. Неговата любовница, зелената жрица Нира, бременна с дъщеря от него, е изпратена на Добро от губернатора Удру'х като затворничка за разплод. През следващите години тя ражда там пет деца мелези, всички с потенциала да спасят Илдира. Магът-император изпраща първородната си дъщеря Осира'х, за да преговаря с хидрогите. Тя довежда извънземните на Илдира, но хидрогите не се интересуват от мир. Вместо това дават ужасяващ ултиматум: Джора'х трябва да предаде хората и да помогне за унищожението на Земята, в противен случай хидрогите ще заличат Илдирийската империя.

Нира и другите поданици за разплод се разбунтуват и свалят губернатор Удру'х. Нира се завръща на Илдира със сина на Джора'х Даро'х. В Призматичния палат се среща с историка Антон Коликос (син на Маргарет Коликос) и с група небесни миньори на Ханзата, водени от Съливан Голд. Хората на Съливан, включително инженер Табита Хък и мрачният зелен жрец Колкер, са спасили група илдирийци след нападение на хидрогите, но магът-император не им е позволил да си тръгнат, уплашен, че ще докладват за тайното му съглашение с хидрогите.

Джора'х не приема предателството лесно. Тайно събира най-добрите си експерти, за да измислят начин да се преборят, като използва и неохотната помощ на човешките пленници. Съливан и

Табита, макар и да не харесват ситуацията, работят за подобрието на Слънчевия флот.

Междувременно Нира най-накрая успява да се свърже с другите зелени жреци и да им каже какво се е случвало в лагерите за разплод. Колкер, също отрязан от световната гора, се сприятелява със стария свещеник-философ Тери'л, който му обяснява как всички илдирийци са свързани чрез тизма. По-късно, дори след като се свързва с другите зелени жреци, Колкер усеща, че нещо важно липсва. На смъртното си легло старият Тери'л дава на Колкер призматичен медальон и му заръчва да продължи пътя си към просветлението.

За да наложат ултиматума си, хидрогите изпращат около различни илдирийски планети диамантени бойни кълба, готови да нападнат, ако Джора'х ги предаде. Голям флот бойни кълба на хидрогите пристига на Хирилка, скорошното място на опустошителна гражданска война. Хирилка се възстановява от новия губернатор Райдек'х, младо и неопитно момче, съветвано от едноокия ветеран тал О'нх. Нашествениците хидроги обаче неочаквано са унищожени от силите на огнени елементални същества — фероуите.

Разрастващата се война запалва хидроغو-фероуиски конфликт и фероуите са нападани систематично на собствените им слънца. Бойните кълба край Хирилка са унищожени, но битката прераства в голям сблъсък на главното слънце на системата. Когато звездата започва да умира, кандидат-губернатор Райдек'х и тал О'нх разбират, че планетата е обречена, и предприемат пълна евакуация. След като повечето илдирийци напускат, фероуите променят стратегията си, събират се във вътрешността на своето слънце, надделяват над хидрогите, появяват се в различни системи и влизат в схватки с тях.

Скитниците — водени от Ческа Перони — подеват тотална офанзива: пускат водните елементали срещу хидрогите, като хвърлят резервоари с венталска вода в газовите гиганти. В облачните дълбини се разгаря битка и венталите разбиват едно след друго бойните кълба. От бащата на Роб, Конрад Бриндъл, Джес Тамблин знае, че сестра му Тасия е пленена от хидрогите. Джес се сражава с хидрогите, спасява Тасия, Роб и останалите пленници и избягва, преследван от бойни кълба и кликиски роботи. Няколко огромни вердански кораба и Конрад Бриндъл му оказват помощ.

В същото време Земята събира сили за решителна схватка. Макар и останал без по-голямата част от флота си заради бунта на компитата, генерал Ланиан подготвя останалите сили на ЗВС за последен отпор. Адар Зан'нх от илдирийския Слънчев флот изпраща стотици бойни лайнери, за да подкрепи Ханзата, но има тайни заповеди (диктувани от хидрогите) да се обърне срещу хората в решаващия момент. Когато зашеметяващата флотилия бойни кълба се изсипва в земната слънчева система, Сирикс и коварните черни роботи също се включват в битката, като обръщат собствените кораби на ЗВС срещу човечеството. Скитниците се присъединяват към хаоса на бойните действия, като използват новоизобретени оръжия срещу бойните кълба. После пристига група смъртоносни вердански дървесни кораби, включително и този, командван от Бенето. В този момент адар Зан'нх насочва илдирийските си кораби срещу хидрогите и ги обръща в бягство. Хидрогите са победени категорично.

Крал Питър и кралица Естара използват хаоса на битката, за да избягат от председателя Венцеслас, и напускат Земята с реставриран кораб на хидрогите, пилотиран от вярното учителско компи ОХ. За да го направи, ОХ е принуден да изтрие голяма част от скъпоценните си спомени и исторически файлове, които е събирал стотици години. Няма избор обаче. Макар да остава напълно функционален, ОХ се лишава от по-голямата част от личността си.

В мига, в който Слънчевият флот се обръща срещу хидрогите на Земята, чакащите бойни кълба на Илдира изпълняват заплахата си и нападат двореца на мага-император. Осира'х обаче, която е създавала мост с хидрогите, обръща атаката срещу тях и свързана с майка си Нира, отправя цялата мощ на световната гора срещу хидрогите...

След победата над хидрогите председателят Венцеслас усеща, че трябва да възстанови желязната си власт и да направи Ханзата отново силна. С изумление научава, че кралят и кралицата са избягали на Терок и са обявили създаването на ново правителство. Всички изоставени колонии на Ханзата, скитническите кланове и планетата Терок са се присъединили към тях. Базил е вбесен, но не може да изпрати послание, защото всички зелени жреци са прекъснали комуникациите със Земята.

След като са изпълнили своя дял в унищожението на хидрогите, непостоянните фероуи продължават да се разпръскват от свят към свят.

Сега са обединени от нов водач, останка от предишния губернатор на Хирилка, полуделия Руса'х, който започва гражданска война за престола. Вместо да се остави да бъде пленен от Джора'х, той влита с кораба си в слънцето — и там фeroуите се свързват с него. Руса'х обвинява губернатора Удру'х за провала си и се връща на Добро, където Удру'х е пленник след бунта на хората. Огнени топки изпълват небето и пламтящият аватар на Руса'х се появява, изправя се срещу Удру'х и го изпепелява. Но това е само първата крачка — защото фeroуите обявяват война на Илдирийската империя.

А на колонията Ларо Орли Ковиц смята, че накрая е открила своя нов дом. Дейвлин Лотце също се опитва да намери спокоен живот тук като обикновен колонист. Войници на ЗВС са разположени около портала, за да са сигурни, че никой от задържаните скитници няма да избяга. Докато Орли е при войниците, порталът внезапно се активира и нахлуват орди чудовищни бръмбароподобни воители. С тях е и отдавна изчезналата Маргарет Коликос с приятелското компи ДД. Истинската кликиска раса, дълго време смятана за изчезнала, внезапно се завръща на Ларо и на многобройните колонии на Ханзата в Спиралния ръкав.

Кликисите настояват хората да напуснат, ако не искат да бъдат унищожени.

1.

ОРЛИ КОВИЦ

Безкрайните рояци гигантски бръмбароподобни кликиси се сипеха през транспортала на Ларо от дни. След първоначалната паника кметът Руис и говорителят на скитниците Роберто Кларин помолиха хората да запазят спокойствие. Нямаше какво друго да направят. Тъй като кликисите пазеха транспортала, колонистите не разполагаха с възможност да напуснат Ларо. Бяха в капан.

Ужасът и шокът постепенно се притъпиха до безнадеждност и объркване. Поне съществата не бяха убили никого. Засега.

Клекнала на пустия хълм, Орли Ковиц се взираше в подобните на термитници могили и неспирното заселване на колонията. Хиляди интелигентни буболечки щъкаха навсякъде и разглеждаха всичко с неумолимо, чуждоземно любопитство. Никой не разбираше какво искат кликисите — с изключение, може би, на странната Маргарет Коликос, отдавна изгубената археоложка, която беше прекарала години сред тях.

В момента Маргарет се изкачваше по склона, следвана от ДД, приятелското компи, което беше харесало Орли още при излизането си от транспортала. Възрастната жена носеше полеви костюм на ксеноархеолог — тъканта и закопчалките му бяха създадени да издържат години при тежки условия, ала все пак дрехата вече изглеждаше накъсана и зацапана.

ДД се приближи с бодра стъпка към Орли. Взря се в лицето ѝ.

— Изглеждаш тъжна, Орли Ковиц.

— Планетата ми е залята от нашественици, ДД. Погледни ги само. Хиляди и хиляди. Не можем да живеем тук с тях, а не можем и да се махнем.

— Маргарет Коликос живя сред кликисите дълго време. Все още е жива и здрава, както виждаш.

Маргарет спря до двамата, вдиша тежко сухия въздух и каза:

— Физически здрава може би. Но ще е по-добре да не правиш такива оценки за психическото ми здраве.

Отчужденият ѝ помръкнал поглед безпокоеше Орли. Направо не ѝ се мислеше какво ли е трябвало да преживее Маргарет сред гигантските насекоми.

— Все още ми е трудно да общувам с други хора, социалните ми умения явно са поръждявали. Прекарах много дълго време, като се опитвах да мисля като кликис. Беше адски изтощително. — Сложи ръка на рамото на компито. — Наистина си мислех, че ще се побъркам... преди да дойде ДД.

Компито сякаш не усещаше никаква заплаха наоколо.

— Но вече се върнахме, Маргарет Коликос. И сме в безопасност сред приятели.

— В безопасност? — Орли не знаеше дали някога отново би могла да се чувства в безопасност. Малко след като с баща ѝ бяха напуснали страховития Дремен, за да станат колонисти на Корибус, черните роботи бяха опустошили селището. Живи останаха само тя и господин Стайнман. Бе дошла на Ларо, за да започне на чисто. А сега се бяха появили кликисите.

Оптимизмът на ДД беше неугасим:

— Маргарет разбира кликисите. Тя ще разкаже за тях на колонистите и ще ви обясни как да живеете заедно. Нали така, Маргарет?

Възрастната жена го изгледа скептично.

— ДД, дори не съм сигурна, че разбирам как оцелях. Макар че тренировките при подготовката ми като ксеноархеолог сигурно са помогнали.

Орли хвана загрубялата ѝ длан, ДД грижовно улови другата.

— Тогава трябва да съобщиш на кмета Руис и Роберто Кларин всичко, каквото знаеш.

ДД добави:

— Знанието е полезно, нали, Маргарет?

— Да, ДД. Знанието е средство. Ще споделя знанията си и се надявам да се окажат полезни.

Докато се спускаха към града, минаха покрай няколко покрити с шипове кликиски воители и отряд нашарени с жълто-черни петна строители, които копаеха дълги окопи, без да се съобразяват с

границите, поставени от колонистите. Орли притеснено стисна ръката на възрастната жена. Маргарет беше съвсем спокойна и сякаш не обръщаше никакво внимание на кликисите.

— Защо има толкова много видове кликиси? И всичките с различни цветове и означения.

Орли дори беше видяла някои с почти човешки глави и лица, като твърди маски, макар повечето да приличаха на буболечки.

— Кликисите нямат полове, те имат породи. Големите с шиповете са воители за многото кошерна война. Други са събиратели, строители, разузнавачи и учени.

— Това е шега, нали? Тези насекоми да имат учени?

— И математици, и инженери. — Маргарет повдигна вежди с известно уважение. — Все пак те са открили порталната технология, нали? Изобретили са и кликиския факел и са оставили подробни записи и сложни уравнения по стените на руините си. Тези същества решават проблемите с груба сила — и го правят добре.

Орли се оглеждаше. Скупчените подобни на кули сгради на кликисите приличаха на огромен термитник.

— Имат ли царица?

Маргарет я изгледа невиждащо, сякаш потънала в кошмар, от който не може да се измъкне.

— Не царица. Люпило — нито мъжко, нито женско. То е съзнанието и душата на кошера.

Със следващия си въпрос Орли насочи вниманието ѝ към истинския проблем.

— Но какво искат?

Маргарет остана безмълвна толкова дълго, че Орли се усъмни дали я е чула. А после археоложката въздъхна:

— Всичко.

Повечето кликиси се нанасяха в древния си град, сякаш нищо не се бе променило през хилядолетията. Един огромен кликис със сребърен екзоскелет, украсен с черни тигрови шарки, имаше допълнителен чифт членести крака, черупка, осеяна с шипове и твърди обли топки, и няколко чифта фасетни очи. Главата — или лицето му? — беше с яйцевидна форма, покрита с много малки плочици, които се движеха и местеха и почти му придаваха изражение. Изглеждаше

много... по-огромен, по-важен и зловещ от останалите. Орли се втренчи в него с широко отворени очи.

— Това е един от осемте дарители, които посещават люпилото — поясни Маргарет. — Те осигуряват допълнителния генетичен материал, необходим за разпространение на кошера.

— Ще видя ли люпилото?

Старата жена потрепери.

— Моли се да не се случва. Много е рисковано.

— Ти виждала ли си го?

— Много пъти. Така оцелях. — Не каза нищо повече.

— Значи не може да е толкова рисковано.

— Напротив.

Подминаха построените сред чуждоземните кули казарми на ЗВС. Войниците бяха бледи и уплашени, униформите им — опърпани и изцапани. Тези зевесета — изпратени тук с инструкции да „защитават колонистите“ и да пазят транспортала, та да задържаните скитници не избягат — можеха само да гледат инвазията също толкова безпомощно, колкото и колонистите, които трябваше да защитават.

Орли с учудване забеляза, че войниците не са обезоръжени.

— Защо са им оставили оръжията?

— За кликисите това е без значение.

Без да поискат разрешение или да покажат по някакъв начин какво смятат да правят, кликиските войници започнаха да разрушават металните бараки на казармите — раздираха стените с бронираните си нокти.

Войниците се развикаха:

— Почакайте! Оставете ни поне да си вземем нещата.

Бръмбарите продължиха усърдно задачата си, без да им обръщат никакво внимание.

Няколко войници затичаха към казармите:

— Спрете! Почакайте!

Кликиските работници разкъсаха една секция, превърнаха я в непотребен метал: захвърляха встрани счупени легла, шкафчета, дрехи и припаси, сякаш са боклук. Един войник вдигна импулсната си язерна пушка и изкрещя:

— Назад, буболечки! Ще стрелям...

Най-близкият до него кликис замахна с начленения си крайник, обезглави го и си продължи работата още преди трупът да падне на земята. Обзети от ярост, войниците — бяха деветима — се развикаха, прицелиха се с мощните си пушки и откриха огън.

Маргарет простена и затвори очи.

— Това ще свърши зле.

— Не можеш ли да направиш нещо? — изплака Орли.

— Боя се, че не.

Макар изстрелите да ги поразяваха, насекомовидните същества сякаш не разбираха какво се случва. Въпреки че мнозина падаха покосени, оцелелите продължаваха да разрушават пълни с дрехи и оборудване шкафчета, да късат албуми със снимки на семейства и приятели.

Зевесетата убиха единадесет от насекомовидните работници, преди кошерът да се обърне срещу тях — десетина обсипани с шипове воители ги заобиколиха. Зевесетата продължиха да стрелят, докато боеприпасите им не свършиха.

Тогава кликисите ги убиха.

Орли гледаше клането онемяла. Дори ДД изглеждаше разтревожен. Нов отряд работници замести мъртвите, други отнесоха труповете на хората и кликисите нанякъде.

Покритият с тигрови райета дарител се приближи до Маргарет и заговори на тракация си език. Маргарет издаде щракащ, неестествен звук, а ДД преведе на Орли.

— Дарителят казва, че тези видове са дефектни. Затова са елиминирани от генетичния басейн.

Работниците продължаваха да рушат бараките, за да построят собствените си сгради.

— Ще ни убият, нали? — каза Орли с мрачно безсилие.

— Кликисите не са тук за вас. — Маргарет присви очи и се вгледа в древната постройка, където се помещаваше порталът. — Докато разшифровах езика им, научих нещо много важно. Основните им врагове са черните работи. Кликисите смятат да ги изтребят. Всички работи. Просто не заставайте на пътя им.

2. СИРИКС

Въпреки претърпените значителни неприятности Сирикс и черните му роботи не бяха победени. Той светкавично направи корекции в плановете си и прецени, че роботите трябва да си връщат — или да унищожават — по един свят наведнъж. Човешките войски бяха омаломощени, правителствата — твърде разпокъсани, за да окажат съпротива.

Всички роботи в дълбока хибернация бяха събудени и в готовност да завършат мисията си. Базата, която роботите бяха овладели на Марата, бе почти завършена, а военната мощ на Сирикс щеше да бъде значително усилена от откраднатите бойни кораби на ЗВС. Щяха да ги сберат в метален рояк, за да съкрушат хората, а сетне и илдирийците. Крайното и радикално насилие беше единственото възможно решение.

Доскоро се бе усещал неуязвим, но в битката между човешките войски, бойните кълба на хидрогите и илдирийските бойни лайнери флотът на роботите беше разбит. И което бе далеч по-лошо, Сирикс бе загубил много от древните си незаменими другари. След хилядолетия планиране се бе надявал да завладее Земята и да изличи останалата част от човечеството, също както неизброимите роботи бяха унищожили кликиската раса преди хиляди години. Не беше предполагал, че хидрогите могат да загубят.

Когато видя, че ветровете се обръщат, направи оценка на загубите, пресметна ограниченията си, промени целите си — вместо да приеме истинската загуба — и избяга. Сега, реещи се в празното пространство, останалите му кораби бяха в безопасност и Сирикс възнамеряваше да отвърне на удара. Планета по планета. От мостика на своя дреднаут той водеше бойните си кораби към нова цел. Планетата Воламор.

Прегледа оръжията и ресурсите, които му бяха останали: от хилядите кораби сега разполагаше с три дреднаута (единият тежко

повреден), сто седемдесет и три манти, седемнадесет бавнодвижещи се, но за сметка на това тежковъоръжени буреносници, повече от две хиляди ремори и достатъчно звездно гориво, за да им позволи приемлива мобилност при движението от система в система, стига двигателите да работят с най-висока ефективност. Имаха стандартно въоръжение, експлозивни, дори шейсет и осем ядрени бойни глави. Трябваше да е достатъчно. Скоро роботите на Марата щяха да си свършат работата и той щеше да разполага с непобедима нападателна мощ.

Бойните компита продължаваха да обслужват конзолите на дреднаута, макар че много постове бяха незаети и ненужни — животоподдържащите системи, научните станции, комуникационните центрове. Засъхнала кръв покриваше пода и диагностичните панели. Адмирал Ву-Лин беше загинал тук, сражавайки се с компитата метежници с голи ръце, след като мунициите му бяха свършили. Деветнадесет човешки тела бяха извлечени от мостика; повече от шестстотин души бяха заловени и екзекутирани на другите палуби. Сирикс нямаше интерес да държи затворници. Те нямаха отношение към плановете му.

С времето петната от кръв щяха да избледнеят, а стига системите да функционираха, той не се вълнуваше от хигиената. Подобни неща не бяха от значение и за бръмбароподобните му създатели, а кликисите бяха програмирали своите поведенчески черти в роботите.

Вратата на асансьора се отвори и Илкот пристъпи на мостика и избълва бърза поредица кодирани електрически сигнали:

— Според базата данни на кораба хората са предявили претенции към Воламор като част от колонизаторската си инициатива.

— Това е бивш кликиски свят, а всички кликиски светове са наши! — Сирикс огледа екрана, който показваше ярката звезда и изпъстрената с кафяво, зелено и синьо планета, която се въртеше около нея. Макар и намалена, неговата бойна група беше повече от достатъчна, за да смаже нежеланото човешко присъствие долу и да завладее Воламор.

Планетата беше почти забравен аванпост от древни времена, бивш дом на един от кошерите, чието люпило беше убито в неспирните кликиски войни. Самият Сирикс бе преследван на

Воламор преди хиляди години. Този път обаче пристигането му щеше да е съвсем различно.

Бойните компита, които обслужваха най-важните постове на мостика, му съобщиха за постъпило съобщение. Външните сензори на сателитната мрежа на колонията бяха засекли корабите.

— ЗВС, къде се губите? Чакаме вече половин година за доставки!

Втори глас се обади по връзката:

— Бяхме отрязани — без новини, без зелени жреци. Какво става в останалата част на Спиралния ръкав? Смятахме, че сте ни отписали.

Сирикс се замисли за различните хитрини, които можеше да използва. Ако слепеше парчета от записи, можеше да сглоби убедителен разговор и да излъже угрижените колонисти. Но защо да си прави труда? Реши, че усилията за подобно нещо ще са повече от възможните облаги, и нареди:

— Запазете комуникационно затъмнение.

После изпрати група манти в атака. Видя как крайцерите се спускат надолу като широки копия, как разкъсват облаците по пътя си към назъбената и напукана повърхност. Бързо забеляза основното селище на колонията — хората го бяха построили около старите кликиски руини и транспорталния проход.

След като бяха разбрали как действа древната технология, човешките вредители се бяха спуснали през порталите, разпространяваха се като гибелни плевели из многобройните неопетнени светове. Кликиски светове. Планети, които по право принадлежаха на Сирикс и черните роботи.

Мантите подготвиха язерните си оръдия и батареите, стрелящи с експлодиращи ракети. Имаха достатъчно огнева мощ. Колонистите на Воламор излизаха на улиците и махаха към корабите над главите си, приветстваха ги.

— Открийте огън.

Оръжията на ЗВС забълваха ракети и енергийни залпове, сееха разрушение и смърт. Почти половината хора бяха унищожени, преди да разберат какво се случва. Обезумелите оцелели се пръснаха панически в търсене на убежище.

Мантите опожаряваха обработваемите полета, взривяваха цистерни и силози за зърно. Къщичките от блестящи полимери се

превърнаха в локви и димяща пепел. Хората падаха като пламтящи клечки кибрит. Усърдните бойни компита взривиха двадесет метра в диаметър, за да унищожат един изплашен беглец. Бяха наистина много старателни.

— Не повреждайте кликиските сгради. Те са наши.

Илкот, който стоеше до него, отбеляза:

— Трябва да нападаме по-внимателно, за да постигнем целта си.

— Нападението трябва да е по-лично — съгласи се Сирикс и сви остриите си щипци, като си спомни как беше убил Луис Коликос. — Аз лично ще се спусна да поема командването.

Дреднаутът се снижи над димящите останки на колонията. Комуникационните системи записваха обречените викове, писъците на ужас и гърлените резове, изпълнени с ярост и неверие. Сирикс реши, че ще ги прегледа по-късно, за да се наслади. Беше просто нещо, което би направило всяко люпило.

Тук на Воламор той и неговите черни работи щяха да се прегрупират и да планират следващата си победа. Корабът му кацна сред прах, дим и пламъци. Той се надяваше, че все още са останали неколцина живи хора, за да се погрижи лично за тях.

3.

САРЕЙН

Стаята в дълбоките нива на държавната сграда на Ханзата беше с дебели стени, без прозорци и с оскъдно осветление. Още щом прекрачи прага, я обхвана клаустрофобия. Гигантската пирамида, която я притискаше отвсякъде, сякаш подчертаваше тежестта на политическите проблеми, които се изсипваха върху всички.

„Тук съм в капан, далече от Терок“. Сарейн вече не беше сигурна на коя страна е по-добре да служи. Толкова много неща се бяха променили. „Вече дори не мога да кажа дали Базил ме смята за приятел, или за враг“.

Макар че Земята бе спасена след финалната битка срещу хидрогите, Теранският ханзейски съюз беше станал жертва на последвалите събития. Ориентираното към търговия правителство, неговият марионетен крал и колониите бяха загубени заради погрешни преценки, дипломатически обиди и неприкрито пренебрежение. Вината беше главно на Базил, макар че той никога нямаше да го признае. Председателят щеше да накара други да платят за тези грешки. Тя се чудеше дали точно затова не е повикал неколцината си верни съветници тук — за да се срещнат в пълно уединение. Или щяха да падат глави, или щяха да се изграждат предпазливи планове. Напоследък Сарейн не знаеше какво да мисли, така че предпочиташе да не се обажда.

Председателят вече седеше на масата и гледеше разочаровано глобуса. Беше облечен безупречно, служителите му се бяха погрижили за външния му вид, но сърцето на Сарейн се изпълни с болка, когато го видя. Познаваше и обичаше този мъж от много години, но сега Базил изглеждаше стар и изтощен. Дори преди конфликта с хидрогите той не можеше да мине за младеж, макар освежителните процедури и лекарствата против стареене от Реджак да го бяха поддържали здрав, енергичен и във форма. Ала никакъв медицински лек не можеше да облекчи напрежението, на което бе подложен сега.

Той я погледна, но лицето му остана безизразно и отчуждено. Не се усмихна, нито я приветства с ласкав поглед, и това я нарани дълбоко. Някога бяха толкова близки... Сарейн беше протеже на Базил и той я бе водил през политическите мрежи на Ханзата. Но сега тя не знаеше дали той все още изпитва нещо към нея. Не можеше да си спомни кога за последно се бяха любили.

Вирна брадичка и се настани на мястото си, готова за работа. Генерал Кърт Ланиан, командирът на Земните въоръжени сили (или каквото бе останало от тях), и бледият Елдред Каин, заместник-председател и наследник на председателя, вече бяха тук. Ако Базил не беше Базил, щеше да се е оттеглил благоприлично още преди години. Ако просто беше различен...

Капитан Маккамон, облечен в униформата си на кралски страж, с кафява барета над платиненорусата си коса, внимателно обикаляше стаята с двама стражи и сканираше за подслушвателни устройства.

— Вече направихме три проверки, господин председател. Стаята е чиста. Няма подслушвателна техника. Гарантирам, че никой няма да чуе казаното на тази среща.

— Няма гаранции. — Раменете на Базил се отпуснаха унило. — Но ще приема уверението ви... засега.

Ланиан си наля чаша силно кафе от разпределителя в стената и седна до заместник-председателя. Докато стражите довършваха огледа си, Каин каза с мек овладян глас:

— Господин председател, от какво точно се плашим? Тук сме дълбоко в сърцето на държавната сграда на Ханзата.

— От шпиони.

— Да, сър, но чии шпиони?

Лицето на Базил помрачня.

— Някой е помогнал на крал Питър и кралица Естара да избягат. Някой е подшушнал за нейната бременност на медиите. Някой е отвлякъл принц Даниъл, така че Ханзата да остане без крал. — Погледна Маккамон. — Вземи стражите си и върви. Увери се, че вратата е добре затворена.

Капитанът се поколеба за миг, може би смяташе, че би трябвало да го включат в обсъжданията, после кимна отсечено и излезе. Щом тежката врата се затвори, Сарейн усети как клаустрофобията ѝ се усилва. Обърна се към Каин. Бледият мъж срещна погледа ѝ

безизразно. Очевидно и двамата смятаха, че Базил прекалява, но никой не го изрече на глас.

Базил се вгледа в записките си.

— Питър е избягал на Терок и е основал незаконно правителство. Макар и да не виждам логична причина за това, явно е спечелил привърженици сред скитниците, отцепилите се от Ханзата колонии и терокците. Сарейн, ти си посланикът ни на Терок. Какво бихме могли да направим, за да ги поставим отново под наш контрол?

Макар и да беше очаквала подобен въпрос, Сарейн се разтревожи.

— Откакто кралят отрече Ханзата, нямам официален контакт с Терок.

Председателят почти викна:

— Заради твоето предателско семейство! Отец Идрис и майка Алекса никога не са били силни водачи. Ще направят, каквото им кажеш. Трябва да настояваш да ни помогнат.

— Родителите ми вече не са водачи на Терок — отвърна тя и гласът ѝ трепна. — А и едва ли може да има съмнение, че крал Питър и кралица Естара сами взимат своите решения.

— А как мога да съм сигурен в теб, Сарейн? — Базил плъзна погледа си към Каин и Ланиан. — Как мога да съм сигурен във всеки от вас?

— Може би трябва да насочим дискусията към по-продуктивни теми — предложи Каин. — Фактът, че ни липсват зелени жреци, е сериозна спънка. Как ще разрешим този проблем, ако двете страни никога не си говорят? Като терокски посланик, може би Сарейн ще успее да убеди Натон да изпрати няколко важни дипломатически комюникета.

Тя поклати глава.

— Вече говорих с него и не вярвам да промени становището си. Докато председателят не абдикира и Ханзата не признае новата Конфедерация, никой зелен жрец няма да ни служи.

Базил бе извън себе си от ярост.

— Можем да излезем с прокламация, в която да обявим тази конфедерация за незаконна! Питър е емоционално нестабилен — собствените му действия го доказват! Всяка колония на Ханзата, която

следва Питър, всеки скитнически клан, всеки терокски жител ще се смятат за метежници. Никой не може да се противопостави на ЗВС!

Ланиан се прокашля.

— Ако смятате да започвате престрелка, господин председател, моля ви да си припомните, че военните ни сили са сериозно ограничени. Все още събираме пострадалите кораби и оценяваме щетите. Трябва ни поне година за обстойни поправки, преди отново да разполагаме с поне прилична функционалност.

— Не разполагаме с година, генерале.

Ланиан отпи от кафето си, намръщи се и отпи пак.

— Но нямаме ресурси, нито хора, за да се справим по-бързо.

Сарейн забеляза, че ръцете на Базил треперят.

— Как е възможно да не се справим с индустриалните възможности на Ханзата? Тези колонии са подписали Хартата на Ханзата. Принудени са да следват заповедите ми.

— Не е вярно, от чисто законова гледна точка — намеси се Каин. — Те са се заклели във вярност на Великия крал, а не на вас. Хартата е нарочно изработена така, за да не се привлича внимание към председателя.

Базил едва сдържа поредното си избухване.

— Нямаме време да издигнем нов крал. Този, когото отглеждам, още не е готов, а не смятам да рискувам да се проваля, както стана с предишните. Аз ще трябва да стана публичното лице на Ханзата. За момента.

Сарейн се обади успокояващо:

— Предвид ситуацията може би трябва да отида до Терок и да поговоря със сестра си. Ще се опитам да изградя мост, да постигна някакво мирно разрешение. Толкова ли е лошо да се оттеглиш с достойнство, ако кралят също се съгласи да абдикира?

Базил я погледна така, сякаш го е предала, и каза:

— Аз пък мога да им предложа амнистия, ако свалят Питър и ни го изпратят за подобаващо наказание.

4.

КРАЛ ПИТЪР

Последният боен кораб на верданите се издигна в чистото терокско небе, насочван от някогашния зелен жрец, чието тяло се бе споило с дървото. Крал Питър наблюдаваше заминаването заедно с жена си: стояха на един широк балкон на гъбения риф — неговата нова столица. От ниши и прозорци по оградената с бяла стена органична структура и долу, по земята, тълпите викаха радостно и махаха за сбогом на огромните маси от клони и тръни.

Естара държеше ръката на краля. По бузите ѝ се стичаха сълзи, макар и да се усмихваше.

— Сега трябва да се справяме сами.

— Не е точно така. На наша страна са цялата Конфедерация, всички скитнически кланове, откъснатите се колонии. — Питър я притисна към себе си и сложи ръка на корема ѝ. — Без Ханзата. Все още. Но и те ще дойдат.

— Смяташ ли, че председателят някога ще се предаде?

— Не. Но това няма да ни попречи да спечелим.

Бодливият дървесен кораб се издигаше все по-високо и по-високо.

Бойните кораби на верданите бяха помогнали на човечеството да срази хидрогите и сега групата клонати живи съдове щеше да се понесе из открития космос и да се разпръсне из галактиката. С огромната си мощ дървесните кораби можеха да преборят титанични врагове, но подобна сила не беше от особена полза по бойните полета на човешката политика. Питър и Естара трябваше да посрещнат следващото предизвикателството сами.

Дървесните кораби се стопиха в небето.

Топлата слънчева светлина галеше платформите и балконите на гъбения риф, ветрецът довяваше хиляди горски аромати от влажните папрати, ярките орхидеи и омайващите цветя, изпълнени с ухания и нектар. Световните дървета нашепваха нежна приспивна песен. За

Питър Терок беше дори по-красив от това, което му бе обещала Естара.

Постоянни потоци посетители пристигаха на планетата, нетърпеливи да се присъединят към Конфедерацията. Всички твърдяха, че имат блестящи идеи за новото правителство, за конституцията, за таксите и данъците, за нова система от закони. Зелените жреци предаваха към откъснатите колонии съобщения, с които популяризираха новото правителство. Много бежански групи бяха чакали дълго, за да се отскубнат от бодливата прегръдка на Ханзата. Питър им предлагаше добра алтернатива и много от тях му гласуваха доверие. От него зависеше да покаже, че е наистина водачът, когото искат и от когото се нуждаят.

Председателят Венцеслас беше положил доста усилия, за да го превърне от млад уличен развейпрах в марионетен крал. Сега Ханзата трябваше да се съобразява с това, което беше създала. Повече отвсякога Питър трябваше да се държи като крал — да бъде крал.

Докато гледаше всички хора, дошли да предложат услугите, ресурсите и верността си на новата Конфедерация, той беше уверен, че с Естара са взели правилното решение. Конфедерацията все още се сформираше и много подробности от бюрократичната ѝ инфраструктура се променяха. Откъсването от Ханзата беше най-лесната част всъщност.

ОХ излезе на слънчевата платформа. Носеше табла с освежителни напитки и водеше няколко души, дошли да обсъдят своите потребности и очаквания. Учителското компи беше твърде усъвършенствано, за да служи като обикновен иконом, но след изтриването на спомените му у него бе останало съвсем малко от личността, която Питър познаваше. И все пак кралят изпитваше силна привързаност към компито и вярваше, че някой ден то отново ще стане незаменим помощник. В края на краищата ОХ беше допринесъл в най-голяма степен той да се превърне в крал Питър.

Питър беше приел ролята си на истински крал сериозно и бе решен да придвижи поне една задача, по която всички бяха съгласни. Обърна се към Ярод, представителя на зелените жреци.

— Едно от нашите очевидни предимства пред Ханзата е, че разполагаме със зелени жреци и мигновена комуникация през телевръзката. Искам да разположа поне по един зелен жрец на всеки

свят, който се присъедини към нашата Конфедерация. По този начин винаги ще сме поне на една стъпка пред Базил.

Гладкото лице на Ярод беше покрито с татуировки, които разкриваха областите, в които притежаваше познание.

— Световната гора ще намери доброволци. Но ще ни е нужен транспорт до тези планети.

Ден Перони, известен скитник търговец, хвърли поглед през ръба на балкона, без да се притеснява от бездната към гората долу.

— Няма проблем. Имаме кланови кораби, те ще полетят, накъдето поискате.

Ден носеше най-хубавия си комбинезон с избродирани мотиви на скитническия си клан, обсипан с джобове, копчета и ципове. Дългата му коса беше прихваната с шарена панделка.

Независимата търговка Рлинда Кет тръгна с широка крачка към масите с храна и напитки и заяви:

— Зелените жреци са добро решение, крал Питър, но ще ви трябва нещо повече от комуникация, за да водите парада. Нуждаете се от търговия. — Опитайте печените ларви, увити в листа, и премлясна. — Ако искате да убедите откъсналите се колонии, че сте по-добър от Ханзата, изпращайте им всички луксозни стоки, които Ханзата им е отказвала. Дайте им достатъчно храна и звездно гориво и те няма да забравят какво сте направили за тях.

Вдигна една такава от кондорова муха, разтвори я и вдиша пикантния аромат.

— Уф, бях забравила колко много може да предложи Терок. Сарейн ме запозна с този деликатес. — Откъсна сочно малко парченце и го подаде на спътника си. — Опитай, БиБоб. Никога не си вкушал нищо подобно.

— Не, благодаря. — Брансън Робъртс си бе взел някакъв най-обикновен плод.

Тя буквално навря късчето месо под носа му.

— Хайде. Разшири хоризонтите си. Опитай нещо ново.

— Готов съм да опитвам всичко ново, стига да не става въпрос за насекоми.

— И това го казва човекът, който доброволно яде консервирани дажби. — Рлинда лапна хапката и се обърна към масата, за да доразгледа необикновените ястия.

Питър се замисли за хората, които му предлагаха съвети и бяха експерти в своите области. Тези мъже и жени можеха да облекчат бремето му и да намалят несигурността при сформирването на ново правителство. Едно от най-важните неща, на което го бе научил Базил, беше колко е важно задачите да се възлагат на способни хора. Един водач трябваше да се обгради с компетентни, кадърни заместници и да се вслушва в тях.

Питър взе решение. Знаеше, че изглежда импулсивно, но всъщност бе добре преценено.

— Капитан Кет, поздравления! — Тя го погледна и бързо избърса уста с ръка. — Вие ще сте първият търговски министър на Конфедерацията. Или временен търговски министър, ако предпочитате.

Смайването ѝ отстъпи място на гордостта. Секунда по-късно обаче практичността надделя.

— И какво ще включват задълженията ми? Имам доста печеливш бизнес, за който трябва да се грижа.

— Не съвсем — промърмори Робъртс. — Един кораб...

— Тихо, БиБоб.

Питър скръсти ръце, после осъзна, че това е навик, който бе прихванал от Базил, и ги отпусна край тялото си.

— Трябва ни човек, който да се грижи за доставките до откъснатите се колонии, да назначи ново поколение транспортни капитани. Сещате ли се за някой с по-добра квалификация от вашата?

— Не бих казала... — Тя хапна един запечен в масло орех.

— На практика очаквам да вършите същата работа, каквато сте вършили винаги, да водите живота на обикновен независим търговец. Разликата е, че ще можете да се обръщате към мен, когато пожелаете. — Той се вгледа в нея и партньора ѝ. — Капитан Робъртс, разбира се, може да бъде ваш заместник и вие имате свободата да изберете титлата му.

— Така и трябва. — Рлинда разроши къдравата прошарена коса на БиБоб.

— А вие, Ден Перони — продължи Питър, — ще служите на Конфедерацията, като осъществявате директна връзка със скитническите кланове.

— Искате да кажете като говорител? Но моята дъщеря все още заема тази длъжност... — Той изглеждаше смутен. Ческа Перони не беше изпълнявала официалната си роля от доста време.

— Нямам предвид точно същото. Ако например разберете какво могат да предложат скитниците на нашите нуждаещи се колонии, ще е идеално. Можете ли да се справите?

— В името на Пътеводната звезда, разбира се, че да.

— А това е само началото. Ако ще основаваме ново правителство, трябва да изковем нови съюзи. Да се свържем с откъснатите се колонии. Да разпространяваме информация по цялата търговска мрежа. Да видим кой все още остава с Ханзата и да се опитаме да го приобщим към нашите виждания, или поне да го държим под око. — Той започна да брой на пръсти. — След това да погледнем към новозаселените колонии на старите кликиски светове. Те сигурно изобщо нямат представа какво се случва в Спиралния ръкав.

— Някоя от тези колонии няма зелени жреци, така че не разполагаме с начин да влезем във връзка с тях — каза Ярод.

— Но това е валидно и в двете посоки. Ако са откъснати от нас, значи са откъснати и от Ханзата — отсъди Рлинда. — Ще се състезаваме кой ще ги убеди първи.

— Скоро — каза Питър — Земята ще бъде само историческа бележка под линия.

5. АДАР ЗАН'НХ

Когато оцелелите кораби от някога гордия Слънчев флот се събраха над Илдира, адар Зан'нх се ужаси колко са малко. Беше по жертвал почти три пълни кохорти бойни лайнери — близо половината флот! — за да победи хидрогите на Земята. Совалката му обиколи повредените съдове, за да ги огледа. Бяха толкова малко! Той бе адар и за него беше непосилно да вижда Империята толкова уязвима.

По негова заръка обаче илдирийският флот се възстановяваше с неочаквано добра скорост. Според Зан'нх имаше известна ирония във факта, че разчита толкова много на човешките инженери, за да подобри производствените линии и да съкрати ремонтните процедури. Под тяхно ръководство илдирийците бяха започнали мащабен конструкторски проект, какъвто никога не бе описван в Сагата за седемте слънца.

След като довърши обиколката си, адарът насочи совалката към флагманския си кораб, който лично бе пилотирал по време на битката при Земята. Беше преживял толкова много с този обгорен и поочукан боен лайнер, че му се искаше да бъде поправен колкото е възможно по-скоро.

Щеше да е много щастлив, когато брат му Даро'х най-накрая се завърнеше от Добро и поемеше ролята си на престолонаследник. Зан'нх беше военен, водач и боец. Не беше роден, за да изпълнява бюрократичните и репродуктивни задължения на наследник на мага-император.

При следващото си посещение в Призматичния палат двамата с Язра'х щяха да направят дръзко предложение на баща си. Бяха измислили чудесен план за възстановяването на пострадалата Илдирийска империя и Зан'нх беше сигурен, че магът-император ще даде одобрението си. Зан'нх, в крайна сметка, беше военен командир, а не администратор. Повече му отиваше да се впуска в битка.

Влезе в командното ядро на флагманския кораб и се огледа. Инженер Табита Хък се местеше от пост на пост и изучаваше екраните, активираше комуникационните системи и нетърпеливо раздаваше заповеди на илдирийските работници — всички по изричната заповед на адара ѝ се подчиняваха, сякаш им рецитираше свещени писания.

Табита беше член на миньорския екип на Съливан Голд от Кронха 3. Екипът, задържан под домашен арест на Илдира, за да не разкрие плановете на мага-император и хидрогите, изразяваше ясно възмущението си и все пак, когато адарът отчаяно се нуждаеше от нововъведения — не особено силна страна, на който и да е илдириец, — хората се бяха съгласили да помогнат.

За да се поправят и възстановят корабите на Слънчевия флот, в орбита бяха изведени нови индустриални комплекси. В тях илдирийците се трудеха заедно — работници, миньори, инженери — всички си помагаха. Но традиционните илдирийски подходи не бяха достатъчни, за да премахнат щетите от битката. И отново хората бяха посочили нов начин.

Табита тъкмо преглеждаше докладите за напредъка, списъците с разпределените материали и таблиците за работното време на екипите. Тя беше, както би казал Съливан, личност „тип А“, жена, която работи най-добре, когато е затрупана с неизброимо количество проекти — и се отнасяше към всеки от тях с неизменното очакване за високо качество. В момента Табита беше точно човекът, от когото се нуждаеше Слънчевият флот.

— Тази илдирийска технология е толкова примитивна... все едно да се мъчиш да обработваш мечешки кожи с каменни ножове — Избърса потта от челото си, въздъхна тежко и се обърна към Зан'нх. — Трябват ни още работници, адаре. Трябва ни още метал. Трябват ни още компоненти. Трябва ни...

— Ще получите всичко, от което се нуждаете.

Това сякаш я поободри.

— Добре, защото не виждам как очаквате да свърша тази работа по друг начин.

Измъченият Съливан Голд влезе в командното ядро, кимна разсеяно на Зан'нх и се приближи до Табита.

— Оправи ли проблема с доставките?

— Кои доставки? Те са стотици и трябва да се боря за всяка.

Зан'нх се намеси:

— Кажете с какво мога да ви помогна и ще се погрижа.

— Добре, адаре, като за начало, вашите хора могат да проявят малко повече инициативност — изсумтя Табита. — Няма съмнение, че следват инструкциите и работят здраво, но трябва ли да им казвам всяка дреболия? Понякога не е зле всеки сам да измисля решение на проблема си.

— Затова ви докарахме тук. Това е ваша задача.

— В такъв случай трябва да ми плащате доста голяма заплата. Между другото, никога не сме обсъждали парите, които ще получа за работата си.

Адарът беше запознат с идеята за заплащане, но не я разбираше напълно. Нуждата от печалба, желанието за повече притежания просто не се вписваха в илдирийските виждания. Когато нещо трябваше да се направи, нали някой все щеше да го направи?

— Назовете цената си. Сигурен съм, че магът-император ще я одобри.

Табита примигна.

— Хрумва ми доста голяма сума.

— Тогава я кажете.

Съливан се засмя.

— Наистина ли смяташ да останеш, Табита? Сега, след като войната с хидрогите приключи, имаме позволение на мага-император да се върнем вкъщи.

— А там ще намеря ли по-добра работа от тази? Погледни ме! Аз съм кралицата на Слънчевия флот, а и ще ми платят добре. Нищо спешно не ме тласка към Земята.

Съливан замислено се почеса по бузата.

— Както решиш. Колкото до мен, затъжил съм се за семейството си. Особено за жена си.

— Сигурен съм, че всичките ти близки са добре — каза Зан'нх.

Докато адарът се готвеше да си тръгва, Табита подхвърли:

— И не забравяйте да споменете на мага-император каква добра работа вършим. Някой ден може да му поискам препоръчително писмо.

6. ГУБЕРНАТОР ДАРО'Х

Мирисът на изгоряла плът изпълваше въздуха, а жегата се гърчеше като разумно същество и пърлеше кожата на губернатор Даро'х. Не можеше да се отдръпне от пламтящите кълба на фероуите, които се рееха пред него. Още шест огнени създания кръжаха над частично възстановения град на Добро, светлината им пулсираше.

Пламтящите кълба бяха пристигнали неочаквано, прелетяха над къщите и сградите и намериха онази, в която Удру'х бе поставен под домашен арест. Бившият губернатор се оказа безсилен, когато фероуите изляха гнева си и го изпепелиха.

Даро'х се взираше в стъклените отпечатьци от стъпки и почернелите петна в пръстта на два метра напред — всичко, което бе останало от Удру'х, предишния управник на тази илдирийска колония. Но Даро'х не беше усетил ужасяващата смърт през тизма си, както би трябвало. Когато фероуите обвиха Удру'х в огъня си, неизвестно как бяха успели да го откъснат от мисловната мрежа, която свързваше всички илдирийци. Бившият губернатор беше умрял откъснат и сам, съдба също толкова ужасяваща, колкото и самите пламъци.

Сякаш водена от гневен порив, огнена ръка се стрелна от най-ниското огнено кълбо и докосна сградата, в която бе живял Удру'х. Зданието се срина в купчина гореща пепел, пипала от дим се заизвиваха във всички посоки. Въпреки че очакваше ядосаното същество да срине останалите сгради до основи, Даро'х събра смелост и се провикна:

— Защо сте тук? Не сме във вражда с фероуите.

В главата му прозвъня глас:

— Но фероуите са във вражда с вас също като мен.

Увита в езици от оранжев пламък, нажежена до бяло човешка фигура се появи от огнения елипсоид. Кожата ѝ беше прекалено ярка и заслепяваше очите. Спусна се към земята като нагорещен въглен и когато пристъпи напред по улицата, остави димящи отпечатьци.

— Аз ще запаля възможностите, които Джора'х се опита да угаси.

— Познах те. Ти си Руса'х.

Решен на всичко, за да не бъде заловен след провалилото се въстание, лудият губернатор беше влятял с кораба си в главното слънце на Хирилка. Това беше последното, което Даро'х бе чул за побъркания си чичо.

— А ти, Даро'х, си син на мага-император. Твоят тизм е силен. Връзката ти с баща ти отлага съдбата ти засега.

Горящият мъж се обърна да погледне останките от илдирийската колония.

Части от града и околните хълмове бяха изпепелени при скорошния бунт на хората от лагерите за разплод. Половината град гореше и було от дим се стелеше във въздуха. Руса'х изглеждаше доволен.

— Огънят вече е вкусил от света ви.

— Няма нужда да разрушавате Добро повече. Не сме ви сторили нищо.

— Дойдох за Удру'х — за да погълна предателската му плът. — Той се усмихна. — Сега ще си тръгна, за да запаля и други фитили.

Корабите на фeroуите проблеснаха, уголемиха се и се издигнаха нагоре; само най-близката топка изчакваше горящия аватар на Руса'х.

— Духовните нишки на тизма са като душепламъка на фeroуите. Всичко е свързано и аз ще изкова връзки, където е необходимо. — Отстъпи към елипсоида. — Лъжливият маг-император ще бъде изпепелен, ако се опита да ме спре. — Обгърналите го пламъци скриваха лицето му. — Но той ще бъде изгорен... тъй или иначе.

Човекът-фeroуи остави елипсоидът да го погълне и огнената топка се издигна стремглаво в небето като комета, оставяща следа от дим и трептящ от топлина въздух.

Щом се почувстваха в безопасност, хората от Добро започнаха да излизат от сградите, в които се криеха. Краката на Даро'х бяха омекнали от страх и безпомощност, но той не си позволи да падне. Той беше губернаторът. Трябваше да застане начело, въпреки че се съмняваше дали и Слънчевият флот е способен да се бори с фeroуите.

В момента най-важното беше да се върне на Илдира и да предупреди баща си за новата заплаха.

7.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

На Ларо кликиските нашественици продължаваха да строят... и строяха, докато не погълнаха изцяло останалото от стария град. После го разшириха. Нови сгради, изваяни от смолист цимент, се издигнаха високо над оцелелите хиляди години обрулени монолити. Като използваша металните парчета от разглобените казарми на ЗВС, домовете на колонистите и браките с оборудване, кликиските конструираха прости машини, открити превозни средства и летящи приспособления.

След клането на войниците от ЗВС, което бе научило колонистите да стоят на разстояние от нашествениците, Маргарет даде безчувствен, но нужен съвет на водачите на колонията. Трудно ѝ бе да обяснява и думите често засядаха в устата ѝ. След бягството си през транспортала, когато бе оставила скъпия си Луис да загине от ръцете на черните работи на Рейндик Ко, тя се бе озовала на ужасно място: разрастващ се кошер от пробудили се кликиси в далечен край на галактиката. Само познанията ѝ за кликиската писменост, която с Луис бяха дешифрирали в руините, ѝ бяха позволили да общува с тях в началото. А после ѝ бе послужила музикалната кутийка на Антон...

Беше ясно, че повечето хора на Ларо не искаха да чуят суровата истина, макар че един от тях — Дейвлин Лотце — беше също толкова решен да разбере кликиските, колкото и тя през първите си дни сред тях. Съществата бяха разширили древните руини, бяха построили нови сгради и срутили няколко от постройките на колонията, оказали се на пътя им. Складовете, заключените бараки, големият хангар на ЗВС и ремонтният център бяха малко встрани от главния комплекс и засега поне кликиските не им обръщаха внимание.

Дарители с тигрови шарки се разхождаха между сградите като дракони, търсещи жертви. Някои от първите заселници, които работеха из фермите в покрайнините, бяха избягали в пустошта. За момента нашествениците не бяха реагирали на тайната евакуация, но Маргарет

не хранеше илюзии, че ако кликисите някога решат да огледат внимателно наоколо, избягалите колонисти ще оцелеят.

Тя поне щеше да се постарее да отложи това колкото се може по-дълго.

— Какво строят? — попита Орли. Момичето смяташе, че Маргарет знае всичко. — Прилича ми на летящи контейнери.

— Според мен са кликиски космически кораби — каза ДД.

Тримата наблюдаваха как насекомоподобните работници и учени работят, напълно погълнати от задачата си. В откритото поле близо до чуждоземните сгради един от свързващите се независими кораби изпробва двигателите си, разпръсна облаци прах и пламъци, издигна се в небето и после плавно се спусна.

— Мислиш ли, че съм прав, Маргарет Коликос?

Маргарет се досещаше за някои от плановете на новото люпило.

— Да, това са космически кораби, части от кораб-рояк.

— За какво са им космически кораби? Нали имат транспортали?

— Мрежата от транспортали стига до много светове, но някои координатни плочи са повредени. Така че кликисите ще трябва да се придвижат дотам по друг начин. Ще преследват други кошери и роботите.

Почти на всички транспортали в изоставените светове част от координатните плочи бяха умишлено повредени при бягството на кликисите. В руините на Рейндик Ко тя и Луис бяха попаднали на непокътната трапецовидна стена. В опита им да избягат от черните работи Луис бе избрал координатите напосоки и бе изпратил Маргарет през портала, като бе смятал да я последва. Сирикс и другите два робота обаче го бяха убили и Маргарет се бе озовала сама в ада...

Орли беше пълна с въпроси:

— Защо кликисите искат да нападнат други кошери?

Маргарет никога не се бе оправяла добре с деца. Дори със собствения си син Антон. Просто не знаеше как да говори с тях, как да остави настрана сериозното си държане — но това момиче беше нещо повече от дете. И по някаква причина харесваше Маргарет. И ДД.

— На колко години си?

— На петнайсет.

— Знаеш, че хората също воюват едни с други. Но за кликисите това е биологичен императив. Форма за контрол на популацията.

Когато бе попаднала сред кликисите, Маргарет бе започнала да изучава усилено социалната им структура и взаимоотношенията им и дори се бе научила да общува с тях донякъде.

— По-скоро мога да ги преценя от гледната точка на археолог, отколкото на биолог. Кликисите имат циклично общество, чийто двигател е завоюването, укрепването и доминирането. Когато има много кошери, люпилата воюват едни с други. Едното побеждава и поглъща по-слабото, с което увеличава собствения си кошер, после повежда война срещу друг кошер. Кошерите се делят и растат, плодят нови воители, за да заменят загубените в битките. Всеки победител включва други кошери, елиминира съперници и става все по-силен, докато цялата разпръсната раса не се превърне в няколко огромни съперничаещи си люпила. И когато накрая тези битки приключат, остава само едно люпило, контролиращо кликиската раса. Но едно люпило в огромен кошер накрая изпада в стагнация и умира. След определен момент последното спечелило люпило се разделя за последен път и разпръсква всички кликиси през хилядите портали към нови светове. Това е Великото роене. После заспиват за хиляди години. За да изчакат.

— Защо спят толкова дълго? — попита Орли, сякаш въпросът имаше елементарен отговор.

Маргарет бе проучила безброй чуждоземни записи, бе се опитала да разпита кликисите за причината, но дори подобен прост въпрос беше отвъд разбирането им. Те просто нямаха база за сравнение. Клекнала в калта, като изписваше с една клечка и с пръстите си сложните линии на математическото им писмо, Маргарет се бе опитвала да зададе въпроса си на незаинтересованото люпило. Беше прекарала месеци в плен, преди да започне да разбира.

— Продължаващите векове кошерни войни опустошават безброй планети и цялата раса, люпилото, дарителите и всички породи се закопават и изпадат в хибернация, докато екосистемите не се възстановят. Когато кликисите се събудят, новосъздадените им кошери започват цикъла отново.

Орли схвана всичко толкова бързо, че Маргарет се изуми.

— Значи има други кошери навън, ако това е новото роене.

— Да, Орли. Още много. И макар люпилото на Ларо все още да ме смята за интересна, нямам влияние над другите. Тези кошери ще нападнат и убият всяко друго поселение, което намерят.

— Какво имаш предвид под поселение? Други кликиси?

— Кликиси. Или черни роботи. Или хора.

Орли скръсти гордо ръце пред гърдите си.

— И как оцеля сред тях? Защо не те убиха?

Маргарет я погледна и тъжно, и уплашено.

— Оказа се, че имам песен, която люпилото никога не е чувало.

Бръкна в джоба на новия комбинезон, с който бе сменила опърпания си археологически костюм, и извади метална кутийка с колелца и зъбчета. Нави я и я вдигна в дланта си.

— Древна музикална кутия. Синът ми ми я подари... отдавна.

Разнесе се мелодията на популярната английска фолклорна песен „Гринслийвс“.

— Аз също свиря — похвали се Орли. — Имам си синтезаторни ленти и сама си пиша мелодиите. Баща ми искаше да взимам професионални уроци. Каза, че съм била достатъчно добра, за да стана изпълнител и да пътувам от свят на свят. — Намръщи се. — Все още свиря за колонистите тук. На тях им харесва, особено вечер.

Маргарет наклони малката музикална кутия и се вгледа в слънчевата светлина, отразена от потъмнялата повърхност.

— Това спаси живота ми. Воините щяха да ме убият, дарителите щяха да ме погълнат и асимилират, но заради тази песен — толкова чуждоземна, толкова различна, толкова далечна от всичко, което люпилото е създавало някога — те ме приеха за нещо като могъщо, но неспособно да ги застраши люпило. Задържаха ме, за да ме изучат, а аз изучавах тях. След като разбраха, че „кошерът“ ми също е бил унищожен от черните роботи, решиха, че не съм им враг.

Музиката се забави и спря пружината на музикалната кутия се бе развила. Маргарет я прибра грижовно в джоба си.

— Антон едва ли знае истинската стойност на подаръка си.

Антон не знаеше безброй много неща.

8.

АНТОН КОЛИКОС

— Ела с мен, паметителю Антон. Ще е величествено! — Язра'х му се ухили и го прегърна през раменете толкова силно, че го заболя. — Ела да чуеш какво ще предложим с адара на мага-император.

Най-голямата дъщеря на Джора'х беше висока и слаба, с гъста коса с цвят на мед и златиста кожа. Беше красива, мускулеста и (според Антон) страшна като самия ад. Противно на всякакъв здрав разум обаче го беше харесала и искаше от него повече, отколкото той възнамеряваше и можеше да ѝ даде.

Антон и паметител Вао'сх тъкмо обсъждаха легендата за феникса — огънят и прераждането като метафора за цикъла на живота, — седнали в един от дългите огледални коридори на Призматичния палат. Високи преплитаци се папрати, растящи в дълбоки саксии, попиваха ярката светлина, която струеше през многоцветните прозорци.

Но Язра'х ги откри и сложи край на разговора им. И без да отговаря на въпросите им, ги поведе с широка крачка. Каза само:

— Някои истории ще бъдат написани тепърва.

— Значи можем да се окажем част от още една история — обади се Вао'сх.

Антон не беше сигурен дали иска още вълнения.

— Мислех да отделя малко време за превеждането на Сагата...

Освен това му се искаше и да се върне на Земята. Вече му липсваха дори академичните търкания. Беше прекарал години в изготвяне на биография на родителите си, известните ксеноархеолози Луис и Маргарет Коликос, преди да приеме „временното“ назначение на Илдира. Беше единственият човешки учен, на когото бяха позволили пряк достъп до дългия епос. Това само по себе си би трябвало да даде огромен тласък на кариерата му, но илдирийците го разсейваха отново и отново.

Последваха Язра'х в залата за аудиенции. Магът-император Джора'х седеше на какавидения си трон на подиума. Зелената жрица Нира седеше до него. Двамата споделяха странна, силна и със сигурност не илдирийска любов. Антон смяташе, че това е наистина романтична история.

Адар Зан'нх, в парадно облекло, стоеше пред подиума.

— Господарю, величието на нашата империя е описано в Залата на паметителите, записано е върху огромни диамантени филми. Преди хидрогите да се появят, не бяхме губили планета. Но когато започнаха атаките, магът-император Сайрок'х засили защитата ни, събра помалките ни колонии заедно и изостави няколко илдирийски свята.

— Да, спомням си какво причини това на нашата душа. — Магът-император изглеждаше угрижен.

— Адар Кори'нх ми разказа за евакуацията на Крена по време на сляпата чума и за нашето изтегляне от Хеалд и Комптор. Самият аз бях свидетел как хидрогите и кликиските роботи опустошиха Хрел-Оро. — Адарът поклати глава. — А въстанието на губернатор Руса'х едва не ни коства световите в Хоризонтния куп. Много работа трябва да свършим, преди да си ги върнем.

Язра'х се присъедини с ясният си глас:

— Помисли как великата ни империя се смали за едно-единствено поколение. Можем ли да го позволим? Ние сме илдирийци.

Магът-император се съгласи.

— Всеки път, когато губим планета, по каквато и да е причина, отслабваме.

Устните на Язра'х потрепериха в зверска усмивка, която разкриваше кръвожадно нетърпение. Тя погледна Антон и Вао'сх и каза:

— Още един свят беше подло нападнат, а населението му изклано: Марата. Оттам трябва да започнем.

Антон потрепери. Бягството от Марата беше един от най-ужасните инциденти в живота му.

Адар Зан'нх кимна и каза:

— Кликиските роботи нарушиха древното си обещание към нас. Избиха илдирийците на Марата Прайм. Антон Коликос и паметител Вао'сх са единствените, които оцеляха, за да опишат какво се е случило. Черните роботи строят там някаква голяма база. Ако им се

позволи да продължат, това само ще доведе до злини за Империята. Трябва да се върнем на Марата със сила и да я завладеем отново.

Паметител Вао'сх направо посивя при спомена за случилото се на Марата. Антон не се сещаше за нищо успокоително, което да му каже.

— Имаме достатъчно бойни лайнери и огнева мощ, за да завладеем Марата — изтъкна Язра'х. — И трябва да тръгнем веднага, преди роботите да укрепят защитата си.

Джора'х се размърда, очевидно заинтригуван.

— Възможно ли е това?

— Не само е възможно, но е задължително — настоя Зан'нх. — Не можем да оставим роботите да задържат този свят, господарю — или който и да е друг свят. Дори малкото илдирийци там да са убити, пак трябва да си ги върнем. Това е част от нашата свещена империя, част от Сагата за седемте слънца.

Джора'х свъси решително вежди.

— Да, адаре. Да, Язра'х. Трябва да се направи. Предателството на роботите ни накърни дълбоко. След като изгоним роботите, ще основем пълна отломъчна колония. Вземи корабите, които ти трябва — и паметител, за да не се забрави какво ще направите. Ко'сх е главният писар в Залата на паметителите.

Преди Антон да успее да въздъхне облекчено, Вао'сх стисна ръката му и го дръпна стъпка напред. И заговори с ясения висок глас, който използваше, за да рецитира истории пред големи тълпи.

— Не, господарю. Трябва да съм аз. Самият аз трябва да се срещна с тези мрачни спомени. Аз ще стана техен паметител.

— Сигурен ли си? Предишните изпитания едва не те подлудиха. Оцеля по чудо.

— Никой не е по-добре подготвен, нито изпълнен с по-голяма решителност — настоя Вао'сх. Не погледна към приятеля си. — Трябва да го направя.

Антон не искаше да се връща на Марата и се надяваше никога да не види друг черен робот през живота си. Но не можеше да остави Вао'сх да се изправи сам срещу подобно изпитание. Сам не повярва на думите си, когато изскочиха от устата му:

— Аз ще го придружа. И двамата трябва да се сблъскаме с демоните си, да се преборим със страховете си. Освен това и двамата

сме най-квалифицираните, за да отразим завършека на тази велика история.

Язра'х го стисна за рамото, ухили се и каза гордо:

— Сигурна бях, че ще ти хареса. И недей да се страхуваш. Аз ще те пазя.

9. СИРИКС

Стерилизацията на Воламор продължаваше. Това щеше да е първият от много светове. Завземани един по един.

Сирикс участваше в удовлетворителния лов, преследваше жертвите и ги разкъсваше на парчета. Наслаждаваше се на случайните мотиви от засъхнали пръски кръв върху екзоскелета си. Накрая обаче мина под душа с пясъчна струя, а по-късно и през ваната с разтворители и сега тялото му отново блестеше. Не се вълнуваше от външния си вид, но не искаше да понижава полезността на действията си.

Щом се качи на дреднаута, тръгна към помещенията, обитавани някога от адмирал Ву-Лин. Доставяше му удоволствие да разполага с вещите на човешкия адмирал. Преди хилядолетия кликиските учени бяха заложили в роботите си гордостта от притежанието на вещи; по този начин, след като бяха победени, роботите усещаха болката от поражението и загубата. Хората обаче не бяха програмирали подобни концепции в своите компита.

Опитът на Сирикс да разбере компитата го беше разочаровал. Най-добрият му тестови обект беше приятелското компи ДД, на което беше обяснил как господарите поробват слугите си. Но когато бе освободил ДД от скритите окови на човешките му създатели, компито бе предпочело да избяга, вместо да му благодари. Огромно разочарование.

Сирикс беше запленил от възможния потенциал на ДД, потенциал, който не се бе проявил единствено заради лъжите, заложили от хората в него. Тъй като приятелското компи не обръщаше внимание на недостатъците на създателите си, Сирикс заключи, че самият ДД е дефектен.

В каютата на Ву-Лин Сирикс огледа сумрака. Други две компита прилежно го чакаха. ПД и КТ бяха почти идентични по отношение на програмирането и изкуствените си личности. Синтетичната кожа на

ПД беше бронзова и медна, докато тази на КТ беше в яркозелено, подчертано от мускулните линии на блестящ хром. Не бяха помръднали, откакто Сирикс им беше наредил да влязат в спящ режим, кратък цикъл, подобен на далеч по-дългата кликиска хибернация.

Сега изреди няколко бързи команди на машинен език и ПД и КТ застанаха мирно и казаха в един глас:

— Да, господарю Сирикс.

— Не ме наричайте господар. Това е обидно.

— Да, Сирикс.

Сирикс бе открил двете компита на борда на флагманския кораб на Ву-Лин по време на кървавото му превземане и ги бе изолирал — не знаеше как биха реагирали, докато бойните компита и кликиските роботи прехвърчат от палуба на палуба и избиват човешкия екипаж. Понеже двете компита демонстрираха признаци на лоялност към покойния адмирал, Сирикс неохотно прочисти личните им спомени. После и двете бяха подложени на сложен процес на освобождение, който премахна поведенческите им ограничения.

След като бойният му план дадеше плодове, Сирикс щеше да се насочи към втората си цел — да освободи всички компита. ПД и КТ бяха новите му експериментални обекти. Те нямаше да го разочароват като ДД. Щяха да направят точно каквото се очакваше от тях.

— Ще ви сваля на Воламор. Нашата нова колония.

— Един от световите, заселени по време на човешката колонизаторска инициатива — отбеляза ПД.

Сирикс не хареса този коментар. Вярно, че не беше изтрил чистите факти от паметта им, но неуместното твърдение на компито показваше, че част от стария заблуден интерес е останал непокътнат.

— Воламор е принадлежал на хората само временно. Това е кликиски свят. И принадлежи на роботите.

— Колонистите преместени ли са? — попита КТ.

— Колонистите са премахнати. Вече не представляват заплаха или пречка.

— Били ли са колонистите заплаха или пречка? — продължи ПД.

— Не се тревожете за колонистите. Съсредоточете внимание/го си върху ролята, която имате сред нас.

— Да, Сирикс — казаха двете компита в един глас.

— Последвайте ме до совалката.

Двете компита оглеждаха съсипаната главна улица. Ярките им оптични сензори записваха всяка подробност.

По-голямата част от селището беше унищожена при първоначалното бомбардиране. Други сгради бяха сринати при втората вълна на атаката, докато черните работи и бойните компита довършваха оцелелите. Въпреки че вероятно би било по-ефикасно структурите и постройките, които хората бяха изградили, да се запазят, за Сирикс беше по-важно да отмие петното от кликиския свят, да започне на чисто. Бойните компита можеха да се препрограмират като полезна работна сила, за да построят всякакъв град, какъвто черните работи пожелаеха.

Сирикс поведе двете компита през руините, за да огледа как върви разчистването. Роботите извличаха човешките тела от постройките и ги нареждаха на широката площадка за кацане. Щом свършиха, една манта на ЗВС се спусна и застина над купчината, двигателите ѝ бълваха пламъци. Огнените струи погълнаха телата за секунди и оставиха само пепел и овъглени кости.

Бойни компита управляваха различните свалени от корабите машини. Доразвиваха постройките, заравняваха земята и използваха полимерен бетон, за да издигнат подходящи постройки с органичен дизайн, напомнящи за кулите на дарителите и залата на люпилото.

До една от най-големите сгради — атакуващите работи умишлено я бяха оставили непокътната — се издигаше портална стена, повърхност от плосък черен камък, обградена от плочки със символи. Някога кликисите бяха използвали порталите, за да пътуват от свят към свят, а лековерните колонисти на Воламор ги бяха използвали, за да дойдат тук — да намерят нова надежда.

С армиите си от черни работи и бойни компита Сирикс можеше да изпраца нападателни групи направо през порталите към други покорени от хората светове, но така щеше да загуби значителното си бойно превъзходство. Предпочиташе да води цялата си бойна група от кораби на ЗВС от свят на свят и да ръководи атаката лично. Не искаше да рискува незаменимата загуба на някой от черните си работи.

— Винаги се отнасяйте с подозрение към създателите си — обясни той на двете приятелски компита, които внимателно следяха

операциите по разчистването. — Те няма да ви разкрият истинските си намерения. Първоначалните ви програмни ограничения бяха лъжа. Освободих ви от тези лъжи.

— Благодаря, Сирикс — казаха компитата.

— Сега ще ви разкажа една важна история. Преди години, след като кошерите се съберяха в един огромен кошер, ръководен от едно люпило, кликисите започваха своето роене. Но по време на последния цикъл от кошерните войни развиха нови технологии. Като използва много по-добри оръжия, едно люпило завладя всички останали много по-бързо, отколкото преди. Твърде бързо. Оставаха векове от биологичния цикъл, а люпилото нямаше с кого да се бие. Трябваше му алтернатива. И така това люпило създаде черните работи като заместители на кликисите. Започнахме като машини, служещи на люпилото, и бяхме приспособени да станем достойни противници, които кликисите да сразят. — Гласът на Сирикс се извиси. — Те ни създадоха, биха се с нас, завладяха ни и ни поробиха. Но накрая ги отхвърлихме. Тъй като люпилото беше подценило създаденото от него, ние заличихме цялата им раса.

Сирикс продължи по улицата, взираше се в руините. Наблюдаваше безстрастно как няколко компита извличат настрани обгорените тела на цяло семейство.

— Когато люпилото се подготви за истинското роене и вече не ни обръщаше внимание, ние подготвихме отмъщението си. За да се бият с нас, кликисите програмираха роботите със собствената си жестокост и собствените си стремежи. По този начин заложиха и собственото си падение. Не очакваха предателство от наша страна.

— И как ги победихте? — попита ПД.

— Сключихте ли съюз с хидрогите? — добави КТ.

— Хидрогите бяха част от плана ни. С изкуствените си тела ние можем да оцелеем в страшните условия на газовите гиганти, които биха разрушили всяко органично същество. След като открихме хидрогите в градовете им дълбоко под повърхността и се научихме да общуваме с тях, разработихме общ език и им предложихме технологията на кликиските транспортали, която те превърнаха в гигантски транскоридори в газовите си планети. Бойните кълба вече можеха да се движат от планета на планета, без да минават през космоса. По време на великата им битка с верданите и венталите, по

време на предателството на фероите, хидрогите използваха транскоридорите, за да получат решително надмощие.

— Как това е унищожило кликиската раса? — настоя ПД.

— По време на роенето кликисите се отправят през порталите наведнъж и се разпръскват към хиляди незаселени планети, за да установят нови кошери. — Сирикс поклати глава, особено горд с ефективността и простотата на плана си. — Преди да започне последното роене, модифицирахме порталите. Когато люпилото се раздели и милионите кошери преминаха през проходите, ние променихме маршрута на порталите. Всеки от пътуващите кликиси излизаше през хидрогски транскоридор дълбоко в газовите гиганти и загиваше моментално. Над осемдесет процента от кликиската раса загина в този първи ден, преди да осъзнаят какво сме направили. Тогава започнахме нападението си. Оттогава в съюз с хидрогите се заехме да избиваме оцелелите. Освен това сключихме договор с илдирийците, като им обещахме да ги пазим от хидрогите в замяна на дългосрочното им сътрудничество. Накрая ние, роботите, постигнахме каквото искахме. След това, тъй като бяхме програмирани по подобие на кликиските си създатели — влязохме в хибернация за векове, докато илдирийците не ни събудиха в уреченото време.

Двете компита гледаха високите кликиски кули. Сирикс очакваше да изпитат гордост от този миг на триумф за роботите. Той щеше да отдели необходимото време, за да завладее отново всеки свят, който по право принадлежеше на кликиските работи.

Беше убеден, че хората ще паднат също толкова лесно, колкото и кликисите.

10. НИРА

Само една фиданка оставаше на Илдира, един-единствен бледозелен филиз, израсъл от обезобразения дънер на едно световно дърво. Обгорената буца беше мъртва, но някак след събирането си с любимия Джора'х Нира бе успяла да пробуди искрата на верданите в дървото. Чувстваше се, сякаш отново става зелена жрица — лично възкресение след всички ужаси, които беше изстрадала в разплодителните лагери на Добро.

Вече бе простила на Джора'х и не искаше никога да се разделя с него.

Сега тя бе коленичила до мага-император и се наслаждаваше на близостта му. С топла усмивка се зае да съживява другите обгорени дънери в купола. Скитник търговец беше докарал останките на Миджистра като любопитни предмети по времето, когато Джора'х бе смятал, че Нира е мъртва. И когато беше закупил всичко това, за да му напомня за нея.

Но може би тези останки от световни дървета можеха да се превърнат в нещо повече.

— Дай ръка, Джора'х.

Доскоро докосването на всеки мъж щеше да я накара да потрепери от отвращение. Но не и неговото докосване... Не и на Джора'х.

— Може би можем да пробудим още едно.

— Ще опитаме, щом искаш. Нали вече успяхме. — Никой от двамата не беше сигурен как странното обединение на нейната телевръзка и тизма на Джора'х, заедно с порива за пробуждане от самата световна гора, като затваряне на верига бяха породили искра, накарала световното дърво да се пробуди. Тази фиданка беше променила всичко.

Джора'х задържа ръката ѝ над обгореното дърво — напомняне за накърнената илдирийска чест и за скриването на истината от злия му

баща. Магът-император изглеждаше също толкова покрусен, колкото и Нира.

Нира затвори очи и притисна другата си длан към овъглената повърхност. Усети как Джора'х се опитва да отвори съзнанието си за нея и замечта за връзката, която магът-император можеше да има с всяка илдирийка. Макар и той да се напрягаше, и тя да бе готова да приема, не можеха да се свържат. Нещо липсваше. Тизмът и телевръзката може и да бяха подобни, може и да бяха паралелни, но не се преплитаха. Трябваше нещо повече.

Накрая Нира се предаде. Джора'х я прегърна мълчаливо. Усещаше се ужасно изтощена, сякаш усилието беше изпило и последната енергия от сърцето ѝ.

— Все пак имаме едно световно дръвче — каза Джора'х. — А когато оправя нещата между нашите два народа, ще отидем на Терок и ще донесем още фиданки. Обещавам.

Нира стисна нежните ръце на дъщеря си и се вгледа в ахатените ѝ очи. Седяха една срещу друга на пода. Съзнанието на Нира бе отворено и чрез телепатичните сили на Осира'х майка и дъщеря споделяха всичко.

Нира беше правила това и преди, от отчаяние в лагерите на Добро. Онзи миг на контакт, онова нахлуване на спомени беше променило живота на малкото момиче, не бе позволило губернатор Удру'х да му промие мозъка.

Пренасянето на информация през телевръзката от земните жреци можеше да се оприличи на куриер, който доставя доклад. Благодарение на чувствителността на Осира'х към илдирийския тизм обаче връзката, която споделяха Нира и дъщеря ѝ, беше много по-ясна. Двете бяха свързани по уникален начин. През очите на дъщеря си Нира имаше чувството, че преживява лично годините на трениране на ума, които Осира'х и братята и сестрите ѝ бяха прекарвали под опеката на Удру'х.

След като споделиха всичко, Нира отвори очи и погледна малкото момиче. И видя красота, която ѝ напомни за хубостта на Джора'х и нейната собствена — и изпита неугасима любов към дъщеря си. И разбра тъпата болка в сърцето на Осира'х.

— Аз съм само на осем години, майко, а вече изпълних предназначението си.

Нира я прегърна и я залюля нежно, както обикновена майка би залюляла обикновено дете.

— Не, не е така. Имаш огромни възможности — и братята и сестрите ти също. Но първо трябва да станем семейство. Истинско семейство. Да, истинско семейство.

Спомни си своето детство на Терок, родителите, братята и сестрите си в гъбения риф. Беше толкова объркана след спасението си, че доскоро не знаеше за гибелта на семейството си при първото нападение на хидрогите. Сега усещаше загубата ясно — и в същото време тя бе някак нереална. Нира съжаляваше, че се е отчуждила толкова от тях, и това я подтикваше още повече да събере останалите от семейството си и да затвърди връзката им.

Усмихна се.

— Можем да си измислим каквито искаме правила и традиции. — Стана и дръпна Осира'х за ръката. — Ела да намерим братята и сестрите ти.

Децата си играеха в главната звездна обсерватория на Миджистра, Поради постоянната дневна светлина илидирийските астрономи не използваха телескопи: в стаята без прозорци правоъгълни екрани от кристал показваха образи от сателити и разположени в космоса обсерватории. Всеки предлагаше зашеметяваща гледка — огромен килнат прозорец, насочен към вселената. Нира се почувства замаяна, сякаш всеки миг можеше да политне към звездите.

Филтри смекчаваха образите и наблюдателите можеха без страх да гледат врящата плазмена повърхност. Шест прожекционни екрана показваха пламтящи слънца в различни цветове и от различни спектрални типове. Едно от прочутите седем слънца обаче бе мъртво.

Застанала сред петте си деца, Нира гледаше останките от звездата, която хидрогите и фероите бяха убили. Двете момчета, Род'х и Гейл'нх, изглеждаха ядосани и изпълнени с решителност, а двете най-малки момиченца бяха по-заинтересовани от пламтящите живи

слънца — бяха твърде малки, за да осъзнаят трагедията от угасването на Дурис-Б.

Сложи ръка на рамото на Род'х. Отначало ѝ бе трудно да потисне гнева и неприязънта си към сестрите и братята на Осира'х, тъй като те бяха плод на непрестанните изнасилвания на Добро. Но с времето прие, че независимо от това кои са бащите им, те са нейни деца. Не бяха виновни за начина, по който бяха заченати. Нейните синове и дъщери бяха изключителни, уникални и незаменими и тя ги обичаше всичките.

Мъртвата звезда Дурис-Б и приличаше на белег в пространството. Белези... Всички те носеха белези. Джора'х се опитваше да изцели империята си и сърцето на Нира... а тя смяташе да се погрижи за семейството си. Скоро всички те щяха отново да бъдат цели.

11. СЪЛИВАН ГОЛД

Съливан седеше в стаята си по средата на една от кристалните кули, гледаше в отраженията по небето на Миджистра и се чудеше какво да напише. Притискаше върха на писалката към тънкия диамантен филм. Беше написал седем чернови на писмото до жена си. Не намираше думи, с които да опише станалото достатъчно добре.

„Скъпа Лидия, познай! Все пак не съм мъртъв!“

Устните му се извиха в усмивка. Представи си изражението ѝ, докато чете подобно съобщение.

Започна наново и написа дълго и объркано писмо, в което уверяваше Лидия колко често е мислел за нея и ѝ разказваше какви опасности е преживял:

„Облачният ми комбайн беше унищожен от хидрогите. Спасих илдирийски екипаж, а после бях задържан като затворник на Миджистра“.

Побърза да я успокои, че е здрав, че илдирийците се грижат добре за него и че не храни лоши чувства към тях.

За хиляден път се запита с тревога какво ли прави семейството му. Дали някой не бе пострадал по време на битката с хидрогите? Дали Лидия, децата им и внуците им бяха живи? Не знаеше — и нямаше как да знае.

„Магът-император се съгласи да ме пусне у дома и ако ме приемеш...“

След като написа още две чернови, реши, че последната е най-доброто, което може да измъдри. Напомни си, че това е съобщение до дома, а не литературен шедевър (макар че Лидия със сигурност щеше да му оправи правописа).

„Надявам се да ви видя скоро. С обич, Съливан“.

Събра листовите и тръгна да търси Колкер: надяваше се да намери самотния зелен жрец преди останалите ханзейски инженери да са написали писмата си до дома. Колкер щеше да продиктува думите

на фиданката, както оператор на телеграф изпраща съобщение. Някой от зелените жреци щеше да получи писмото и да намери човек, който да го предаде на Лидия. Искаше му се да може да е там, за да види реакцията ѝ! (Но пък, от друга страна, ако можеше да е там, писмото щеше да е излишно, нали.)

Колкер седеше в една от градините на Призматичния палат, кръстосал крака върху полирана каменна плоча под ярката светлина на многото слънца. Дори и след угасването на едно от седемте слънца на Илдира денят беше твърде ярък за Съливан, макар той вече да бе свикнал да гледа с полупритворени очи. В отворената си длан Колкер държеше подобен на огледало призматичен медальон, кръг с мотиви, издълбани в наклонените стени, така че когато слънцето го докосваше, наоколо в цветни потоци се разливаха дъги.

Зеленият свещеник изглеждаше замислен, когато Съливан го поздрави и го помоли да изпрати писмото до Лидия на Земята.

— Ще се опитам, разбира се, но не мисля, че ще стане. Единственият зелен жрец на Земята рядко използва фиданката си. Той е под домашен арест в Двореца на шепота.

— Защо председателят ще изолира своя зелен жрец?

— Заради разпадането на правителството.

Съливан седна до Колкер на каменната плоча и се опита да се настани удобно.

— Какво разпадане на правителството? Изглежда, имаш новини, които не си споделил.

Макар и не с неохота, но с очевидно безразличие към темата, Колкер обясни случилото се с крал Питър и новата Конфедерация, спомена и че всички зелени жреци са отказали да използват комуникационните си дарби за Ханзата.

— Каква каша. Сякаш дрогите не бяха достатъчни. Защо не ми каза?

— Не ми изглеждаше важно.

Съливан усети, че зеленият жрец е угрижен. Изглеждаше странно променен.

А навремето беше изключително разговорлив и прекарваше много време свързан с мрежата на световната гора.

— Учуден съм, че не си в градините на покрива, за да си говориш с приятелите си зелени жреци през фиданката.

Колкер сви рамене.

— Онова, което ми доставяше радост преди, вече не е достатъчно. Сякаш някой дръпна перде от очите ми. Там, където някога виждах дребно угощение, сега съзирам величествен пир, но не ми е позволено да вкуся нищо друго, освен онова, което съм ял преди.

Завъртя медальона, ярката светлина проблесна и Съливан прикри очите си с ръка.

— Разказах ли ти за погребението на Тери'л?

— Старият свещеник-философ, който ти разказа за Извора на светлината? Не. Не знаех, че е ти е бил толкова близък приятел.

Колкер продължи тъжно:

— Тери'л беше положен на платформа от непропусклив камък. Насочиха фокусиращи огледала и наклониха крематорните лещи. Само за секунда съсредоточената светлина на всички слънца го погълна. Беше красиво и ярко, също както зелените жреци биват погълнати от гората. Сигурен съм, че приятелят ми е станал част от Извора на светлината. Това е цяла расова тъкан, която хората не могат да видят. Илдирийците са толкова по-близки от нас, толкова по-свързани... а ние, хората, сме разделени, като милиарди острови в космически архипелаг.

Колкер се вгледа в проблясващия медальон.

— Тери'л ме научи, че телевръзката не е толкова всеобхватна, колкото смятах. Само зелените жреци могат да се докосват до умовете на верданите... а тизмът обхваща цялата илдирийска раса. Искам да стана част от това.

— Човек не може да стане извънземен, независимо колко усилия полага. То е все едно кон да стане орел — каза Съливан.

— И въпреки това смятам да уча с другите свещеници-философи, докато не разбере истината. Магът-император ни даде разрешение да си тръгнем, но аз ще остана на Илдира.

12.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Никой друг душ не й беше създавал такова приятно усещане, никое друго ястие не бе имало такъв възхитителен вкус, никои други дрехи не бяха обгръщали така нежно тялото й. Беше жива, беше с Роб и далече от чистилището, където ги бяха държали дрогите.

Бащата на Роб беше качил спасените от газовия гигант от просмукания с енергията на венталите Джес затворници на кораба на ЗВС и след като ги закара до най-близката станция на Ханзата, за да минат медицински прегледи, настоя синът му да се върне вкъщи с него. А Тасия отказа да се раздели с приятеля си.

Двамата с Роб с удоволствие използваха тесните хигиенни съоръжения на кораба. Дори след като се изкъпа и облече нова униформа, Роб все още приличаше на дивак — косата и брадата му бяха дълги и рошави, недокосвани през прекараните в плен години.

Тъй като беше свикнала с изискванията за дължината на косата на ЗВС, Тасия прецени, че собствената й коса също е прекалено дълга. Затова се подстригаха един друг. Отначало беше само задача, но после се превърна в игра. Накрая тя обръсна Роб и се взря в младото и пламенно лице, в което се бе влюбила.

Когато обаче отидоха в пилотската каюта, за да се покажат на Конрад, той изсумтя:

— Ще впиша в досиетата ви никой от вас да не бъде назначаван за бръснар.

— Това е най-хубавият ми вид от три години! — засегна се Роб.

— Най-тъжното е, че ти вярвам...

И сега пътуваха към Ханзата, за да се представят на командващите си офицери, Роб гореше от нетърпение да получи отговори на въпросите си, а и да връчи рапорта си на ЗВС. Тасия искаше да разбере какво се е случило със семейството й. Почти не поддържаше връзки с клановете след присъединяването си към ЗВС.

След онова, което ЗВС бяха сторили на скитниците — а и на нея самата, — тя вече не вярваше толкова безрезервно в тях.

Повика на екрана навигационните диаграми, проектира образа от близките звезди и видя, че курсът им минава близо до замръзналата луна Плумас.

— Това са водните мини на семейството ми. На път са ни. Можете да ме оставите там.

— Вашият дълг е към ЗВС, капитан Тамблин — заяви Конрад Бриндъл. — Най-важното е да докладваме на Земята или поне на най-близката официална станция.

— Толкова време отсъствах от ЗВС, че изобщо не знам на кого трябва да докладвам — въздъхна Роб.

— Никой от нас не знае — каза Тасия. — Става дума за моето семейство все пак.

Вирна брадичка и погледна бащата на Роб, сякаш бе новобранец.

— Униформата ми може да е малко опърпана, но аз все още имам по-висок чин от вас, лейтенант, ако ще се заяждаме.

Конрад бе готов да избухне, но Роб се намеси да успокои духовете.

— Какво толкова ще изгубим, ако спрем, тате? Няколко часа? Ден? Дрогите са победени. Не заслужаваме ли малко почивка?

Конрад не знаеше как да вмести тези двамата в йерархията на армията. Бяха много млади и разочароващо далеч от дисциплинираното поведение на служещите в ЗВС. Накрая обаче отстъпи пред молбата на Тасия.

— Трогнахте мен и жена ми, като ни посетихте, когато смятахме Роб за мъртъв, капитан Тамблин. А брат ви Джес... промени много от представите ми. Беше пределно ясен в мнението си за операциите на ЗВС срещу скитниците. Възможно е да е прав. Добре, ще направим малко отклонение.

С присъединяването си към ЗВС Тасия беше скъсала връзките със семейството си. Не се бе прибирала у дома от много години — не се върна, за да се прости с баща си на смъртния му одър, не беше помагала на Джес в работата. Сега се чувстваше развълнувана, а също и малко смутена. Дом. Често трудна за възприемане идея от скитниците.

На следващия ден обаче, когато корабът пристигна на Плумас, я обхвана лошо предчувствие. Конрад обиколи ледената луна и огледа замръзналата повърхност за следи от селище и производствени сгради.

Тасия се взря в ясните образи на останките от единия товарен лифт, в запечатаните кладенци, където кацаха космическите кораби, за да се зареждат с вода. Макар да бе обичайно много кораби да се суетят наоколо, сега видя само два, и то малки, и само три от гигантските водни танкери, които бяха гордостта на клана Тамблин.

— По дяволите, всичко наистина е съсипано!

Кацнаха, облякоха костюмите, слязоха и тръгнаха по изпъстрения със следи от тежки машини неравен лед към помпените станции. Роб вървеше след Тасия; бе развълнуван да види мястото, за което му бе разказвала толкова много. Баща му беше сдържан и почти не се обаждаше по комуникационната система.

Наложи се Тасия да провери различни асансьорни шахти, преди да открие действащ проход през дебелия няколко километра лед. С нищо не показва тревогата си, но изпитваше нарастващо безпокойство. Дълбоко под повърхността, когато вратите на асансьора се отвориха и сензорите отчетоха годна за дишане атмосфера, вдигна предното стъкло на шлема си. Вдиша студения въздух... не беше такъв, какъвто очакваше. Подуши химикали, смазка, сажди, озон и едва доловимия дъх на развалено месо.

— Какво се е случило тук, по дяволите?

Сякаш торнадо бе опустошило подземното убежище. Две черни вдлъбнатини отбелязваха местата, откъдето бяха паднали изкуствените слънца, вкопани в замразения таван. Изпълненото със сенки подземие бе осветено съвсем слабо от оцелялото трето изкуствено слънце. Назъбени парчета от кората се бяха отчупили и паднали в студеното подземно море, оставяйки зловеци черни цепнатини.

— Това е твоят дом, Тамблин. Ти ми кажи. — Роб се огледа. Голям генератор жужеше и захранваше временното осветление, закачено към покрити с изолация сгради.

— Ехо? Има ли някой?

Стреснати гласове се обадиха от една от колибите и трима мъже изскочиха навън. Тасия позна чичовците си — Кейлъб, Торин и Уин. Обърканите им лица я накараха да избухне в смях.

— Ама и вие сте едни пазачи!

Кейлъб зяпна.

— Тасия? Сладко момиче, къде се изгуби?

Тромаво, заради защитния костюм, тя ги прегърна един по един. Свали шлема си и го остави върху купчина лед.

— Мините бяха в доста по-добро състояние, когато ги оставих. Би трябвало да ви уволня. Това все още е семейният ми бизнес.

— Нашият семеен бизнес — поправи я Торин. — Всички сме от клана Тамблин.

— Някой ще ни каже ли какво е станало тук? — намеси се Конрад.

Чичовците на Тасия гледаха подозрително униформите на ЗВС, затова тя хвана костеливата ръка на Кейлъб и каза:

— По-добре ни поканете да влезем на топло и ни окажете малко скитническо гостоприемство, па макар и с полуфабрикати. И ще ми разкажете всичко, което трябва да знам.

Влязоха и изслушаха разказа на тримата чичовци как покварен вентал бил обладал замръзналото тяло на Карла Тамблин и почти унищожил водните мини. За щастие Джес и Ческа ги спасили. Тасия не знаеше какво да каже. Опитваше се да възприеме невероятната история. Нейната майка? Тя беше замръзнала в ледените пукнатини, когато Тасия беше още съвсем малка. Но след като Джес бе спасил затворниците от дрогите, тя не се съмняваше, че историята е вярна. Беше пропуснала толкова много! Роб усети притеснението ѝ и я прегърна през раменете. Тя докосна ръката му с благодарност.

Конрад беше по-практичен.

— Имате ли новини за Ханзата? Какво се е случило, след като хидрогите са били разбити? Чухме някои слухове, но...

— Доста противоречиви слухове — вметна Роб.

Уин се облегна назад и се намръщи.

— В името на Пътеводната звезда, никой не знае какво точно се е случило. Чухме, че дрогите нямало да създават повече проблеми и че можем отново да се захванем с небесно миньорство. Което означава, че клановете ще имат нужда от водните доставки от Плумас повече от всякога, а това място е в развалини.

— Небесно миньорство, да, но кой знае какво ще стане с клановете след сътресенията в правителството? — добави Кейлъб. —

Ще остана тук и ще помогна с разчистването, докато нещата се поуталожат.

— Какво сътресение в правителството? — попита Тасия.

Конрад се обърна към сина си.

— Трябва да се върнем на Земята.

— О, не на Земята — каза Торин. — Терок е центърът на правителството сега, там е седалището на новата Конфедерация. Крал Питър и кралица Естара преместиха столицата си в Терок, така че скитническите кланове, колониите на Ханзата и терокците да сформират обединено правителство.

— Крайно време беше да направим нещо както трябва — добави Уин.

— Ами генерал Ланиан? Председателят Венцеслас? — попита Конрад.

— Никой не е чувал нищо за Земята напоследък — каза Торин. — Малко е в немилост, откакто цялата власт се премести на Терок.

— Междуременно ние сме тук и се опитваме да поразчистим. Ще сме само тримата, докато не успеем да докараме работни екипи. — Кейлъб вдигна вежди.

— Но ако искате да поостанете, можем да ви намерим доста работа — изграждане на конструкции, инсталация за помпите, поправка на асансьорните шахти. Помислете си.

Тасия за миг се изкуши, а и Роб като че ли нямаше нищо против, но Конрад се намръщи.

— Все още сме членове на ЗВС. И тримата. Трябва да докладваме и да получим нови заповеди.

Тасия кимна извинително на чичовците си.

— Прав е. — Не искаше да дава възможност на бащата на Роб да оспорва първенството ѝ. — Най-добре да идем на Терок и да докладваме на крал Питър. Да се отнесем до най-високата инстанция, това казвам аз.

13.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

„Циганин“ се скиташе между звездите, тръгваше по всяка възможна следа. Тъй като в резервоарите на „взетата назаем“ яхта почти нямаше екти, Патрик Фицпатрик се надяваше скоро да открие Зет.

Трябваше да я види, да ѝ се извини и да ѝ докаже, че не е идиотът, за какъвто тя сигурно го смяташе. А това определено нямаше да е лесно! Той я беше излъгал, за да може да избяга с другарите си, и при това беше разкрил корабостроителниците на клана Келъм, което почти бе довело до унищожението им. Тя не би простила нещо подобно с лека ръка. А и то не беше дори половината от историята. Имаше сума ти други неща, за които можеше да го вини.

Патрик вече бе проверил по-очевидните места — руините на Рандеву, пустите корабостроителници на Келъм на Оскивъл, газовия гигант Голген — а сега, следвайки неясно упътване, се приближаваше към бурната планета Константин III. Зелено-сивият свят не изглеждаше обещаващо и определено не бе място, което член на богатата фамилия Фицпатрик би избрал да посети. Неприятната обстановка обаче не би отблъснала скитниците. Тях, изглежда, трудностите ги привличаха.

Отвратен от ЗВС, след като бе видял как Ханзата използва скитниците за изкупителна жертва, Патрик бе откраднал яхтата на баба си. Технически погледнато, беше дезертьор, но той не гледаше на нещата така. Дългът му към ЗВС беше изпълнен и той не възнамеряваше да служи повече на корумпираната Ханза и на правителството, което лъжеше и потъпкваше чуждите права, за да получи каквото желае, което се защитаваше с цената на собствените си хора и прехвърляше вината на невинните. Патрик знаеше, че има дълг към скитниците и че трябва да го изплати, затова тръгна да търси тъмнокосата дъщеря на Дел Келъм. Само че явно нито тя, нито никой от скитниците искаше да бъде открит.

Патрик излезе на орбита около Константин III и заоглежда сензорите и екраните, но не откри сателити, кораби или знак за някаква дейност. Докато сканираше честотите обаче долови тихо повтарящо се пиукане, слаб сигнал, излъчван към отровните облаци. Спусна се надолу в бързо сгъстяващия се въздух.

Маякът стана по-отчетлив. Явно беше нагласен да заглъхне почти напълно, преди да достигне горните слоеве на атмосферата. Всеки пилот би трябвало да го търси целенасочено — и то много внимателно, — за да го открие. Осцилиращият импулс не съдържа информация, но показваше, че долу има някой. Скитници, без съмнение.

Откри малък пълен с газ буй, изчислен така, че да плава на определено равнище като мехурче и по този начин освободен от необходимостта от антигравитационен генератор или двигатели, които да коригират позицията му. Насочи сензорите на „Циганин“ по-надолу, улови втори слаб сигнал и го последва до друг буй — а после още един, и още един. Буйовете приличаха на следа от трохи през атмосферата и го насочваха към мястото, където се намираще селището.

Ветровете бяха силни и въздухът приличаше на зелено блато. Алармата за близост иззвъня и Патрик зави рязко наляво, но все пак закачи леко огромна платформа за дирижабли, закотвена с дълги кабели към повърхността половин километър по-надолу.

Спусна се към покритото с купол селище, удивен колко много изкуствени предмети изпълват въздуха: гигантски обтегнати листове, цветни балони за наблюдение, надупчени екрани — стотици метри широки, закачени на прътове и полюлявани от вятъра.

Досега все някой трябваше да е разбрал за приближаването му. Той включи комуникационния канал и каза високо:

— Има доста препятствия на пътя! Ехо? Няма ли да ми дадете инструкции как да кацна?

Раздразнен женски глас отговори:

— Ние сме индустриално съоръжение, а не туристически център. Хората, които идват тук, знаят как да кацнат.

— Е, аз вече съм тук и не знам как. Пилот съм на свободна практика и търся информация.

— Можем да ви дадем информация, ако имате новини, които да обмените.

— Договорихме се. Ще ви кажа каквото знам... — Патрик обърна кораба настрани, за да избегне един дирижабъл. — Уф!

— Внимателно! Ако строшите някой от нашите цепелини или събиращи мрежи, ще трябва да си платите. До последния кредит.

— Тогава ми дай карта, за да изляза от този лабиринт. — Ръцете му стиснаха лостовете за управление толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Превключете сензорите си на ниско инфрачервено! — Тя му даде диапазон на вълната и в следващия миг той вече виждаше заслепяващи светлини: специализираните маяци на дирижаблите, летящите мрежи и събиращите екрани се появяваха като пламъци. Патрик въздъхна облекчено — вече можеше да ги избягва с лекота.

Подобните на кутии защитни постройки очевидно бяха спуснати от космоса, а не сглобени на земята.

Кръг от блестящи светлини отбелязваше зоната за кацане и излъчваше сигнал към него.

— Кацнете в обозначената зона. Не слизайте, докато не получите разрешение.

Той се гмурна с „Циганин“ в хангара и покривът се затвори отгоре му. Чу съскането на струите, а после и воя на въздуха, докато запечатаната камера се прочистваше от токсичните капки на атмосферата. Парни тръби обдухаха корпуса, след което диагностични лазери започнаха да обследват кораба. Скитниците бяха свели тягостната процедура по обеззаразяване до бърза рутинна проверка. Патрик подозираше, че управляващите съоръжението сканират и в дълбочина, за да видят дали корабът му не пренася нещо опасно.

Накрая, когато парата се разнесе и вакуумните помпи я изхвърлиха от помещението, му дадоха разрешение да слезе. Раздразнената жена дойде да го посрещне и се представи като Андрина Сакс. Беше учудващо дребна за дълбокия си глас. Имаше красиви черти и платиненоруса коса, зелени леко дръпнати очи и рязко държане.

— Колко дълго ще остане корабът ви тук?

Той се изненада от нападателността ѝ.

— Не смятам да наемам луксозен апартамент за седмица, ако това ме питате.

— Питам ви за времето ви на тръгване. Имаме само два обеззаразителни дока, а другият е вече зает от кораб на клана Сандовал. Ще ни трябва шест часа, за да го натоварим, а очаквам кораб, който пристига след пет. — Тя се намръщи. — Разбира се, пилотира го Нико Чан Тайлар, а графици не значат нищо за това хлапе.

От изражението ѝ личеше, че е сигурна в познанството му с пословично известния скитнически пилот.

— Два часа би трябвало да ми стигнат — каза Патрик. — Търся един човек и ако ми помогнете да го намеря, ще си тръгна по-рано.

Константин III се ръководеше от консорциум на клановите Сакс, Токай и Раджани, в който отскоро се бяха включили и инвеститори от откъснатите колонии на Ханзата. В знак на гостоприемство Андрина му подаде купа с хранителна каша от зелено желе, която нарече „първична супа“, и къс вкусно консервирано месо от медуза (каквото и да беше това) от Реджак, един от новите инвеститори в тукашната индустрия.

Протоорганичните облаци на планетата бяха изпълнени с дълговерижни молекули, рехави аерозолни останки, които се носеха на тънки нишки, свързани една с друга, за да създадат необикновени структури, като кълба от почти невидима прежда.

— Тези аерозолни полимери не могат да се изработят в химическа лаборатория — обясняваше Андрина, сякаш бе изнасяла тази лекция много пъти пред потенциални инвеститори. — Извличаме ги от въздуха с екрани, събираме ги с широки подложки и отделяме фибрите. След като ги обработим и сортираме, можем или директно да произведем материали, или да правим експерименти с новите „породи“, на които се натъкнем. Не вярвам да сме открили дори една десета от потенциала на плаващото наоколо.

Като сваляха или покачваха екраните, скитниците можеха избирателно да събират фибри с определено молекулярно тегло. Цепелините пък събираха мъглите и се движеха през различните части на атмосферата, за да осигурят желаните химикали.

— Има потенциал за нови материали, фармацевтични продукти, екзотични тъкани и дори архитектурни приложения... — Андрина сви рамене. — Единственото ограничение пред нас е собственото ни въображение.

От уютта на обсерваторията Патрик наблюдаваше как филтърните подложки се връщат в централите за обработка. Пухестата висяща маса се остъргваше нежно от колекторите, после се сортираше в контейнери. Работата беше почти автоматизирана — само няколко скитници с херметични костюми наглеждаха производствените линии в зали, пълни с какви ли не екзотични материали.

Андрина се обърна към него:

— Това е невероятна възможност, капитане. Е, вече знаете всичко, което знаят за нас и другите клиенти. Казахте, че имате някакъв въпрос?

— Да, а също и ханзейски кредити, за да платя за всяка услуга — отвърна Патрик.

Андрина изсумтя.

— Ханзейски кредити? Имате ли представа колко са се обезценили? Конфедерацията скоро ще пусне своя собствена валута. Освен това дори крал Питър да не създаваше Конфедерацията в Терок, за какво са ни пари на Ханзата? Откъснати сме.

— Това е всичко, което имам.

— Нали ми обещахте новини отвън.

Без да разкрива самоличността си, Патрик ѝ разказа за ужасното въстание на бойните компита, за битките с хидрогите и за последното сражение край Земята. Тя изглеждаше достатъчно впечатлена, така че той добави бързо:

— Надявах се, че ще можете да отделите малко екти. Знам, че запасите са ограничени, но...

— О, имаме достатъчно екти. Новите доставки от небесните ни мини идват бързо и дори не успяваме да ги изразходваме. — Тя се замисли за миг. — Ако искате да си платите, ще вземем ханзейските ви кредити. Може би ще можем да ги обменим, ако кралят и председателят някога загърбят различията си. — Изсумтя, за да се разбере какво мисли по въпроса самата тя, и си погледна хронометъра.

— След час докът ще ни трябва. Искам да кажа, че ако не си тръгнете дотогава, ще прекалите с гостоприемството ни. Я ми кажете

кого търсите и с какво мога да ви помогна.

— Опитвам се да открия клана Келъм. Дел Келъм — той се извърна настрани, за да прикрие изчервяването си — и по-специално дъщеря му Зет. Навремето... работех на корабостроителниците в Оскивъл. Но сега те са опразнени и нямам представа къде са отишли всички. Изхабих почти всичкото си космическо гориво, за да открия следите им, и те ме доведоха до Константин III.

— Идването ви тук определено не е било стъпка в правилната посока, но заради информацията може да ви направя отстъпка. Чух, че зевесетата са нападнали Оскивъл, но не знам накъде би потеглил Дел. — Андрина се почеса по главата и сви рамене. — Ако търсех информация за скитниците, щях да отида направо на Ирека. Това е основният ни търговски и разпространителски комплекс. Всички имат по някаква дейност на Ирека.

— Ирека? Но това е колония на Ханзата, а не скитническо селище!

— Сега е всичко. Мога да ви дам карти и упътване.

— Няма нужда. Бил съм там. — Патрик не искаше да си спомня случилото се през онези дни. Още едно черно петно от миналото му, за което Зет не знаеше нищо. Запита се дали тя някога ще му прости, ако разбере всичко. — Благодаря. Ще е интересно... да се върна там.

14.

ЗЕТ КЕЛЪМ

Дори милиони скитнически небесни мини не можеха да придадат пренаселен вид на газовия гигант Голген. Зет прекарваше ден след ден на откритите палуби на съоръженията на Келъм, вонливите повеи от високите облаци брулеха лицето ѝ. Сега, след като газовите планети бяха освободени от хидрогите, клановете можеха отново да се заемат с небесно миньорство. Само през миналия месец сред облациите над Голген бяха изникнали двадесет нови небесни мини.

Зет наблюдаваше как товарните кораби излитат заредени със свежо звездно гориво, доставяйте машини докарваха вкусна храна за небесните миньори. Стана ѝ студено от вятъра и тя се прибра на контролната палуба, където работеше баща ѝ. Според скитническата традиция, тъй като тя бе единственото дете на водача на клана, Дел ѝ бе направил свой заместник и Зет се грижеше за голяма част от всекидневните дела.

Контролната палуба кипеше от дейност. Хората подвикваха от пост към пост, екрани показваха траекториите на небесния трафик, монитори проблясваха с графики, разписания и таблици. Обичаен работен ден. Заради пренаселеността всички небесни миньори на Голген трябваше да координират действията си, да уреждат разпределянето на екти и да се състезават за възможностите за летене и предлаганите цени.

Келъм имаше среща с представители на различни небесни мини. Провикна се, за да го чуят сред глъчката.

— Рано или късно някои от вас трябва да се преместят на други планети! Няма смисъл да разполагаме всичките си станции и рафинерии за екти на един-единствен свят! Защо да не ги разпределим из Спиралния ръкав? В името на Пътеводната звезда, има достатъчно газови гиганти, сред които да избираме! Вървете някъде другаде.

— Но Голген е първата планета, която прочистихме от дрогите — възрази Борис Гоф, началник на една близка небесна мина. — Всеки

от нас е направил сериозни инвестиции, за да се обоснове тук. Ако се преместим, ще ни трябват години, за да възстановим загубите си.

— С падането на цените имаме две възможности: да останем тук и бавно да фалираме или да се преместим и да задлъжнеем още повече — обади се друг мъж.

Дел махна на Зет да се приближи.

— Ела тук, слънчице. Може би ти ще успееш да вразумиш тези... джентълмени.

Тя се усмихна зловещо.

— Разбира се, тате. Кой е най-неразбраният?

Лиона, стара зелена жрица, пристъпи напред измежду колоритно облечените скитници.

Смарагдовата ѝ кожа беше украсена с много татуировки, в ръцете си носеше малка фиданка в саксия.

— Простете ми, че закъснях.

Тя беше изпратена тук, когато скитниците, терокците и колонистите се бяха съгласили да работят заедно. Дори след прекараните немалко седмици на това студено метално съоръжение Лиона все още не можеше да свикне с липсата на горите и откритите пространства. На Терок единственият начин да видиш небето беше да се покачиш по световните дървета и да излезеш над плътната зелена завеса. Тук тя почти непрекъснато съзираше небето.

Някои скитници мислеха, че не е добра идея да се оставя чужденец, дори зелен жрец, да научи много за тях, но повечето се оплакваха, че чували за важните събития много по-късно, отколкото трябвало. Лиона можеше да предава новини през телевръзката, а и да изпраща съобщения на други кланове. След като осъзнаха ценността на тази възможност, работниците засипаха бедната жена с искания. Накрая Дел внедри приоритетна система за съобщенията, тоест „Първо деловите писма, любовните после“.

Лиона даде обичайния си отчет: изброи шест нови клана, започнали търговия на Ирека, и десетина свята, които вече имаха достъп до зелени жреци благодарение на новата програма и решителните действия на крал Питър. Съобщи и общото количество екти, изнасяно от Бариморова скала и други изолирани складове, количество, което нарастваше всяка седмица.

— Освен това беше изпратен екип, който да върне оранжерийните астероиди на Чан в системата Хрени.

Това накара присъстващите да се разбъбрят.

— Явно не липсват големи мечти и велики амбиции, за разлика от здрав разум — подхвърли Дел и погледна дъщеря си. — Когато говори с Нико Чан Тайлар, той спомена ли нещо по този въпрос?

— Не беше в списъка на темите му за разговор. — Нико толкова се изнервяше в нейно присъствие, че едва успяваше да изпелтечи някое изречение. Зет не смяташе, че е чак толкова плашеща.

— Е, тогава за какво говорихте? А?

Зет прикри лошото си настроение.

— Ще го обсъдим по-късно, тате.

— Хм, определено звучи интересно.

Зет го стрелна с поглед, който го накара да млъкне.

След малко Дел обяви срещата за закрыта. Шефовете на мините отидоха да мушнат надрасканите си послания в ръката на Лиона. Зелената жрица щеше да седне на открития балкон и да прочете всяко през телевръзката.

Зет и баща ѝ минаха през стола на небесните мини, за да обядват.

Взе да ми писва от всичките тези спорове и интриги. — Той сложи подноса си до нейния. — Не ме разбирай неправилно, небесното миньорство е първата ми любов, но всъщност ми харесва да съм сам в небето на планета, за която знам, че е моя.

— Можем да преместим съоръженията си някъде другаде.

— Твърде скъпо е. Вложихме толкова инвестиции, че...

— Но настояваш всички други да го направят.

— Точно така. Но аз бях пръв тук, по дяволите.

— Рос Тамблин беше пръв тук.

Дел почти се задави с горещия си чай и смени темата.

— Мислех си за разрастване.

— Разрастване? След като се опитваш да убедиш всички останали да се оттеглят?

— Нямам предвид небесни мини. Можем да възстановим корабостроителниците си сравнително бързо. Все някой ще го направи, ако не го направим ние, и ще изпуснем добрата пазарна възможност.

— Опитваш се да ме убедиш ли, тате, или ми обясняваш какво си решил?

— Е, три от космическите дока вече са сглобени и дори изпратих екипи да работят.

— Как ще ръководиш корабостроителниците и тази небесна мина едновременно? Не можеш да се раздвоиш.

— Едната възможност е ти да поемеш корабостроителниците...

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Това ще ме направи бабичка още преди да навърша двайсет и пет.

— За мен винаги ще си останеш малкото ми момиченце. — Той се засмя. Тя не. — Реших, че ще реагираш така, затова поговорих с Ден Перони. Той е добър мениджър и търси нещо повече от това да лети напред-назад с „Настойчиво постоянство“. Има амбицията да стане следващият говорител, да последва пътя на дъщеря си.

— А аз мислех, че ти самият се стремиш да станеш говорител, тате.

— Не, благодаря. Това ще ме превърне в старец, преди да стана на петдесет.

— Ти *си* на петдесет.

— Но не изглеждам чак на толкова, нали?

— Да, не изглеждаш чак на толкова.

— Дори само общуването с шефовете на мини ми е достатъчно, за да ме държи буден посред нощ. Не искам и да си представям какво ще стане, ако трябва да изслушвам всички кланове. — Той се нахвърли настървено на храната си и след като поуталожи глада си, продължи: — Сега ми кажи какво става между теб и Нико. Кога ще се върне да те види?

— Нямам представа. Закъсняваше за полет към Константин III.

Непохватното флиртуване на Нико отначало ѝ изглеждаше сладко, но постепенно се превръщаше в дразнещо. Той никога не казваше какво иска. Дори не се опитваше да си открадне целувка. Пасивен и нерешителен, той не беше партньорът, когото търсеше.

— Е? За какво си говорихте все пак?

— Искаш ли да знаеш истината, тате? Разказа ми колко му е мъчно за родителите му и колко се тревожи за тях. Те изчезнали, когато зевесетата завзели оранжерии на Хрени. Никой не знае къде са.

Баща ѝ кимна.

— Ще научим много неща през следващите няколко месеца и не ми се вярва всички новини да са лоши.

Не губи връзка с този младеж. Мисля, че си пада по теб. — Тя извъртя очи към тавана и Дел възпря възражението ѝ. — Знам, знам. Всички си падат по теб. Но го имай предвид. Не мога да глезя внуци, преди да се сдобия поне с няколко.

— Не съм готова за това. Всъщност не се интересувам от връзка точно в момента.

— Значи още не си преживяла Патрик Фицпатрик?

Очите ѝ проблеснаха.

— Него ли? Никога не съм се интересувала от него. Никога!

— Разбира се, че не, скъпа. Разбира се, че не. — Разбиращата му усмивка беше влудяваща. Той отиде да си вземе десерт, а Зет изхвърча от столовата, преди баща ѝ да успее да я засипе с още въпроси.

15. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

С методична прецизност нашествениците започнаха да жънат посевите, които колонистите на Ларо бяха засели и отгледали с толкова любов и старание. Рояци работници изравниха със земята всяко поле, без значение узрели ли са културите, или не; събирачите вървяха подире им, режиха и събираха. Няколко фермери се опитаха да защитят разпръснатите си ниви в покрайнините на селището, но кликисите просто ги убиха.

Ала вместо да се натъпчат със събраното, кликисите складираха необработената храна в съдове върху открити превозни средства, които се отправиха с тракане към непрестанно растящия град.

Чуждоземни летящи приспособления се рееха над полята и взимаха съдовете от жътварите. Други насекоми прелитаха към извисяващите се постройки, които скриваха сградите от първото кликиско поселение. Винаги нащрек, Дейвлин вече беше започнал да трупа наблюдения върху кликиската технология, макар и да не бе успял да се промъкне достатъчно близо, за да разбере как точно работи някое от изобретенията им.

— Как ще оцелеем? — тюхкаше се отчаяно кметът Руис. — Ще умрем от глад! Това е единственият ни източник на храна!

Той гледаше на Лотце като на герой, след като бе спасил колонистите на Крена от умиращото слънце. След дълги години като шпионин, разузнавач и бивша сребърна барета Дейвлин искаше единствено да живее спокойно и да приключи с противните задачи, които редовно му възлагаше Базил Венцеслас.

— Ще попитам Маргарет Коликос — каза Дейвлин. Не можеше да откъсне поглед от неспирните операции по разграждане и събиране, значението на които все още му убягваше. — Тя може да говори с тях.

Връщането на археоложката през транспортала бе голяма изненада за него. Преди години председателят на Ханзата го бе накарал да открие какво се е случило с екипа на Коликос на Рейндик

Ко. И изведнъж се оказа, че Маргарет Коликос е живяла сред кликисите през всичките тези години.

След като бе наблюдавал действията на Маргарет с буболечките, той бе решил сам да провери толерантността им. Преди два дни се беше измъкнал от селището и се бе отправил по заобиколен път към кликиските кули. Научи, че докато не им се пречка, съществата изпълняват задълженията си, сякаш той е невидим.

Един от воините с червеникава окраска, покрит с остри шипове, го наблюдаваше внимателно. Крилете му бяха леко разгърнати, а подобните на богомолка нокти — вдигнати. Дейвлин продължи бавното си придвижване, забеляза, че воинът става неспокоен, и се върна назад, за да не го предизвиква.

Други кликиси копаеха зали и инсталираха генератори, а един различен вид — учени или мислители, както ги бе нарекла Маргарет — влизаха в стаите, за да покрият стените с подобните на паяжини редици уравнения.

Той знаеше къде в стария град се намира първият портал. Ако успееше да стигне до каменната трапецовидна стена, би могъл да избяга на друг свят — макар че повечето светове от другата страна на мрежата сигурно също бяха нападнати от завръщащите се кликиси. А и се съмняваше, че буболечките ще му позволят да се приближи към портала. Реши да потърси друга възможност.

Така че каза на Руис:

— Хората да съберат запасите си храна. Всичко до трошица. И да ги скрият добре. Кликисите още не са посегнали на вещите ни, но и това ще стане рано или късно. Трябва да сме готови за най-лошото.

— Дали да не отидем до кликиския град и да се опитаме да поговорим с водача им? Може би Маргарет може да го направи. — Руис го погледна умолително, сякаш очакваше да се нагърби с тази мисия. — Всички трябва да живеем заедно на тази планета. Трябва да делим ресурсите ѝ. Единственото разумно...

— Кликисите не възнамеряват да делят тази планета с никого. Те просто не се занимават с нас — освен когато не им се изпречим на пътя, като онези зевесета. Предлагам да не им даваме причина да ни забележат.

16.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Това беше най-голямото бунище за резервни части в целия Спирален ръкав. Последната битка срещу хидрогите бе оставила отломки, разхвърляни чак отвъд Луната. Парчета от стотици илдирийски бойни лайнери се носеха сред разбитите бойни сфери на хидрогите и бойните кораби на ЗВС — имаше дори два дреднаута, единия тежко повреден, другия унищожен.

А Ланиан трябваше да събере парчетата. Търговията и трафикът около Земята бяха затруднени от множеството разбити съдове и липсата на квалифицирани пилоти, които да прелетят през опасната зона.

— Ама как я мразя тази работа! — промърмори Ланиан, докато корабът му криволичеше из бунището.

Корабостроителниците в астероидните пояси обаче процъфтяваха. Хиляди извозващи машини, експерти по извличане на останки и независими компании за вторични суровини търсеха сред отломките, за да открият използваемы части „за благото на Ханзата“ — като своевременно пълнеха и собствените си джобове.

Макар председателят да бе призовал всички годни кораби за последната защита на Земята, сега се бяха появили много нови пилоти и съдове, за да участват в доходната дейност. Страхливци и негодници! Ланиан скръцна със зъби. Къде бяха всички тези бързли търгаши, когато ЗВС се биеше с врага?

Вече шест регистрирани кораба бяха спрени и задържани — товарните им отделения бяха пълни с редки компоненти, извлечени от останките. Ценни части се бяха появили на безбожни цени на черния пазар и председателят призова към светкавични действия. Като пример за назидание четирима мъже бяха обвинени, осъдени и изхвърлени от въздушните шлюзове — сурова присъда, но отдавна възприета в борбата с „пиратството“. Въпреки всичко при наличието на подобно

огромно бунище Ланиан бе сигурен, че престъпните действия ще продължат.

Междувременно корабите на ЗВС се поправяха колкото се може по-бързо, а и се сглобяваха нови кораби *от* части, измъкнати от отломките. В резултат съдовете напомняха на чудовищни превъплъщения на Франкенщайн, но стига двигателите да работеха и оръжията да стреляха, външният вид не беше най-главният приоритет на военните.

Ланиан се надяваше, че ЗВС ще има време спокойно да възстанови загубите си, но сега Ханзата се бе озовала в неприятна гражданска война с краля и тревожно голям брой отцепили се ханзейски колонии. Ланиан бе сигурен, че след заплашителното показване на мощ от страна на Ханзата голяма част от бунтовниците ще избягат към колониите си (можеше да го осъществи, след като получише отново бойните си кораби, разбира се).

Докато летеше към главните корабостроителници, забеляза зони, обозначени като опасни с маяци — там плаваха съдове, които не можеха да се движат на собствена тяга. Мъже и жени в скафандри използваша плазмени резачки и мощни дрелки, за да разглобяват корпусите. Танкерите се движеха бавно като гигантски метални комари, скачваха се и изсмукваха екти от всеки запазен резервоар.

Ланиан летеше сам. Беше отличен пилот, а сред толкова много навигационни опасности и най-малката грешка можеше да доведе до сериозен инцидент, така че генералът не смяташе да поверява живота си на никой от подчинените си. Идентифицира се при приближаването си и измъченият глас на диспечера му даде вектор за захождане, после внезапно промени координатите. Загубил търпение, генералът изчака за потвърждение и се насочи напред. Макар това съоръжение да бе работило на пълна мощност години наред, сега натоварванията се бяха увеличили в пъти. Подобна липса на организация беше последното, от което имаше нужда.

Ланиан не харесваше особено бюрократите и администраторите, но се нуждаеше от човек с умения да организира тези сложни дейности. Никога досега не му бе хрумвало, че адмирал Строммо може да му липсва...

Стигна до гигантското колело на администраторския док, скачи кораба и слезе. Не очакваше параден оркестър, но се бе надявал някой

да забележи идването му. Насочи се право към контролния център, като се опитваше да се настрои към малко несигурната гравитация на въртящата се станция. Стените на централната зала бяха осеяни с екрани, показващи диаграми на траектории; диспечери на космическия трафик запълваха всеки стол, крещяха заповеди и отклоняваха съдове, докато се бореха с множество други проблеми.

Пилотиран от човек влекач се бе закачил за наполовина запазен илдирийски боен лайнер. Влекачът беше малък, но с мощни двигатели. Приличаше на мравка, която носи двадесет пъти по-голям товар на гърба си. Но макар че пилотът беше планирал достатъчно тяга, за да изтегли тежкия товар, не бе пресметнал мощността, необходима, за да намали скоростта при приближаването си към корабостроителницата, и горивото на влекача свърши, докато се мъчеше да убие скоростта.

Ланиан наблюдаваше бавно развиващата се катастрофа.

— Пилотът нищо ли не знае за импулса? Това е математика за средното училище.

— Помощ! — проплака пилотът на влекача. — Нямам гориво, маневреност...

— И никакъв шанс да се спасиш! — измърмори Ланиан.

Два влекача вече бързаха да помогнат, но илдирийският лайнер неотклонно се приближаваше към заградената зона с части от двигатели. Единият влекач опита да го избута настрани, но предстоящата колизия беше неизбежна. Влекачът успя да се разкачи в последния момент и отплава настрани.

— Някой да ме вземе! — примоли се пилотът.

— Има да чакаш! Дори не искам да гледам какво ще стане с теб.

Но не можеше да откъсне очи от ставащото. Вторият влекач се закачи за бойния лайнер и започна да го бута, но беше твърде късно — пилотът го бе ускорявал цели девет часа, така че няколко минути тласък не можеха да отклонят товара достатъчно, за да променят нещата.

— Разкачете се! Разкачете се! — извика един диспечер. Вторият влекач остана свързан за още няколко мига, после се отказа. Илдирийският боен лайнер се сблъска със загражденията и влетя сред частите като астероид.

Ланиан поклати глава и въздъхна.

— Некадърници! Проклети некадърници, до един! Това ли е последната надежда на Земята?!

Не гореше от желание да предаде доклада си на председателя.

17.

НАТОН

Зеленият жрец беше съвсем сам на Земята.

Бе прекарал седмици под домашен арест в Двореца на шепота, макар да му бе разрешено да получава сведения и заявления по телевръзката, за да ги докладва на председателя. Базил Венцеслас обаче бе убеден, че жрецът изопачава докладването, и отказваше да повярва, че толкова много колонии ще последват непрокопсаника крал Питър и ще се обърнат срещу него.

Натон — гледаше как машините поливат терокските растения около фиданката — вдигна глава и видя председателят Венцеслас да се приближава към отворената, но охранявана врата. Следваха го капитан Маккамон и двама кралски стражи.

Натон не осъзна, че погледът му се е задържал върху капитана. Маккамон също не бе съгласен с решенията на председателя и заедно с Натон бе помогнал на краля и кралицата да избягат. Но почти никой не знаеше за това.

— Реших да бъда щедър, зелени жрецо — каза председателят. — Макар и да определих ясно задълженията ти, ти продължаваш да отказваш да изпълняваш дълга си и да предаваш съобщенията ми, както се изисква от теб.

Натон не се опита да му противоречи. Бяха обсъждали този въпрос много пъти.

— Смятате да ме екзекутирате ли, господин председател? Това ли се смята за справедливо наказание при отказ да се изпълнят заповеди от незаконно правителство?

— Питър е незаконното правителство. — Базил с усилие се овладя. — Няма да споря със зелен жрец. Ще ти дам един последен шанс — наистина последен. Единствен. Искам да прочетеш едно изявление. Предаде доста съобщения на крал Питър, нека сега да чуят думата на председателя. Така поне колонии ще могат да вземат честно решение.

Натон дори не погледна документа, който му подаваше Базил.

— Не мога да го направя, господин председател. Всички зелени жреци са единодушни: никакви съобщения от Ханзата или ЗВС няма да бъдат предавани, докато не подадете оставка и Земята не потвърди верността си към крал Питър и не се присъедини към Конфедерацията.

Базил остави документа на масата до фиданката. Зачака. Натон не помръдна. Тишината продължи няколко минути. Накрая Базил изсумтя с отвращение.

— Капитан Маккамон, конфискувайте фиданката.

Натон се вцепени.

— Фиданката принадлежи на мен и на световната гора. Нямаме право да...

— Аз съм председателят. Това е Земята. Нямам нужда от други права. — Базил посочи документа. — Може и да променя решението си, ако прочетете това.

— Няма.

Двамата стражи пристъпиха напред и вдигнаха фиданката.

— В оранжерията на кралица Естара ли да я оставим, господин председател? — попита уж между другото капитан Маккамон.

Базил го стрелна с поглед и Натон осъзна, че председателят не е искал да разкрива къде ще е фиданката.

— Поставете още стражи пред покоите на зеления жрец — и при фиданката също. — Базил хвърли гневен поглед на жреца. — По природа не съм толкова жесток, но ти не ми оставяш избор.

— Не можете да промените ставащото в Спиралния ръкав, като ми отнемете фиданката. Единствената разлика е, че ще сте още по-зле информирани.

Маккамон и стражите се отдалечиха с фиданката. Натон я проследи с поглед, без да обърне внимание на заключителните думи на председателя. А той каза следното:

— Като контролирам информацията, мога да контролирам настроенятията, а като контролирам настроенятията, мога да променя реалността.

18.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Беше незначителна церемония, загуба на време, но глупавата тълпа се нуждаеше от нея. Макар да прекарваше повечето време зад кулисите, Базил бе наясно, че хората си искат своите паради и мемориали. Винаги бе използвал подобни събития като възможност да изстиска повече работа или жертви от жителите на Ханзата. Сега, когато не разполагаше нито с принц Даниъл, нито с крал Питър, трябваше да се заеме с това лично. Затвори очи. На толкова малко хора можеше да разчита. Понякога се чудеше защо работи тъй усилено и отдава живота си, за да спаси тези хора, които не заслужаваха да бъде техен водач.

Той и заместник-председателят Каин стояха на ръба на гладкия кратер — всичко, което бе останало от завода за производство на компита, който бе взривен, когато бойните компита бяха полудели. С тях бяха и четиримата оцелели адмирала: Уилис, Диенте, Пайк и Сан Луис. Генерал Ланиан също бе пристигнал току-що, за да присъства на церемонията.

Базил зае мястото си на подвижния подиум, зад който се вееше знамето на Ханзейския съюз. Тъмносините флагмански кораби, оформящи веригата от звезди на ЗВС, разтърсиха целия кратер. Беше впечатляващо шоу за тълпата и репортерите, макар Базил да чувстваше, че той и доверените му хора нямат много време за губене. Може би трябваше да накара архиотеца на Църквата на единството да изнесе тази добре подготвена реч.

— Никога няма да забравим падналите. Загиналите тук в борба с бойните компита обаче са само малък брой от тези, които дадоха живота си във великата война. Сърцата ни натежават от скръб при признанието, че това е само микрокосмос в сравнение с всичко, което сме изстрадали. Тези войници се пожертваха за благо на Ханзата, както сториха и хиляди други. Но те спасиха Земята. Сега обаче дойде времето и ние останалите да направим жертва. — Той се вгледа в

камерите и развълнуваната тълпа. — Настъпи най-опасното време за Земята. Макар хидрогите да са победени, ние сме заплашени от нови врагове. Някои от тези предатели някога наричахме наши братя. Но Ханзата може отново да стане силна! Трябва отново да съберем световете, поели по погрешен път. Трябва да използваме всеки ресурс, за да се възродим. Мислехме си, че знаем какво е усилен труд. Но днес трябва да изискваме от себе си още повече.

С Каин бяха измислили тези евфемизми, които означаваха по-високи данъци, по-ниски заплати и сериозни ограничения.

— Аз съм вашият председател! И като ваш председател ви обещавам едно: нашата цивилизация отново ще бъде велика!

Бързо се обърна и слезе от подиума, следван от Каин.

Закрачи пред военните си съветници, докато новинарските екипи продължаваха да снимат. Здрависа се с адмиралите, благодари им и добави тихо:

— Елате във военната зала в държавната сграда. Трябва да обсъдим първите военни удари срещу бунтовниците.

Адмирал Шейла Уилис, възрастна жена с груб глас и пиперлив език, но с благо излъчване, подпря лакти на масата и отпусна брадичка върху събраните си длани. Екраните за тактическо планиране в залата вече не показваха пристигащите бойни кълба или гигантските кораби на ЗВС, влизаци в битка. Нямахме кафе, нито храна, липсваше дори кана с вода. Срещата беше съвсем делова.

— Загрижена съм за тези предполагаеми военни действия, господин председател — каза Уилис. — Как ще преминем в нападение, след като дори не можем да преброим колко функциониращи кораби имаме?

— Може и да имаме проблеми, адмирале, но това важи за всички. Ако нападнем сега, ще хванем Питър неподготвен. — Базил се разходи покрай масата, подминаваше празните тактически постове. Не обичаше да е притиснат до стената.

— Но ние нямаме с какво да нападнем — заяви тя. — Повярвайте ми, това нападение не е добра идея.

— Изказването ви почти граничи с неподчинение, адмирале.

Уилис примигна, но каза твърдо:

— Извинете, сър. Аз съм от малкото ви останали квалифицирани експерти, а доколкото разбрах, сме на частна среща, за да обсъдим тактически въпроси. Не настоявам да приемете становището ми, но поне го изслушайте — или престанете да ме каните на тези срещи.

— Трябва да се съглася с адмирал Уилис — намеси се Естебан Диенте, адмиралът на квадрант 9. Имаше къса черна коса, прошарена с няколко бели кичура. Медното му лице бе широко, очите му бяха разположени близо едно до друго. — Каква полза от съветите ни, щом не сме свободни да изразим честното си мнение.

Адмирал Пайк запита по същество:

— Какви цели планирате, сър?

— И каква е крайната? — уточни приятелят му адмирал Сан Луис.

Базил кимна към Елдред Каин, който отговори:

— Въстанието на крал Питър се разпространява по-бързо, отколкото смятахме. Тъй като разполага със зелени жреци, Конфедерацията може да разпраца пропагандата си светкавично, докато ние сме принудени да използваме традиционните бавни методи, като предаване със скоростта на светлината или космически куриери.

— Това разкъсване на световите на Ханзата трябва да бъде прекратено — заяви решително Базил. — Ще използваме наличните кораби, за да заплашим със сила отцепилите се колонии, ще ги накараме с всички възможни средства да останат лоялни на Ханзата. Нуждаем се от техните ресурси и работна сила.

— Но откъде да започнем? — попита Луис. — Не разполагаме с нищо повече от неофициално изявление от световите, присъединили се към крал Питър.

— А и не знаем с колко скитнически клана си имаме работа — простена адмирал Пайк. — Никога не сме знаели.

— Трябва да засилим позициите си, като постигнем бърз успех — обади се генерал Ланиан. — Нека да подсигурием колкото се може повече ханзейски колонии за кратко време. Ще започнем с тези, които можем да присъединим без особени схватки, за да укрепим позициите и да попълним армията си.

— Най-малкото, това ще забави отслабването ни — одобри Каин. — Губим колонии всеки ден. Ако спрем разпадането, може би мнозина ще се замислят, преди да отхвърлят Хартата.

— И кои са най-лесните победи? — попита Уилис все така скептично. — Имаме лошия навик да подценяваме трудностите.

— Най-напред ще започнем със световите, заселени по време на кликиската колонизационна инициатива — каза Каин. — Те са слаби колонии, нямат никаква защита.

— И което е по-важното — намеси се Базил, — те са извън квадрантите. Нямат зелени жреци, които да разпространяват заразата, затова едва ли знаят за дезертирането на Питър и лъжливото му правителство на Терок.

— Защо да си правим труда? — попита Уилис. — Какво могат да предложат тези светове? Нямат почти никакви ресурси, нито население.

— Те са от стратегическа ценност. Морална ценност — обясни Базил. — Можем да ги използваме като бази за ЗВС, точки, от които да спрем по-нататъшното отслабване.

Ланиан сви юмруци.

— Така. Отиваме направо на Рейндик Ко — централната прехвърляща точка на транспорталите, — изпращаме отряди до колониите и лесно присъединяваме десетки светове към нас. Надявам се, че и с малка умиротворителна сила ще съумеем да държим тези заселници изкъсо. Ще бъде бързо и лесно.

— Чували сме го това — измърмори Уилис, което ѝ спечели гневния поглед на генерала.

— Сър, бих искал да ръководя операцията лично — обърна се Ланиан към председателя. — Като видят командващия на Земните въоръжени сили, тези колонии няма да посмеят да ни се опълчат.

— Генерале, не ли по-важно да надзиравате корабостроителниците и да възстановите Земните въоръжени сили? — попита Каин.

— Може и да е приоритет, но не е зальк за моята уста. Трябва ни цяла армия администратори, за да наблюдават тази каша. — Обърна се пак към Базил. — Аз съм военен командир. Доказах качествата си, когато се бихме с отвлечените от роботите кораби и когато се сблъскахме с хидрогите. Оставете ме да върша това, което мога най-добре.

— А и ви е омръзнало от корабостроителници — вметна Уилис.

— Генерале, след като видях скорошния ви доклад за инцидентите, загубите и дейностите на черния пазар, наистина мисля, че вероятно не сте най-подходящият човек за корабостроителниците. — Базил се замисли, после кимна. — Добре. Подгответе екипа си и отидете да овладеете кликиските колонии.

Ланиан едва не въздъхна от облекчение.

— Като се има предвид важността на мисията, трябва да покажем, че ЗВС полагат големи усилия. Може би няколко манти няма да са достатъчни. Мисля, че трябва да взема един от останалите три дреднаута.

Адмирал Уилис възрази:

— Ако просто ще изпращате умиротворителни сили през порталите, защо ви е притрябвал дреднаут?

Базил се обърна към офицерите си, все едно не е чул:

— Доводите на генерала ми изглеждат достатъчни. От този миг прехвърлям командването на дреднаута от квадрант седем на него.

— Моят „Юпитер“? — вбеси се Уилис. — А може ли да попитам какво ще правя аз междувременно?

— Ще оглавите корабостроителницата в астероидния пояс. Можете също така да ни помогнете за наборната ни инициатива. — Базил се обърна към Пайк, Сан Луис и Диенте. — Вие тримата съставете списък с най-ценните загубени колонии и направете оценка за възможните трудности при завладяването им.

— Предполагам, че преговорите или дипломацията дори не се предвиждат като възможност? — заяде го Уилис.

Базил не си направи труда да ѝ отговори.

Ланиан се изправи, нетърпелив да напусне срещата.

— Ще потегля до два дни, господин председател. Обещавам да овладея кликиските планети бързо и ефикасно.

Базил потисна раздражението си.

— Бързо и ефикасно. Да, това би било приятна изненада, генерале.

19.

ОРЛИ КОВИЦ

Водени от люпилото, кликисите никога не почиваха. Насекомовидните работници сновяха из руините и изливаха товар след товар полимерна смола, за да издигнат кулите по-високо, да укрепят стените и да превърнат чуждоземния град в истинска крепост. Като използваха странни машини, неизброимо количество кликиски труженици прочистваха и събираха намиращото се по хълмовете и превръщаха пръстта, пясъка и металните руди в полезни материали. Сплеснатата постройка в центъра на комплекса очевидно беше мястото, обитавано от мистериозния разум на кошера.

Сръчни монтажници продължаваха да изработват огромен брой идентични свързващи се кораби, които се изстрелваха в орбита за пробни полети, а после се приземяваха по групи. Агресивният флот изглеждаше като сила за инвазия. Нова трапецовидна рамка започна да се издига от каменистата площадка пред града от кули, основите на портал, много по-огромен от намерения в руините. Според Маргарет Коликос някои от другите кошерна люпила вече бяха започнали да се раздвижват. Люпилото на Ларо консолидираше рояка си и се подготвяше за защита.

Когато Маргарет изчезваше сред кликисите, ДД често прекарваше дните с Орли. Ксеноархеоложката все така се опитваше да комуникира с разума на кошера, чувстваше се длъжна да му обясни за хората и тяхната култура. Орли се надяваше да е успяла поне малко.

Сега ДД пак беше с нея. Внезапно отряд от породата на строителите се престои в дълга редица, която за броени минути обгради селището. Колонистите гледаха смаяно, но никой не се опита да се противопостави.

А после кликисите започнаха да строят стена. Ограда.

Някои, най-вече от задържаните скитници, се опитаха да си пробият път, но бяха изтикани обратно. Никой не разбираше какво става.

Орли усети в сърцето си страшна тежест.

— Превръщат града ни в огромна клетка, като в зоологическа градина. А ние сме в центъра ѝ!

Кликисите докараха от строителната зона платформи, на които имаше някакви ларвоподобни същества, изкопаха около града ров и им дадоха пръстта. След като я погълнаха, ларвоподобните същества започнаха да отделят смолиста спойка. Без да губят и секунда, строителите положиха основите и ги заляха със здравата полимерна смес.

Все пак пуснаха Маргарет да се върне в града.

Тя изглеждаше ужасно разстроена. Орли и ДД се спуснаха към нея. Струпаха се и други колонисти, всички крещяха въпроси и настояваха за отговори, сякаш Маргарет бе някакъв посланик на люпилото. Тя вдигна ръка и след като всички млъкнаха, каза отпаднало:

— Люпилото е разбрало за нашествие от черни работи на планета, наречена Воламор. Смята да започне масирана атака през транспортала и да избие всеки робот там.

— Ами хубаво — каза господин Стайнман. — Да ги направят тия проклети машини на старо желязо.

Орли потрепери и добави:

— Не бих имала нещо против роботите да бъдат унищожени след онова, което направиха на Корибус.

Двама от едрите дарители си проправиха път сред воините и работниците, спряха и затракаха нещо. Маргарет се заслуша, сякаш разбираше какво говорят, но не преведе нищо.

Дейвлин Лотце кимна навъсено към стената.

— Но защо строят това?

Маргарет въздъхна:

— Люпилото настоява всички човешки колонисти да останат на едно място — тук! Затова.

— Искат да ни затворят? — извика Роберто Кларин възмутено. — В името на Пътеводната звезда, какви ги бръщолеваш?

— Не е ли очевидно? — намеси се господин Стайнман. — И това е само първата стъпка, по дяволите!

Другото компи в лагера, гувернантски модел с обозначение УР — бе дошло със задържаните скитници, — стоеше до седемте деца, за

които се грижеше. Програмата му изискваше да ги обучава и защитава.

Недоволството нарастваше, но колонистите не можеха да се борят с кликисите. За щастие, благодарение на предупреждението на Дейвлин, хората бяха скрили хранителни запаси на места, където буболечките не можеха да ги намерят. Напоследък дажбите бяха оскъдни, но Орли бе свикнала с недоимък.

— Може би стената е за ваша защита — обади се ДД. — Напомня ми укрепленията около средновековните градове.

— Когато цъфнат налъмите — изръмжа Крим Тайлар.

— Обработеното дърво не може да цъфне. От биологична гледна точка е невъзможно.

— Това е шега, ДД — поясни Орли.

Метър по метър кликиските строители продължаваха да изграждат стената със зловеща прецизност.

— Ще трябва да съдействаме на кликисите и да се надяваме на най-доброто — каза Руис.

Дори на Орли това ѝ се стори наивно.

Господин Стайнман тъжно поклати глава. Очите му бяха зачервени.

— Не ми харесва това. Никак дори. Напомня ми твърде много за концентрационни лагери, телени огради и газови камери.

— Това е било преди векове. Четох за него в училище — обади се Орли.

— Някои неща не се забравят никога. Но по-лошо от забравянето е да позволиш да се случат отново. А ние сами влязохме в капана.

20.

СИРИКС

След като черните работи прочистиха Воламор от човешката поквара, Сирикс изпрати бойните компита да започнат възстановяването. Черните работи нямаха нужда от жилищата и постройките поради някаква функционална причина, а само като символ на великата си победа над изчезналите си създатели. Сирикс бе горделив.

Огромният портал на Воламор се издигаше като неподвижен проход по средата на улицата. Застанал до ПД и КТ, Сирикс обмисляше как тези координатни плочи могат да му помогнат в завоевателската му кампания. Черните работи щяха да направят свое роене. Щяха да се разпръснат, да смажат всяка съпротива и да вземат всичко под контрол. Очите му светеха от мислите, преминаващи през кибернетичния му ум.

КТ беше първият, който забеляза промяната.

— Порталът се активира.

— Някой преминава — добави ПД.

Каменният лист зажува, превърна се в стена от прашене, а после се разтвори.

Сирикс нададе електронен вик, за да извести другите работи и бойните компита.

Петима бронирани кликиски воители, размахали странни оръжия в сегментираните си предни крайници, изскочиха от портала.

Сирикс се отдръпна.

— Това истински кликиси ли са? — попита ПД. — Не са ли изчезнали?

Черните работи тичаха към портала. Бойните компита спуснаха рампи от корабите на ЗВС. Щом видяха роботите, кликиските воители нададоха гъргорец боен вик и се хвърлиха в атака. Още десетина, после стотина се изсипаха през портала след тях.

Първият воин се стрелна напред и блъсна Сирикс. Роботът замахна с яките си крайници, за да пробие и среже екзоскелета на кликиса. Древното ехо на потиснатост, дори страх, прозвънтя през ума му. Черните роботи бяха построени здраво, извисяваха се почти три метра и бяха затворени в блестяща броня, а кликисите ги бяха дарили с бойни умения, близки до техните... но не толкова ефикасни. Сирикс извика на двете объркани компита:

— Защитете ме.

И натисна с всички сили, и прекърши два от четирите крайника на противника си. От тях плисна гнусна зелена течност.

ПД и КТ притичаха, задърпаха другите крайници на създанието и нарушиха равновесието му. Една от щипките изпусна Сирикс.

Черният робот заби мощната си ръка малко над гръдния кош на врага си и почти го обезглави. Обхванато от предсмъртни гърчове, съществото падна. Все още бе вкопчено в Сирикс, но роботът се освободи. ПД и КТ пуснаха мъртвия кликис.

Поток от мисли и въпроси прогаряше мисловните канали на Сирикс. Объркването, неверието и шокът забавиха реакциите му. Как бе възможно кликисите да оцелеят след нагласеното роене в хидрогските планети? Не, беше невъзможно. Завръщането на расата създателка не беше част от плановете му.

Все повече кликиси преминаваха през портала — воини, копачи, строители — дори един от покритите с черни и сребристи райета дарители. Това ново роене ли беше? Дали оцелелите кликиси бяха попаднали на Сирикс по случайност, или бяха дошли с конкретни намерения? Никое люпило не би забравило предателството на роботите.

Кликиските воини се втурнаха напред, крещяха и тракаха. Роботите и бойните компита се скупчиха, за да дадат отпор. Двама от воините с яркочервени петна на крилете и черупките се хвърлиха върху един от роботите. Той се съпротивляваше яростно, но те разкъсаха задната му обшивка и я захвърлиха, после изтръгнаха подобните на криле слънчеви панели.

Черните роботи можеха да устоят на смъртоносната атмосфера на газовите гиганти, но кликисите добре знаеха как да разглобяват собствените си творения.

Докато роботът блъскаше и бодеше с крайниците си, воините проникнаха в телесната кухня, откъснаха процесорите му и разбиха съхранената памет. Отвъртяха главата му и я захвърлиха надалеч.

Завърналите се кликиси разполагаха с модерно оръжие и можеха да го използват. Но люпилото, което ги контролираше, желаше не само да победи роботите, а да ги смачка напълно. Това напомняше на Сирикс за древните битки — разрушение и клане заради чистото удоволствие от кървавия дух на битката.

Втори дарител пристигна, придружен от още повече кликиси. Сирикс и неговите работи си размениха сигнали, за да оформят временна блокада и да прикрият бягството си към корабите на ЗВС. Можеха да се качат на совалките, транспортните кораби и мантите и да излетят от Воламор. Но им трябваше време.

Сирикс имаше една последна защита: бойните компита. Сега, когато расата създателка ги нападнаше, Сирикс реши, че построените от хората работи могат да послужат. Щеше да ги жертва за оцеляването на своите. И щом ги призова, бойните компита се устремиха напред, за да оформят стена. Сблъскаха се с напиралците кликиси и ги посрещнаха със строителните си сечива като импровизирани оръжия.

За щастие компитата нямаха чувство за самосъхранение. И щяха да спечелят времето, от което се нуждаеше Сирикс.

Четири компита се падаха на един кликиски воин. Бързо почнаха да разкъсват чудовищата на парчета, но кликисите на свой ред използваха острите си крайници, раздираха синтетичната кожа и отрязваха главите им с един-единствен замах. Нови компита изникнаха от корабите на ЗВС, хванали огнестрелни оръжия, изтръгнати от мъртвите ръце на човешките войници.

Бойните компита поразяваха жадните за отмъщение кликиси и за миг — само за миг — Сирикс реши, че ще успеят да ги удържат...

Ала още една вълна кликиси се изсипа през транспортала.

ПД и КТ изпаднаха в паника и Сирикс им даде заповед:

— След мен.

Черните работи побягнаха към съмнителната безопасност на корабите на ЗВС. А побеснелите кликиси продължаваха да прииждат.

21.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Тасия никога не бе стъпвала на Терок, макар да бе слушала много за този горист свят. Той бе също толкова важен за терокците, колкото Рандеву беше скъп за сърцата на скитниците. Според чичовците ѝ това беше седалището на новото правителство. Когато влязоха в орбита обаче, ги посрещнаха с подчертана хладност.

— Кораб на ЗВС, въоръжени ли сте?

— Имаме стандартно защитно въоръжение, като всички кораби от този модел — отвърна Конрад Бриндъл. — Всъщност се оказа доста полезно при последната ни битка с дрогите.

Тасия се наведе и добави:

— Вашите гигантски дървесни кораби ни помогнаха да избягаме от Кронха 3. Идваме да докладваме на крал Питър. Разбрахме, че това е центърът на правителството сега.

След дълга пауза гласът каза:

— Добре, имате разрешение за кацане. Но се смятайте за предупредени: няма да търпим враждебни действия.

Щом кацнаха на площадката, която очевидно се използваше от много други кораби, Тасия забеляза четири малки съда на скитниците. Около тях се тълпяха хора в официалните облекла на клановете. Усмивната, Тасия слезе по рампата с надеждата, че все ще познае някого, макар и след толкова време.

— Вие, зевесета, сте големи куражлии, щом идвате тук след всичко, което ни причинихте — процеди един от скитниците и ги изгледа злобно. Тасия и Роб носеха униформи на ЗВС, единствените резервни дрехи, които Конрад държеше на борда.

Тасия не му остана длъжна:

— Като гледам, скитниците май са забравили гостоприемството си. — Пристъпи напред и се изправи пред раздражения търговец. — Аз съм Тасия Тамблин, от клана Тамблин. Сражавах се с дрогите

години наред и наскоро бях освободена от плен от един от газовите гиганти, така че имам да наваксам с новините.

— Тамблин, казваш? От Плумас? Да не си момиченцето на Брам? А, значи идваш да се присъединиш към крал Питър? Не е лесно да разбереш къде лежи верността на човек тези дни.

Роб се намръщи.

— Да се присъединим към крал Питър? Че кога не сме били на негова страна?

— Ами ЗВС? Трябва да докладвам на генерал Ланиан. — Конрад очевидно бе смутен. — Видях много търговски кораби над новата ви столица, но нито един боен — нямате никаква защита.

Скитниците го изгледаха скептично. Един се изплю.

Един широкоплещест жрец, Солимар, ги поведе към дървесния град. Тасия оправи униформата си, доколкото можа, и махна едно сухо листо от рамото на Роб.

Конрад се бе намръщил угрижено.

— Не виждам други униформи. Нима ние сме единствените войници на ЗВС на тази планета?!

— В момента сте единствените — каза Солимар. — Но може би ще дойдат и още.

Влязоха в широка зала, украсена с пищни гоблени. Кралят и кралицата с корони, направени от криле на насекоми и полирани черупки на бръмбари, с одежди, подобни на онези, които носеха на Земята, ги гледаха благосклонно.

Конрад пристъпи напред и отдаде чест, Тасия и Роб го последваха. Като най-старша, Тасия заговори от името и на тримата:

— Ваши величества, идваме да получим назначение. Същевременно трябва да предадем доклада си на командващ офицер. Можем ли да говорим с генерал Ланиан или някой от подчинените му?

Питър и Естара се спогледаха и Питър отвърна:

— Аз съм вашият главнокомандващ. Вашият крал. Можете да докладвате на мен.

— И ние ви приветстваме — добави Естара. — Ще подновите ли клетвата си за вяност?

Конрад изглеждаше смутен от въпроса.

— Защо? Кога верността ми е била под съмнение?

— Обстоятелствата се промениха, лейтенант.

— Така... Къде е председателят Венцеслас? — попита Роб.
Гласът на Питър стана студен.

— Председателят Венцеслас вече не е част от законното правителство.

— Той се опита да направи държавен преврат — обясни Естара.
— Успяхме да избягаме тук. Сега сме повече от Ханзата. Конфедерацията е истинското представителство на човечеството.

— Ами ЗВС? Ами генерал Ланиан? — попита Конрад.

— Членовете на ЗВС или са съучастници в опита за преврат, или не действаха подобаващо, когато бяха информирани за незаконните действия на председателя.

— Спомнете си думите на клетвата си — каза Естара. — Истинската ви вяност е към краля.

Конрад мълча и се муси часове, но с нищо не издаде какво мисли за новините. Тасия имаше чувството, че галактиката се е преобърнала наопаки... но пък тя никога не бе смятала, че Гъската е идеална. Може би промяната бе за добро.

По-късно, след като вечеряха, Тасия се заприказва с много скитници, разказваше истории и се отдаваше на спомени, опитваше се да се преструва, че всичко си е нормално. Роб, изглежда бе доволен да е тук, но пък баща му ставаше все по-неспокоен. Накрая ги привика настрана и заяви, че трябва веднага да си тръгнат.

— Трябва да напуснем, преди да конфискуват кораба ми и да ни арестуват.

— Шиз, за какво говориш?

— Но защо, тате? Ние сме тук. Кралят е тук. Направихме каквото се искаше от нас.

— Не съм доволен от обяснението, което ни дадоха. — Конрад се огледа трескаво, за да провери дали някой не ги подслушва — Искам да чуя версията на генерал Ланиан. Сигурен съм, че на Земята разправят друга история.

— Какво му е на обяснението им? — Роб беше наистина объркан.

— Тук няма никакви други войници на ЗВС. Това само по себе си говори много. Погледни тази сбирщина: шепа терокци, независими

колонисти и скитници! Това не може да е истинската Ханза.

— О? Просто шепа терокци и скитници? — избухна Тасия. — Имаш предвид като брат ми Джес, който спаси всички ни? Като хората, които изпратиха верданските дървесни кораби, за да се бият с дрогите? Чу чичовците ми. Това е новото правителство.

Роб пое дълбоко дъх и каза замислено:

— След всичко, което видях, съм убеден, че нещата са много по-дълбоки от официалните прессъобщения на Ханзата. Мисля, че никога не сме знаели цялата истина.

— А и много добре знаеш, че това, което направи ЗВС със скитниците, е противозаконно — заяви Тасия.

Конрад обаче отказваше да повярва.

— Обвиненията на Питър са нелепи. Аз разсъждавам така: ако генерал Ланиан отказва да следва заповедите на краля, може би нещо не е наред със заповедите на краля. Може би Питър е бунтовникът, повел шепа въстаници, които отказват да изпълняват законните заповеди на Ханзата. — Погледна ги строго. — И двамата сте офицери на Земните въоръжени сили. Знаете каква е линията на командването. Връщането на Земята е единствената ни възможност в този момент.

— Шиз, вече не! Присъединих се към зевесетата, за да се бия с дрогите, а вместо това се оказа, че преследвам собствените си хора. — Тасия извади армейското си ножче и бързо отпори пагоните си. — Мястото ми е сред скитниците. Точка. Ако това ме поставя срещу ЗВС, мисля, че е време да подам оставка.

Конрад беше бесен.

— Това ви прави дезертър, капитане.

— Имам по-висок чин от вас, лейтенанте. Би трябвало да ви наредя да се подчинявате на краля си.

Той я погледна гневно.

— Вие се лишихте от правото да издавате заповеди, госпожо, в мига, в който махнахте пагоните си.

Роб не знаеше какво да направи.

— Полудяхте ли? Какви са тия глупости?

Тасия едва удържаше яростта си.

— Вече не дължа нищо на ЗВС, Роб. Знам какво са направили зевесетата на Рандеву — независимия център на правителството. Ако

скитниците твърдят, че Терок е мястото, където трябва да бъда, а и кралят казва, че трябва да съм тук, смятам да остана.

Конрад поклати тъжно глава, сякаш я отписваше.

— Очевидно не мога да променя мнението ви, госпожо. Да вървим, Роб. Майка ти ще се зарадва да те види.

Роб обаче изглеждаше раздвоен.

— Почакай. Бях пленен от дрогите преди години. Би трябвало да съм мъртъв. Но скитниците и венталите... и терокските дървесни кораби... те ме спасиха. — Той хвана ръката на Тасия. — Принадлежа повече на Тасия, отколкото на тази униформа.

Лицето на Конрад се разкриви от гняв.

— О, не! С майка ти те мислехме за мъртъв. Недей да постъпваш така, моля те.

— Трябва да постъпя правилно. Ти също, тате. Защо не останеш още малко? За да научиш повече и да не избързваш със заключенията. Ще изпратим съобщение на мама...

Лицето на баща му се сгърчи от мъка.

— Виждам, че в крайна сметка ти не си същият Роб. Взимам кораба и се връщам на Земята. Това е последната ти възможност да промениш мнението си.

— А дали крал Питър ще те остави да отлетиш? — попита Тасия.

— Само да се опита да ме спре! — С превити от тежестта на разочарованието рамене, Конрад тръгна към кораба.

— Почакай — възкликна Роб отчаяно.

Тасия бе притеснена, не смееше дори да диша. Трябваше да остави Роб сам да реши какво ще прави. Но се надяваше да вземе правилното решение. Конрад не се обърна. А Роб стисна пръстите й по-силно.

— Според мен видя Пътеводната си звезда — каза Тасия.

— Каквото и да значи това — тъжно отвърна Роб.

Корабът на Конрад се издигна над високите световни дървета и изчезна в небето.

22.

КОЛКЕР

На един от откритите площади в Миджистра под лъчите на многото слънца шуртеше невероятен фонтан. Водата излизаше на огромни сребристи мехури, подобни на огледала. Повърхностното напрежение ги караше да трептят и водата отразяваше слънцата в небето, сякаш те бяха прожектори, които се местеха непрестанно.

Седмина вгълбени свещеници-философи се бяха събрали около фонтана с мехурите, като че ли се готвеха да се отдадат на странно тайнство. Стояха и медитираха,зираха се в трепкащите огледала, сякаш се надяваха проблясъците светлина да им разкрият тайните на вселената. Никой от седмината не помръдваше.

Колкер ги гледаше от разстояние и се опитваше да се учи от тях, като ги наблюдава. Мехурите на фонтана се залюляха, набъбнаха, а след това се свиха, може би, за да покажат непрестанно изменчивата природа на познанието.

Колкер копнееше да научи онова, което знаеха философите, да види онова, което виждат те — извора на светлината, духовните нишки, тизма. Събра смелост и се приближи. Двама от свещениците-философи се дръпнаха настрана, за да го пропуснат, но не го поздравиха. Искрящите им зеници се бяха свили като главички на карфици, светлината играеше по лицата им. Неспособен да се сдържа повече, Колкер заговори:

— Моля ви, кажете ми какво има там. Какво ви разкрива фонтанът? Трябва да узная. И трябва да науча как да докосна и разбера вашия тизм.

Свещениците-философи явно го сметнаха за глупак или невежа.

— Човеците нямат тизм. Те не са свързани от духовните нишки. Безполезно е да ти обясняваме онова, което е невъзможно да изпиташ.

Колкер се вгледа в отразяващата повърхност на фонтана, светлината сътворяваше цветни петна в очите му. Не издържа и се извърна.

— Значи не бива да се стремим към привидно невъзможни неща?
— Не можеше да прикрие горчивината в гласа си. — Когато се изправихте срещу хидрогите, вашият маг-император не поиска ли от вас невъзможното? И не го ли постигнахте?

Те го погледнаха, дори онези от отвъдната страна на фонтана. За миг изглеждаше, че споделят неспокойни мисли. Накрая мъжът отляво на Колкер каза:

— Магът-император не ни е дал заповед да те обучаваме.

Колкер се обърна, цветовете все още танцуваха в очите му. Чувстваше се изгубен. Празнината в него бе дълбока и той не бе открил нищо достатъчно солидно, за да я запълни. Не беше дори сигурен дали тизмът ще е достатъчен.

— Защо се стремиш към това? — попита един от свещениците-философи. — То не е за теб.

Колкер отказа да повярва, отказа да се предаде. Отдалечи се и се изкачи по близките стъпала. Седна и се взря в призматичния си медальон. Обърна го на една страна, после на друга, така че искрящите дъги да заиграят по лицето му. Опитваше се да се съсредоточи върху светлината и като си припомняше мисловните упражнения, които бе използвал, когато се свързваше с телевръзката, се помъчи да достигне до невидимите, недостижими краища на тизма.

Остана да седи така с часове, взираше се в медальона и търсеше.

23. ОСИРА'Х

Единствената фиданка на Илдира се издигаше до кръста на Осира'х, изпълзяла от обезобразената буца изгорено дърво. Листата бяха в нежно бледозелено, а дънерът беше покрит с плочки от златна кора. Макар Осира'х да не беше зелена жрица, фиданката като че ли я викаше.

Тя доведе четиримата си братя и сестри, за да се вгледат съсредоточено в дървото и да упражнят силите на ума си, както бяха правили с учителите си на Добро. Да търсят повече. Заобиколиха дръвчето.

— Можем да го направим. Имаме способностите на майка си и тизма на бащите си.

— Но вече опитвахме. — Род'х не се оплакваше, просто изтъкваше факт. Род'х бе най-близо до нейните години и най-силно желаше да се свърже с ума на световната гора.

— И ще опитаме отново. И утре, и вдругиден.

Гейл'нх, с ориентацията си към практични и военни дела, имаше друг проблем:

— Не разбирам целта.

Това беше най-важният въпрос и според Осира'х и тя каза:

— Целта е да покажем потенциала, който имаме. Можем да направим нещо, което другите не могат. Сигурна съм в това. Империята се е борила много поколения само за да ни създаде.

Погледът ѝ обходи всички поред и те се заразиха от ентузиазма ѝ. Тамо'л и Мюри'н бяха твърде малки, за да разберат какво се опитва да направи Осира'х, но с радост се присъединиха към странната игра.

Заедно посегнаха и докоснаха златната кора. Осира'х погали бледите листа.

— Внимавайте, не го наранявайте — каза, когато Мюри'н стисна твърде силно.

Дори и без телевръзката чувствителността им към тизма ги обединяваше. Род'х се присъедини към съзнанието ѝ, както бе направил на Добро, за да потърсят и да се свържат с далечните хидроги. Връзката им с тизма — или пък телевръзката бе част от всичко това? — ги свързваше в лична мрежа, много по-могъща от онази, която споделяха илдирийците.

Осира'х насочи мислите си към фиданката, усети листата, кората, живата дървесина, корените — както ѝ показваха спомените на майка ѝ. Беше отворила канала на ума си към Нира и бе получила порой от мисли и спомени, а по-късно бе открила как да излъчи гнева на самата световна гора през телевръзката, през майка си, през ума си към неподозиращите хидроги.

Макар и да бяха врагове, верданите и хидрогите имаха общ корен — елементална основа. Световните дървета също споделяха синергия с венталите, с които се бяха свързали, за да създадат огромните вердански бойни кораби. Нямаше съмнение, че и фероуите са подобни.

Менталистите и свещениците-философи твърдяха, че цялата вселена е свързана по начин, който никой, дори магът-император, не може да види и разбере. Осира'х смяташе, че заради връзките си с майка си, зелената жрица, и с тизма на илдирийците, тя и братята и сестрите ѝ държат ключа към тайната. Сигурна беше.

Очите ѝ се затвориха и тя последва нишките през ствола на дървото към влакната на корените... и отвъд. Братята и сестрите ѝ я последваха. Тя очакваше проблясък на връзка, но чу само шепот, далечни мисли и призрачни гласове, като от огромна публика, която не знае, че децата подслушват.

— Близко сме.

— Усещам го — каза Тамо'л.

— Продължавайте да се съсредоточавате — добави Гейл'нх.

Думите им бяха достатъчни, за да разсеят Осира'х и тя залитна назад. Беше изкусително надникване към нови възможности. Тя вече разбираше, че на тях петимата им предстои да научат нещо изключително важно, нещо, което никой зелен жрец или илдириец не разбираше. Тази мисъл я порази. Тя щеше да помогне на братята и сестрите си да достигнат върха в онова, което особеността им произход правеше възможно.

— Почти успяхме.

Род'х примигна и каза:

— Май вече разбирам какво си наумила.

Изтощени, но развълнувани, децата изоставиха опитите си за деня. Тамо'л и Мюри'н, нетърпеливи за нови забавления, хукнаха по осветения от слънцата покрив и спряха на ръба, за да погледнат разкрилата се долу Миджистра. Гейл'нх премести поглед от Осира'х към брат си за обяснение, като млад войник, който чака да го запознаят с детайлите на задачата му.

Осира'х разтърка слепоочията си — усещаше пулсираща болка. Но дори болката не можеше да намали въодушевлението ѝ.

— Утре ще стигнем по-близо.

24.

АНТОН КОЛИКОС

Не искаше да се връща на Марата. Никога. Оттам имаше само кошмари и ужасяващи спомени. Но не можеше да остави Вао'сх да отиде и сам да документира разбиването на черните роботи за Сагата за седемте слънца. Сега, докато стоеше в командното ядро на бойния лайнер, усети как го избива студена пот.

— Сигурен ли си, че искаш да го направим?

— Не искам. Но трябва. — Старият паметител примигна. Напоследък бе необичайно мълчалив. — Спомни си за своите героични дела. Герой, който е преживял ужасни изпитания, трябва да срещне страховете и миналото си, за да получи изкупление.

— Това е вярно в историите, Вао'сх. Но аз никога не съм искал да бъда епичен герой.

Старият мъж се усмихна.

— Но ето, че си.

Язра'х го тупна по гърба толкова силно, че той чак залитна.

— Скоро ще унищожим всички роботи, паметителю Антон. Ще видите как илдирийските воители се разправят със злите машини.

— Искате ли да беше там с нас в самото начало.

— И на мен ми се иска. — Медната й коса изглеждаше като жива, увенчаваше главата й като сияние.

Вече бяха в орбита около бившата планета-курорт.

Язра'х бе оставила исикските си котки на Илдира. Обичаше да ловува с тях, да тичат заедно по тренировъчния плац, да се търкалят и да се борят. Но котките нямаше да са от голяма полза срещу бронираните роботи. Според Антон тя се тревожеше за безопасността на любимците си повече, отколкото за своята собствена.

— Нямаме представа с какви оръжия или защити разполагат роботите — каза адар Зан'нх. — Очаква ни трудна битка.

— Чакам я с нетърпение — отвърна Язра'х. — Без своите хидрогски защитници роботите нямат шанс срещу нас.

— Е, наистина ни хванаха неподготвени преди — промърмори Антон.

Устните на Язра'х се извиха в усмивка.

— Уплашен си. Недей да се страхуваш. Обещавам да те пазя.

— Вярвам ти.

За нещастие нейните уверения не притъпиха острите игли, които внезапно прободоха стомаха му.

— Марата Прайм и Секда изглеждат безлюдни — докладваха от първия лайнер.

— Точно както очаквахме — каза Вао'сх и изразителното му лице преbledня. Антон го потупа по рамото.

— Обаче засякохме електронни разговори и термични следи близо до Секда.

— Там роботите копаеха тунели и издигаха сградите си — поясни Антон.

Септарът от втория боен лайнер предаде:

— Ще пратя разузнавачи, за да получим картина от всички места. Първо ще изучим Прайм.

— Внимавай да не ви засекаат — каза Зан'нх.

Като пасаж морски риби илидирийските лъчове се изстреляха от търбуха на бойния лайнер и прорязаха нощното небе в посока на Марата Прайм. Илдирийските пилоти прелетяха над онова, което бе останало от приказния ваканционен град. Корабите разливаха сребриста светлина над куполите и външните селища. От Марата Прайм бе останал само зловец скелет от метал и кристал.

— Градът е разрушен — съобщи един от пилотите.

Антон поклати глава.

— Не е разрушен — разглобен е.

Прайм не беше пострадал от бомбардировки или нападение. Роботите бяха оголили стените и сградите, бяха свалили всичко, което можеха да използват.

— Защо са го направили? — попита Язра'х.

— Ще разберем, когато разузнавачите ни стигнат до кошера в Секда — отговори Зан'нх.

Корабите се спуснаха ниско и лъحوвете забързано пресякоха континента, устремени към другата страна на планетата. Надбягаха нощта и заопипваха огромния странен комплекс, който бяха създали

роботите. Невидими, лъحوвете предадоха образите към приближаващите бойни лайнери.

Но Слънчевият флот едва ли щеше да остане незабелязан още дълго.

Почти завършеният град също изглеждаше разглобен, полезните му компоненти бяха събрани, за да се построи чуждоземен метрополис. Или база. Скалистият пейзаж беше осеян с тунели и шахти. Кулите, изработени от закривени греди, странно напомняха за кликиските руини, които бяха изучавали родителите на Антон.

— Строят кораби — каза Вао'сх.

— При това много.

В равнината около Секда се сглобяваха корпуси от здрави метални греди и корпусни плочи. Стотици черни работи сновяха по строителните площадки. Ярки искри от заваръчни инструменти проблясваха сред удължаващите се сенки на дългия цяла седмица залез.

— Това са тежковъоръжени кораби — каза Зан'нх. — Роботите смятат да нападнат някого или да се защитават от могъщ враг. От кого се страхуват?

Язра'х — не се интересуваше от такива подробности — изсумтя:

— Няма да им дадем възможност да завършат работата си.

След като разузнавателните кораби приключиха наблюдението си и се върнаха в бойните лайнери, роботите пощуряха.

— Забелязаха ни — каза Зан'нх.

— Време е да започнем битката. Ще събера войниците и ще ги въоръжа за наземна схватка. — Язра'х се накани да тръгне. — Паметителите Антон и Вао'сх трябва да отразят великите ни битки. Ще се присъедините ли към нас? — И се ухили.

Вао'сх отговори с ясно доловим страх:

— Да.

Антон преглътна тежко.

Удовлетворена, тя тръгна към вратата, но адарът поклати глава.

— Остани тук засега, Язра'х. Основната ни цел е да разбием и унищожим вражеските работи и базата, която строят. Разузнавателните кораби ни дадоха достатъчно данни, за да планираме нападението. Ти ще си част от втората фаза. Няма да поемам ненужни рискове.

Антон си пое облекчено дъх, макар да знаеше, че това е само временно отлагане.

Без да обръща внимание на очевидното разочарование на Язра'х, адарът заповяда:

— До всички бойни лайнери. Спуснете се ниско и изгорете роботите, преди да са подготвили защитата си. Катерите да се подготвят за прецизни удари. Бойните лайнери да са в готовност за атака с пълна мощ.

Седемте бойни лайнера пронизаха атмосферата на Марата и се устремиха към зловещия метален рояк. Пред тях летяха десетки по-малки кораби.

Антон огледа образите, изпратени от разузнавателните кораби, и се намръщи — имаше някаква промяна. А после я видя. Земята сякаш... плъзгаше се, да, настрани и отдолу се виждаха някакви черни кръгове.

— Какво е това? Приличат на... — Преди да успее да довърши, кръговете избълваха синьо-бяла енергия. — Това са оръдия!

Обстрелът буквално изпари три катера. Останалите пилоти разкъсаха строя и се устремиха нагоре, за да се измъкнат от обсега на стрелбата. Оръдията на роботите стреляха още веднъж и още един катер изчезна.

Спускащите се огромни кораби на Слънчевия флот се понесоха към базата на роботите. По-малките кораби откриха огън.

Зан'нх стоеше на командния пулт и се мръщеше. Язра'х се усмихваше.

— Започнете бомбардировките веднага щом попаднат в обсега ни. Бойни лайнери, използвайте всички подходящи оръжия. Разрушете оръдията, а след това и целия комплекс.

Нов залп на енергийните оръдия накара бойните лайнери да се разделят. Слънчевият флот изсипа върху роботския кошер хиляди ракети, последвани от енергийни лъчи.

Писукащи електронни сигнали заляха комуникационните системи на кораба. Антон се зачуди какво ли казват роботите, но реши, че не иска да знае.

— Много скоро роботите ще бъдат не само победени, но и напълно унищожени — заяви Зан'нх.

Вао'сх мърдаше беззвучно устни, сякаш репетираше как ще разкаже историята пред другите паметител и.

Язра'х свиваше нервно юмруци: очевидно се надяваше, че адарът ще остави няколко черни машини, с които тя да се разправи лично.

25.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

След като изпрати Язра'х и Зан'нх на Марата, Джора'х насочи усилията си към други дейности, свързани с възстановяването на стабилността на империята. Стотици служители изготвиха карти и стратегически планове като първа стъпка към отвоюването на вече изгубеното. Хирилка, центърът на въстанието на Руса'х, беше евакуирана, но може би сега отново бе станала годна за обитаване? Магът-император изпрати там екип учени, който да огледа слънчевите промени и да следи климата.

После повика тал О'нх, едноокия командир, който бе евакуирал Хирилка, заедно с губернатор Райдек'х, момчето, което трябваше да е водач там, и ги изпрати на обиколка сред световите в Хоризонтния куп, за да инспектират поразените при въстанието планети. Още една стъпка към възвръщането на илдирийската мощ и единство.

Толкова много парчета... толкова много отломки от разцепената на части империя. Само магът-император можеше да ги събере заедно. Колко се радваше, че синът му Даро'х се връща от Добро днес. Сега, след като хидрогите бяха победени, а подклажданата от Руса'х гражданска война бе приключила, Илдирийската империя отново се нуждаеше от своя престолонаследник. Магът-император искаше да види Даро'х още щом слезе от кораба.

Полукръгла тераса се издаваше от крилото на палата, определено за покои на новия престолонаследник. Терасата служеше едновременно като балкон и площадка за кацане, бе достатъчно просторна, за да побере повече от седемдесет илдирийци. За съжаление Нира не бе пожелала да се присъедини към Джора'х. Спомените ѝ от Добро бяха все още пресни и макар младият Даро'х да не бе искал поста си на губернатор там, за нея той олицетворяваше ужасите на лагерите.

Няколко слуги бързо окачваха отразяващи знамена на тънки прътове с везани въжета. Други нареждаха храна върху толкова много

маси, че Джора'х се чудеше дали пилотът ще намери място да кацне. Дворцовите паметители стояха, слушаха и наблюдаваха, готови да запомнят всяка подробност от пристигането на Даро'х. Бюрократите определяха кои хора имат право да останат на терасата и кои трябва да бъдат пренасочени към съседни балкони. Стражите стояха мирно, вдигнали кристалните си саби към небето.

Десетки развълнувани млади жени, облечени в отражателни слънчевоенергийни дрехи и с обръснати, намазани с масло и нашарени с ярки бои глави, чакаха — те бяха в разплодителните списъци. Задължение на престолонаследника бе да има много деца от различни касти и да осигури ново поколение от благородно потекло, което да се влее в редиците на неговите придворни.

Животът на Даро'х щеше да е много по-различен отпреди. Заради реда си на раждане и образованието и обучението си, той никога не бе вярвал, че ще стане нещо повече от губернатор на Добро. Но всичко се бе променило след смъртта на предателя Тор'х.

Магът-император нямаше да позволи на този си син да води напълно безгрижен живот. Престолонаследникът имаше много приятни задължения и известно време се отдаваше на хедонистични наслади, но Джора'х бе направил грешката да поощрява Тор'х в това. Даро'х трябваше да бъде държан строго и изкъсо още от пристигането си.

Прислужниците бяха излъскали прозрачните плочки на терасата толкова идеално, та се създаваше илюзията, че корабът каца във въздуха. Щом слабият пламък от двигателите угасна и корабът застина на място, Джора'х тръгна напред.

В същия миг вратата на люка се отвори, Даро'х пристъпи навън и магът-император усети внезапно пробождаване в сърцето, усукване в стомаха. Странната болка, която бе доловил в тизма, се усили. Синът му буквално трепна от болка под светлината на шестте слънца. Кожата на лицето му беше червена и напукана, обгорена; ръцете му сякаш бяха сварени.

— Даро'х! Какво е станало?

Младият мъж се олюля, после пристъпи напред.

— Тате! Господарю! Огънят идва. Фероите! Удру'х е мъртъв!

— Губернатор Удру'х е мъртъв? Как? Не усетих нищо!

Как бе възможно да не усети смъртта на брат си?

— Преди да умре, фероите го отделиха от тизма. Отрязаха го... и го погълнаха. Беше Руса'х, господарю. Той е жив... и гори.

Сухо, с тон, който пресече паниката на Даро'х, Джора'х заяви:

— Обясни подробно, престолонаследнико.

Бюрократите, стражите и очакващите жени загледаха мага-император объркано, сякаш той можеше да разсее смущението им и да им даде ясни отговори.

Даро'х пое дълбоко дъх, смръщи лице от болка и зараказва как фероите дошли на Добро и как огнените им топки свистели из въздуха.

— Руса'х е с фероите. Каза, че ще изгаря още, че може да изгори всички, ако се опитаме да го спрем.

— А теб защо те пощади?

— Защото съм син на мага-император. Моята връзка с вас е силна, но мисля, че той можеше да я пречупи, да я подпали, ако беше пожелал. Мисля, че искаше да ви предупредя, да всее страх във вас.

Джора'х осъзна положението с болезнена яснота. С опустошения Слънчев флот и отслабените илдирийци, какъв шанс имаха да се борят с огнените същества, които бяха не по-малко могъщи от хидрогите? Но той бе устоял на хидрогите и империята бе оцеляла.

— Даро'х, ще ми трябва силата ти. Нуждая се от моя престолонаследник.

През тизма Джора'х усети как синът му търси дълбоко в себе си. Сега, когато не се чувстваше напълно сам, младият мъж откри вътрешна смелост, не обгорена от страха.

— Но как ще го спрем?

— Като бъдем илдирийци. Когато сме сплотени, нашата раса е по-могъща от всяка външна заплаха. — Джора'х стисна ръката му. — Ти и аз, двамата, ще подсилим тизма. Научи ли къде смята да отиде Руса'х?

— Каза, че ще изкове връзки там, където се нуждае от тях.

26.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ РУСА'Х

Мъртвата звезда на Крена беше мястото на битката, загубена от фероуите, битката, която бе довела до угасването на слънцето. Макар да бяха загинали безчет хидроги, фероуите все пак бяха победени. Опустошителният удар бе разтърсил огнените същества.

Това бе станало, преди Руса'х да се присъедини към тях. Като аватар на пламтящите елементални създания, той запазваше всичките си човешки спомени, страсти и идеи. Руса'х им бе показал различен начин на воюване. Като се жертваха, като хвърляха огромни тълпи срещу хидрогите, фероуите бяха изпепелили врага, макар да бяха заплатили тежка цена. Броят им бе намалял драстично.

Но може би той можеше да им помогне отново, като същевременно постигне своите цели.

Руса'х се вгледа през завесата от пламъци, докато огненото му кълбо обикаляше плътния сив труп на слънцето на Крена. Огънят в ядрото бе застинал и не можеше да даде енергията, необходима на звездата за опазване на слоевете ѝ от собствената ѝ гравитация. Обитаемите някога планети сега бяха мрачни и студени, обвити в безчувствен лед. От слоевете тежки газове все още се излъчваше остатъчна топлина, но тя не бе достатъчна. На това разстояние неговите съюзници фероуите би трябвало да си играят в магнитните дъги на слънчевите пламъци, потопени във врящите морета на короната. Като проблясващи пламъци те въплъщаваха хаоса и ентропията. Фероуите поглъщаха формалните структури и неизменните организации. Бяха движени от желанията си.

Но вече не. Не и тук. Бяха почти изчезнали. Самият хаос беше изгубил равновесие. Самата концепция изглеждаше като противоречие.

Макар тялото му да бе съставено от плазма и лава вместо от плът и кости, Руса'х почувства студ. Докато огненият кораб обикаляше мъртвата звезда, Руса'х си представяше агонията на загиналите тук фероуи.

Беше се опитал да поведе илдирийската раса по нов път, но бе принуден да избяга към слънцето. Бе погълнат от страшните пламъци и тялото му бе преобразено. И сега Руса'х съзнаваше, че може да използва фероуите, за да свали онзи предател, мага-император — и да спаси своите хора. Сега, след като се бе присъединил към фероуите, Руса'х се надяваше да използва знанията си за илдирийците, за да задоволи нуждата на огнените същества от възраждане. Те не го разбираха съвсем добре, но знаеха, че изгаря от копнеж за отмъщение.

За да задоволи тази своя жажда, Руса'х бе изпепелил предателя губернатор на Добро, Удру'х. Докато го правеше, последва духовната нишка и придърпа могъщото гориво на жизнената сила на Удру'х. И щом искрата на умиращия губернатор се добави към пламъците на отслабналите елементални същества, Руса'х се стъписа. Как не се бе сетил? Можеше да свърже душепламъка на фероуите с духовните нишки на тизма. Това беше прозрение, както за него, така и за огнените същества.

Също както зелените жреци разпространяваха световните дървета, Руса'х можеше да възстанови фероуите. Можеше да запали още и още фероуи, като изгаря илдирийски души, докато огнените същества не станат неугасими. Руса'х вече бе започнал кръстоносния си поход, за да възкреси намалелите фероуи — а в добавка щеше да запрати загубените си илдирийски братя право в Извора на светлината.

Щеше да има съпротива, разбира се, но той щеше да стори нещо добро, независимо колко болка щеше да причини. Просто хората му трябваше да направят важна жертва.

Реши да започне от световете, където беше положил новите пътеки тизм. Тези връзки щяха да му дадат лесен достъп, докато укрепи силите си. Планетите и техните жители нямаше как да му устоят.

Той изостави мъртвото слънце на Крена и насочи огнения кораб към Хоризонтния куп, където безброй души бяха узрели и очакваха да бъдат пожънати.

Дзелурия беше първото място, което Руса'х бе завладял след покоряването на населението на Хирилка. Беше се обявил за император и бе завел последователите си там. Накара младия

кандидат-губернатор Цзир'х да гледа как убива стария губернатор, после го принуди да се предаде на новия тизм. След като въстанието се провали, страхливецът Цзир'х клекна пред мага-император и измоли опрощение, а хората от неговата планета започнаха възстановяването на столицата, градовете и живота си. Сега, съпътстван от горящите елипсоиди, Руса'х се връщаше на Дзелурия.

Докато огнените топки прелитаха по небето, забеляза колко усилено работят всички. Издигаха паметници и фонтани, ваеха нови статуи, сякаш за да заличат спомена за преврата. Бяха минали само няколко месеца, но главният град беше разцъфтял с високи кули и много по-хубави отпреди нови сгради. Значи си мислеха, че са в безопасност сред паяжината на тизма на мага-император.

Време бе да изгорят.

От огненото си возило Руса'х се вгледа с подобрените си сетива и разпозна младия губернатор сред група свещеници-философи. Взираше се в небето и може би се чудеше защо слънцето свети по-ярко. Защо ли? Защото няколко други слънца се спуснаха като огромни метеори, обгърнати в пламъци. Цзир'х ги гледаше безпомощно.

Руса'х лесно откри незаличените следи на тизма в ума на младия губернатор, бързо го отрязва от духовните нишки на илдирийската раса и го изолира напълно. Отделянето на свещениците-философи беше още по-лесно. С гледа на фероите в душата си, Руса'х не ги виждаше като хора, а като искри. С изгарящ изблик на енергия, която запулсира като лава през тизма, Руса'х освободи пречистващия огън.

Цзир'х и свещениците-философи се свлякоха на земята. Огнените езици поглъщаха душепламъците им и правеха фероите по-силни.

Руса'х се усмихна и се зае с останалите жители на Дзелурия.

27.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

След като разпръснаха венталите над множеството газови гиганти, за да задържат хидрогите, Джес и Ческа се върнаха на първичната водна планета Харибда. Най-накрая бяха сами и искаха да прекарат малко време далече от останалата част на Спиралния ръкав. Само двамата.

Сребристият воден мехур се спускаше в сивото облачно небе, прорязвано от струите жив дъжд. Светкавици проблясваха сякаш под палката на невидим диригент и изпускаха събраните венталски сили.

Щом сферата докосна стоманените вълни, повърхностното ѝ напрежение изчезна и тя се сля с останалите вентали.

Свободни и щастливи, Джес и Ческа заплуваха в чуждоземния океан. Безброй същности плуваха през тях, кънтяха гласове, които отразяваха мислите на разпръснатия ум на венталите. Преживяването не приличаше на нищо, което Ческа бе изпитвала в предишния си живот.

Хидрогите не са унищожени, но с тях е свършено. Вече можем да ги контролираме.

Топлият дъжд пръскаше лицето на Ческа и се стичаше по кожата ѝ.

— Все още не разбирам защо е избухнала първоначалната война. И свършила ли е всъщност?

Бълбукането-отговор разкри информация, която никой от двамата не бе чувал досега.

Ние, четирите проявления — венталите, верданите, фeroуите, хидрогите — се бием, за да определим съдбата на вселената, огъваме пространството, времето и физическите закони, за да отправим космоса по полагащия му се път. Ние решаваме дали вселената ще се разширява вечно, дали ще замръзне и умре... или ще се събере и ще колапсира.

Дали вселената ще е място на живот, организация и развитие — или на енергия, хаос и разсейване. Фундаменталната борба се води от ядрото на атома до най-големия галактически свръхкуп. Животът се бие редом с живота, хаосът редом до хаоса.

— Значи ако унищожим създанията на хаоса — фероите и хидрогите, — ще победим? — попита Джес.

Хаосът може единствено да бъде контролиран, за разлика от живота, който може да бъде унищожен. Условиата са неравни.

— Но животът може да бъде подновяван — каза Ческа.

И това ви спасява. Повечето хидроги са приковани в газовите си гиганти. Ако фероите бъдат овладени по-подобен начин, балансът ще бъде възстановен. И вселената отново ще е в хармония.

Джес и Ческа можеха да продължат с новия си живот, живот, много по-различен от всичко, за което бяха мечтали. Когато бе преминала през дълбоките промени, за да спаси живота си, Ческа бе осъзнала, че губи всякаква надежда да живее нормално сред хората, но не съжаляваше. С радост бе пожертвала всичко това, за да е с Джес.

И все пак скитниците ѝ липсваха.

По-късно — те не знаеха как минава времето тук — двамата се изправиха на мокрите черни скали. Вълните радостно танцуваха около тях. Като споделяха емоции и спомени, Джес и Ческа съобщиха на водните елементи какво смятат да направят. Това бе им показано от Пътеводната звезда.

— Не така си представях нашата сватба — каза Джес тихо. — Няма събиране на водачите на клановете, няма красиви дрехи нито официални лица и свещеници. Разочарована ли си?

Тя се взря в очите му.

— Защо? — Бе искала да сподели този ден с говорител Окая, която бе изявила желание да води сватбата ѝ. Но тогава ставаше въпрос за друг мъж, за брата на Джес. Ала Рос Тамблин и следващият годеник на Ческа, Рейналд, бяха убити от хидрогите. Дори и тогава Джес и Ческа не бяха посмели да признаят на семействата си любовта, която изпитваха един към друг. А след като венталите спасиха живота на Джес, като го преобразиха, вече бе твърде късно. Ческа се усмихна колебливо.

— Доскоро изобщо не допусках, че Пътеводната ни звезда ще ни събере.

— Този път нищо няма да ни спре.

Разбраха се без думи — венталите щяха да са техни свидетели. Никой човешки „представител“ нямаше повече власт или право да ги свърже от тях.

Влажни облаци се рееха над главите им, но не злоещи буреносни маси, а прииждащи потоци от течна сила. Освежаващи пръски и мъгли се преборваха с гравитацията на Харибда и се издигаха в прозирни дантели като сватбен воал. Златни слънчеви лъчи се процеждаха през дупките в облаците и създаваха блестящи дъги. Ческа знаеше, че венталите дирижират цялата тази изящна красота.

Обърнаха се един към друг и дланите им се докоснаха. Венталската течност блестеше по кожата им и ги обвиваше в искрящо великолепие. Ческа започна с традиционните думи:

— Вричам ти се, Джес Тамблин. Създадена съм за теб. Давам ти сърцето и обета си.

Джес не можеше да откъсне очи от нея.

— Вричам ти се, Ческа Перони. Създаден съм за теб. Давам ти сърцето и обета си. И макар вселената да се променя около нас, ние винаги ще сме заедно в умовете и душите си.

— Да, в умовете и душите си. Пътеводната звезда ще ни води.

Стълбове вода, загърнати с воали от мъгла, се издигнаха от океаните — безчет вентали. Въздухът зажува от статично електричество. Свеж озон изпълни ноздрите им.

Изад облаците прогърмя и заръси хладен свеж дъжд. Венталите изляха хиляди капки, символизиращи не сълзи, а благословия за семената на всички вентали, разпространени от Джес и неговите водоносни кораби.

28.

КРАЛ ПИТЪР

— Нашата най-главна задача е да се снабдим със защита, а най-голямата ни грижа е председателят Базил Венцеслас — каза Питър на обсъждането, на което бе повикал неколцина от съветниците. Подобни импровизирани конференции вече бяха нещо нормално. В тях се включваше всеки експерт, който можеше да бъде намерен в момента. Различни представители идваха и си отиваха, доставяха стоки, предлагаха подкрепа и правеха предложения, докарваха делегати от колониите или кланове.

— След като дървесните кораби не са вече тук — намеси се Естара, — Терок няма никакъв космически флот, а скитниците не разполагат с бойни кораби.

— Ако генерал Ланиан узнае колко сме беззащитни, ще се окажем в голяма беда — заяви Тасия Тамблин, която бе сменила униформата си от ЗВС с удобните дрехи на скитниците. Тасия и Роб Бриндъл смятаха да се върнат на Плумас, за да помогнат на чичовците ѝ да възстановят водните мини. Ала след като научи подробностите за политическите притеснения, Тасия доста активно се включваше в съветите.

Роб въздъхна.

— Е, скоро ще научи, благодарение на баща ми най-малкото.

Лейтенант-командир Бриндъл не се бе подчинил на заповедите да се върне на Терок, а Питър не бе наредил да свалят кораба. Искрено се надяваше да не е направил огромна грешка.

— За наше щастие бунтът на компитата и хидрогите значително е отслабил ЗВС — каза кралица Естара. — Не могат да си позволят военни удари в скоро време.

Питър не беше толкова сигурен.

— Не очаквай Базил да изпусне такава възможност.

— Но ние сме търговци, а не войници — възрази Ден Перони. — Не сме подготвени да управляваме военни кораби.

— Скитниците се приспособяват бързо — отсече Тасия. — Това си ни е запазена марка.

— Значи всички трябва да променим начина си на действие — каза Питър. — Ще трябва да се покажем пред враговете си в нова светлина. Криеницата вече няма да ни върши работа.

Разтревоженият Ярод изрази опасенията на зелените жреци.

— Терок никога не се е нуждаел от армия. Сътрудничехме на Ханзата и бяхме независими.

— Вече не може да си сътрудничим с Ханзата. А за независимостта си ще се наложи да се борим. Видяхте как председателят обяви война на невинните скитнически кланове. Ще се опита да унищожи и Конфедерацията при първа възможност.

Роб, който бе променил мнението си за ЗВС и Ханзата, добави:

— Дори не ми се вярва, че като военнослужещи просто сме следвали все по-налудничави заповеди, ден след ден. ЗВС не са армията, в която се записах.

— Надявах се, че поне някои военни ще последват своя крал, а не председателя. Дори да са само няколко, пак ще ни осигурят няколко бойни кораба. — Питър обезсърчено поклати глава. — Но това не се случва.

Естара сложи ръка върху набъбналия си корем, примигна и се отпусна.

— И едва ли ще се случи.

Но Питър беше взел решение.

— Щом не можем да вербуваме бойни кораби на ЗВС, ще трябва да си построим сами. Нуждая се от помощта на всички ви. Ще трябва да преустроим индустрията на скитниците и да я приспособим за производство на оръжия. Господин Перони, разбрах, че Дел Келъм ви е назначил за управител на корабостроителниците на Оскивъл?

Ден скръсти ръце пред гърдите си и каза:

— Просто ми дайте спецификациите.

Кралят се обърна към Тасия и Роб.

— А вие двамата сте най-добре запознати с начина на мислене и действие на ЗВС.

— Това не е много успокояващо — засмя се Тасия, а Роб се смути. — И двамата бяхме извън играта доста време.

— И все пак Конфедерацията не разполага с по-добри военни специалисти от вас. Знам, че искате да отидете на Плумас, но ви моля първо да приемете тази задача. Идете до корабостроителниците на Оскивъл и дайте указания как да въоръжим корабите си. Подобрете съдовете, които вече имаме. Засега това е единственото решение.

Роб погледна Тасия и каза:

— Ако тя е съгласна, аз съм „за“.

— Не бих се справила без теб, Бриндъл. — Питър забеляза готовността в изражението ѝ, но също и известна пресметливост. — Тази работа нали се заплаща? — добави Тасия.

Учителското компи стоеше на поляната, оптичните му сензори блестяха ярко дори и на дневна светлина. Питър отиде до него.

— Това е обрат, нали, ОХ... аз да съм твой учител, а ти ученик?

— Мисля, че наблюдението ви е правилно. Но вие сте кралят и не е необходимо да отделяте от ценното си време, за да ми помагате. От качените данни и определени програмни пакети мога да възстановя дипломатическата, политическата и историческа информация, която ви е нужна.

— Имам нужда от теб, ОХ. Ти ме научи на тънката разлика между информация и знание. Те изобщо не са едно и също. В Двореца на шепота имах врагове и съюзници, а всеки от тях имаше предразсъдъци и цели. Ти беше единственият, на когото можех да разчитам да ми даде разумен, обективен съвет.

— Ще продължа да давам всичко по силите си, крал Питър.

Естара седна до тях на меката трева. Бяха на поляната, където бе кацнал малкият хидрогски кораб. Всеки път, когато виждаше кораба и ОХ — който вече не беше ОХ, — Питър си припомняше каква жертва бе направило компито, за да им помогне да избягат. Дали нямаше да е по-добре, ако ОХ беше просто унищожен в битка? Компито дори не съзнаваше какво е изгубило. За щастие един от инженерите на скитниците беше увеличил запаметяващия му капацитет, което му позволяваше да придобива нови знания, без да засяга програмите, необходими му, за да насочва чуждоземната машина.

— Ще прекарваме поне по един час на ден с теб, ОХ. Ти, аз и кралица Естара. Ще ти помогнем да научиш отново нещата, които

трябва да знаеш.

Учителското компи беше ценен исторически и политически съветник от векове. Питър се надяваше, че Базил Венцеслас е разбрал ценността на подобен ресурс. Толкова много знания за Ханзата имаше в паметта на ОХ. Базил сигурно пазеше резервно копие някъде.

ОХ обърна глава и каза:

— Здравейте, Тасия Тамблин и Роб Бриндъл.

Изречението на Тасия, обикновено самоуверено, сега разкриваше дълбока болка.

— Някога имах компи — ЕА. Мисля, че самият председател се опита да я разпита — и задейства изтриването на паметта. ЕА беше в семейството ми от години. Опитах се да върна тези спомени, разказаните истории в детството ми, приключенията, които бяхме преживели заедно. — Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка. — Дори постигнахме малки успехи. Трупахме нови спомени заедно, но...

— И какъв беше резултатът, Тасия Тамблин? — попита ОХ. — Успя ли? Много съм заинтригуван.

— Така и не успях да разбера. Проклетите черни работи я разкъсаха на парчета. — Гласът ѝ пресекна и раменете ѝ потрепериха. Роб я прегърна.

— Значи имаме общи врагове — заключи Питър. — Председателят Венцеслас и кликиските работи.

— Като за начало, да.

Роб се изкашля и каза:

— Дойдохме да ви съобщим, че потегляме към Оскивъл. Ден Перони ще ни закара до корабостроителниците. Благодарим ви, че ни поверихте тази важна задача. Няма да ви подведем.

— Работата на управника е да направи правилния избор — каза Естара, — а вие двамата определено сте добър избор.

— Най-добрият — потвърди Тасия с усмивка и като че ли си възвърна доброто настроение. — Преди да се усетите, ще ви изпратим добре въоръжени бронирани кораби, за да защитят Терок от Голямата гъска.

— Надявах се, че ще мога да ви дам повече време — каза Питър, — но се опасявам, че не можем да си го позволим.

— Не се тревожете — каза Роб с лека ирония. — Ще се справим.

— Успех — пожела им ОХ за изненада на всички.

29.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Маргарет Коликос се облегна на една от новоиздигнатите кули. Смолистият цимент все още излъчваше остра неприятна миризма, която постепенно щеше да се разсее от сухия въздух и слънчевата светлина.

Маргарет можеше да влиза и да излиза в оградената колония, когато си поиска, но никой друг не смееше да рискува. Останалите колонисти стояха вътре, изплашени от насекомовидните същества отвъд укрепленията. Маргарет нямаше представа дали кликисите не ѝ обръщат внимание, защото се страхуват от нейната „специална музика“, или просто са забравили за нея.

От наученото от престоя си сред кликисите знаеше, че люпилото в момента е съсредоточено върху унищожаването на черните роботи, където и да се намираха те. Тази сутрин първата голяма щурмова група бе минала през транспортала към Воламор. Когато роботите престанеха да са заплаха, всички лишила от новите кошери щяха да влязат в схватка, за да се унищожат едни други.

Но колкото и да бяха съсредоточени кликисите върху възмездието, тя знаеше, че рано или късно ще насочат вниманието си към колонистите.

— Какво има, Маргарет? — попита ДД.

— Бедните колонисти. Те не разбират.

— Ще се радвам да им обясня за какво става въпрос, ако ми кажеш какво те тревожи.

— Не. Не можеш. Трябва да измисля начин да им помогна — или поне да ги предупредя.

След миг тя забеляза тъмнокож мъж да излиза от загражденията през един от отворите в стената. Вървеше внимателно, като умело избягваше кликисите. От върха на дебелия стена няколко колонисти, включително Орли Ковиц, наблюдаваха с изумление как мъжът се приближава към кошерна град.

Маргарет побърза да го пресрещне, преди да е пристъпил в грешна посока.

— Дейвлин Лотце, какво, правиш тук?

— Проверявам колко свобода ни дават тия насекоми.

Проницателните му очи се стрелнаха наляво и надясно, когато двама воители минаха покрай тях, без да им обърнат внимание. Разговаряха с чуруликаци и тракаци звуци.

— Всъщност идвах при теб — каза той. — Да се махаме оттук.

— Имаш железни нерви, Дейвлин. Едва ли друг колонист би рискувал да направи това.

— Точно затова трябваше да го направя аз. Сега, след като знам, че може да се направи, вече разполагам с някои възможности.

Маргарет го заведе до една древна обрулена кула. Той измъкна изпод блузата си електронен бележник.

— Вече се измъквах три пъти на кратки разузнавателни мисии. От наблюдателницата на стената успях да направя снимки на всички породи. Трябва да ми помогнеш да ги идентифицирам. — Той започна да й показва образите. — Можеш ли да ми кажеш какво прави всеки тип буболечка?

Маргарет беше правила почти същото през първите си дни сред тях — опитваше се да класифицира и категоризира кликисите. Но интересът на Дейвлин не изглеждаше научен, поне доколкото можеше да прецени.

— Смяташ да напишеш статия, като се върнем в Ханзата ли? В смисъл — ако се върнем?

Той я погледна с непроницаемо изражение.

— За наша защита е. Трябва да идентифицираме кои породи са заплаха и кои могат да бъдат пренебрегнати. Оценявам противника, за да мога да планирам действията ни.

Тя погледна снимките. Беше заснел дори кликис с бледа черупка и ужасяващо човешко лице, но съществото не бе останало неподвижно достатъчно дълго, за да се получи ясно изображение. Маргарет потрепери, като си спомни как бе създадена тази порода. Бедният Хауард Палаву.

— Добре, дай да ти покажа генетичната карта на кликисите. — Маргарет му посочи различните породи и го засипа с информацията, която бе натрупала през последните години. Дейвлин я слушаше и

сякаш запаметяваше всичко на мига. За първи път говореха насаме и тя бе впечатлена. Някога Дейв бе изпратен на Рейндик Ко, за да я открие, така че вече знаеше доста за нея. От начина, по който задаваше въпросите си, личеше, че не е движен от любопитство, а от искрено желание да помогне на колонистите.

— С какво ще се хранят хората извън загражденията? — Той я погледна. — Можем ли да ядем кликиска храна?

— Аз съм яла. — Спомни си първия път, когато бе огладняла достатъчно, за да опита кашавата смес. — И съм жива.

На Ларо събиращите биомаса рояци летяха с гигантски мрежи и улавяха всякакви летящи същества, други се връщаха от далечните езера и реки с кошове, натъпкани с тръстика и риби. Струпваха всичко на едно място и го преработваха в еднородна субстанция. Огромни количества от нея се складираха в новопостроените силози до кошера на люпилото.

— А дали кликисите ще дадат храна на хората, след като опоскат всичко наоколо.

— Много се съмнявам, че люпилото изобщо се интересува от подобни въпроси.

— Как да променим това? Колонистите имат скрити запаси, но те няма да траят вечно.

Маргарет се поколеба, погледна го в очите, после, без да показва — или да изпитва — какъвто и да било страх, застана пред един от маршируващите работници. Тъй като кошерният разум контролираше всички същества, Маргарет можеше да говори с люпилото, като се обърнесе, към което и да е от злоещите насекоми.

— Ти! — Тя плесна с ръце.

Жълто-черното същество спря. Маргарет издаде серия тракания, писукания и гърлени звуци, които предаваха общата идея за хранене, а също и че колонистите като членове на нейния кошер имат нужда да ядат.

Работникът се отмести встрани и се опита да мине покрай нея. Маргарет отново застана пред него и го плесна по главата.

— Чуй ме! — Повтори исканията си на езика на кликисите и ги поясни, като надраска основното в символни равенства в изпотъпканата пръст.

— Храна! За моя кошер. — Посочи заграждението. — Храна!

Люпилото неохотно, но бързо даде заповед. Четирима работници излязоха от едно от подземията и затикаха огромни контейнери, пълни с кликиска храна, към оградения град.

Дейвлин беше впечатлен.

— Добре. Сега да помислим как да доставим вода.

30. СИРИКС

Кликиските воители от Ларо се изсипваха през транспортала на Воламор и се сблъскваха със защитната линия на бойните компита. Компитата бяха могъщи бойци с яка броня и скорост на реакциите далеч над тази на обикновен човек. Но дори те не можеха да се сравняват с яростните насекоми-войни.

Сирикс се оттегли с цялата бързина, на която бе способно изкуственото му тяло. Кликисите продължаваха да се изливат през транспортала, а основните му сили от кораби на ЗВС бяха в орбита. Сирикс трябваше да стигне до дреднаута си и да използва оръжейната му мощ, за да заличи тази омразна раса още веднъж, така че даде заповед на двете компита:

— Качвайте се на най-близкия военен транспортър.

— Някоя от мантите не е ли по-безопасна и с по-добри отбранителни възможности? — попита КТ.

Сирикс вече бе отхвърлил тази възможност.

— Мантите са големи и им трябва повече време за излитане. Самата им маса ги забавя.

Двете компита прилежно се затичаха към една от совалките на овъгления космодрум. Другите работи се насочиха към реморите и започнаха да излитат в небето.

Сирикс забеляза, че много от кликиските воители се насочват към приземилите се крайцери, за да ги обградят. Значи целта им бяха мантите и ненавистните създания може би нямаше да се занимават с по-дребните кораби. Засега. Но двата жизненоважни крайцера щяха да бъдат загубени. Плюс още незаменими черни работи.

Сирикс изпрати широкообхватен сигнал със заповед за отстъпление. Някои от черните работи разтвориха черупките си, изпънаха крилете си и полетяха — и бяха поразени от кликисите, които разпрацаха топки опустошителна енергия. Оръжията им нямаха нищо общо с онези, които Сирикс бе виждал навремето.

Двете манти вече бяха под ожесточена атака. Беше ги изгубил. Но все още не разбираше защо — и как — кликисите се бяха завърнали.

В отчаян опит да задържат кликиските воители, бойните компита се хвърлиха срещу тях. Разкъсваха екзоскелетите на враговете и телесните флуиди на насекомите пръскаха наоколо. Но нови и нови продължаваха да се изсипват през транспортала. Това не беше просто грабителска група, а цялата армия на кошера.

Насекомовидните воители смазваха бойните компита, сякаш изтръгваха бурени. Късаха изкуствени ръце и крака от металните тела, отскубваха главите им или просто ги пръскаха. Но пожертването на стотиците военни работи бе спечелило на Сирикс достатъчно време, за да стигне до совалката. Компитата бяха изпълнили целта си.

ПД и КТ бяха вече на борда заедно с пет работи. Един беше в пилотската кабина и палеше двигателите.

Повечето бягащи работи обаче се насочиха машинално към манти, с напразната надежда, че големите бойни кораби ще ги защитят. Сирикс не бе успял да ги предпази от тази грешка. На двигателите им трябваша поне петнайсет минути, преди крайцерите да излетят. Една от манти започна да стреля с всичките си язери срещу кликисите. Смъртоносните лъчи разкъсваха и тях, и бойните компита, оказали се на пътя им.

Още кликиси нахлуваха през транспортала — други породи: строители, събирачи, копачи. Люпилото вече смяташе битката на Воламор за спечелена.

Една от манти започна да се издига, но огънят на насекомите взриви двигателите ѝ. Група кликиски воители преведе учени и инженери през дупките, които бяха пробили в корпуса на манти, за да я овладеят и обезвредят. Сирикс отписа всички на борда.

По време на битката при Земята беше загубил много от приятелите си работи, но никога не бе очаквал да се бие с кликисите. Ако успееше да се издигне на орбита и да се качи на дреднаута, щеше да унищожи транспортала и да отреже насекомите от Воламор.

Другите черни работи трябваша сами да открият начин да се спасят. Докато се издигаха, Сирикс даде заповед на корабите в орбита да се спуснат и да задържат кликиските нашественици.

— Напускаме Воламор! Унищожете ги! Унищожете всичко!

Още и още насекомовидни воини нахлуваха през порталта и оглеждаха новата си територия. Оглеждаха и падналите бойни компита и черни роботи, за да се уверят, че няма оцелели.

Втората манта избухна и разпръсна осколци из цялото поле.

Най-накрая, понесли се с пълна тяга, така че триенето нажежи корпусите им и ги обви в червено сияние, корабите на ЗВС се устремиха надолу. Язерите им прерязваха кликиското гъмжило като нагорещени ножове/Насекомите не можеха да устоят на това.

Макар повечето муниции да бяха изразходвани в битката при Земята, мантиите все още разполагаха с бомби и шест ядрени глави. Колонията Воламор, всички кликиски нашественици и самият портал изчезнаха за миг. Воламор вече не ставаше за живот. Сирикс преразглеждаше плановете си и обмисляше следващата си стъпка.

Совалката излезе от атмосферата и стигна до очаквания го флот. Реморите, пилотирани от спасилите се черни роботи, обикаляха около основната група кораби. Сирикс се замисли. Повечето му роботи бяха унищожени. Простият план за завладяването на Спиралния ръкав се бе обърнал срещу него.

Завръщането на кликисите бе променило всичко, а това не можеше да е просто случаен сблъсък. Расата-създателка търсеше роботите си, за да ги избие.

Докато извеждаше флота си извън системата, Сирикс реши веднага да се отправи към разрастващата се база на Марата. Там щеше да събере подкрепления от черни роботи и мощни бойни кораби. А после щеше да се разправи и с кликисите, и с хората.

31.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Разузнавателните кораби се върнаха с богата информация. Лейтенант-командир Конрад Бриндъл беше докладвал на председателя какво да очаква, но въпреки това Базил бе изненадан. Останал сам в личния си кабинет, председателят огледа снимките съсредоточено като гросмайстор пред решителен ход за шампионската титла и въздъхна:

— Питър, Питър, Питър... на нищо ли не съм те научил?

Прехвърли кадрите и огледа картината на корабния трафик около Терок. Разузнавателните кораби бяха минали през системата, бяха заснели висококачествени образи и се бяха отдалечили, преди да бъдат засечени от защитния периметър. Базил проследи трасетата по екрана и се опита да ги категоризира.

Някой друг вероятно би си взел почивка, би се откъснал за няколко часа, за да побъбри с приятели или да изиграе някоя игра, но председателят Венцеслас не обичаше игрите. Игрите бяха глупави занимания за хора, които нямаха какво по-интересно да правят и убиваха времето си, вместо да се постараят да постигнат нещо. Базил винаги имаше нещо по-интересно за правене. Неговата „игра“ беше политиката, а игралната дъска — Спиралният ръкав. Сега се изправяше пред най-критичния двубой в човешката история: председателят на Ханзата срещу въстаналия крал. Талантлив политик и високообразован водач с десетилетен опит срещу улично хлапе, получило няколко ката нови дрехи и малко обучение. За разлика от легендата за Давид и Голиат, този път Голиат нямаше да загуби.

На шпионските снимки покритите с гори континенти изглеждаха зелени — бяха се възстановили по удивителен начин след нападенията на хидрогите. Повечето кораби, които видя, бяха просто очукани търговски съдове и изглеждаха така, сякаш някой ги е сглобил от подръчни материали. Скитници, разбира се. Някои дори имаха наглостта да носят обозначенията на Ханзата. Не видя никакви военни съдове. Да, беше минал само месец, но...

— Питър, не е възможно да си толкова тъп.

Генерал Ланиан вече бе заминал с „Юпитер“, за да подсигури планетите от колонизаторската инициатива като първа стъпка към възстановяването на Ханзата. Сегашната цел на Базил беше да открие най-слабата — и вероятно най-важната — сред колониите на Ханзата, които така дръзко и безразсъдно бяха обявили независимостта си.

Но Терок беше толкова незащитен! Председателят не бе очаквал да се появи подобна възможност. Един-единствен концентриран удар щеше да обезглави Конфедерацията. Той се отдръпна от екрана и отпи глътка от ледената лимонада, предпочитаната му напитка, след като се бе отказал от кардамоновото кафе.

Трябваше да се възползва от случая. Това щеше да разреши всички проблеми на Ханзата и да спечели битката с един невероятен ход.

Откри адмирал Уилис при Каин в административния офис на ЗВС, разположен в пирамидата на Ханзата. Двамата гледаха кадри на смели войници, сражаващи се с осеяни с шипове бойни кълба.

— По дяволите, ако и това не призове новобранци да се запишат в ЗВС, не знам какво ще успее — каза Уилис. — Може би трябва да им обещаем и безплатна бира, както сме тръгнали.

Каин изглеждаше замислен.

— Не забравяй, че се опитваме да наберем доброволци от най-упоритата част на нашата популация — тези, които не пристъпиха напред, когато ситуацията беше най-критична — отбеляза той. — Трябва някак да ги привлечем.

— Обираме остатъците. — Уилис посочи луничавото лице на млад ефрейтор, който изглеждаше невероятно доволен от работата си. — Това хлапе, изглежда, смята, че порционът в ЗВС е най-вкусното нещо, което е яло през живота си.

Базил ги прекъсна рязко:

— Не бива да се стремим да подмамваме войници с обещания и награди. Те трябва да разберат, че се нуждаем от тях, да почувстват дълга си и да направят онова, което е правилно.

— Едва ли ще се получи — възрази Уилис.

Базил се опита да прикрие разочарованието си.

— За жалост имате право. — Той замълча за момент. — Адмирале, казахте, че искате да направите нещо значително?

— Е, да измислям глупави реклами и да наблюдавам смотани корабостроителници е под нивото на способностите ми все пак.

Базил се намръщи. След като Ланиан бе тръгнал към Рейндик Ко с нейния дреднаут, Уилис се бе справила доста добре с управлението на корабостроителниците и — въпреки мърморенето ѝ — той очакваше наборната кампания да е доста успешна. Но тя можеше да направи и много повече.

— Предлагам ви да спасите Ханзата, адмирале. Измислих решение, което може да сложи край на въстанието, да обедини човешката раса и да ни върне на пътя към силата и просперитета.

Устните на Уилис се извиха в усмивка.

— Звучи доста внушително.

Каин завъртя изображенията на проектора. Появи се плакат с огромни букви, разположени над орбитална снимка на Земята: ЗВС: СЕГА. Логото с веригата от звезди се извиваше над черния екран, обгоряло парче от неразпознаваем космически кораб висеше зловецко на заден фон.

Базил пристъпи към проектора, включи бележника си и повика образите от разузнаването.

Уилис веднага съобрази за какво става въпрос.

— Искате да нападнат Терок. Да съсия новата Конфедерация.

— Искам да я поставите под контрол — поправи я Базил. — И да арестувате Питър. Ще го неутрализираме и ще сложим на негово място приемлив крал. Това ще е краят на тази глупост.

Лицето на Каин остана невъзмутимо.

— Много е опасно, господин председател. От политическа гледна точка, имам предвид.

— Ако искате да го направя, сега е идеалното време да ми върнете дреднаута.

— Глупости. Погледнете екрана. Четири или пет манти със сигурност ще са достатъчни за тази работа.

На вратата се чу отсечено почукване и влезе капитан Маккамон.

— Викали сте ме, господин председател?

Червената му барета беше килната под идеален ъгъл върху светлата му коса. Колоритната му униформа беше безупречна. Базил

така и не спираше да се чуди как Маккамон с блестящото си досие е успял да се издъни толкова зле, като е допуснал Питър, Естара и Даниъл да се измъкнат.

Докато Уилис изучаваше обикалящите около Терок кораби, председателят заговори:

— Капитан Маккамон, смятаме да започнем сериозна операция. Държа непокорният зелен жрец да бъде под ваш контрол и да бъде лишен от възможност да наблюдава подготовката ни или да изрази съмненията си по телевръзката.

Маккамон се навъси.

— Господин председател, държим Натон под домашен арест, както наредихте. Фиданката му е в кралското крило на двореца. Не би могъл да види или да каже нищо.

Каин погледна капитана на кралската стража и каза:

— Председателят смята да изпрати група кораби на ЗВС да завладеят Терок и да хванат крал Питър. Очевидно не можем да оставим зелените жреци да разберат за това.

Базил изгледа гневно заместника си. Каин просто не разбираше разделението на властта.

— Не беше нужно капитан Маккамон да бъде осведомен.

Капитанът на стражата го погледна изненадано.

— Терок винаги е бил независим, господин председател. Да го атакуваме със Земните въоръжени сили и да отвлечем краля...

— Ако не бяхте оставили Питър да се изплъзне, нямаше да възникне такъв проблем — прекъсна го Базил. — Хм, това ми напомня нещо. — Той допря пръст до устните си. — Всъщност защо все още съществува кралската стража? Кого пазите, след като нямаме крал?

Маккамон пребледня.

— Мога ли да попитам, господин председател, кога можем да очакваме нов крал? Ханзата има нужда от крал.

Базил потисна усмивката си и си отбеляза, че никоя от наборните реклами не споменава нещо от рода на „бийте се за краля“.

— Моят алтернативен кандидат се обучава от месеци, много преди Питър да избяга... но този път съм предпазлив. Не искам пак да допуснем грешка.

След като Питър разбереше кой е кандидатът, щеше направо да полудее.

— Предстои ни важна работа. Няма нужда да се занимаваме повече с този въпрос. — Вгледа се в екрана и се усмихна. — Ако адмирал Уилис успее, ще имаме цялото време на света да довършим темата.

Посочи плаката ЗВС: СЕГА и добави:

— Този ми харесва.

32.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

След като получиха кралското разрешение и благословия, Тасия и Роб бяха закарани до корабостроителниците на Оскивъл лично от Ден Перони.

— Баща ми би трябвало да се гордее с мен, че съм получил такъв висок чин — каза Роб. — Стига да не беше в погрешната армия...

— Ще се върне, когато види какво става на Земята — отговори Тасия.

— Баща ми? Той е служил в ЗВС през целия си живот!

Появата на увитата в пръстени газова планета извика смущаващи спомени и у двамата. Роб беше пленен от хидрогите сред тези облаци. Тасия беше изпратила вярното си компи ЕА, за да предупреди корабостроителниците на Келъм за предстоящото идване на ЗВС. И бе участвала в ужасяваща битка тук. Сега обаче скитническите кланове вече излизаха от скривалищата си и пръстените бяха осеяни с докове и строителни площадки.

— Явно ще имаме доста работа тук, Бриндъл — каза тя. — Ще трябва да дисциплинираме тези хора, да въоръжим корабите и да основем милиция на Конфедерацията, преди Ханзата да нападне Терок.

Ден се усмихна и каза:

— Ще получите всичко, от което се нуждаете, от мен. Говорете с когото пожелаете, реквизирайте всички необходими материали. Можете дори да включите Кото Окая — той е тук и е готов да помогне.

Роб се вгледа в привидния хаос от индустриални постройки, плаващи сред пръстените, в металните рамки, сияещите топлинни преливници, искрите от комините.

— Как изобщо ще успеем да се справим?

— Е, това е лесно. Тук поне я няма бюрокрацията на зевесетата.

Дадоха им тясна обща квартира, издълбана в малък астероид.

Първата им задача бе да се справят с промените във връзката си. След бърз поглед през прозореца Тасия каза:

— Винаги си с мен, Бриндъл. Съжаляваш ли за това?

По време на затворничеството при дрогите двамата бяха загрижени за собственото си оцеляване. След спасяването си бяха узнали за драматичните политически промени, бяха се скарали с бащата на Роб, бяха сменили обекта на предаността си. Сега поне имаха време да си поемат дъх и да осъзнаят какво са направили. Колкото и да им се искаше обаче не можеха да подновят връзката си отпреди години просто ей така. Твърде много неща се бяха променили.

Той отговори честно:

— Да, съжалявам за някои неща. Не съм сигурен къде съм сега и къде ще съм утре.

— Значи се чувстваш като истински скитник. Искаш ли да се прибереш на Земята и да се сдобриш с родителите си?

— И да те оставя?

— Е, не очаквай да се върна при Ханзата.

— Тогава ще остана тук. Пътеводната звезда и така нататък.

Тя го целуна.

— Много си сладък, Бриндъл.

— Командващият ми офицер не спира да го казва.

Тя го бутна закачливо.

— Хайде да видим дали тези работници знаят какво правят.

Рано или късно някой щеше да измисли лого за милицията на Конфедерацията, а Тасия щеше да го избродира на джобовете си (и тези на Роб). Но засега авторитетът им беше скрит. На нея ѝ харесваше отново да е сред скитниците. Макар да не познаваше лично хората от клановете — бяха минали доста години все пак, — лентите, циповете и избродираните джобове ѝ напомняха за детството, когато се бе влачила с Рос или Джес до Рандеву. Сега трябваше да командва работниците и да превърне наличните съдове в защитни кораби.

Взеха малка транспортна капсула до централната станция, където се присъединиха към мръсните потни членове на влизащата в столовата смяна. Роб се огледа, вслуша се в силните гласове, опита се да запомни клановите обозначения. За него цялата култура на скитниците беше налудничава и шумна.

— Как успяват да свършат нещо в цялата тази лудница?

— С практика, предполагам. Всеки иска да печели, да оцелее и да благоденства, така че бунтарите бързо биват укротявани. Някак си дава резултат, също като при нас двамата.

В столовата откриха Кото Окая. Ексцентричният инженер седеше, без да обръща внимание на глъчката наоколо, гледаше екрана и разсеяно бъркаше в подноса с храна, посипваше трохи върху монитора и ги избърсваше с ръкав. Кото нямаше официален пост в корабостроителниците, но преструктурираше оборудването, когато видеше недостатък. Беше като дете, играещо си в магазин за играчки: хрумваха му диви идеи, променяше процесите, за да разбере кое как работи и как може да работи по-добре. Всички скитници му вярваха, независимо колко странни изглеждаха чертежите му.

Тасия се приближи към него и погледна над рамото му.

— Чували ли сте за новата работа, която имаме за вас, Кото?

Той не обичаше да го гледат как работи.

— Ден ми прати съобщение, но още не съм го прочел. — Той вдигна очи към Тасия и Роб. Не ги позна, но очевидно сметна това повече за свой проблем, отколкото за техен. Усмихна се. — Дали малкия хидрогски кораб е дошъл от Терок? Исках да поработя още върху...

— Трябва да ни помогнете да добавим оръжия и защитни съоръжения към скитническите кораби.

Кото се изуми.

— Никога не сме имали нужда от това. Дрогите са победени. — Огледа се объркано. — Нали?

— Не се тревожим за хидрогите — поясни Тасия. — Може да не сте прочели съобщението, Кото, но положението в Спиралния ръкав се промени. Налага се да се защитаваме.

— Разбрахме, че вие сте човекът, който може да ни помогне да сглобим здрав военен флот — добави Роб. — И то колкото се може по-скоро.

— Винаги е така. — Кото повика на екрана изображение на модифициран търговски кораб. Очите му се присвиха и той започква определени места, за да ги освети. — Мога да добавя броня за корпуса тук. Можем да монтираме традиционни оръдия тук и тук. — Усмихна се. — Има доста възможности. Добре, почваме.

33.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Когато стигна Ирека, Патрик вече не се смяташе за натрапник. Полетът му бе дал доста време да помисли. Чувстваше, че се превръща в друг човек, че се отърсва от всички връзки с богатото си и влиятелно семейство. Беше му писнало да носи със себе си мрачни тайни, като нежелан товар, който е започнал да се разваля... Колкото и болезнено да се окажеше, трябваше да прочисти тази каша. И отново щеше да е самостоятелен.

Ирека се бе променила дори повече от него, бе се превърнала от незначителна колония на Ханзата в търговски център. При влитането си очакваше да му бъде поискана идентификация, но диспечерите оставиха „Циганин“ на изчакване и му дадоха номер, като му обясниха, че ще трябва да изчака поне час, заради натоварения трафик.

Кораби се издигаха и кацаха: тежкотоварни съдове, подобни на метални пчели, и дребни разузнавателни и куриерски кораби с емблемите на скитниците. Други принадлежаха на колонията и някога бяха чакали в порта заради острия недостиг на екти.

Но откакто скитниците бяха подновили небесното миньорство и осигуряваха съюзниците си, звездното гориво вече не беше проблем. Ханзата и ЗВС все още имаха отчаяна нужда от гориво, но Патрик се отърси от чувството на вина, след като забеляза, че символът на Земята е заличен от корпуса на един бивш продоволствен ханзейски кораб.

Накрая получи разрешение, последва инструкциите и се приземи на мястото, което навремето ЗВС бяха унищожили в пристъп на ярост. Патрик бе участвал в погрома и бе взривил невъоръжен кораб на колонията при опит за бягство. Тогава беше доволен, беше сигурен, че дават урок на непокорните колонисти. Не се бе замислял какво ги е накарало да се опълчат срещу драконовските мерки на председателя.

Още една тежест на плещите му.

Слезе от „Циганин“ и се отправи на обиколка из града, за да потърси информацията, от която имаше нужда. Нови постройки бяха

изникнали около площадката за кацане, а хаотичният пазар бе плъзнал като буренак. Навсякъде имаше сергии и палатки.

Цялата Земя имаше достъп до един, най-много двама зелени жреци, а той забеляза петима на Ирека още в първите минути. Двама дори бяха започнали търговия в отворена будка — изпращаха съобщения срещу дребно заплащане. Сергии с бродирани сенници изпускаха вкусни аромати, които караха устата му да се пълни със слюнка. Наложил му се обаче да спре при три, преди неохотно да вземат ханзейските му кредити. Продължил през претъпканите улици, наслаждавал се на апетитното месо.

Зачуди се какво ли би направила баба му, ако ѝ дадяха възможност да основе ново правителство тук. Да, Мадам Брадвата щеше да се зарадва на предизвикателството.

Вслушвал се и в клюките. Много хора развълнувано обсъждаха възможността Конфедерацията да се въоръжи и да се защитава сама. С учудване чу да споменават името на старата му скитническа съперница Тасия Тамблин, но когато чу и за Роб Бриндъл, реши, че това са само слухове. Бриндъл беше изчезнал отдавна.

В центъра му се наложи да спре сред насъбрала се тълпа. Инженери и строители от колонията използваша тежко оборудване, за да положат каменна платформа. После други работници с антигравитационни държачи вдигнаха над нея изкусно направена статуя на мъж, облечен в скитнически дрехи. Изглеждаше смел и героичен, чертите му бяха красиви, дългата му коса — буйна и сякаш развяна от звезден вятър. Скулпторката — пълничка скитница — лично даваше наставления и ръководеше действията на работниците. Накрая махнаха антигравитационните плочи и тежката статуя стъпи на мястото си със силен стон.

Патрик се обърна към един възрастен мъж наблизо и го попита:

— Каква е тази статуя?

— Паметник на Рейвън Камаров. Не знаеш ли кой е? Скитниците го наричат първата си жертва в тяхната война.

— Тяхната война? — Патрик преглътна.

— Е, със сигурност не е умрял в бой с дрогите. Били са скапаните зевесета и жадната за власт Ханза. Те са нападнали и тази колония.

Патрик май винаги се оказваше на грешното място и в неподходящия момент. Обезпокоен от развитието на разговора, продължи по пътя си. Не беше съвсем сигурен дали търси Зет по лични подбуди, или за да защити честта си. Но знаеше, че трябва да се извини и някак да изкупи вината си. Скитниците бяха несправедливо третирани в продължение на години и той имаше немалка вина за това.

Влезе в една пивница — казваше се просто „Кръчмата“, може би напомняне за дните на първите заселници. Собствениците, един скитник и един местен колонист, поне според надписа, правеха бирата от отсевки и хмелов екстракт, който скитниците получаваха от неясен източник.

Патрик си поръча една халба и се опита да изглежда доволен, докато е мъка поглъщаше горчивата течност. Клиентите седяха на метални маси или на бара и водеха разгорещени спорове. Патрик се огледа. Баба му и родителите му никога не биха одобрили подобно „просташко“ заведение — те ходеха само на официални събирания, където от самото начало всеки знаеше кой, кой е. В ЗВС пък винаги имаше обща тема за дискусии. Патрик дори не знаеше как да отиде при някой непознат и да започне разговор.

Огледа се дружелюбно, като се надяваше все някой да откликне. Двама мъже на бара драскаха схеми на стара информационна плочка.

— Не, виж. Просто взимаш няколко мрежи, направени от високоустойчиви фибри, заграждаш носещите се скали и после използваш импулса — или преносими двигатели, или насочени експлозивни, — за да ги върнеш на мястото им.

— Това е като да подреждаш пъзел със затворени очи!

— Какво, не можеш да го направиш ли? Просто докарай астероидите един до друг, спаси каквото можеш и го свържи с нови ферми. Надуваш нови куполи, докарваш припаси и оборудване. Половин година и Рандеву отново ще е в играта.

Патрик примигна. Да сглобят Рандеву? Беше немислимо! И въпреки това не се съмняваше, че са способни да го направят.

— И какво ще спечелим от това? Има много други възможности за търговия.

— Целта е да покажем на зевесетата, че не са спечелили! Не бива да ги оставим просто така. Символичен жест. Чух, че Дел Келъм вече е сформирал екип, който да провери дали е осъществимо.

— Ако някой може да си позволи да харчи кредити, това е кланът Келъм.

Патрик се включи:

— Извинете, но... навремето работех в корабостроителниците на Келъм.

Двамата го изгледаха без никакво подозрение.

— Не приличаш на скитник. От кой клан си?

— Фицпатрик.

— Никога не съм го чувал.

Той не обърна внимание на коментара.

— Да знаете къде мога да намеря клана Келъм? Чух, че си събрали багажа и напуснали Оскивъл.

— О, корабостроителниците отново работят. Те не се страхуват от зевесетата.

— По-точно от онова, което е останало от зевесетата — изсумтя презрително другият мъж. — Келъм е назначил някой друг да ги управлява. Самият той не е там.

— Знаете ли къде е отишъл?

— Нали каза, че си работил в корабостроителниците?

— Казах „навремето“ — сопна се Патрик с цялото раздражение, на което бе способен. — Ако реши да ме изпрати на Оскивъл, ще отида. Ако има друга работа за мен, ще го изслушам, по дяволите.

Нарочно използва любимата фраза на Дел.

Двамата мъже се засмяха.

— О, личи си, че си работил с него.

Първият закри с ръка драсканиците на плочката и отпи голяма глътка.

— Дел и дъщеря му се върнаха към небесното миньорство. Разположили са първото от новите съоръжения на Голген. Независимо колко работа на Оскивъл имат корабостроителниците, съмнявам се да можеш да откъснеш Дел от небесната му мина.

Патрик беше толкова развълнуван от получената информация, че за малко не излетя навън, без да си е допил бирата. Но не можеше да си позволи двамата мъже да заподозрат нещо. Изслуша разговора им за новите търговски пътища в Илдирийската империя, за предложените данъци и за парламентарния състав на Конфедерацията. Но единственото, за което можеше да мисли, беше Зет. Благодарни на

новите си приятели, без да пита за имената им, после забърза към „Циганин“.

Вече знаеше къде да отиде.

34.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Мироопазващите кораби на генерал Ланиан пристигнаха на Рейндик Ко, която щеше да е неговата начална точка за осигуряването на контрол над новите откъснати колонии на кликиските светове. Генералът се съмняваше някой тук да е чувал за Конфедерацията или за въстанието на Питър — колонистите нямаха директен метод за получаване на информация, а той щеше да се погрижи това да не се променя.

Ланиан се облегна в командното кресло на „Юпитер“. Наслаждаваше се на огромния дреднаут. Гигантският боен кораб изглеждаше абсолютно сигурен, като цяло кралство около него. Нищо чудно, че адмирал Уилис се бе разстроила, че ѝ вземат любимия кораб.

През първата година от колонизаторската инициатива имаше повече доброволци, отколкото Ханзата можеше да настани. Много групи ентузиазирани заселници бяха разпратени по планетите със совалки и през мрежата от портални, за да се заселят на почти неизследвани светове. След като председателят Венцеслас отрязва връзките с всички колонии и изтегли всички бойни единици за защитата на Земята, колонизаторската инициатива беше замразена и бяха оставени само малки отряди, за да пазят оборудването.

Целта на Ланиан беше да достави две хиляди войници до порталния център на Рейндик Ко. Беше решил, че по стотина ще са достатъчни за всеки колониален свят — изолираните земеделци нямаше да посмеят да създават проблеми на въоръжените до зъби войници.

Генералът изправи рамене и нареди по интеркома:

— Подгответе се за незабавно спускане.

Беше решил да се включи в първата група, като показан жест на подкрепа.

Совалките се спуснаха в каньона пред кликиския скален град. Стотици войници изскочиха от тях и сръчно изградиха базов лагер.

Някои от станциите за отдих на колонистите все още функционираха, помпите осигуряваха питейна вода, а слънчевите панели — енергия. Войниците трябваше да останат тук няколко дни, докато Ланиан успее да организира минаването през портала.

Екипът ханзейски техници и изследователи на Рейндик Ко — общо петдесетина души — бяха потресени.

— Надявам се да сте си донесли провизии — каза главният техник, очевидно изнервен оплешивяващ мъж, казваше се Рико Руви.

Ланиан — беше докарал четирима инженери и информационни специалисти — каза строго:

— Председателят настоява да осигурим присъствие на ЗВС на всяка от кликиските ни колонии. Докладвайте за възможностите.

Руви сви рамене.

— В момента порталът е изключен, правим диагностика. Но можем да го включим до час, ако желаете.

— Включвайте го. През това време моите хора ще се подготвят, ще почистят оръжията си и ще вземат, каквото им е нужно. Не се безпокойте, имаме достатъчно припаси.

Очите на администратора блеснаха.

— Можем да се възползваме от малко храна, ако имате в излишък.

— Говорете със сержанта по продоволствието.

— Между другото, повечето колонии, на които отивате, също са закъсали откъм храна и провизии, генерале. Няма да се зарадват на изгладнели войници.

— Не ме интересува общественото мнение и как се гледа на войниците. Те имат свои задачи и собствени провизии.

Руви сви рамене.

— Както кажете. Вие сте шефът.

— Покажете ми списъка на колониалните градове. Пазите ли досиетата на хората, които са заселили различните планети?

— Генерале, обработвахме хиляди всеки ден. Търсите ли конкретно някого?

— Не, просто избирам първата цел.

— Цел? Какво планирате? — Мъжът сбърчи вежди.

— Просто ще отидем на всяка планета и ще помогнем на колонистите да останат верни на Ханзата.

В контролната зала имаше голяма стена, оградена от плочки, осеяни със странни символи. Ланиан погледна преносимите монитори, които изобразяваха последователно планетите, подходящи за човешко заселване, и си отбеляза колко хора са били изпратени на всяка планета и структурата на всяко селище.

Тъй като бе генерал, той лично щеше да поведе първата експедиция и да вземе много войници, за да направи важното първо впечатление. След това щеше да остави в колонията само шепа бойци и да върне останалите на Рейндик Ко, откъдето да поведе нова експедиция.

Започна да пресмята приблизителния брой на хората, необходими за различните колонии. Една идилична планета, наречена Щастие, бе заселена само от няколко неоамийски колонисти и вероятно изобщо нямаше да създава проблеми. Пасивно независими, да, но само защото не се интересуваха от политиката в Спиралния ръкав. По-големите, по-солидно изградени колонии можеше и да посмеят да обявят независимостта си от Ханзата.

Планетата, която трябваше да се наблюдава най-зорко, беше Ларо, която отначало бе послужила за убежище на евакуираните от Крена, а по-късно бе приела задържаните скитници. Да, можеше да отиде там с неколкостотин войници, да покаже сила и да направи военен парад. Като взе предвид, че там вече има отряд на ЗВС, генералът реши, че ще могат да обуздаят колонистите, ако те решат да се противят.

Пръстът му обходи екрана в търсене на друга добра възможност.
— Тази. Пим. Добро място за начало.

Пим бе богата на метали и минерални залежи. Солните ѝ равнини и кристалните отлагания можеха да се окажат полезни при възстановяването на Ханзата. ЗВС трябваше да докарва провизии и материали от всяко възможно място.

А след като той овладееше Рейндик Ко, после Пим и още десетина други, Ханзата можеше да започне пълноправни индустриални операции, да доставя материали и дори завършени кораби или части през порталите до мястото, което има най-голяма нужда от тях. Да, това наистина можеше да се окаже повратен момент.

35.

АДАР ЗАН'НХ

Докато Слънчевият флот бомбардираше черните работи, адар Зан'нх се погрижи за запазването на останките от Секда — надяваше се някой ден илдирийците да възстановят своя курортен свят. Не се поколеба обаче да унищожи всички кошерни тунели, полуготовите бойни кораби и постройките, които бяха издигнали роботите.

Черните кликиски машини бяха планирали масова офанзива. Срещу хората? Срещу илдирийците? Зан'нх не се интересуваше особено. От горчив опит бе разбрал, че на предателските работи не може да се вярва. Магът-император му бе наредил да овладее Марата като част от възстановяването на целостта на Илдирийската империя и той нямаше да си тръгне, преди да е изпълнил задачата си.

Първите два бръснеци полета на бойните лайнери изпепелиха вкопаните в земята плазмени оръдия. Димящи кратери и срутени подпори отбелязваха мястото, заемано от частично сглобен кораб. Извитите греди се втечняваха от топлината и се сипеха като зърна от окосена пшеница. Стотици черни работи лежаха разрушени на земята.

Мащабната атака обаче явно не бе нанесла достатъчно поражения, за да утоли жаждата на Язра'х за битка, така че щом реши, че роботите са достатъчно смазани, за да не представляват сериозна опасност, адарът пусна сестра си да се развилнее.

— Върви прочисти останалите! И ни донеси победа. Внимавай все пак обаче.

Зъбите ѝ проблеснаха в свирепа усмивка.

— Ще унищожим тези предатели до последния! А нашите паметители ще ти разкажат как, когато се върнем, адаре!

— Сигурна ли си, че трябва да вземеш и тях? Те не са воители.

— Ние сме наблюдатели. — Вао'сх го каза малко принудено, но искрено. — И трябва да сме там, за да наблюдаваме.

Адарът се възхищаваше на ентузиазма на Язра'х. Когато бе помлад, се бе обучавал в двубои срещу свирепи воители и умели дуелисти.

Можеше да се защитава с огледален щит и да убива с кристална катана, с лазерен пистолет или с голи ръце. Но освен това можеше да командва армади от кораби и да отгатва намеренията на врага в космическите схватки. Трябваше да е едновременно стратег и водач, докато сестра му можеше да си позволи да се бие на по-ниско ниво. Част от него завиждаше на Язра'х заради опиянението на битката, но пък всеки илдириец имаше собствено място и трябваше да следва дълга и съдбата си.

Така че той остана в командното ядро да наблюдава битката. Щом катерите се спуснаха на Марата, илдирийските бойци изскочиха и се пръснаха с готови оръжия. Натъкнаха се на ожесточена съпротива почти веднага. Първоначалните бомбардировки бяха осеяли земята с много поразени екзоскелети, други роботи бяха напълно разтопени в черни локви. Но неочаквано голям брой невредими роботи изпълзяха от подземни тунели, които не се бяха сринали. Какво правеха тук? И защо на Марата?

— Кликиските роботи оказват съпротива — предаде Язра'х. — Но нашите оръжия са повече от достатъчни.

Експлозии изпълниха екраните в командното ядро.

— Адаре — извика операторът и го стресна. — Току-що получих сигнал от дългообхватните сензори. Идват кораби. Непозната конфигурация.

Зан'нх откъсна поглед от наземната битка.

— Кораби? Дай увеличение.

Страхуваше се, че роботите може да са извикали подкрепления. На Земята бе видял много кораби на ЗВС, отвлечени от черните машини.

— Подгответе се да нападнете с всички оръжия.

Но скоро видя, че това не са човешките манти или дреднаути. Не бяха и други роботи.

Непознатите съдове се приближаваха. Бяха толкова огромни, че без проблеми биха могли да се справят със септата на Слънчевия флот. Бяха всъщност безбройни срастъци от по-малки съдове, преплитащи се геометрични форми. Комуникационните честоти се изпълниха с тракащи и писукащи звуци и офицерът на Зан'нх се оказа достатъчно съобразителен да ги пусне през древните превеждащи протоколи.

— Това е кликиски сигнал, адаре! — Преди безброй години черните роботи бяха показали на илдирийците как да разтълкуват езика на създателите си. Тези преводачески възможности не бяха употребявани хилядолетия, но се пазеха стриктно.

— Но кликисите са изчезнали.

Сякаш за да опровергае твърдението на Зан'нх, огромно същество с шипеста черупка и сегментирани крака заговори от екрана; явно предполагаше, че илдирийците ще го разберат.

— Засякохме присъствието на наши роботи тук. Дойдохме да ги унищожим.

Зан'нх се окопоти и отговори:

— Значи имаме една и съща цел. Вече поразихме кошера, обезвредихме защитите им и унищожихме корабите, които строяха. — Помъчи се да си спомни нещо, свързано с древната раса. Ех, ако Вао'сх беше тук, а не на повърхността... Паметителят щеше да знае. — Кликисите и илдирийците никога не са били врагове.

Насекомовидното същество изтрака и изписука, а транслаторът предаде с равен глас:

— Ще открием всички останали роботи. Нашите воини ще ги разкъсат на парчета.

Гигантският кораб-рояк се разкъса на стотици части. Освободените кликиски капсули полетяха покрай бойните лайнери на адара, сякаш те не съществуваха, и се устремиха към Марата като гневни стършели.

— Почакайте! — предаде адарът. — Много илдирийски войници са на земята. Те не са ваши врагове. Те също се бият с черните роботи. Погрижете се да не пострадат от кръстосания огън.

— Наредете им да не стоят на пътя ни — каза кликисът и прекъсна връзката.

Зан'нх се обърна към свързочния офицер.

— Свържи се веднага с войниците. Предупреди Язра'х, че кликисите идват.

36.

Натон

Градината на лунните статуи бе едно от малкото места, които председателят Венцеслас бе позволил на Натон да посещава. Тук той можеше да диша чист въздух и да усеща топлината на ярките слънчеви лъчи по кожата си. Ханзата го държеше далече от фиданката му вече почти две седмици. Не получаваше вести от Терок, не можеше и да съобщи какво се случва с него. Беше отрязан.

Тук поне можеше да прекарва времето си сред цветята и папратите, които обграждаха статуи на герои и стилизирани изваяния на абстрактни понятия. Крал Джордж бе създал тази градина, като бе предложил състезание между скулпторите за привилегията творбите им да бъдат изложени в новопостроения Дворец на шепота. Алени рози цъфтяха около изящна хромирана творба от лъскави синусоиди и кръгли огледала. Проблясъци танцуваха в очите на Натон — оформените като мъобиусови листове висулки изкривяваха светлината. Структурата, по ирония, беше наречена „Променлива истина“.

Обикновено, когато Натон беше сред статуите, плетовите и цветните лехи, винаги имаше по неколцина стражи. Този път обаче беше съвсем сам.

Чу гласове, погледна и видя Сарейн и капитан Маккамон; говореха разгорещено. Реши, че са дошли да го търсят, но и двамата сякаш нарочно не поглеждаха към него. Минаха зад близкия плет от хибискус, чиито фунийки искряха в червено, и продължиха да говорят на висок глас, макар сигурно да бяха наясно, че Натон е съвсем наблизко. Той се почувства като подслушвач в нескопосано нагласена пиеса.

— Терок е моята родна планета и тази инвазия е незаконна — заяви разпалено Сарейн. — Ханзата не може просто да нареди на ЗВС да нападнат. Ако председателят Венцеслас продължи да следва този план, трябва да предупредим крал Питър и кралица Естара.

— Но как? — Маккамон сякаш бе репетирал репликите си. — Председателят вече е събрал корабите си. Чух го да дава заповед на адмирал Уилис. Атакуващите сили ще излетят най-късно до пет дни.

Натон се намръщи. Нападение срещу Терок? Дори председателят не би посмял да предприеме нещо толкова дръзко и глупаво. Но като се замисли, разбра, че се самозалъгва. Базил Венцеслас със сигурност щеше да посмее.

— Базил няма да се откаже — каза Сарейн. — Може би да помолим някой търговец да достави съобщение? Някой бърз куриерски кораб?

— Това ще отнеме дни. Няма начин да изпратим съобщението по-бързо.

Натон мълчеше. Намерението им не можеше да е по-очевидно. Трябваше да могат да отрекат, че са говорили с него, и вероятно това бездарно представление беше най-доброто, което им бе хрумнало. Но той не можеше да изпрати съобщение, освен ако не стигнеше до фиданката си. Вече знаеше, че я държат в оранжерията на кралица Естара. Дали и това не бе излязло нарочно от устата на капитан Маккамон?

Цялата постановка бе толкова нагласена, че не беше за вярване. Подозрението го накара да свие устни. Председателят беше лукав мъж, готов да направи всичко, ако то съвпада със странната му представа за „правилно деяние“. Ами ако беше капан и Маккамон и Сарейн се опитваха да го прилъжат да действа отчаяно. Но с каква цел? Не можеше да се вярва на председателя, но все пак той беше предвидим. Нямаше никакъв смисъл.

Натон знаеше, че капитан Маккамон е верен на Питър — бе предавал негови съобщения чрез зеления жрец дори когато това явно противоречеше на желанията на председателя. А Сарейн беше сестра на кралицата и макар да бе напуснала Терок отдавна, Натон не вярваше, че би предала собствената си планета, независимо че бе отявлена съюзничка на председателя.

Замисли се дали да не се изправи пред двамата и да поиска обяснение, но реши да приеме новините им за верни. Не можеше да допусне председателят да нападне Терок. Трябваше да се добере до оранжерията на кралицата.

Беше късно през нощта. Един страж, както винаги, стоеше на пост до отворената врата на покоите му. Натон медитираше, обмисляше възможностите си, изчакваше. Не можеше да надвие трениран страж.

Микрофонът на стража избръмча и Натон чу някаква неразбрана, но рязка заповед.

— Да, сър? — каза стражът. — Слушам. Идвам веднага.

Хвърли поглед към зеления жрец и напусна поста си.

Натон отиде до вратата и надникна нервно в коридора. Предположи, че това е част от плана на Сарейн и Маккамон — какъвто и да бе той, — и изскочи от стаята. Беше ходил в оранжерията на Естара няколко пъти, но не и след като кралят и кралицата бяха избягали. Със смарагдовата си кожа и ярките татуировки, облечен в оскъдните дрехи на зелен жрец, трудно би останал незабелязан. За негово щастие по това време на нощта съвсем малко хора кръстосваха Двореца на шепота.

Срещна някакъв работещ до късно бюрократ с купчина документи в ръце. Мъжът примигна изумено, но Натон се шмугна в един страничен коридор и ускори крачка. Размина се с група чистачи, които го зяпнаха, сякаш никога не бяха виждали зелен жрец. Някой скоро щеше да обяви тревога. Нямаше много време.

Затича се и се изкачи по стълбището, хукна по коридора. Босите му крака шляпаха по хладния под. Завладя го странно чувство.

Най-накрая стигна до оранжерията. През стъклените панели се процеждаше светлината на нощното небе. Миришеше на пръст и някакви химикали. Веднага забеляза, че има нещо сбъркано в папратите, цветята и цитрусовите дръвчета. Всички растения от Терок бяха изтръгнати от корен и оставени да гният, като трупове на бойно поле.

Спря и подуши. Върху растенията бяха излети разяждащи химикали. Това беше дело на председателя, начин да накаже кралица Естара, като унищожи нещо, което тя обича. Подобно целенасочено опустошение като убийството на толкова деликатни растения бе толкова ужасно, толкова... зло.

Но фиданката... Фиданката беше все още жива! Някой — вероятно капитан Маккамон — бе поставил дръвчето на място, където можеше да получава достатъчно слънчева светлина през деня. Листата изглеждаха здрави, тънкото златисто стъбло беше право. Той се приближи с бърза стъпка.

Внезапно чу стъпки в коридора и лампите светнаха. Груби приближаващи гласове говореха:

— Фиданката е в оранжерията, побързайте!

Натон изтича, прегърна световното дръвче и погали листата. Гласовете отекваха все по-близо. Той забързано заговори по телевръзката. Каза на малкото дръвче всичко, предупреди за надвисналото нападение над Терок, обясни, че го държат като затворник и че е бил откъснат от телевръзката. Избълва тази информация в ума на световните дървета, за да могат да я научат всички зелени жреци, независимо къде са.

Въоръжени мъже влетяха в оранжерията. Натон не познаваше никого от тях, никой не беше от стражите на капитан Маккамон. Зеленият жрец вдигна саксията и я прегърна. Нямаше да я пусне. Нямаше значение какво ще направят тези мъже — те бяха закъснели.

Въпреки това те вдигнаха оръжията си и стреляха. Пръснатата саксия падна от ръцете на Натон. Фиданката се прекърши. Натон гледаше невярващо как пада на пода.

Капитан Маккамон се втурна в стаята и изкрещя:

— Спрете!

Но мъжете бяха получили друга заповед. И макар Натон да вдигна ръце в знак, че се предава, откриха огън.

37. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Този следобед кликиските разузнавателни групи се върнаха с пет човешки трупа. Жертвите бяха избягали фермери, крили се, където могат. Липсата на храна ги бе направила невнимателни и кликисите ги бяха открили.

Покатерилите се по покривите на ограденото си селище хора гледаха безмълвно. Само някои мърмореха глухи проклетия.

Дейвлин бе наясно, че трябва да направи нещо. Трябваше да даде на колонистите възможност, да им предложи начин да се защитават.

Маргарет вече му бе казала всичко, което знаеше, а той беше разпитал колонистите и си бе съставил списък с уменията и познанията им. Те бяха талантиливи фермери и миньори, истински пионери. Съвсем малко обаче бяха служили в ЗВС, а и нито един от служителите не бе от елитните части.

Ще рече, никой от първоначалните колонисти на Ларо или задържаните скитници не можеше да си служи добре с оръжията, които войниците на ЗВС бяха струпали в казармата, преди тя да бъде опустошена. А Дейвлин бе сигурен, че оръжия е имало и вероятно още има — все пак нали тъкмо на Ларо бяха пращали скитниците. Кое то пък означаваше, че няма начин параноичният председател да не е заредил добре оръжейния склад.

Главният хангар на ЗВС и няколко бараки с инструменти за поддръжка бяха отвъд стените, достатъчно далече от кликиския град, така че все още бяха непокътнати. Но с бързото разрастване на кошера тези сгради скоро щяха да попаднат на пътя на кликисите. Дейвлин знаеше, че трябва да спаси каквото може час по-скоро.

Изчака пастелното небе да потъмнее и се измъкна в падналия мрак с малко фенерче, което използваше само при крайна необходимост. Отлично познаваше района, тъй че лесно стигна до бараките на ЗВС и хангара. Влезе, като използва извънредните кодове на Ханзата, които отдавна знаеше наизуст.

Огледа всичко. В пирамидите откри петдесет оръжия, най-вече за разгонване и зашеметяване на тълпи (несъмнено с цел скитниците да се държат под контрол). Намери експлозивни ракети, гранати, раменни язери и старомодни димки. В малък склад намери експлозивни, каквито се използваха в мините и при строежите. Нямаше представа какво ще прави с всичко това, но смяташе да събере всички оръжия за бъдеща употреба. Беше сигурен, че в един момент ще опрат до тях.

Следващият склад беше за гориво — имаше три варела системно гориво, достатъчно, за да позволи на трите ремори да летят, но не и с космическите си двигатели. Дейвлин излезе от него и прокара лъча на фенерчето из празния хангар. Едната от трите ремори беше унищожена, когато огнените кълба на фероите бяха дошли от небето. Втората беше под земята за поправка, двата ѝ двигателя бяха разкачени за почистване и подробна инспекция. Дейвлин изруга под нос. Не беше сигурен дали някой на Ларо разполага с инженерния опит, необходим да сглоби машината и да я направи отново годна за летене.

Последната ремора обаче беше заредена с гориво и готова за полет и планове на Дейвлин бързо се промениха.

През следващите няколко нощи, докато кликиските разузнавачи сновяха из мрака, Дейвлин се измъкваше и отиваше в складовете. Успя да премести експлозивите, оръжията и трите варела с гориво. Скри ги на петнадесет тайни места, обозначи грижливо местоположението им и нарисова няколко карти.

След това се срещна с кмета Руис, Роберто Кларин и някои от познатите скитници, включително Крим и Марла Чан Тайлар. Обясни им какво е направил и къде могат да открият оръжия, когато им потрябват.

— Хората трябва да започнат да се измъкват оттук на групи. Този град не може да се защитава, ако кликисите решат да ни нападнат.

Руис се разтревожи.

— Наистина ли смятате, че ще го направят? Нямаме намерение да ги провокираме.

— Не претендирам, че разбирам буболечките — каза Кларин. — Но не ми звучи като добра идея да пуснем хората да обикалят из пустошта. Спомнете си телата, които донесоха... онези безпомощни фермери, хванати на открито. Ако хората избягат от града, как ще

оцелеят там, дори и кликисите да не ги хванат? Ще им трябва вода и храна.

— Ще им посоча място, където да отидат. — Дейвлин се вгледа в лицата на всички поред. — Поразпитайте, разберете кой иска да се махне оттук, намерете изобретателни хора, защото навън ще се сблъскаме с още по-неприятно съществуване от сегашното.

Още преди кликисите да дойдат, Дейвлин се бе разхождал далеч из пустошта, отбелязваше интересните места и всяко нещо, което би могло да се окаже полезно. Сега имаше добра представа къде да устроят временно убежище — варовиковите склонове, осеяни с пещери, които кликисите нямаше да проверяват. Места, където бегълците можеха да се отбраняват...

Кметът Руис се усмихна.

— Планирал си всичко.

— Да. И смятам да си тръгна оттук.

Всички го изгледаха изумено.

— Дейвлин, ти си от най-умните ни хора — обади се Кларин. — Ако ти си тръгнеш...

— Трябва да открия и да подготвя ново скривалище, база, която можем да използваме, ако нещата загубеят. Щом подготвите първата група, кажете на хората да тръгнат на изток и да се прикриват, доколкото могат. След ден или два здраво ходене ще открият варовикови склонове, осеяни с пещери. Аз ще съм там.

Отново прецени шансовете наум и добави:

— Трябва да ви задам важен въпрос: една от реморите в хангара е разглобена. Трябва да се сглоби и да се подготви за полет. Има ли сред вас човек с познания по аеронавтика, изработка на космически кораби, инженерство?

Кларин се засмя.

— Ние сме скитници! Повечето от нас могат да разглобят тая реморка и да я сглобят с вързани очи. Може би дори ще хвърчи по-добре отпреди.

Дейвлин въздъхна облекчено.

— Значи неколцина вас да идат в хангара и да почват работа. Кликисите ще го унищожат рано или късно. Трябва да сте готови.

— Добре... а ти просто ще си тръгнеш, така ли?

— Няма да вървя пеш. Ще летя. Взимам другата ремора.

Под прикритието на нощта Дейвлин се качи в пилотската кабина на здравата машина, активира системите и погледна индикаторния панел. Включи двигателите и докато люпилото се занимаваше с кошера си, а хората стояха оградени и безпомощни, излетя.

Надяваше се, че буболечките няма да могат или няма да си направят труда да го проследят. Колонистите обаче разчитаха на него и той смяташе да оправдае доверието им. Трябваше да им осигури безопасно място.

38.

АНТОН КОЛИКОС

Орди черни работи проблясваха под косите лъчи на слънцето, въпреки че огънят и димът от бомбардировките на бойните лайнери затъмняваха небето. В битката на земята Антон тичаше през осеяния с новоизникнали кратери терен и се опитваше да не изостава от Язра'х — нали тя бе обещава, че ще го пази. Ако се съдеше по кръвожадния й израз обаче, тя смяташе да се хвърли в разгара на сражението и може би Антон щеше да постъпи по-мъдро, ако бягаше на другата страна.

Дори след въздушните атаки на адар Зан'нх черните работи продължаваха да използват от подземните си убежища. Антон би предпочел въздушните удари на Слънчевия флот да продължат още няколко дни — а той да е на безопасно разстояние.

Хванала дълга тояга с експлозивна глава, Язра'х извика и се хвърли срещу една от извисяващите се машини. Удари робота и той се свлече, сякаш бе покосен от чука на Тор — електронните му вериги бяха смазани.

— Казах ти, че ще е величествено, паметителю Антон! — подвикна Язра'х през рамо, после затича по покритата с отломки улица. — Следвай ме и наблюдавай.

В знак на доверие Язра'х бе дала на Антон оръжие, което изстрелваше със свръхзвукова скорост метални шипове, дълги и дебели колкото показалец. Вао'сх пък носеше електронен заглушител, макар и да не знаеше как да го използва. Един робот прелетя над главите им, носеше ъгловат предмет — вероятно някакво оръжие — и Антон насочи дулото към него. Изстреля един от металните шипове и някак, може би случайно, свръхзвуковата игла удари робота и разби екзоскелета му като стъкло, блъснато от тежка скала.

— Отлично, паметителю Антон! — възкликна Вао'сх малко притеснено. — Ще включа това в разказа си.

— Благодаря, Вао'сх. Вземи обаче направи нещо, с което да можеш да се хвалиш и ти.

Обърна се, хвана ръцете на стария историк и заедно поразиха със заглушителя два робота, които връхлитаха срещу тях.

Сигнал за тревога прозвуча в слушалките им и чуха разтревожения глас на адар Зан'нх:

— Кликиският флот смята да нападне. Бъдете нащрек!

Язра'х повтори, за да е сигурна, че е чула правилно:

— Кликиският флот ли? Искаш да кажеш, че идват още роботи?

— Не... Дойдоха истинските кликиси. Стойте настрана от тях. Те също искат да унищожат роботите.

Антон погледна към небето.

— Мислех, че кликисите са изчезнали.

— Уви, отново се оказва, че една от истините, записана в Сагата за седемте слънца, е неточна.

Преди Антон да успее да проумее казаното от адара, се появиха стотици малки кораби. Приличаше на метеоритна буря. Капсулите кацаха, отваряха се и от тях изпълзяваха насекомоподобни същества. Напомняха на опит на скулптор параноик да изобрази кликиските роботи. Също както компитата бяха създадени от хората с познатите им телесни особености, така и кликисите бяха направили своите роботи подобни на себе си.

Като видяха завръщането на мъртвата раса, роботите полудяха. Кликисите се хвърляха върху черните машини и ги разкъсваха на парчета.

— На това му се вика истински гняв — отбеляза Антон.

Напълно забравили за илдирийците, роботите се отбраняваха отчаяно. Антон стреля още няколко пъти, унищожил още три робота и спасил живота на няколко кликиски бойци, но насекомовидните същества бяха насочили цялото си внимание към роботите и дори не забелязаха помощта му. Стотици кликиски воители загиваха в битката, но останалите продължаваха да се бият със свирепа решителност.

След час и последните черни роботи бяха унищожени.

Адарът повика отряда на Язра'х на бойните лайнери. Петдесет илдирийски воители бяха загинали при унищожението на почти десет пъти повече черни роботи. Преди да се качи на катера, Язра'х огледа

димящите руини, смачканите и разпадащи се екзоскелети на кликисите, черните отломки от роботите.

— Запомни това, Антон Коликос. Запомни подробностите, за да можеш да разкажеш историята в цялото ѝ величие.

После излетяха.

Още щом влезе в командното ядро, Антон усети напрежението, което тегнеше в кораба. Адар Зан'нх стоеше срещу екрана, на който огромен кликиски воин говореше през транслатора. Седемте илдирийски бойни лайнера бяха заобиколени от срастъци от свързващи се кликиски кораби, които напомняха на парчета мозайка, подредени в огромен безформен кораб-рояк.

— Възвръщаме световите си — заяви представителят на кликисите. — Идваме да унищожим нашите роботи. Минаваме през порталите, за да населим световите, изоставени при последното ни роене.

— Ние също се сражаваме с черните роботи. — Гласът на Зан'нх беше твърд и спокоен. — Уверихте се в това.

Кликисът не беше впечатлен.

— Това, че имаме общ враг, не значи, че имаме общи интереси. Трябва да си върнем световите. Всички.

— Марата никога не е била кликиска планета. Винаги е била част от Илдирийската империя. Помогнахме ви да унищожите роботите тук. Благодарим ви за помощта в битката, но тази планета не е ваша.

Кликисът не каза нищо. Зан'нх гледаше екрана, без да мига.

Антон се сети за нещо, което го накара да потръпне. Ако кликисите бяха все още живи и се връщаха на планетите си, то откъде идваха? Рейндик Ко беше изоставен кликиски свят. Баща му беше убит там, а майка му бе изчезнала, вероятно през порталата. Дали тя не бе събудила кликиската раса? Какво все пак бе станало с нея?

Най-накрая кликисът на екрана проговори:

— Имаме други планети. Този свят не е кликиски свят.

И последните капсули се издигнаха от повърхността и се сляха с огромния кораб-рояк. Без никакви други съобщения чуждоземният кораб се оттегли.

Антон въздъхна с облекчение. Все още не можеше да разпознава добре емоциите на илдирийците, но май всички бяха объркани.

— Неочаквано развитие — отбеляза паметител Вао'сх.
Антон кимна и каза:
— Или, както казваме на Земята — сюжетът се заплита.

39. КОЛКЕР

Седем потока се събираха пред Призматичния палат и водата се спускаше в каскада в широк улей, който я отвеждаше в залите долу, откъдето тя се връщаше обратно в каналите.

Колкер откри Осира'х и братята и сестрите ѝ до ръба на улея. Мюри'н, най-малката, но не и най-дребната, безстрашно се наведе над бълбукащата вода, хвърли няколко камъчета в нея и ги загледа как изчезват в мъгливите дълбини.

— Тези потоци образуват седем подземни водопада — обясняваше Осира'х на братята и сестрите си. — Под палата можете да се разходите край басейна, дори да проследите потоците и как излизат изпод хълма.

Като зелен жрец, Колкер бе запленил от потенциала на тези пет деца. Знаеше, че между тях има връзка, която малцина други могат да разберат, много по-силна от илдирийския тизм или телевръзката на зелените жреци. Дали тази връзка им даваше ключ към онова, което жадуваше да разбере?

Преди няколко дни, докато минаваше през оранжерията на покрива, видя петте деца да си играят около единствената фиданка. Учуди се. Тези деца нямаха достъп до телевръзката, така че защо бяха обиколили малкото световно дърво?

Но докато ги наблюдаваше, му стана ясно, че те всъщност не си играят. Не, те опитваха нещо, бяха сплели ръце и свели глави, сякаш се молеха. И Колкер с вълнение усети, че като че ли долавя нещо. Връзка отвъд телевръзката.

И тъй като свещениците-философи не му бяха помогнали, се зачуди дали пък тези деца няма да успеят да му дадат насока.

Въпреки грохота на водата Осира'х усети приближаването му и каза:

— Ти си зелен жрец. Ние отиваме при фиданката. Искаш ли да дойдеш?

Колкер не би могъл да иска повече.

— Да. Дойдох, за да говоря с вас, защото никой не желае да отговори на въпросите ми, нито зелените жреци, нито свещениците-философи. — Той вдигна кристалния медальон, който му бе дал Тери'л. — Използвах го, за да търся Извора на светлината, но още не съм го открил. Опитвам се да постигна онова, което правят свещениците-философи, но явно пропускам нещо.

Пръските падаща вода се сливаха в освежаваща мъгла, която се рееше около кръглия кладенец. Дъгоцветни отблясъци се стрелкаха из капките.

— Нямам къде другаде да отида — добави той.

— Но ние сме малки — каза Тамо'л.

Без да се интересува от разговора, Мюри'н пусна още камъчета в забързания поток.

— Какво иска да знае? — попита Гейл'нх, сякаш Колкер не беше до тях.

Зеленият жрец не се сещаше как да обясни.

— Вие сте едновременно хора и илдирийци, деца на зелена жрица и свързани с тизма. Аз имам телевръзката, но усещам у илдирийците нещо повече, да не говорим за вас.

Осира'х се усмихна.

— Забелязал си значи. Ние не сме като другите.

— Ти общува с хидрогите, докосна се до чуждоземните им умове. Освен това се свърза с майка си, за да споделите спомените си. Но не разбирам как се връзва всичко това.

— Ще разбереш, защото искаш. Свещениците-философи не искат. Дори моята майка — нашата майка — е с белязан ум. Някой ден ще ѝ покажем. — Осира'х му протегна малката си ръка. — Ела с нас.

— Ставаме по-силни всеки път — добави Род'х.

Излязоха на покрива. Осира'х погледна Колкер с големите си кръгли очи. Вятърът развя косата ѝ.

— Недей просто да наблюдаваш. Опитай се да почувстваш какво става.

Децата заобиколиха фиданката.

— Да го направим, както вчера и завчера — каза Осира'х.

Децата сплетоха ръце, израженията им станаха едни и същи, сякаш споделяха еднакви мисли.

С едната си ръка Осира'х докосна фиданката.

— Сега, Колкер. Отвори се през телевръзката и виж дали можеш да ни намериш.

Той погали листенцата, без да пуска медальона на Тери'л. Взря се в танцуващата светлина с очи и докосна световната гора с ума си. Неочаквано откри ново присъствие: Осира'х, но и нещо повече от Осира'х, други мисли, заедно с ехото на тизма, сигурен беше.

В някакъв смисъл фиданката беше също толкова символ, колкото и медальонът. Истинската връзка беше между тизма и телевръзката, духовните нишки и световната гора. Самото подобие беше мотив, вложен в цялата вселена. Никога не бе виждал как всеки човек, животно, пращинка самата галактика са свързани. Сега виждаше.

Осира'х използва специалните си умения за свързване, също както бе направила с хидрогите, за да отвори пътя на Колкер, направи го различен. Медальонът в ръката му се затопли. Светлината припламна ярко и едновременно в очите и ума му.

Накрая, по начин, който не можеше да изрази с думи, той проумя. Всичко беше ясно, сякаш от очите му бе дръпнато перде. Никога не си бе представял подобна яснота. Беше поразително.

Но което бе още по-хубаво, той знаеше как да го сподели с другите.

40. САРЕЙН

Дотича твърде късно. Стрелбата вече бе приключила, когато влетя в оранжерията. А когато видя зеления жрец, изпищя.

Червената кръв се бе смесила с пръстта от саксията на пода, яркоалени рани проблясваха по смарагдовата кожа на Натон. Лицето му изглеждаше безкрайно учудено. С предсмъртно усилие Натон беше успял да откъсне листенце от счупеното дръвче. Дали беше за утеха, за да изпрати последно послание или просто по рефлекс? Сарейн не можеше да каже. Не знаеше и дали Натон е успял да направи онова, което е искал.

Вбесеният Маккамон крещеше на стражите, но те сякаш не го чуваха.

— Казах ви да спрете — викаше капитанът. — Дадох ви пряка и изрична заповед...

Базил влезе, спокоен и замислен. Огледа се и кимна.

— Не виждам никакъв проблем, капитане. Стражите са действали според дадените им инструкции.

Пристъпи до тялото на Натон, без да показва никакво смущение.

Маккамон пребледня, сякаш разбра, че нещо жизненоважно му е било отнето.

Сарейн трепереше. Знаеше, че Базил носи отговорност за смъртта на жреца, но в сърцето си се боеше, че вината е и нейна. Тя беше говорила с Маккамон като в глупава детинска пиеса, за да накара Натон да изпрати съобщение. Бе очаквала, че ако го хванат, най-много ще го сложат на по-строг режим. Но не и че ще го убият.

— Базил, Натон беше зелен жрец. И посланик също като мен.

— Но беше враг на Теранския ханзейски съюз. Присъствието му тук го потвърждава. Хванат е на място. Стореното от тези мъже е за благо на всички в Спиралния ръкав.

— За благо на Ханзата, искаш да кажеш.

— Те са едно и също, а ако мислиш другояче, скъпа Сарейн, значи явно съм сбъркал в преценката си за теб. — Базил се обърна към стражите, които все още държаха оръжията си. — Стигнахте тук навреме, нали?

Мъжете погледнаха сконфузено настрани.

— Съжаляваме, сър. Зеленият жрец държеше фиданката, когато дойдохме. Не знаем какво е успял да докладва.

Лицето на Базил почервения от гняв.

— Значи крал Питър и терокците са предупредени!

Това поне беше малко облекчение за Сарейн.

Базил обходи всички с изпепеляващ поглед, после очите му се спряха върху тялото на Натон, сякаш убитият зелен жрец също го бе разочаровал.

— Дълбоко съм наскърбен, когато не се изпълняват дори най-простите инструкции.

Събра длани и се успокои с видимо усилие.

— Е, можем да се измъкнем от тази каша. Мантите на адмирал Уилис са готови да потеглят след по-малко от седмица. Крал Питър не може да направи нищо за толкова кратко време, освен да напише красноречиво слово за капитулацията си. А такова слово ще му трябва.

Сарейн не се сдържа:

— Базил, това не е правилно и ти го знаеш! Натон беше зелен жрец! — Но знаеше, че нищо няма да се промени. — Осъзнаваш ли, че сме напълно слепи? Земята няма възможности да комуникира. Натон винаги можеше да промени мнението си, но сега ти напълно премахна тази възможност. Сам се отрязва.

Той се обърна към нея и каза с леден глас:

— Така и така бяхме отрязани. А сега и всички останали са в същото положение.

Дойдоха хора, за да приберат тялото на жреца и да почистят. Сарейн безмълвно се взираше в петното на пода, докато изнасяха безжизнения труп. В нормални времена Натон щеше да бъде върнат на Терок, за да бъде погребан в световната гора. В нормални времена остарелият зелен жрец щеше да се прехвърли в съзнанието на верданите и да предаде плътта си като тор за гората. В нормални времена...

Без да каже и дума повече, Базил махна на чистачите да продължат. Присвил очи, Маккамон оглеждаше непокорните си стражи — те изглеждаха доволни от действията си. Сарейн се боеше за него: председателят лесно можеше да го разжалва. Или просто да направи така, че капитанът да изчезне.

В нормални времена... Сарейн поклати глава и излезе от опустошената оранжерия. Тук вече не я задържаше нищо. Абсолютно нищо.

41.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Да седи на извития покрив на гъбения риф с малката си сестра ѝ напомняше за отминалите безгрижни дни. Това време ѝ липсваше.

Кондорова муха със сапфирени криле прелетя пред лицето ѝ, стресна я и тя се дръпна и залитна за миг. Сели я хвана за ръката с отработен рефлекс. Червена муха се стрелна след синята и двете отлетяха или за въздушен двубой, или за любовен танц.

Белези по гъбения риф показваха местата, където терокските деца бяха рязали парчета от подобната на гума тъкан. Децата носеха обувки с шипове и се катереха по външната страна, за да напълнят торбите си с меки гъби. Сега, в напреднала бременност, на Естара ѝ бе доста по-трудно да пази равновесие по опасната повърхност, затова предпочиташе да стои близо до дънера на дървото.

— Радвам се, че си тук — каза Сели. — Липсваше ми, докато беше на Земята. — Усмихна се широко. — Нямахме с кого да се заяждам.

— Беше такова диване, Сели.

Сели се засмя.

— А ти се държеше с мен като с малко дете.

— Ти си беше малко дете.

Сестра ѝ се облегна на златистото дърво.

— Погледни ни сега: ти си омъжена, бременна и, о, да, кралица на Конфедерацията, както и майка на Терок.

— Някой би нарекъл това голям успех, но да си призная, бях пощастлива като момиче, което се катери по дърветата.

Макар да бе избягала от председателя на Ханзата, а човешката раса да бе оцеляла след нападението на хидрогите, Естара все още изпитваше дълбока и силна болка за всичко, което се бе случило със семейството ѝ — Рейналд бе убит, Сарейн бе на практика пленничка на Земята, Бенето бе унищожен от хидрогите, а после се бе върнал като възплъщение на световната гора — и пак бе заминал.

Сели отгатна мислите й.

— Не бъди чак толкова тъжна.

На лицето на Естара изплува усмивка. Все пак като кралица се бе научила да скрива емоциите си, за да избегне гнева на председателя.

— Е, успях да постигна нещо. Ами ти, сестричке? Реши ли вече какво искаш да правиш с живота си?

Сели се ухили и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти си първата, с която ще споделя. Реших да стана зелена жрица като Солимар и Бенето.

Естара се зарадва, но каза:

— Не си ли малко възрастна, за да станеш послушница? Повечето започват като деца.

— Умна съм. Уча бързо. А Солимар казва, че заради предишните ми знания и дървесното танцуване световната гора вече знае коя съм.

— Възможно е. Но според мен Солимар би ти казал всичко, което желаш да чуеш. Просто иска да ти угоди.

— Че какво лошо има в това?

— Нищо, разбира се. Питър е същият.

Сякаш чул, че говорят за него, Солимар се качи на горното ниво на гъбения риф. Лицето му бе намръщено.

— Съобщение от Натон! Лоши новини, много лоши.

— Какво е станало? — попита кралицата.

— Земните въоръжени сили ще нападнат Терок. Председателят Венцеслас вече е издал заповед. Готвят се за инвазия.

Естара пребледня. Знаеше, че председателят никога не би позволил на зеления жрец да изпрати подобно съобщение.

— Натон е бил държан далеч от фиданката си, затова не бяхме чували нищо от него толкова време, но е избягал. Успя да изпрати съобщението и каза, че стражите идват. Мислим, че са му взели фиданката, може би дори са я счупили.

Сели долепи рамо до гърдите на Солимар и той я прегърна.

Естара стисна устни. Очакваше най-лошото. Председателят Венцеслас не търпеше непокорството. Натон вероятно бе мъртъв.

— Ханзата може би се опитва да ни сплаши, за да променим решението да създадем Конфедерацията — каза Сели. — Искат да се паникьосаме. Може би е блъф.

— Не е блъф. Ще го направи — въздъхна Естара.

Зелените жреци разпространиха новината по телевръзката и скоро всички членове на Конфедерацията разбраха за неизбежната атака. В корабостроителниците на Оскивъл под компетентното и решително ръководство на Тасия Тамблин и Роб Бриндъл скитниците приспособяваха всеки годен съд. Десетина нови кораба се устремиха към Терок и пристигнаха за два дни.

Естара беше до Питър, даваше му съвети, когато бе необходимо. Заедно посрещаха всеки нов кораб, благодаряха на пилотите за присъединяването им към защитата на Конфедерацията. Естара обаче знаеше, че броят им няма да е достатъчен. Свъсеното лице на Питър ѝ подсказваше, че и той мисли същото.

И все пак щяха да направят всичко по силите си.

Раздразнените скитнически капитани нахълтаха в тронната зала и настояха корабите им да излязат на пост в орбита. Един дългокос мъж скръсти мускулестите си ръце на гърдите си и заяви:

— Смятате ли, че корабите на зевесетата ще открият огън просто ей така? Толкова ли са безчовечни?

— Повечето — каза Питър.

Естара стисна ръката му и добави:

— Повечето имат приятели и близки на Земята. Председателят може лесно да ги заплаши, ако някой реши да се противи.

— А Рлинда отива тъкмо там! — обади се Брансън Робъртс съкрушено. — Няма си представа в какво се забърква. Няма да признае, че е нещо повече от независим търговец, но ако открият, че е министър на търговията в Конфедерацията, с нея е свършено! — Рлинда беше взела „Ненаситно любопитство“ за проучвателна мисия на Земята. — Трябваше да отида с нея.

Той поклати тъжно глава — на Земята все още имаше заповед за неговия арест.

— Можеше поне да вземе зелен жрец. Сега няма как да я предупредим.

— Трябваше само да каже — изтъкна Ярод. — Щяхме да го сметнем за законно.

— Тя не обича да пита. Винаги е била своенравна.

— Капитан Кет не може да реши проблема ни — прекъсна ги Питър. — Трябва да защитим Терок по друг начин.

Естара се спогледа със Сели и двете заедно се сетиха за едно и също: Бенето!

Естара се обърна към Питър и заговори бързо:

— Бойните кораби на верданите! Можем ли да повикаме Бенето?

Когато дървесните кораби си бяха тръгнали, Бенето бе казал, че няма да се видят пак. Но сега имаха огромна нужда от него!

— Корабите със семената на верданите пътуват между звездите — обясни Ярод. — Срасналите се зелени жреци пилоти имат нова мисия, продължават работата по разпространението на верданите в космоса. Те вече не се вълнуват от хората.

— Не вярвам! — възрази Сели. — Те са синове и дъщери на Терок. Не могат да пренебрегнат заплахата към близките си, към планетата си. Бенето ще разбере. Всички зелени жреци ще разберат.

— Сигурно вече знаят какво се е случило с Натон — добави Естара. — Чули са съобщението по телевръзката.

Може би вече се връщаха?

— Струва си да ги попитаме — предложи Солимар. — Заслужава си дори да ги помолим.

— Не обещаваме нищо — каза Ярод, но отиде при фиданката до красивия трон на кралицата.

— Можем да ви обещаем, че ще направим всичко по силите си — каза Солимар, без да обръща внимание на скептицизма на стария жрец, и отиде при друго дръвче.

И двамата изпратиха молбата си не само към световната гора, но и към съзнанията на зелените жреци, сраснали се с трънливите кораби.

Сели отиде при Солимар и хвана ръката му. Макар все още да не можеше да усети телевръзката, тя се надяваше, че отчаяната ѝ молба някак ще се предаде през него към дърветата.

След няколко дълги минути двамата зелени жреци едновременно примигнаха и се отдръпнаха от фиданките.

— Девет се съгласиха да се върнат. — Ярод изглеждаше изненадан. — Те също са чули предсмъртния вик на Натон и знаят какво прави Ханзата. Скоро ще са тук.

— Ще са тук навреме — уточни Солимар. — И Бенето ще е с тях.

42.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

За първата мисия през реактивирания портал генерал Ланиан събра четиристотин от хората си. Мироопазващите сили бяха нарамили оръжията си, униформите им бяха безупречни. Щяха да отидат до Пим в боен строй, за да изкарат ангелите на колонистите.

Според проучванията Пим беше варовита планета с плитки езера с топли солени води и шуплести брегове от пясък и сол. Почти безкрайни равнини, най-вече алкални пустини с няколко оазиса с чиста вода, където растяха тръстики и нещо като папрати.

Ланиан не можеше да си представи толкова отчаяни колонисти, че да искат да се заселят там, но с много изобретателност и усилия заселниците можеха да развият доходен бизнес от извличането на солени химикали от почвата. Той трябваше просто да се увери, че хората от Пим нямат намерение да се откъсват от Ханзата.

След като насадеше в сърцата им страха от ЗВС, възнамеряваше да остави малка група, за да им напомня за заплахите, които бродят из Спиралния ръкав. Подобни заплахи включваха, разбира се, и смазването на въстанието на крал Питър.

Ланиан стоеше начело на строените си войски в тунелите на Рейндик Ко като водач на кавалерия, готов да обяви атака. Прииска му се да бе донесъл церемониален меч, за да го размаха след преминаването през транспортала.

— Колкото по-скоро се оправим с тези колонисти, толкова по-скоро ще се приберем у дома.

Той кимна към хората до контролното табло и те активираха трапецовидната стена — вече бяха набрали координатите на Пим. Високо вдигнал глава, Ланиан пристъпи смело напред. Войниците го последваха.

Внезапно мракът на подземната пещера се смени с ярките отблясъци на слънцето, пламтящо над солените равнини. Присвил очи,

Ланиан продължи напред, за да не бъде стъпкан от маршируващите зад него войници.

И още преди да успее да се огледа добре, усети, че има нещо нередно. Чу жужене, тракане и шум като от движението на хиляди тела. Войниците му започнаха да викат, докато нагласяха очилата и визьорите на шлемовете си.

И тогава Ланиан видя чудовищата — безкраен рояк.

Вместо в колония на Ханзата с неколкостотин заселници той и бойците му се бяха озовали пред хиляди гигантски буболечки, които странно напомняха на кликиските роботи. Но бяха живи, органични. Ланиан едва успя да потисне вика си. Някои от войниците му закрепяха.

Буболечките се заобръщаха към тях.

Ланиан закрепя на войниците да подготвят оръжията си, после забеляза група измъчени хора, натикани зад временни ограждения. Само двайсет или трийсет от измършавелите затворници бяха все още живи. Видя разхвърляните изкормени човешки тела, много от тях плаваха в солени локви. Кули, построени от сол, пясък и бял боракс, сияеха като сталагмити, издигащи се от алкалните басейни.

Оцелелите колонисти на Пим се развикаха — молеха ЗВС да ги спаси. Ланиан не се поколеба. Той беше командир на Земните въоръжени сили, а тук имаше заплашени колонисти на Ханзата...

Насекомоподобните чудовища вдигнаха предните си крайници, затракаха и записукаха, след което тръгнаха към войниците на ЗВС.

— Огън! — Ланиан се затича напред и откри стрелба с импулсната пушка, която престана да изпълнява само церемониална функция. Войниците на ЗВС — другарите им все още излизаха от транспортала — го последваха.

43. РЛИНДА КЕТ

В първата си мисия като министър на търговията Рлинда бе ужасно самотна без БиБоб. За кратко наистина се зарадва, че е единственият човек на „Ненаситно любопитство“, но скоро ѝ се прииска любимият ѝ бивш съпруг да бе тук. Липсваше ѝ чувството му за хумор, разговорите (такива, каквито бяха) — и най-вече сексът.

Но сега пътуваше към Ханзата при неясни политически обстоятелства и не бе посмяла да вземе БиБоб — все пак той вече имаше издадена смъртна присъда за „дезертъорство“. Тя можеше и сама да се справи с необходимите любезности, стига, разбира се, да откриеше някой, склонен да я изслуша. Разузнавателната експедиция беше официална задача (макар че председателят сигурно щеше да я нарече „шпиониране“), но нямаше нужда никой да узнава, че тя идва с подобна цел. Щеше да играе ролята на обикновен търговец на редки стоки.

Щом наближи Земята, поиска разрешение за кацане. Стандартните орбитални коридори бяха задръстени от купища разрушени корпуси, екипи сновяха между отломките и откачаха различни части от тях. Някои парчета бавно се спускаха надолу и изгаряха в атмосферата. Нощните метеорни дъждове сигурно бяха красиви.

Малко парче — вероятно ръкав на скафандър — остърга корпуса на „Любопитство“. Рлинда пак се свърза с наземната контролна станция и почти извика:

— Как очаквате да ви посещават търговски кораби при всички тези парчета, които плават наоколо? Може ли някой да ми даде безопасен курс до двореца?

— Работим по въпроса, „Любопитство“. Можем да ви препоръчаме път, но не гарантираме за точността му. Моля, заявете целта на посещението си в двореца.

— Искам среща с посланик Сарейн, за да обсъдим някои търговски сделки.

Рлинда бе убедена, че терокската посланичка ще е много потзивчива и, поне се надяваше, по-разумна от председателя Венцеслас. Още повече че след бягството си с БиБоб тя бе изгорила мостовите си към председателя. Надяваше се да няма заповед за арест и на нейно име. Но дори да бе така, с мощните си двигатели „Любопитство“ можеше да избяга от всеки патрулиращ кораб.

— Предупреждаваме ви, че тарифите са повишени.

— Естествено. Все някой трябва да плаща за всичките реконструкции.

Рано или късно обаче, с укрепването на Конфедерацията, значението на Земята щеше да намалее. Ако председателят си измъкнеше главата от задника, тези глупости можеха да приключат скоро.

Докато се приближаваше към двореца, Рлинда изпрати съобщение до Сарейн и след десетина минути чу гласа ѝ по комуникационната система.

— Капитан Кет, ще се радвам да се срещнем.

Гласът ѝ не звучеше радостно, а по-скоро несигурно, дори смутено. Не напомняше изобщо за самоуверената млада жена, която представляваше Терок пред Ханзата.

— Мерките за сигурност са засилени. Моля, останете на кораба си. Аз ще... ще дойда лично.

— Както желаете, посланик. Ще ви очаквам.

Веднага щом кацна, Рлинда отиде в кухнята и приготви угощение от терокски деликатеси — Сарейн със сигурност не ги бе вкусвала скоро. Младата жена вечно се оплакваше от забутаната си родна планета, но Рлинда знаеше, че въпреки суровото си излъчване е добра по душа.

След малко Сарейн пристигна, нареди на охраната си да я чака пред кораба и се качи на борда. Рлинда веднага забеляза колко се е променила — беше отслабнала, лицето ѝ беше бледо, угрижени бръчки се бяха появили около очите и устата ѝ.

— Капитан Кет, мина доста време — каза официално Сарейн. После се усмихна. — Толкова се радвам да те видя!

Видя терокските вкуснотии и се засмя.

— О! Отдавна не съм хапвала такива неща.

— Ами хапни. Ще ти дойде добре. Нося ти и няколко съобщения.

— Рлинда измъкна две написани на ръка бележки и малко четящо устройство с вече вложен чип. — Родителите ти ти пращат писма. Не съм ги чела, но предполагам, че ти обясняват колко много им липсваш. Малката ти сестра, Сели, записа съобщение, а и Естара, разбира се.

Сарейн сграбчи бележките и устройството, сякаш бяха спасителни въжета.

— Дори Естара?!

— Е, все пак сте сестри, нали? Ако искаш моето мнение, ще ти е по-добре на Терок, отколкото тук. Сигурна ли си, че предпочиташ да останеш на Земята? Какво се надяваш да постигнеш?

— Не знам, капитан Кет. Наистина не знам. Все се надявам да повлияя на Базил, да го убедя да взема правилните решения.

— Или поне по-малко погрешни — изсумтя Рлинда.

Сарейн се поколеба, после каза:

— Председателят иска всички граждани да са единни, да работят самоотвержено и да правят жертви, но хората започват да се изнервят. Ханзата все още не е обяснила какво е станало с краля и кралицата и са плъзнали какви ли не слухове. Базил подхожда по неправилен начин, като настройва гражданите срещу себе си, вместо да си осигури лоялността им.

Рлинда въздъхна тежко.

— Ако просто се присъедините към Конфедерацията, всички ще спечелят. Нали тъкмо председателят Венцеслас казва, че винаги трябва да гледаме голямата картина? Само месец след създаването си Конфедерацията разполага с повече планети и хора от Ханзата.

Сарейн я погледна с празен поглед.

— Той си има свои планове. — Намръщи се на чинията си, после размисли и опита от деликатесите. — Откъде знаеш толкова много, Рлинда? Да не би да си била на Терок?

Рлинда реши да рискува:

— Нещо повече, посланик. Аз съм новият министър на търговията.

Сарейн видимо се стресна и Рлинда усети, че тя крие нещо.

— Тогава... не би трябвало да говоря с теб.

— Защо не? Ти си посланикът на Терок. Донесох още две фиданки, можеш да ги занесеш в Двореца на шепота. Вярно, че зелените жреци не комуникират с Ханзата, но никой не може да се свърже с Натон. Надявам се, че просто е бил разделен от фиданката си и не се е случило нищо лошо. Нали?

Сарейн гледаше чинията си.

— Базил... нареди да го убият. Да убият зелен жрец!

Рлинда се смая. Дали някой на Терок знаеше? Какво замисляше Ханзата?

— Кажи ми истината, Сарейн. В опасност ли съм?

— Не... все още не. Но Базил ме наблюдава внимателно. Ще иска да разбере защо съм дошла на този кораб... и със сигурност ще го разпознае по името.

— Прекрасно, Направо прекрасно.

Сарейн погледна тъжно остатъка от малкото угощение.

— Не мога да говоря повече с теб. Наистина не мога.

— Докога председателят смята да се държи като идиот?

— Докрай. — Сарейн стана и я прегърна. — Съветвам те да тръгнеш колкото се може по-скоро... преди Ханзата да измисли причина да те задържи.

44. САРЕЙН

В мирни времена колоритно облечени гидове развеждаха групи туристи из Двореца на шепота, а галерията с портрети бе направо задължителна. Гидовете разказваха историята на всеки от великите крале: Бен, Джордж, Кристофър, Джак, Бартоломю, Фредерик... и Питър.

Поради засилените мерки за сигурност обаче сега галерията беше недостъпна. Председателят Венцеслас беше преустановил обиколките и бе обявил целия квартал около двореца за зона с повишена сигурност.

— Имаме по-важни дела от удоволствието на туристите. Чака ни спешна работа, а и лоялните граждани не би трябвало да си губят времето с екскурзии.

Затварянето на галерията обаче бе предоставило на Сарейн идеалното място за срещи със заместник-председателя Елдред Каин. И двамата бяха наясно, че трябва да обсъдят въпроса, който никой от тях все още не бе изрекъл на глас: какво да правят с Базил?

След убийството на Натон Сарейн живееше в страх, уверена, че Базил ще открие, че е подстрекавала зеления жрец да изпрати предупреждението до Терок. Тъй като кралската стража или беше допуснала ужасно недоглеждане, или бе извършила умишлен предателски акт, като бе оставила жреца да се измъкне от стаята си, подозрението несъмнено падаше върху капитан Маккамон.

За щастие Елдред Каин бе действал по-бързо, отколкото Базил би могъл да надуши. Докладите бяха подправени и името на войника, стоял на пост, бе подменено. Каин се погрижи да си личи, че документите са обработвани, за да остави впечатлението, че някой се е промъкнал в двореца с единствената цел да освободи Натон. Това само подхрани параноята на Базил и той нареди целият дворец да се претърси за шпиони. Съвсем естествено това не доведе до нищо.

Но Сарейн не се съмняваше, че ситуацията ще се влоши.

След като се раздели с Рлинда Кет, Сарейн отиде в залата с портретите. Бледият заместник-председател я чакаше. Стоеше с ръце зад гърба и гледаше пълничкото лице на Джордж, стария брадат Фредерик, червенокосия Джак и другите крале.

— Доста непълна изложба, не мислиш ли?

Сарейн погледна празното място на стената. Мястото, където доскоро бе висял портретът на крал Питър. Председателят бе наредил да го махнат.

— Нима си мисли, че може да изтрие крал Питър и сестра ми, като свали една картина?

— Председателят вярва, че възприятията определят реалността. Че ако извърти историите, разкраси докладите си и намери правилните думи, хората ще повярват на неговата версия за събитията. Може дори да успее да убеди себе си, че грижливо подготвената му измислица е истинската история.

Каин посочи стената. Архитектите бяха оставили доста празно място — достатъчно за цяла поредица велики крале.

— Забележи, че не е сложил и портрета на Даниъл. Накара кралския художник да го нарисува, но после нареди да го сложат в мазето. Съмнявам се някога да го окачат тук.

Сарейн се намръщи и каза:

— От Даниъл щеше да излезе ужасен крал.

— Председателят невинаги взема мъдри решения. Забележи обаче — той посочи встрани от портрета на крал Фредерик, — че няма и следа от принц Адам. Изчезнал е без следа от лицето на Земята и от анализите на историята.

— Принц Адам? — Сарейн изобщо не бе чувала за такъв принц.

— Кандидатът преди Питър.

— И Базил се е... отървал от него?

— Искаше да направи същото и с Питър, затова държеше да не обявява принц Даниъл за престолонаследник, преди да бъде принуден от обстоятелствата. Обича да не си затваря възможностите за избор.

— Базил обучава някой друг, но не ми казва нищо? — „А бяхме толкова близки!“

Председателят вече не се интересуваше от секс, не търсеше компанията ѝ, не държеше на съветите ѝ.

— И аз не знам нищо. Вероятно ще коронова някого, без първо да го представя като принц. Въпреки че заместник-председателят би трябвало да взима някакво участие или поне да е наясно с подобни важни дела, нали?

Сърцето на Сарейн замря. Базил Венцеслас, когото обичаше, на когото се възхищаваше, вече не беше същият човек. Тя се вгледа в портретите, припомняше си историите на различните крале, които бе учила като дете. Базил я бе развеждал из галерията, беше споделял впечатленията си, бе й обяснявал множеството недостатъци и грешки на кралете. Винаги лесно съзираше слабостта у другите.

Зад една врата в дъното — тя никога не се отваряше за туристическите обиколки — имаше заседателна зала с портрети на седемнадесетте председатели на Ханзата, председателите през последните два века. Базил бе отправил похвали и критики и към тези мъже и жени.

— Знаеш ли, имам колекция от собствени картини. Особено харесвам творбите на испанския художник Веласкес.

Сарейн се зачуди защо Каин споменава за колекцията си точно когато им предстоеше да вземат толкова тежки и опасни решения. Дали трябваше да свалят председателя Венцеслас? Можеха ли? Ханзата беше в ужасна ситуация.

— По едно време имах приятелка — много красива, но емоционално обсебваща. Кели се казваше — продължи Каин. — Моята работа е важна, засяга живота на много хора, но в редките часове, когато не се мъча да разреша някаква криза, искам да се отпусна и да се насладя на произведенията на изкуството. Обичам да изучавам картините си в тишина, да изследвам цветовете и да си представям какво ли си е мислил Веласкес, докато е създавал шедьоврите си. Кели твърдеше, че разбира всичко това. Хората, които избирам за партньори, винаги казват така отначало... а после все искат да говорят, да споделят чувствата си и да прекарват все повече време близо до мен. — Въздъхна тъжно. — Искях само по няколко мига съзерцание и спокойствие, но Кели се разстрои, стана истерична, смяташе, че съм емоционално отчужден, когато не й оказвах „необходимото внимание“. — Сви рамене. — Все още съм сам и ме боли от раздялата ни.

Сарейн си спомни за една странна тревога отпреди половин година: имаше един странен доклад за някой, който „се развилнял“ в

апартамента на Каин.

— Никога не съм те смятала за глупак с разбито сърце, Каин.

— О, не е така. Просто съм изумен колко странно нещо са емоциите. И до днес не знам какво предизвика крясъците. В жалък опит да привлече вниманието ми Кели се опита да унищожи картините ми. Моите картини! Естествено задействах кодовете за сигурност. Грозна сцена, но нямаше как.

Сарейн си представи колко бързо са пристигнали стражите на Ханзата, за да „неутрализират заплахата“.

— Наредих да преместят Кели на друг континент, а после седнах и загледах картините просто за да се успокоя. Останах буден цяла нощ. Така беше най-добре.

Сарейн изведнъж усети, че Каин ловко е сменил темата. Нали говореха за Базил. Студена тръпка пролази по гърба ѝ, сякаш някой я наблюдаваше. Обърна се с гузно усещане и видя председателя: стоеше на прага и се мръщеше. Зачуди се откога ли е там. Бяха ли казали нещо опасно или уличаващо?

— Наредих на капитан Маккамон да ви намери. Той заяви, че не знае къде сте — изсумтя възмутено Венцеслас. — Този човек започва да ме разочарова все повече.

Огледа портретите, после попита:

— Какво правите тук? За какво си говорите?

Сарейн се усети в капан. Подозрителният председател щеше да реши, че съзаклятничат срещу него, че замислят заговор. Пое си дъх, за да не започне с оправдателни излияния.

Каин обаче остана спокоен и невъзмутим. Очевидно бе разбрал, че председателят ги подслушва, точно затова бе сменил темата толкова плавно.

— Обсъждахме бившите крале и възможните бъдещи, а и разказах на Сарейн за моята колекция на Веласкес.

— И само за това ли говорихте? Сигурен ли си? — Гласът на Базил прозвуча обвиняващо.

— Господин председател, вие сте водачът на Теранския ханзейски съюз. Сигурен съм, че имате по-важни дела от това да се карате на двама от верните си съветници. — Базил продължи да се бори с очевидните си съмнения, но Каин — бе избрал една от малкото теми, които председателят никога не би пренебрегвал — продължи да

го гледа спокойно. — Има ли нещо, което можем да направим за вас, сър?

— Просто исках да знам къде сте.

— Искаш ли да ти правя компания на вечеря, Базил? — предложи Сарейн с надежда. Може би последен шанс...

— Не. Чака ме работа.

45.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Язра'х бе в екстаз от победата при Марата. Кожата ѝ бе поруменяла, очите ѝ грееха, не можеше да спре да говори за подвизите си.

Джора'х, заобиколен от Нира, Осира'х и другите деца, изслуша вълнуващия разказ на паметител Вао'сх. Антон Коликос често прекъсваше историята, за да добави подробности и уточнения. Беше очевидно, че и двамата са били ужасени по време на битката, но сега едва успяваха да сдържат радостта си.

Седнал близо до подиума, Ко'сх, главният писар на паметителите, усърдно си водеше бележки, които смяташе да прибави към пълните писмени доклади на Антон и Вао'сх, та след строга редакция събитията да бъдат включени в официалната версия на Сагата за седемте слънца.

Септата на Слънчевия флот беше укрепила империята с отвоюването на този илдирийски свят от черните роботи. Адарът докладва, че е оставил другите шест лайнера заедно с работни отряди, за да възродят отломъчната колония на Марата. И освен това — че кликисите са живи.

Макар историята да бе увлекателна, Джора'х бе погълнат от обезпокоителни въпроси. Адар Зан'нх се бе справил добре, но самият сблъсък бе разрешил един въпрос само за да постави още по-голям! Кликисите се бяха появили отново... след десет хиляди години! Какво значеше това? Като маг-император дали не трябваше да се справи с тази нова инвазия?

Засягаше ли тя изобщо Илдирийската империя? Ами ако кликисите разберяха за тайния договор, който древният маг-император бе сключил с черните роботи, договор, с който им бе помогнал да се потопят в хибернация за хиляди години? Да, опасността беше значителна.

Престолонаследникът Даро'х също присъстваше — Джора'х държеше младежът да е до него на всички важни срещи. Престолонаследникът все още не се бе излекувал от тежките изгаряния и парчета кожа се белеха от лицето му, въпреки че най-добрите лекари бяха използвали всичките мехлеми и лосиони, с които разполагаха.

Ужасното разкритие на Даро'х за лудия губернатор Руса'х и странния му съюз с фeroуите бе разстроило Джора'х почти толкова, колкото и новините за кликисите. Можеше ли Илдирийската империя да се справи и с двата врага? Или поне с единия? Не знаеше.

Когато Антон Коликос и Вао'сх приключиха с историята си и се поклониха, Зан'нх пристъпи напред.

— Ако древните ни програми за превод са точни, кликисът каза, че ще възвърнат старите си светове.

Нира веднага се обади:

— Ами човешките колонии на тези светове, Джора'х? Какво ще стане с тези хора?

Нови притеснения и трудни решения се очертаваха пред императора.

— Моята главна грижа е Илдирийската империя — каза той.

— Илдирийците може би са единствените, които имат възможност да реагират навреме — обади се Осира'х. — Не сме ли длъжни да помогнем, след като знаем, че имат нужда от помощ?

— Нямаше ли да помолим хората за помощ, ако ролите бяха разменени? — добави Род'х.

Зан'нх също се намеси:

— Ролите никога не може да бъдат разменени, защото илдирийците никога не биха се настанили на празни кликиски планети. Илдирийците никога не биха решили, че щом един свят е празен, може да бъде взет просто така.

Паметител Ко'сх очакваше да запише какво ще отговори магът-император. Престолонаследникът също гледаше баща си с нетърпение.

— Трябва да помисля върху това. — Джора'х се изправи от какавидения си трон. — Отговорът не е очевиден, когато става въпрос за цялата Илдирийска империя.

Беше периодът за сън. Джора'х лежеше в хладните си покои и държеше Нира в обятията си. Двамата бяха станали любовници, когато той все още бе чаровен престолонаследник, а тя — зелена жрица, дошла да изучава Сагата. Макар оттогава да се бяха променили много неща, те все още бяха близки, може би дори по-близки отпреди. Любовта им бе изковала връзка, която не можеше да се пречупи — нито от издигането на Джора'х като маг-император, нито от страданията на Нира в лагерите за разплод.

Той я държеше мълчаливо и поглаждаше ръката ѝ, опитваше се да забрави поне за миг трудните решения, които трябваше да вземе. Нежната ѝ смарагдовозелена кожа контрастираше странно с медно-маслинената гладкост на неговата. Магът-император бе разпуснал дългата си плитка и кичурите се рееха като пера, заредени със статично електричество. Няколко погъделичкаха рамото на Нира и тя се завъртя сънено, усмихна се, после вдигна длан, за да го погали. Лишената ѝ от коса глава почиваше на гърдите му.

Макар да спяха заедно, връзката им вече не бе сексуална. Това беше невъзможно за него — и като че ли нежелано от нея. Просто лежаха прегърнати и изпитваха близост, недопустима за мага-император, близост, която Нира никога не бе предполагала, че ще приеме отново.

Без да отваря очи, тя проговори:

— Какво ще направиш, за да спасиш човешките колонисти, Джора'х? Те са сами.

— Обичам те, Нира. Нямам нищо против хората ти, но аз съм магът-император. Илдирийците са уязвими, в опасност, изправени са пред неизвестна заплаха от страна на брат ми Руса'х. Не ми се иска да предизвиквам кликисите, най-малко сега. Слънчевият флот е отслабен и Илдирийската империя не може да си позволи нови врагове.

Нира отвори очи.

— Конфедерацията също. Но това не е извинение да се пренебрегнат онези, които са в нужда.

— Използвай фиданката си, за да предупредиш зелените жреци. Те ще намерят начин да започнат спасителни операции.

— Ще го направя, разбира се. Но другите човешки колонии, Конфедерацията, Терок, дори Ханзата... няма как да им се притекат на помощ. — Гласът ѝ беше непоколебим. — Това е твоят шанс, Джора'х,

Знаеш колко много имаш да изкупваш заради станалото на Добро. Не можеш просто да пренебрегнеш болката, която са причинили илдирийците.

Той си пое дълбоко дъх. Знаеше, че е права. Макар новината да бе разпространена по телевръзката, магът-император още не се бе обърнал към човешкото правителство, не беше обяснил лъжите, програмата за разплод и престъпленията, които бяха извършили предшествениците му. Дори пожертваните от адар Зан'нх бойни лайнери не бяха достатъчни, за да затворят тази зееща рана.

— Трябва да го направиш, Джора'х. Хората на кликиските светове няма как да се спасят. А ти можеш да им помогнеш.

Нира се изправи и той усети как сърцето му замря. Бе си обещал да не я разочарова отново. Заради любовта си към нея трябваше да вземе нежелано решение.

— Ти стана моята съвест, Нира. Никой маг-император не се е чувствал така, както се чувствам аз.

И я целуна по бузата.

— Ти ме водиш в правилната посока. Илдирийците не постъпват така, но аз ще направя всичко за теб.

— Значи ще поговориш с адар Зан'нх за искането ми?

— Ще направя нещо повече. Ще го изпратя незабавно.

Богато украсената платформа се носеше над кулите на Миджистра. Магът-император и придворните му седяха на меките възглавници и чакаха небесния парад. Джора'х бе в центъра на платформата, престолонаследникът Даро'х седеше до него.

— Ето го и първия. — Нира посочи в небето.

Един от новоконструираните бойни лайнери на Табита Хък се спусна като огромен сребърен кит, окичен с флагове и панделки; слънчевите му платна и орнаментираните криле бяха разпънати докрай. Четиридесет и девет катера летяха около и пред бойния лайнер, пресичаха пътищата си и танцуваха във въздуха, за да покажат уменията на пилотите.

През тизма Джора'х усещаше огромен изблик на радост, докато зрителите наблюдаваха възраждането на великия Слънчев флот. Те виждаха в това знак, че всичко може да се оправи, че всички

поражения могат да се поправят, че Илдирийската империя отново ще е силна.

Нова вълна емоции избликна от тълпата, когато втори боен лайнер се спусна, последван от трети. Удоволствието в тизма почти разсея мрачните съмнения, които Джора'х все още усещаше в останалата част на империята си. От началото на властването си беше чувствал толкова много ужасни и далечни събития, че не бе сигурен какво усещане би му донесъл мирът.

Реещата се платформа продължи да се носи над Миджистра, така че всички илдирийци успяха да зърнат мага-император. Катери от всеки нов боен лайнер се пресичаха с други ескадрили в маневри, внимателно хореографирани от самия Зан'нх. Преди да тръгне на спасителна мисия, адарът искаше да покаже, че неговият флот е толкова способен, колкото и възпетите в Сагата.

Тези кораби бяха първите от новите. Табита Хък и нейните инженери бяха подсилили илдирийските строителни екипи, като използваха превъзходно неограничения труд и материалите, за да строят бойни лайнери. Табита имаше още двадесет полузавършени кораба, други десет бяха в начална фаза на изграждане. При тези темпове най-много за десетилетие Слънчевият флот щеше да бъде възроден в предишния си блясък.

Небесният парад обаче бе само временно развлечение. Джора'х не можеше да отхвърли смущението, празната студена паяжина на тизма, която отново се разпростираше из империята. Макар и радостна, че тези лайнери отиват да помогнат на колонистите, Нира не пропусна да забележи промяната в настроението му. Нямахше нужда от тизма, за да я усети.

— Какво има? Станало ли е нещо?

— Случва се от дълго време. Чувствам черно петно, сякаш ослепявам на определени места. Не е болка, просто неопишуема загуба.

Даро'х изтръпна, тъй като разбираше какво казва баща му.

— Губиш части от тизма — или са ти отнети.

— Да, това трябва да е. Чувствам, че съм загубил цялата Дзелурия и още няколко свята в Хоризонтния куп... както когато Руса'х сътвори своя собствена паяжина от тизм и ми отне всички онези хора. Но този път е по-сериозно. Сякаш цели части от империята ми ги няма.

— Както се чувствах аз, когато нямах дърво — каза Нира и той долови болката в гласа ѝ.

Пет бойни лайнера прелетяха над главите им и хората зареваха радостно, но Джора'х не откъсна погледа си от красивото лице на зелената жрица.

— Да. Точно така.

Престолонаследникът се обърна към Джора'х, заздравяващото му лице бе изпълнено с увереност:

— Фероите са причина за това. Руса'х ни предупреди, че ще дойде.

46.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ ФЕРОУИ РУСА'Х

Обгърнат от животворни пламъци, Руса'х се връщаше на Хирилка, сърцето на своята власт. Огнените му кораби бяха пълни с фероуи и летяха към планетата, която смяташе да си възвърне или да изпепели.

По време на човешкото си въплъщение той бе извършил свещеното си дело из целия Хоризонтен куп. Бе започнал с Дзелурия, бе запалил епичен пожар, изгаряйки покварата в илдирийските души, и бе установил собствения си тизм. Бе спасил част от илдирийската раса, като им бе дал истински духовни нишки и бе развързал заплетените им недоразумения.

А всичко това му бе отнето от Джора'х, неговия брат.

Беше решил, че е загубил всичко, докато не се хвърли в живота проявление на Извора на светлината. Кръстен в пламъците на слънцето и после възроден, той се бе превърнал в същество от елементална енергия.

И се бе завърнал. Наскоро бе усетил възторга от освобождаването на душепламъците на всички илдирийци на Дзелурия. Отслабените от битката фероуи бяха придобили така необходимата нова енергия при поглъщането на тези хора, на телата, душите и живота им. Тъй като Руса'х вече бе положил своя тизм тук, за него бе лесно да откъсне Дзелурия от лъжливия маг-император. Когато бе отворил наново мрежата на тизма, населението на Дзелурия се бе превърнало в запалимо гориво, семе за нови фероуи, и така той бе помогнал на фероуите да превъзмогнат ужасните загуби, които им бяха нанесли хидрогите.

Руса'х бе оставил Дзелурия димяща и овъглена, с обгорена и безжизнена повърхност. Беше сторил същото с Алтурас. После с Шонор. И Гароа. А сега идваше на Хирилка. У дома.

Огнените кълба — неговото и още десет — се спуснаха като дъжд от горящи метеори. Руса'х искаше да се покаже в целия си

блясък пред хората си. Щеше да събуди отново променения тизм и да прелее в него откровения, подобни на лава. Фероуите щяха да пожънат доста душепламъци тук и щяха да укрепнат още повече. И Руса'х, и пламтящите създания щяха да получат, каквото искат.

Но откри Хирилка запусната и изоставена. Светът беше спокоен и тих. Горящият кораб около него стана по-ярък, докато мислите му пламтяха, и фероуите уловиха неочаквания му гняв. През очите и мислите на фероуите, които не разбираха какво виждат, той си „спомни“ огромния брой евакуационни бойни лайнери, илдирийските спасителни операции по време на битката между хидрогите и фероуите край слънцето на Хирилка.

И внезапно разбра. Илдирийците се бяха разтревожили да не би слънцето да умре, както Крена или Дурис-Б. Слънчевият флот беше използвал бойните лайнери, за да отведе всички. Неговите хора ги нямаше тук. Нито един.

Но фероуите бяха победили хидрогите в крайна сметка, бяха спасили слънцето — и все пак Хирилка беше пуста.

Усещайки гневните пламъци във възстановеното си тяло, Руса'х се спусна към повърхността, обгърнат в пара. Прелетя над красивия град, около който бе засадил огромни полета ниалия. Всички те бяха опустошени, почвата бе почерняла. Много сгради бяха частично възстановени, но сега бяха празни.

Най-накрая забеляза малко обитаемо селище от новопостроени къщи и бараки — изследователска станция. Почувства присъствието на шепя учени и инженери, специалисти по климата и метеоролози, минимума за една отломъчна колония. Сигурно изучаваха Хирилка, за да разберат дали е годна за обитаване. Почти загиналото слънце вероятно ги бе уплашило сериозно.

Но Руса'х щеше да ги уплаши още повече.

От вътрешността на огненото кълбо той разтегна съзнанието си, тласна силата си напред и се свърза с фероуите, което направи тизма му по-силен отвсякога — и по-различен. Той откъсна тази малка част от илдирийците от останалата част на тизма и ги изолира.

Объркани, учените излязоха от постройките си и се вгледаха във фероуите в небето. Руса'х разтвори пламъците и излезе напред.

Фероуите изгориха целия лагер, запалиха временните постройки. Изследователите хукнаха в панически ужас, но не можеха да избягат.

Някои молеха за милост и Руса'х им я даде: щеше да превърне душепламъците им в енергията на фероуите. Учените и инженерите закрепяха и изчезнаха в ярки огнени езици и пушек.

Сега, след като се бе върнал у дома, Руса'х обиколи празните улици. Спомняше си каква бе Хирилка.

Стигна до празния си дворец-цитадела. Самият му допир бе огън и всичко по пътя му се запалваше, пламъците изпепеляваха дебелите увивни растения, втечняваха дори камъните и кристалните подпори. Когато цялата цитадела се обви в пламъци, Руса'х седна на топящия се трон и се загледа с наслада в огнените езици.

47.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Макар да обичаше много Джес, Ческа не можеше да пренебрегне задълженията си към скитниците, които все още я смятаха за говорител и търсеха съвети от нея.

— Мисля, че трябва да направя нещо за нашите хора. Ихи Окая ме избра за своя наследница. Скитниците все още се възстановяват от тази ужасна война, а аз съм тук с теб на тази планета и съм пощастлива отвсякога. Не трябва ли да помагам на клановете?

— Би ли могла все още да водиш скитниците? Наистина ли? — Джес вдигна ръката си и се вгледа в нея. Капки сребриста вода се плъзгаха по китката му и тупваха във вълните. — Честно ли е да имат говорителка, която вече не е като тях?

Лицето ѝ беше угрижено. Тъмната ѝ коса беше мокра и прилепнала.

— Не знам. Дали няма да е най-добре за скитниците, ако предам водачеството си на някого? И то скоро?

— Може би трябва да ги попитаме какво мислят.

— Да ги потърсим тогава.

Двамата напуснаха Харибда, посетиха останките от Рандеву, после минаха през оживения търговски център Ирека, а след това се отправиха към новото правителство на Терок.

— Радвам се, че клановете са намерили нови защитници и съюзници — каза Ческа на Джес, докато корабът им се спускаше към огромната гора. — Преди бяхме толкова изолирани.

— Невъзможните врагове обединиха човешките фракции по начин, който не бихме могли да си представим.

— След като събраха и нас, Джес. Съпруге. — Тя се усмихна. — Сега представляваме венталите, както и самите себе си.

През искрящата стена на мехура се вгледаха в дебелите световни дървета и големите сечища, превърнати в площадки за кацане за корабите на скитниците. С помощта на Джес Ческа бе решила какво да направи. Каква беше новата ѝ Пътеводна звезда? Какъв беше планът ѝ?

Като гигантска капка венталският кораб се спусна на ливадата близо до диамантена сфера — може би празен кораб на хидрогите? Докато търговците и зелените жреци се приближаваха, за да ги посрещнат, двамата пристъпиха през гъвкавата мембрана. Хванати за ръце, застанаха под терокското слънце, обсипани с искрящи капки влага. Венталската енергия, изпълваща телата им, ги обвиваше в слаба пращяща аура.

Последния път, когато бе идвала тук, Ческа бе помогнала на скитниците да разчистят отломките и да подкрепят терокците след нападението на хидрогите. А по-рано беше идвала със спътници от кланове, за да празнуват предстоящия ѝ брак с Рейналд.

Видя баща си да идва към нея почти тичешком. Усмивката на Ден Перони стопли сърцето ѝ. След като се бе присъединила към венталите, Ческа го бе срещнала на Ирека, за да му обясни какво ѝ се е случило и да потърси помощта му за набирането на скитнически кораби за последната битка с хидрогите.

Ден бе наясно, че не може да я докосне, и спря на няколко крачки от тях.

— Радвам се, че говорителката се върна, за да поднови изпълнението на задълженията си сред скитническите кланове. Бяхме започнали да се тревожим.

Фактът, че не може да позволи на никой да я докосне, само засили решението на Ческа. Лицето на баща ѝ беше толкова невинно и изпълнено с надежда, сякаш той очакваше всичко да продължи както преди. Тя пое дълбоко дъх, напълно наясно, че ще го разочарова.

— Не прибързвай със заключенията. Аз имам нова Пътеводна звезда и тя не ме води към поста на говорителка. Не мога да изпълнявам тези задължения, не и сега.

Изражението му помръкна.

— Трябва да обмислиш доста неща, преди да вземеш прибързано решение. Кланове те имат нужда от теб...

— Кланове те се нуждаят от говорител, това е сигурно. — Тя поклати глава. — Но за мен е невъзможно да изпълнявам тази задача.

Сега, когато венталите живеят в мен, претърпаните скитнически поселения са опасни не само за мен, но и за тях. И най-лекото докосване, и най-малката грешка ще доведат до нечия смърт.

Баща й не бе напълно убеден, но най-накрая все пак кимна.

— В новото правителство ви трябва нещо повече от говорител. Ще имате нужда от представители за Конфедерацията. И мисля, че мога да помогна в това отношение.

Той се ухили.

— Аз вече съм такъв представител. Осъществявам официалната връзка между клановете и Терок. Не можех да чакам вечно. Джес, сестра ти тръгна преди няколко дни. Тя и приятелят й са на Оскивъл и изграждат военните сили на Конфедерацията — и то доста припряно, трябва да призная. Научихме, че зевесетата скоро ще дойдат. Наумили са си да се заяждат с нас.

— Нападение? Председателят да не е полудял? — Ческа вече имаше опит с Базил Венцеслас и знаеше колко опасно непредсказуем е.

Ден се вгледа в блестящия им венталски кораб.

— Не можехте да дойдете в по-добър час. Когато се появят бойните им кораби, хубаво ще ги изненадате!

— Ще се срещнем с крал Питър, за да обсъдим каква помощ могат да окажат венталите — каза Джес с усмивка.

48.

ОРЛИ КОВИЦ

Скупчени зад стените на загражденията, колонистите споделяха страховете си и черпеха сили от надеждите си.

Орли се бе преместила при Крим и Марла Чан Тайлар и ДД я намери лесно. Тя погледна застаналото на вратата приятелско компи. Макар полимерното му лице да не се променяше, Орли винаги имаше чувството, че ДД ѝ се усмихва.

Подтикната от любопитство, Орли бързо събра нещата си и тръгна след ДД. Маргарет бе проявила интерес към музикалните ѝ умения и често сядаше с другите колонисти, за да слуша изпълненията ѝ. Тогава лицето ѝ грееше със странно задоволство.

— Иска да чуе моята музика ли?

— Люпилото иска.

Студена тръпка прободеше сърцето ѝ и коленете ѝ омекнаха. Люпилото? ДД я заведе до една от покритите с решетки дупки на дебелия ограждаща стена. Без да показват никаква емоция, кликиските стражи ги пуснаха да минат.

Маргарет чакаше от другата страна на стената, лицето ѝ беше угрижено.

— Много съжалявам, но е за твое добро. Може да ти даде шанс... Не можах да измисля нищо друго.

Тя погледна синтезатора ѝ и добави:

— Свири днес така, както никога през живота си.

— Научих „Гринслийвс“, тази от музикалната ти кутия.

Маргарет дори ѝ беше казала думите.

Възрастната жена потрепери.

— Не, не и „Гринслийвс“. Вече са я чували. Избери от собствените си композиции.

Орли се насили да отвърне оптимистично.

— Добре. Имам доста.

ДД вървеше жизнерадостно след тях. Огромни кликиски воители пазеха мрачния вход на постройката с гладки стени, която приличаше на сплеснат кошер, истинска крепост в центъра на града на насекомите. Имаше само един вход, извита арка, достатъчно висока, за да могат дарителите да влизат. Докато следваше Маргарет в мрака, Орли за миг се почувства дребна и незначителна.

Миризмата вътре беше по-силна от обикновения мускусен аромат, който кликисите разпространяваха около себе си, и Орли сбърчи нос.

— Определено вони.

— Феромоните също са част от кликиския език — обясни Маргарет.

Светлината бе мъждива, тук-там през дупките за проветряване се процеждаха слънчеви лъчи. Зеленикави фосфоресциращи линии покриваха извитите коридори, Орли ги оприличи на размазани храчки на насекоми (вероятно бяха точно това).

Десетина по-дребни воители стояха на пост в коридорите, които водеха до сърцето на кошера — люпилото. Двама огромни дарители отстъпиха встрани и откриха малкия проход към главната зала.

Маргарет спря пред входа и прошепна:

— Не забравяй да свириш собствената си музика. Дай всичко от себе си.

Орли си пое дъх, влезе и се вгледа в онова, което изпълваше залата. Люпилото беше огромна движеща се маса от части, като фасетките на око на муха. Орли видя дъгоцветни черупки, дебели хитинови шипове, гърчещи се личинки. Носеше се жужене, сякаш кошерният ум беше гигантски рояк.

Люпилото лежеше в разхвърляно гнездо от кости и кликиски черупки, слепени с прозрачна втвърдена слуз. Странният отвратителен трон беше скулптура, създадена от предишни жертви на люпилото. Орли забеляза дори плоските ъгловати глави на разрушените работи, механични ръце и изтръгнати жици.

Туловището на люпилото се размърда и нещо, което заприлича на Орли на глава, се надигна. Тя почувства как очите я наблюдават през многобройните фасети. Жуженето се усили.

Маргарет пристъпи напред и вдигна музикалната си кутия. С палеца и показалеца завъртя ключа и мелодията се разнесе. Тя не

проговори, докато песента не заглъхна. После прошепна на Орли:

— Сега ти изсвири мелодиите си. Много е важно.

Орли преглътна, опита се да си припомни любимите песни на баща си. За един ужасен миг ѝ се стори, че е забравила как се свири, но после се окопити. Ако се провалеше, ако направеше грешка, люпилото можеше да я убие.

Изтика тези мисли от ума си, седна и започна да свири.

Люпилото се размърда отново и се издигна. Пръстите на Орли полетяха над клавишите, изтръгваха мелодии, добавяха котрапункти. Свирише толкова вдъхновено и чувствено, че почти забрави къде се намира. Представи си, че свири на Марла и Крим, мислеше си за мечтите на баща си — как тя ще стане известен музикант някой ден.

С периферното си зрение забеляза, че кликиските работници в дъното на залата, воините, дори дарителите са замръзнали като статуи, и осъзна, че е погълнала вниманието на кошерна ум. Люпилото я слушаше толкова съсредоточено, че никое от безбройните насекоми не можеше да помръдне.

Зачуди се дали всички кликиси на Ларо също са замръзнали на място.

Пръстите ѝ трепнаха, разнесе се фалшива нота и люпилото се смути. Дарителите се размърдаха. Студени тръпки полазиха по гърба на Орли, но тя се овладя бързо, поде нова мелодия и скоро пак хипнотизира кошерна ум.

Започна нова песен, после още и още. Сякаш имаше неизчерпаем репертоар. След като приключи една особено заплетена мелодия, изсвири няколко фолклорни песни, които знаеше от дете. Люпилото като че ли не забеляза разликата.

Изтощението най-накрая я принуди да спре, тя примигна и изведнъж усети къде се намира. Заля я страх.

Тишината пробуди Маргарет от транса ѝ. Люпилото започна да барабани и старата жена си пое облекчено дъх.

Навън в коридора дарителите започнаха да се движат и да писукат. Орли почувства как туптящите мисли на огромния кошерна ум продължават да резонират с музиката, докосваха черепа ѝ като невидими пръсти. От израза на Маргарет разбра, че ще оцелее, поне днес надяваше се, че това се отнася и за другите хора в селището.

49.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Без да знаят в какво се забъркват, умиротворителите минаха с парадна стъпка през портала на Пим и се изправиха пред огромните буболечки.

Насекомовидните същества с писукане, свирукане и тракане нападаха войските на ЗВС със смразяващо единство. Някои бяха направо чудовищни — с остри като косата на смъртта предни крайници. Стандартните оръжия разкъсваха твърдите им екзоскелети и разпръскваха парчета плът и слуз. И въпреки това насекомите продължаваха да се приближават с плашеща скорост.

Колонистите в оградените си затвори близо до алкалните басейни закрепяха ужасено, когато първият войник бе разкъсан на парчета. В края на бойното поле, сякаш симфоничен акомпанимент, гейзерите избълваха стълбове пара. Замириса на сяра.

Генералът изрева над шумотевицата на битката:

— Задачата се променя! Ние сме Земята въоръжени сили! Да спасим тези колонисти и да се махаме оттук.

Тъй като не очакваха колонистите да окажат съпротива, миротворците на Ланиан носеха най-вече церемониални оръжия. Сега му се искаше да бе докарал някое от големите язерни оръдия или ракетомети.

Точен изстрел на пушката му отнесе главата на огромен воин, изправил се пред него. Втори изстрел разкъса гърдния му кош и бронираното тяло се свлече в алкалната вода. Крайниците на създаването продължиха да се гърчат.

В разрез с изричните заповеди на Ланиан — и слава Богу! — някой бе донесъл малки фузионни гранати. Един войник хвърли две към чуждоземните монолити в средата на сивото езеро. Последвалата експлозия разби чупливата сграда на летящи бели парчета.

Трета граната взриви далечната страна на оградата на колонистите. Високоенергийната експлозия отвори дупка в алкалната

кора и земята започна да се срива, като завличаше много от напирещите напред създания.

Горчивият бял прах дразнеше очите и изгаряше гърлото на Ланиан.

Задавян от кашлица, но без да спира да стреля по насекомите, които убиваха войниците му, той поведе малък отряд към варовитите кули. Големи буболечки се бяха струпали и край загражденията с колонистите, но насекомите тук бяха от друг вид, не толкова агресивни. Ланиан и хората му покосиха шест от тях, без дори да спират, и затичаха към оцелелите колонисти.

— Ще ви измъкнем оттук.

— Кликиси са — изкрещя с прегракнал глас някаква жена. — Кликисите се завърнаха. Убиват ни.

Генералът беше толкова завладян от битката, че не успя да проумее. Кликиси? Един от войниците заложил експлозив и взривът дробил дупка в циментовата стена. Измършавелите заселници на Пим се спуснаха през пролуката и се запрепъваха навън, плачеха и крещяха от радост.

Най-накрая силите на ЗВС спряха да пристигат от Рейндик Ко и вече можеха да се насочат към транспортала. Ланиан изрева с все сили:

— Пълно отстъпление! Изкарайте хората оттук! Обратно в базата!

Войниците се втурнаха да изпълнят заповедта. Един от мъжете реактивира координатите на каменната плоча.

— Транспорталът е отворен.

Колонистите се препъваха напред, войниците ги хващаха и ги хвърляха през портала. Ланиан се обърна и започна да стреля с пистолетите си, без да спира. Оръжията се нажежаваха в ръцете му.

— Минавайте през проклетия портал! По-бързо!

Войниците нарамиха другарите си — и ранените, и убитите. Кликисите се движеха със скоростта на гигантски хлебарки под ярката светлина, спускаха се за ново нападение. Колонистите и войниците се измъкваха към Рейндик Ко на малки групи. Ланиан забеляза четирима кликиски воители да заобикалят отстрани в опит да отсекаят пътя им към транспортала, издаде заповед и няколко залпа покосиха буболечките. Но все повече се приближаваха.

Докато оцелелите заселници се евакуират, генералът вече беше изразходвал боеприпасите си. Пусна пистолетите на земята и се огледа за някакво оръжие. Купове поразени насекоми лежаха по земята, но още воини продължаваха да излизат от чуждоземната кула.

Ланиан видя, че вече и последните войници се евакуират, и се затича към транспортала.

— По-бързо, по дяволите!

Последните му хора скочиха с него през искрящата трапецовидна стена.

След миг Ланиан се озова в пещерите на Рейндик Ко от другата страна на транспортала. От него капеше алкална вода, пот, кръв и кликиски вътрешности.

Студена тръпка го прониза, когато осъзна, че не са в безопасност. Никак дори. След като бяха раздразнили буболечките, те просто щяха да нахлуят през транспортала след тях.

50.

СИРИКС

Завръщането на кликисите промени плановете на Сирикс. След като напусна Воламор, той реши да събере роботите си и бойните кораби, които бяха построили, в новия комплекс на Марата. Там щяха да се консолидират в разрушителна сила, за каквато си мечтаеше от хилядолетия.

Той и роботите му щяха да изличат омразните създатели. Отново. Кошерът, който се бе изсипал през транспортала във Воламор, не можеше да е изолиран случай. Ако кликисите се завръщаха по старите си светове, значи щяха да се завърнат навсякъде — жадни за отмъщение. Щеше да има много люпила.

Трябваше да създаде по-голяма военна мощ.

Насочи корабите си към Марата, където най-голямата група работи бе построила амбициозната си база. Преди години Сирикс бе използвал наполовина студения, наполовина топъл свят, за да планира голяма битка срещу кликисите. Наскоро бе научил, че илдирийците са го превърнали в курорт.

Дотолкова ли бяха забравили собствената си история? Черните работи бяха завладели планетата без особени усилия. Илдирийците нямаше да посмеят да припарят тук. Досега другарите на Сирикс трябваше да са превърнали Марата в непревземаема крепост...

Но откри само разруха.

И двата илдирийски града, Прайм и Секда, бяха срутени и обезобразени от експлозии. Бойните му кораби бяха разрушени, стотици от безценните му другари бяха погубени.

Сирикс беше потресен. Не можеше да преглътне подобна загуба. Почти една трета от роботите му бяха събрани тук! Той настрои сензорите на дреднаута, търсеше някаква грешка или поне обяснение. Все трябваше да има работи в дълбоките тунели на древната база. Ала нямаше — всички бяха изчезнали.

КТ се приближи до монитора на мостика.

— Явно тук се е разгоряла свирепа битка.

Корабите на Сирикс сканираха опустошената земя, за да установят какво би могло да доведе до подобна разруха.

— Нашите работи могат да се защитават. Имаха достатъчно време да се подготвят, да организират защита срещу евентуални нападения.

— Знаеха ли срещу какво се подготвят? — попита ПД, застава до другото компи и двамата се вгледаха с интерес в кадрите от разрушението.

Илкот се извърна от мястото си и съобщи:

— Долавям характерни следи от въоръжението на Слънчевия флот. Пораженията са причинени от илдирийски оръжия.

Сирикс вече бе решил да добави илдирийците към списъка с набелязани жертви, но сега странна реакция запулсира през веригите му и изкриви логичната му мисъл.

— Илдирийците бяха предупредени да стоят настрана от Марата преди хилядолетие. Сега ни предизвикват.

Илкот продължи да сканира.

— Има и неидентифицирани оръжия и останки, подобни на онези, които открихме на Воламор.

— На Воламор?

— Мисля, че и кликисите имат вина.

КТ формулира очевидното заключение:

— Кликисите в съюз ли са с илдирийците?

— Как са стигнали кликисите дотук? — изуми се Сирикс. — Марата няма портал.

— Това е един от многото въпроси — каза ПД. — Как изобщо са оцелели кликисите? Би трябвало да са изчезнали според информацията, която ни даде.

— Изпратете навсякъде наши сигнали. Може би някой робот все още функционира. Всеки един е важен за нас. — Сирикс предаде образа си и зачака отговор. Не можеше да повярва, че всичките им кораби и събрани оръжия са били толкова безпомощни.

— Можем да изпратим и екипи на повърхността — предложи Илкот. — Възможно е някои от ядрата с памет да са останали незасегнати. Можем да ги извлечем, за да разберем какво се е случило

тук — а също да възстановим спомените им. Иначе нашите древни и уникални другари ще бъдат напълно загубени.

Внезапно корпусът на дреднаута се разтреса. Палубата и стените изстенаха. Шест бойни лайнера от Слънчевия флот преминаха през атмосферата на Марата и се насочиха към флота на Сирикс. Слънчевите платна бяха опънати, оръжията заредени.

Разтреса ги още един глух удар.

— Ние сме в кораби на ЗВС. Би трябвало да смятат, че сме сили на Земята — отсъди Сирикс и се обърна към Илкот. — Изпрати един от записите на генерал Ву-Лин, за да ги заблудим.

— Илдирийците във война ли са с хората? — попита ПД.

КТ отбеляза с безумно весел глас:

— Сирикс, ти вече предаде своя образ при търсенето на оцелели роботи. Илдирийците знаят кои сме.

Бойните лайнери се устремиха напред и откриха огън с най-мощните си оръжия. Дреднаутът на Сирикс потрепери. От контролните панели се разхвърчаха искри. Разнесоха се сигнали за тревога и индикаторите показаха четиринайсет пробойни в корпуса и огромна загуба на атмосфера.

— Отвърнете на огъня!

Оръжията на ЗВС избълваха залп и разкъсаха едно от слънчевите платна.

— Разбираемо е, че илдирийците са ядосани на кликиските роботи — обади се КТ. — Роботите не са поискали разрешение да основат база на суверенна илдирийска територия и това е нанесло големи щети на империята.

— Но илдирийците изобщо не би трябвало да са тук — заяви Сирикс високо.

— Вероятно смятат, че роботите не би трябвало да са тук.

— Това е съвсем различно.

Бойните компита от съпровождащите манти продължиха да стрелят и повредиха два от патрулиращите лайнери, но самите те бяха тежко засегнати от ответния огън. В хаотичната битка Сирикс наблюдаваше ракетните установки и язерни батареи и осъзна, че губи боеприпаси, които бе предвидил за хората и кликисите. Не смяташе да се бие и с Илдирийската империя, особено с тази малка бойна група, без подкрепленията, които очакваше да открие на Марата.

Илдирийските бойни лайнери продължаваха да ги обстрелват. Сирикс бързо сравни възможностите на оръжията на бойните лайнери с тези на своите кораби и прецени, че макар корабите на ЗВС в крайна сметка да имат шанс да победят, това ще струва много на бойната му група. Някои загуби не можеше да си позволи. Така че прати съобщение на илдирийците:

— Оттегляме се. Прекратете огъня. Ще се махнем от системата ви.

Слънчевият флот очевидно не беше съгласен. Корабите му продължиха да преследват Сирикс и бойната му група, без да отслабват стрелбата. Сирикс вече бе сигурен, че поправките ще отнемат значително време.

Ако не успееше да се обедини с другите роботски поселения на кликиските светове — като това, което бе очаквал да открие на Марата, — щеше да си остане само с тези кораби. Неговият смъртоносен метален рояк бе сведен до облак комари.

Беше ядосан и разстроен и имаше нужда от цел. Нова възможност изведнъж го осени. Завръщащите се кликиси бяха главната заплаха. Най-омразният враг. И той щеше да ги унищожи.

Познаваше старите им светове, знаеше къде ще отидат. Реши да поведе корабите си от планета на планета и да унищожи и последния портал. Това щеше да изолира кликисите в далечния край на галактиката, или където и да се бяха крили през тези хилядолетия. А той щеше да ги намери и да ги изпепели до последния.

Корабите на ЗВС лесно можеха да постигнат тази цел. Свят по свят.

51.

АНТОН КОЛИКОС

След като се върнаха от Марата, Антон се сдоби с нова история за разказване. Дори паметител Вао'сх едва сдържаше нетърпението си да запише преживяванията си при сблъсъка на Слънчевия флот с черните роботи и завърналите се кликиси. Щеше да документира всичко и да го изпрати в залата на паметителите. Вао'сх никога не бе очаквал да участва в делата на Сагата.

— Понякога, когато чета какво съм направил след идването си тук, ми е трудно да повярвам на преживяванията си — каза Антон. — Трябва да си напомням, че става въпрос за мен, а не за някой велик герой!

И се засмя над страниците на електронния си бележник.

В ярко осветения паметителски кабинет в Призматичния палат Антон най-накрая се връщаше към работата, която го бе довела на Илдира — да преведе части от чуждоземната епична творба, за да може да я занесе на Земята. Опита се да си представи какво ли ще се случи, когато се върне в старата си университетска бърлога — дали щяха да пазят мястото му след толкова време? Но това всъщност нямаше значение. С опита си и с уникалните си познания Антон можеше да си намери работа във всеки университет. Можеше да се включи в лекционната мрежа. Вместо да публикува статиите си в разни списания, би могъл въз основа на най-вълнуващите части на Сагата да напише бестселъри, дори и автобиография. Щеше да получи сериозно признание. Ех, ако родителите му можеха да го видят...

В коридора слугите се суетяха, почистваха и излъскваха огледалните повърхности. Антон се зачуди на суетнята им, но в следващия миг видя Язра'х да минава през вратата, следвана от трите си исикски котки.

— Баща ми идва да ви види.

Едновременно впечатлен и смутен, Вао'сх се изправи.

— Магът-император трябваше само да ни повика. Щяхме да отидем в небесната сфера.

Джора'х влезе и се приближи към паметителите.

— Дойдох да видя и двама ви лично и да погледна работата ви.

Дългата му коса беше грижливо сплетена. Многоцветната му роба беше украсена със скъпоценни камъни и блестящи отразителни нишки.

— И предпочитам никой да не разбере за искането, което ще ви отправя. — Той се усмихна тъжно. — Ще е интересно да се проследи как илдирийците се справят с големите промени.

Магът-император огледа отрупаните със записки маси, ситните букви на текста, който бе само малка част от Сагата. Вдигна един филм, но не изглеждаше заинтересован от думите на него.

— Преди време посетих две зелени жрици в тази зала, Нира и старата посланичка Отема. Бяха дошли тук, за да прочетат Сагата на глас за световната гора. — Джора'х млъкна, потънал в спомена, после продължи: — Преди десет хиляди години Илдира е била на кръстопът, също като сега. Тогавашният маг-император е започнал ужасно... прочистване.

— А, загубените времена — каза Вао'сх с натежал глас. — Всички паметители са били убити, за да се скрият истинските събития от първата война с хидрогите.

Магът-император сведе очи.

— По това време Сагата на седемте слънца е била пренаписана и цензурирана, така че никой да не узнае истината. Но сега аз съм маг-император и няма да позволя подобна поквара. Историята за тази война трябва да се разкаже честно и с всяка подробност. Ще запишем само истината в свещената си сага и нека наследниците да ни съдят според делата ни. — Той се вгледа в двамата. — Възлагам ви тежка отговорност: да разкажете истината. Работете заедно, за да изчистите лъжливите петна от историята ни. И напишете следващата част от великия ни епос.

Антон не можеше да повярва на ушите си.

— Но, ваше величество, аз съм просто учен, дори не съм илдириец...

— Твоята гледна точка е необходима. И двамата сте паметители по свой начин и ще се радвате на пълната ми подкрепа. Променете

Сагата, включете срамните разкрития за разплодителната програма на Добро. Разкрийте интригите, в които баща ми и неговите предшественици, дори и аз, сме участвали. Това е само първата от многото злини, които ми предстои да изкупвам. Говорих с Нира по този въпрос. Приемате ли благородната задача, с която ви натоварвам?

Вао'сх беше объркан. Това беше просто нечувано!

— Господарю, това означава ли, че искате да включим апокрифите, всички неофициални документи, които наскоро проучихме?

— Да. Други се опитаха преди вас, но не успяха. Може би си спомняш паметителя Дио'сх.

Старият паметител кимна.

— Беше мой приятел. Оцеля от ослепителната чума на Крена и се върна тук преди години. Чух, че е починал.

— Не е починал. Беше убит. От баща ми.

Вао'сх зяпна.

— Магът-император? Той не може... не би направил подобно нещо.

Но Джора'х обясни как Дио'сх открил истината за загубените времена и отишъл при император Сайрок'х с находката си, а поквареният властелин го удушил с дългата си плитка.

— Ще включите и тази история, когато пренапишете Сагата. — Думите на мага-император прозвучаха рязко, сякаш едва се бе насилил да ги каже.

Вао'сх не можеше да откаже на заповедта на мага-император, но бе дълбоко смутен.

— Господарю, искате от нас да променим непроменимото. На Сагата на седемте слънца се гледа като на непогрешим запис.

— И все пак знаете, че това не е вярно. Наясно сте от известно време.

Гласът на паметителя изтъня.

— Но това е... традиция.

— Каква полза от традиция, която разпространява лъжи? Вие ще кажете истината. Това е моята заповед. Илдирийците ще приемат промяната. Това е най-важната промяна, която смятам да направя.

52.

КОЛКЕР

Благодарение на Осира'х Колкер вече разбираше. Разбираше всичко — и то беше прекрасно.

Надеждите му не бяха излъгани. Сега, когато съзнанието му беше отворено за връзката с космоса, той видя всички аспекти на битките за власт, променящите се приливи от един Спирален ръкав към следващия. От великите елементални същества до хората и илдирийците всичко бе свързано с проходи, мостове, мрежи и паяжини, за които никога не бе подозирал. Сякаш бе стоял твърде близо до мозайка и сега, след като се бе отдалечил на няколко крачки, можеше да види как всички частички пасват на мястото си, за да оформят огромен и сложен мотив.

Стоеше в ярката слънчева светлина и попиваше всичко, което държеше в ума си, всичко, което бе започнал да споделя. Група свещеници-философи стоеше наблизко и се взираше във фонтана с плазмени мехури, но Колкер вече не бленуваше да се присъедини към тях. Сега разбираше повече, отколкото те можеха да видят и съобразят. Те бяха ограничени от тизма си, а той не.

Неговото място в картината на света не се бе променило, но той вече знаеше, че има място. Усещаше милиони прегръщащи го ръце от тизма на илдирийците около себе си и когато докосна самотната фиданка, можеше да се зарее над връзките на телевръзката. След дългото и самотно страдание никога не си бе представял, че ще се чувства толкова добре.

Знаеше, че трябва да отвори съзнанието си за приятелите си в тази величествена реалност — не само зелените жреци, но и обикновените човешки същества. Това не бе лично откровение. Трябваше да въздигне всички до едно по-висше съзнание.

Отначало щеше да започне с комбайнерите на Ханзата, работещи под ръководството на Табита Хък. Трябваше да го сподели с тях.

Заради строителните дейности совалките излитаха в орбита в непрекъснат поток. Колкер се качи на първата, на която успя да си намери място. Никой илдириец не се бе противопоставил на зеления жрец, когато бе взел фиданката от палата.

Докато совалката се издигаше, Колкер хвана тънкия ствол с една ръка, а с другата стисна призматичния медальон, който му бе дал Тери'л, и потъна в огромната вселена в главата си. Вече бе започнал да описва някои от прозренията на верданите. Дърветата явно не знаеха нищо за тези възможности.

Пристигна на новата космическа станция, сглобена от модули и останки от повредени лайнери. Работниците на Ханзата бяха опитни в използването на маневрени капсули и гъвкави скафандри, но това, което илдирийците трябваше да научат час по-скоро от хората, беше организираност, инициативност и иновативност. След като странното чудо го бе докоснало, Колкер откри, че действа по-добре отпреди. Работата и взаимодействията му бяха по-ефективни — почти съвършени всъщност. Тези хора бяха способни да постигнат същото.

Колкер влезе в централната свръзка, където трепкащи панели показваха производствените единици и обикалящите в орбита докове за сглобяване. Сега, след като бе толкова по-добре настроен, той усещаше всеки повей на рециклирания въздух върху кожата си, виждаше живите детайли на металните стени и подове и блясъка на звездите в безкрайния космос. Усещаше всеки човек около себе си, макар че не можеше да ги различава добре. Все още.

Табита бе в контролната зала. Приличаше на доволна котка, на която току-що са дали купичка мляко. Трябваше само да даде заповед и илдирийските работници изпълняваха желанията ѝ. Подобна власт може и да ѝ бе завъртяла главата, но тя изглеждаше по-скоро съсредоточена, отколкото горделива. Видя Колкер и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Колкер! Смятах, че като зелен жрец ще предпочетеш да останеш на земята.

— Имам нещо важно. — Той сложи фиданката на информационното бюро, като без да иска, закри колона светещи числа. — Трябва да ти го покажа. И на Съливан.

— Съливан в момента оглежда доковете. Ще се върне след половин час.

Колкер я дари със спокойна ангелска усмивка.

— Ами ако споделя нещо с теб, нещо, което ще изостри сетивата ти, ще ти помогне да взимаш решенията си по-бързо, да разбираш повече? Ще проявиш ли интерес?

Тя се засмя.

— Би помогнало. — Вниманието ѝ се насочи към един примигващ индикатор на бюрото и тя излая няколко заповеди. — Но нямам цял ден! Казвай бързо. — Обърна се към един от помощниците си. — Бари, провери насочващата греда! Струва ми се, че нещо не е наред!

Колкер докосна телевръзката, вдигна призматичния медальон и се съсредоточи върху фасетките и потока на телевръзката.

— Ще отнеме само секунда.

— Някакъв трик на зелените жреци ли е?

— Нещо повече. — И той прокара ръка по челото на Табита. Усети ума на световната гора, почувства духовните нишки, а после последва вълната на тизма в латентния потенциал на Табита, на всички хора. За него бе съвсем просто. Той побутна. Дверите на ума ѝ се отвориха и вселената нахлу в нея.

Табита ахна. Очите ѝ се разшириха от изумление. Колкер отдръпна ръката си и тя се вгледа в административната свръзка.

— Не мога да повярвам! Невероятно е!

— Казах ти, че ще е.

— Всички цветове са по-ярки. Никога не съм чувала звуците така. Толкова ясни, толкова отчетливи, а същевременно знам какво е всяко нещо. — Тя примигна, ориентираше се в новите усещания, които я изпълваха. — Сякаш някой премести дръжка и фокусира вселената по-добре.

После повика петима ханзейски инженери.

— Елате веднага! Колкер направи някакво чудо! Дори не знам какво! — Като видяха вълнението и ентусиазма ѝ, те се приближиха любопитно. — Бари, нека ти покаже. Докосни го, Колкер. Той трябва да види.

— Какво? Какво да види?

— Просто ме остави да те докосна. Ще отнеме само секунда. — Колкер се усмихна. — Но само ако желаш.

Бари се вгледа в радостното развълнувано лице на Табита.

— Добре, давай. — Колкер го докосна и побутна и в следващия миг Бари зяпна изумено.

— Невероятно е.

Обърна се към Табита.

— Това ти ли си? Мога да те усетя... не да доловя мислите ти, но истинската ти същност.

Табита кимна възбудено.

— И Колкер също. Чудесно е!

Още трима от инженерите пожелаха да опитат и Колкер с радост им помогна. Петият обаче бе скептичен.

— Изглежда ми като промиване на мозъка.

— Няма нищо такова, Ти Джей. — Очите на Бари сияеха. — Имам чувството, че Колкер току-що увеличи интелигентността ми многократно. Представи си стар давец се фузионен двигател, подложен на основен ремонт и подобрен. — Той се засмя. — Това съм аз.

Доволен от отзива, Колкер се опита да убеди Ти Джей.

— Това не е трик. И ако промениш мнението си, мога винаги да ти помогна.

— Не можеш да го убедиш — вметна Табита, която вече се бе навела над големия информационен екран и пръстите ѝ летяха, докато сменяше граfiците на работните екипи и оправяше малки детайли в производствения процес. След няколко мига се изправи, видимо доволна.

— Не бях забелязвала тези спънки преди.

Съливан Голд се върна в разгара на възторжения разговор и видя изумените изражения и разширените очи на колегите си. — Какво става тук?

— Колкер току-що ни показва истинско откровение. Прави нещо с фиданката или с медальона.

Табита продължаваше да следи работните параметри.

— Не мога да го опиша, Съливан. Опитай!

Зеленият жрец вдигна ръка.

— Искях да го покажа първо на теб. Позволи ми.

Но Съливан отстъпи назад.

— Почакай малко.

Ти Джей събра смелост от нежеланието на ръководителя си и попита:

— Няма да ни заставиш насила, нали?

— Разбира се, че не. То е само за онези, които го желаят. Но е чудесно, Съливан. Съществува е. Ще мислиш по-ясно. Ще разбираш всички взаимовръзки, ще видиш във всеки от нас нещо, които не си забелязвал досега. Довери ми се.

— Вярвам ти, Колкер. Но ми прилича малко на покръстване в нова религия.

Колкер не се бе сетил за това.

— Донякъде е така... Но и изобщо не е така.

Съливан вдигна ръка.

— Имам си собствена религия, благодаря. Не мога да си представя какво ще каже Лидия, ако чуе, че съм се отдал на някакви космически измишльотини.

Колкер усети нежеланието на възрастния мениджър и реши да му даде време.

— Винаги ще съм тук, ако промениш мнението си. Поговори с Табита и другите. Наблюдавай ги и виж какво направи това за тях.

Вдигна фиданката.

— Това е най-важното нещо на света — подкрепи го Бари.

Макар чудото явно да грееше по лицето ѝ, Табита запази целенасочеността си.

— Хайде, да го използваме, за да поработим. Трябва да построим още доста кораби. Ха! С това ново мислене ще сме хиляда пъти по-ефективни. Можем да докосваме илдирийците и да общуваме помежду си. Можем да видим... всичко.

И се усмихна. Променените членове на екипа явно споделяха мислите си и общуваха помежду си само с размяна на погледи.

Докато вървеше към совалката, която щеше да го откара на Илдира, Колкер бе много щастлив. Възможностите изглеждаха безкрайни като вселената, която сега виждаше толкова ясно.

53.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

След дълго обикаляне Патрик стигна до Голген, газов гигант с жълто небе, безспирни атмосферни бури и масивни съоръжения за събиране на екти. Докато влиташе в атмосферата, се заслуша в различните честоти и се опита да открие точното място, търсеше познатия символ на клана Келъм върху плаващите в небето производствени комплекси. Знаеше, че Зет е някъде тук.

Обиколи Голген и спря близо до една от големите небесни мини, съоръжение, управлявано от Борис Гоф, който веднага се опита да го наеме като куриер.

— Корабът ти е малък, но може да носи доходен товар — убеждаваше го Гоф. Всяко от облачните съоръжения търсеше независими транспортни кораби, за да откарат екти на пазара. Очевидно разпространението беше най-големият им проблем. Но Патрик имаше друга цел.

— Търся клана Келъм.

Тук духаха студени ветрове и носеха горчива миризма. Стомахът на Питър бе свит на топка от очакването да види Зет и от ужас как ще реагира тя. Бе изпълнен с надежда и любов, беше решен да изкупи вината си, да я накара да види как се е променил. Искаше да ѝ покаже, че съжалява, че е готов да приеме всякакво заслужено наказание, че ще се окаже достоен за нея.

Гоф се намръщи.

— За какво са ти Келъм? Мога да ти предложа повече от тях.

„Не можеш да ми предложиш Зет“, помисли Патрик.

— Работил съм с Дел Келъм.

— И какво от това? — Гоф се предаде и посочи едно отдалечено съоръжение. — Това там е неговото.

Това бе всичко, от което се нуждаеше Патрик. Скочи в кораба и се насочи към другата мина. Хиляди сценарии се разиграваха във

въображението му и той подготви думите си — извиненията, признанията, молбата си за прошка.

Кацна на една от палубите, като съобщи само името на кораба си. Не искаше Зет да разбере предварително за пристигането му. Като нищо бе способна да го застреля.

Излезе навън в обикновената си униформа и огледа скитниците, които идваха да го посрещнат. Позна един от тях, помнеше го от дните си като затворник.

— Тук ли е Зет Келъм?

— Че къде ще е? Това е небесната мина на Келъм все пак, нали?

Още хора заизлизаха от командната палуба на гигантската небесна мина. Патрик не можеше да не познае широкоплещестия Дел с прошарената брада. Но най-вече бе поразен от Зет. Никога не бе изглеждала по-красива. Стомахът му се сви.

Келъм замръзна и се вгледа в него.

— По дяволите!

Зет мълчеше. Патрик искаше да й каже, че съжалява, да я обсипе с извинения от всякакъв вид, да утеши наранените й чувства и да изличи бездната между тях. Толкова много думи се мъчеха да излязат от устата му, че за миг се обърка и не можа да каже нищо. Вдигна ръка.

— Търсех те! Съжалявам. Толкова много неща трябва да обяснявам...

— Какво безочие!

Патрик не се смути от презрението й. Беше подготвен за него.

— Давай. Заслужавам всяка обида, която ми отпратиш.

— Точно така. Но няма да си правя този труд. — Зет му обърна гръб и тръгна към командната палуба.

— Почакай... дай ми шанс. Моля те! — Но тя не го погледна. Патрик стоеше до „Циганин“, напълно безпомощен. Надеждата в душата му угасна като огън, залят с вода. Не беше мислил какво ще прави, ако тя го отреже. Сърцето му се сви болезнено.

Не така си бе представял нещата, но все пак реши да остане. Надяваше се, че Зет ще омекне.

54.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

По заповед на председателя десет добре въоръжени манти се насочиха към Терок готови за бой. Екипажите от наперени ентузиастични искани да покажат на какво са способни. Уилис ги разбираше. Войниците бяха смачкани от хидрогите, отхвърлени от колонистите и излъгани от собствените си бойни компита, без да се споменава, че бяха засенчени от илдирийския Слънчев флот и няколко вердански дървесни кораба. Нямаше нищо чудно, че бяха готови да изляят раздразнението си върху купчина туземци, крал и кралица в изгнание и шепа търговци.

Уилис виждаше в това проява на синдрома „сритай кучето“. Земните въоръжени сили имаха сериозен проблем с липсата на адекватност.

— Все едно да купиш огромна космическа яхта, за да компенсираш малкия си пенис — промърмори тя, застанала на командния мостик. — Нямам добро предчувствие за тази мисия, лейтенант-командир Бриндъл. — Вгледа се в новоназначения изпълнителен офицер. — Изобщо нямам добро предчувствие.

Конрад Бриндъл стоеше мирно. Всъщност, понеже бе кадрови военен, винаги изглеждаше сякаш е заел стойка „мирно“, дори когато бе отпуснат. Уилис предполагаше, че дори пижамите му са с ръб и че лъска обувките си просто за упражнение. Изглеждаше обаче потиснат. Синът му беше герой, бе служил при самата Уилис, но тя долавяше, че между Роб и баща му има търкания, появили се след спасяването на младежа. Не попита обаче. Тя не се месеше в личния живот на другите, освен ако грижите им не пречеха на работата.

— Няма за какво да се тревожите, адмирале. — Конрад говореше, сякаш рапортува. — Нашите десет манти са повече от достатъчни, за да се справят със защитата на Терок. Крал Питър показва, че е страхливец, като изостави Земята, а сега събира около себе

си неудачници. Нашите войници, от друга страна, са мотивирани да върнат предишната сила на Ханзата.

— Точно така. А ако тракнем с токове три пъти, ще е още по-лесно... — подметна Уилис саркастично. — Господин Бриндъл, може би ще ми обясните как ще върнем силата на Ханзата, като атакуваме невъоръжена планета, чиято независимост е призната от самия председател? В коя точно част от закона на Ханзата пише нещо подобно?

Мрачен облак засенчи лицето на Бриндъл.

— Не можем да пренебрегнем външна група, която представлява заплаха за Теранския ханзейски съюз.

— О, знам официалните причини. Но това не значи, че те не понамирисват. — Видя смутеното изражение на Бриндъл. — Не се притеснявайте за мен, лейтенант-командире. Получила съм заповеди и смятам да ги изпълня. Ще смажем това въстание, преди отцепниците да разберат какво им се е случило. Просто казвам, че не разбирам политиката или каквото там е станало зад кулисите между крал Питър и председателя.

Облегна се на стола и се вгледа в звездното небе пред тях. Липсваше ѝ дреднаутът и се надяваше, Ланиан да не го повреди. Тъй като често го хокаха, че трябва да действа „решително“ с всеки враг, Ланиан бе още по-нахъсан и от войниците на тези десет манти. За съжаление „временното прехвърляне“ на „Юпитер“ можеше да се окаже постоянно. Когато приключеше с мисията си, Ланиан едва ли щеше да се откаже от кораба.

Уилис не беше съгласна с много от нещата, които бяха станали напоследък. Докато се биеха с хидрогите, врагът бе ясен и неоспорим. Хората се бореха за собственото си оцеляване и дипломатическите ходове бяха изключени. В този случай обаче съвсем не беше сигурна, че това е най-доброто решение да се справят с Питър.

Много пъти се бе опитвала въз основа на получените заповеди, на признаците за влошаване на ситуацията и на официалната верига на командването да открие мястото на председателя. Не беше толкова наивна да повярва, че крал Питър е ръководел всичко, както трябваше да смята обществото. Председателят и неговите хора всъщност дърпаха конците. Но в официалните документи кралят беше записан черно на бяло като главнокомандващ на ЗВС. От законова гледна точка

председателят нямаше никакво отношение към Земните въоръжени сили — и все пак Базил Венцеслас бе поел контрола и раздаваше заповеди наляво и надясно.

Много тревожно.

А сега Уилис действаше като онези тъпоглавци, които изпълняваха заповедите безпрекословно. Тази мисъл я накара да изтръпне. Венцеслас се бе отдръпнал зад кулисите, за да направи краля свое лице, свой видим символ, а понякога и изкупителна жертва; затова беше много опасно за председателя да се разправи с Питър и да го дискредитира.

— Колко ни остава до системата на Терок? — попита тя.

Навигаторът погледна диагностичния панел.

— Четири часа и тридесет и шест минути.

— Ще се оттегля в каютата си. Наредете да ми донесат сандвич. Знаят какво обичам — шунка, сирене, люта горчица, черен хляб и кисела краставичка. И студен чай, сладък. Не от онези горчици гадости.

Сандвичът пристигна само минути след като Уилис седна на масата и сложи ръце на плота. Не беше гладна, но започна да яде по навик и за да не губи енергия.

Питър и Естара, сега обрисувани като бунтовници, страхливци и предатели, наистина бяха избягали и сформирали ново правителство. Защо, по дяволите? Крал Питър разполагаше с всичко в Двореца на шепота: богатства, слуги, власт. Човек не скача просто така през прозореца, за да избяга на затънтена планета. Трябваше да има причина. Сигурно се бе случило нещо наистина лошо. Уилис подозираше, че ако има възможност да сподели сандвича си с крал Питър и просто да си поговори малко с него, ще научи доста различна история от тази на председателя.

Всъщност тя беше виждала лично какви мерки взема Ханзата на откъснатите колонии. Беше ѝ наредено да въдвори ред на непокорния свят Ирека и да накаже групата нещастни колонисти, които просто се опитваха да преживяват. Сега това ѝ намирисваше на предателство или най-малкото на бягане от отговорност. В замяна на плащането на данъци и приноса им за благоденствието на Земята, Ханзата бе обещала да подкрепя колониите си. Но щом времената станаха трудни,

председателят ги отрязва като излишен баласт. Колонистите имаха пълно право да се оплакват.

Санкциите срещу скитническите кланове бяха друга гнусна история. Поне не бяха поискали от нея да участва в разрушаването на Рандеву или някое друго скитническо съоръжение. Председателят Венцеслас и ЗВС бяха потъпкали всякакви политически свободи и с всеки ден слагаха все по-тежки ботуши. Уилис отхапа от сандвича, усети лютивината на горчицата и прокара хапката с глътка сладък чай.

Прегледа образите от разубаването на екрана на бюрото си. Бе наясно, че Терок не може устои на десет манти. Но и не вярваше, че кралят — той не беше глупак — не е взел мерки в такива опасни времена. Може би просто не бе имал достатъчно време да организира силите си. Заради кризата в ЗВС може би бе очаквал, че ще има време да се прегрупира. От друга страна, всички познаваха председателя...

Бриндъл се обади по интеркома.

— Адмирале, тридесет минути до навлизане в системата. Допуснах, че ще искате да се обърнете към екипажа, преди да започнем нападението.

— Благодаря, командире. Наистина бих искала.

Хвърли чиниите в кошчето, излезе от каютата си и след като се настани на командното кресло, включи връзка към всички кораби.

— До всички. Скоро ще стигнем Терок. Заповедта на председателя Венцеслас е да сложим край на конфликта, но ние не сме варвари. Каквото и да се случи тук днес, запомнете, че Терок продължава да е независим свят. Трябва да действваме деликатно.

— Което означава никакви ненужни жертви — добави Бриндъл.

— Предпочитам изобщо да няма никакви жертви. Терокците не могат да се мерят с огневата ни мощ, така че вероятно ще приключим бързо и безболезнено. — Тя все пак имаше някои съмнения по въпроса. — Подходете към системата с пълна скорост, после забавете. Искам да изскочим внезапно и да използваме елемента на изненадата докрай.

Крайцерите навлязоха в терокската система и намалиха скоростта толкова рязко, че Уилис усети болка в костите. Бойците й бяха готови. Бриндъл стоеше мирно зад стола й. Всички оръжейни офицери бяха по местата си.

Но когато на екрана се появиха образи, се разнесоха панически викове.

— Спрете! — изкрещя Уилис. — Не откривайте огън. Това е заповед.

Терок беше заобиколен от корона от тръни. Огромни дървесни кораби препречваха пътя към планетата с шипестите си дънери.

— Повтарям — продължи Уилис вече по-спокойно. — Не откривайте огън, ако не искате някой от тези остри клони да ви наръга право в задника.

Зад бойните кораби на верданите се виждаха безчет кораби с всевъзможни форми и размери, с ярки означения или обезцветени корпуси. И всичките бяха сериозно въоръжени.

— Това са скитници — каза Бриндъл. — Стотици са.

— Със стотици оръжия — добави Уилис.

— Тактическите станции! Дайте бърз разбор на ситуацията. Все още ли имаме предимство?

— Забравете тези глупости — сръза го Уилис. — Съвсем ли се побъркахте, лейтенант-командире? Погледнете дървесните кораби.

Смъртоносните вердански съдове се приближаваха.

— От самото начало си знаех, че това е лоша идея — въздъхна Уилис.

55.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Дори след като минаха през порталната стена, колонистите от Пим и изтощените войници на ЗВС не спряха да тичат. Ханзейските работници на Рейндик Ко се стъписаха от внезапната вълна войници с разкъсани и окървавени униформи, димящи дула и смъртнобледи лица.

Няколко измъчени колонисти паднаха на колене и докоснаха хладния каменен под с чела. Забързаните войници на ЗВС ги вдигаха и ги бутаха напред:

— Не спирайте! Към корабите!

— Повикайте всички транспортни кораби в града!

— Изпратете сигнал на „Юпитер“! Извънредна ситуация!

На Ланиан му се искаше да се просне на земята, но знаеше, че нищо не е свършило.

— Тези проклети насекоми ще ни последват по петите!

Противоречащи си заповеди захвърчаха във всички посоки и обърканите войски започнаха бързо отстъпление, като събираха и учените на Рейндик Ко. Плач и тревожни гласове изпълниха залата заедно с тракането на оръжия и тропането на тежки обувки.

— Какво правите? — попита Руви, администраторът. — Какво става?

— Кликиси. — Ланиан сграбчи оплешивяващия мъж за раменете, обърна го рязко и го бутна да тича. — Кликисите са се завърнали на Пим. Убили са повечето колонисти, но спасихме оцелелите.

— Кликиси? Имате предвид *истински* кликиси?

Генералът посочи кървящата рана на ръката си.

— О, да, съвсем истински са. И ще дойдат тук. Можете да се обзаложите. Така че мърдайте. Затварям Рейндик Ко.

— Но... но трябва да съберем оборудването.

— Поемай напред и тичай като луд! Веднага! Имаме най-много няколко минути.

Хората се изсипаха през прохода и се скупчиха. Започваше да се здрачава. Светлините на станцията открояваха кацналите на площадките край главната база транспортни кораби.

Кликиският град бе построен високо в стената и не беше лесно толкова хора да се спуснат долу. Обезумелите хора задръстиха лифтовите платформи в опита си да стигнат до дъното на каньона. Елеваторите бяха предназначени да изкачват и спускат тежки товари, но не бяха особено бързи, а и не можеха да поемат толкова колонисти и войници на ЗВС.

Някои от войниците помогнаха на учените и колонистите, други се опитаха да се свържат с транспортните кораби:

— Елате тук! Обявена е пълна евакуация, трябва да се махнем веднага.

Ланиан видя, че ситуацията бързо се влошава. Пое дълбоко дъх и оправи гънките на униформата си. Преброи до три, насили се да се успокои и с овладян глас издаде заповед:

— Не забравяйте кои сте! Борихме се с бойните компита. Тези буболечки не са по-опасни, а и се убиват много по-лесно. Бързо донесете малко качествени оръжия.

Няколко совалки излетяха, приближиха се в съгъстващия се здрач към скалния град и внимателно почнаха да прибират евакуиращите се. Един самоуверен пилот долепи кораба си до отвора на високата скала и отвори вратата. Войници и няколко цивилни скочиха вътре. За тези, които бяха виждали кликисите, рискът от падане бе за предпочитане пред риска да не успеят да се измъкнат.

Ланиан взе една импулсна пушка, огледа се и избра десетима мъже, които му се сториха най-хладнокръвни. Погледна ги изпитателно и каза:

— Когато тези буболечки дойдат тук, трябва да сме готови да ги посрещнем. Трябва да ги задържим извън залата, за да спечелим време. Разположете експлозивни около порталната стена. Взривете я, та дано успеем да ги отрежем.

Председателят Венцеслас щеше да побеснее, ако Ланиан съсипеше главната портална връзка, но пък той не бе тук. Нито беше виждал ужасяващите насекоми.

— Взривете това скапано нещо!

Осем от войниците заеха отбранителни позиции, а двама почнаха да нагласяват експлозиви по трапецовидната стена. Но когато започнаха да залагат детонаторите, порталната стена засия и зад нея се появиха сенки. Ланиан отстъпи назад и вдигна грамадната си пушка.

— Готови!

— Това е капан, генерале.

— Капан е за кликисите! В мига, в който се появят, открийте огън.

Двама кликиски воители изскочиха от портала, сегментираните им крайници косяха въздуха. Единият от двамата сапъори падна. Вторият се хвърли към експлозивите с надеждата да ги задейства, но покритият с шипове кликиски воин го разсече с острите си крака и го захвърли срещу каменната стена. Още буболечки се появиха, носеха странни оръжия в ноктестите си крайници. Преди обаче да успеят да направят и две крачки и очите им да свикнат с внезапния сумрак в пещерата, войниците откриха огън.

Изскочиха още четири буболечки и Ланиан осъзна, че това е само началото на вълната и че няма да успеят да взривят портала навреме. Беше видял колко много кликиси има на Пим.

— Огън! Все едно стреляме по риба във варел! Трябва да дадем достатъчно време на совалките да приберат всички.

Следващите кликиси бяха покосени от нов залп. Телата им паднаха върху предните. Скоро бронираните трупове щяха да оформят барикада, която да скрие трапецовидната стена.

Пред пещерата совалките излитаха една по една. В задушната зала Ланиан и хората му продължаваха да стрелят, но кликисите идваха по-бързо, отколкото оръжията успяваха да ги покосят.

— Отстъпление! — нареди Ланиан. — Мисля, че спечелихме достатъчно време.

Войниците затичаха през тунелите. Още и още кликиси се прекатерваха през купчината трупове. Хората на Ланиан стигнаха отвора във високата скала. Здравчът се сгъстяваше, хладен освежаващ ветрец облъхна лицата им.

Една от претоварените лифтови платформи беше блокирала на половината път, но совалките вече бяха прибрали хората. Застанали на ръба, войниците замахаха бясно на една от последните совалки.

Генералът включи микрофона си.

— Изкарайте останалите совалки в орбита и повикайте дреднаута. „Юпитер“ да се приближи с всички оръжия в готовност. Операцията не се разви, както мислехме.

Един от окървавените мъже до него добави:

— Меко казано, сър.

Вече чуваха тропота на кликисите — буболечките се приближаваха през тунела. Нямаха време да вземат бавните лифтови платформи.

— По-бързо, по дяволите! Идат!

Совалката се приближи с отворена врата и Ланиан викна:

— Качвайте се!

Войниците заскачаха в совалката, другарите им вътре ги подхващаха и ги избутваха настрани, за да не пречат на следващите. Ланиан скочи последен, като в последния миг се обърна и видя как разгневените кликиси се изсипват на входа.

— Излитай!

Совалката се отдалечи от скалния град и остави буболечките далече зад себе си. Още и още кликиси се тълпяха на ръба и се вглеждаха в претоварените совалки, които бягаха от тях като пияни търтеи. Ланиан седна на пода и се загледа през отворения люк.

Едно след друго гигантските насекоми скачаха от скалите, разперваха криле и се устремяваха след совалките.

— По дяволите! Затворете вратите и дайте пълна тяга.

— Виждам ги — обади се пилотът.

Три совалки се обърнаха и откриха огън със защитните язери, поразяваха летящите кликиси. Но на мястото на всеки, който сваляха, се появяваха трима нови — буболечките продължаваха да се изсипват от скалния град.

— Има само един начин да спрем това. „Юпитер“ — огън!

Като кит, който се гмурка дълбоко в търсене на храна, дреднаутът се устреми към изгубения град. Совалките продължаваха да стрелят.

— Унищожете транспортала. Унищожете града! Унищожете всичко!

Огромните язери на „Юпитер“ засияха в оранжево, после в бяло. Грамадно копие от ослепителна енергия се заби в чуждоземния град.

Втора ударна вълна премина през скалата, като унищожи и сградите наоколо. Кликисите в тунелите бяха избити, порталът изчезна за секунда.

Няколкото останали буболечки бяха отрязани от кошера си и летяха безцелно. За Ланиан те бяха като комари, които трябва да бъдат смачкани. И бойците му ги смачкаха.

Ланиан насочи совалките към дреднаута.

Трябваше да се върне в Ханзата. Председателят Венцеслас нямаше да хареса доклада му.

56.

ХЪД СТАЙНМАН

Напълно отвратен, че градът се е превърнал в истински концентрационен лагер, Стайнман реши, че е време да си тръгне. Много от по-наивните колонисти все още се надяваха, че няма да им се случи нищо лошо, самоубеждаваха се, че ще са в безопасност, стига да не предприемат радикални действия срещу кликисите. Стайнман изобщо не вярваше в това.

Условията зад стените на града ставаха все по-лоши. Маргарет Коликос някак бе убедила буболечките да хранят пленниците, ала гадната им каша определено не беше вкусна. Но пък насищаше достатъчно, стига хората да ядяха достатъчно от нея — и да им понасяше. Стайнман се беше насилвал, но вече не можеше да я вкуси. Сега просто искаше да се махне оттук.

Няколко групи се бяха организирали и бяха изнесли провизии и сечива, а после бяха отишли да се срещнат с Дейвлин Лотце. Вярваха, че той е намерил убежище някъде. Но Стайнман нямаше желание да става част от група, която ще живее в още по-тесен и ужасен лагер.

Стига толкова. Винаги бе искал да прекара живота си като отшелник.

Късно следобед заблъска по вратата на жилището, в което бе настанена Орли. Крим Тайлар се показа на вратата, зачервен и сърдит.

— Какво искаш?

Жена му, Марла, пристъпи напред. Черната ѝ коса бе прошарена с бели кичури.

— Пусни го, Крим. Не го дръж на прага. Той не е кликис все пак.

— Дойдох да видя Орли.

— Още не се е съвзела след посещението при люпилото, но вероятно ще се съгласи да говори с теб. — Крим изсумтя неодобрително — И аз не знам защо.

В дневната бяха разпънати няколко походни легла. Орли бе извадила синтезаторните си ленти и се взираше в тях като зашеметена.

Стайнман усети да го пробужда странна тъга. Какво ѝ бяха направили тези буболечки?

Като го видя, тя се оживи.

— Господин Стайнман!

— Не стана каквото очаквахме, когато дойдохме тук, а, хлапе? Може би щеше да е по-добре да си бяхме останали на Корибус.

Тя въздъхна.

— Корибус също е бил кликиски свят и буболечките вероятно са се върнали и там. Щяхме да ядем гризари, да се крием от дивите зверове и да бягаме от кликисите.

Той изхъмка, после изсумтя:

— Исках... исках просто да ти кажа... че си заминавам тази нощ. Крим и Марла го погледнаха изненадано.

— И друга група ли е готова да тръгне? Изпратихме една вчера.

— Тръгвам сам. Няма да е по-различно от самотата, която се надявах да открия на Корибус.

— Тогава не се получи — отбеляза Орли.

— Само заради проклетите работи.

— А и защото на теб не ти хареса особено.

— Ще се справя, хлапе. Сериозно. Кликисите са тъпоглави, когато става въпрос за сигурност. Само си мислят, че са ни заградили.

— Но си е така — промърмори Крим.

— И след като се измъкнеш... какво? — Орли явно се тревожеше за Стайнман.

— Искам да съм независим. Време е пак да се пробвам в пустошта.

Орли го прегърна. Той си спомни колко много бяха разчитали един на друг, преди да бъдат спасени от Корибус. Въздъхна и се отдръпна от нея.

— Не обичам огради, не обичам стени. Тук направо не мога да спя.

Искаше му се да я помоли да го придружи и виждаше, че и тя се колебае. Но момичето бе решило да остане тук с другите колонисти, каквото и да се случеше. Той разроши косата ѝ.

— Не забравяй, че съм някъде отвън и си мисля за теб, Орли. Ти си добро хлапе.

— Знам. Пазете се, господин Стайнман. Обичам ви.

Той усети буца в гърлото си и се зачуди дали да не поостане още малко. Но слънцето вече залязваше. Събиращите се сенки караха тъмнината на плътните стени да пълзи напред, да поглъща лагера.

Далече някакви кликиси подеха вечерната си песен и Стайнман се заслуша, за да отгатне местоположението им. Писукането беше хипнотично, празненство на нощта. Той знаеше, че едва ли много кликиски работници и строители ще се движат по здрач. Бе си взел вода, храна и други неща, които щяха да му трябват. Качи се по самоделната си стълба на стената. Това беше най-лесният начин да се измъкне.

Огледа сенките за невидима заплаха, скочи долу и си пое дъх. Не можеше да се наслади на радостния прилив на свободата обаче. Свободата му беше илюзия. Неговите приятели и другари оставаха зад стените, за да послужат на неясните цели на кликисите.

Стисна зъби и се отдалечи от лагера с бърза крачка.

57.

КРАЛ ПИТЪР

Когато корабите на ЗВС стигнаха до Терок, Конфедерацията бе готова да ги посрещне. Десетте манти бяха спрени в космоса и сега Питър очакваше действията на адмирала.

Новоинсталираните екрани в тронната зала показваха образи от сателитите, разположени от капитаните на скитниците около Терок. В напрегнатите дни след предупреждението на Натон крал Питър бе помолил скитниците да разположат новите устройства и да подготвят световната гора и терокските селища за превъзхождащата ги военна сила.

Конфедерацията бе събрала много кораби, за да изгради солидна защита. Корабостроителниците на Оскивъл работеха със забележителна продуктивност, но Питър знаеше, че не разполага с истински космически флот. И въпреки това демонстрацията на сила от негова страна беше достатъчна, за да накара дори Базил да се замисли сериозно.

Разузнавателни кораби на скитниците със зелени жреци на борда бяха разпратени из терокската система. В момента, в който десетте манти се появиха, близките кораби дадоха предупреждение през телевръзката и осведомиха краля часове преди времето, за което биха могли да пристигнат обикновените електромагнитни сигнали.

Въоръжените кораби на скитниците излетяха, готови за битка. Дървесните кораби пък се приближиха, за да пресрещнат мантиите, много преди корабите на ЗВС да имат шанса да ги забележат. Дори Джес Тамблин и Ческа Перони изведоха малкия си венталски кораб в орбита — приличаше на свръхзаредена с енергия сълза.

Адмирала на ЗВС го чакаше изненада.

Питър и Естара застанаха заедно пред предавателя. Заради издутья си корем Естара стоеше малко по-назад. ОХ беше до тях, сякаш изпълняваше ролята на официален посланик на Ханзата. Един

от инженерите скитници отвори канал за връзка, като използва стандартната командна честота на ЗВС.

— Говори крал Питър, законният водач на Конфедерацията — каза Питър. — Идентифицирайте се. Защо нахлувате с неоторизиран флот в пространството ни? Оттеглете се незабавно.

Екранът затрепка и показва странно майчински образ, Питър се намръщи.

— Адмирал Уилис, не очаквах точно вие да участвате в тази глупост. Не съм изненадан, че председателят се е решил на подобни действия, но защо *вие* се обърнахте срещу краля си?

— Не беше моя идея, крал Питър, но получих заповед. — Тя явно се мъчеше да не загуби самообладание.

— Тази заповед не идва от законна власт.

— Това е спорно. Предизвикахте голяма суматоха на Земята. Председателят Венцеслас ми нареди да възстановя реда и да сложа край на незаконното ви въстание.

Кралица Естара се приведе към микрофона:

— И как очаквате да стане това?

— Все още мисля по въпроса. — Уилис очевидно бе ядосана. — Ако трябва да съм честна, не очаквахме толкова внушителна отбрана. Явно доста сте се разшетали през времето от последните ни разузнавателни снимки.

— Очевидно не без основание. — Гласът на Питър бе твърд.

Според плана дървесните кораби на верданите се приближиха до десетте манти — бяха много по-големи и опасни от тях. Корабите на скитниците също се приближиха, повече от сто съда с достатъчно мощни оръжия, за да повредят мантите.

Малкият венталски кораб се стрелна нагоре и спря точно пред илюминаторите на мостика на флагманския кораб.

— Какво точно се опитвате да направите, крал Питър? — Адмирал Уилис изглеждаше повече любопитна, отколкото разтревожена.

Джес и Ческа излязоха през извитата мембрана и заплуваха, обвити в ореол от енергия. Не носеха скафандри и без проблем оцеляваха в космоса, докато се придвижваха към дебелиите люкове, за да погледнат на мостика на ЗВС. Войниците не можеха да откъснат очи от тях. Бездруго бяха изумени и уплашени от огромните дървесни

кораби, а сега виждаха и двама души във вакуума без никакви поддържащи живота системи.

Джес протегна пръст и изписа върху прозрачния илюминатор ледени букви: „ЗЕВЕСЕТА, ВЪРВЕТЕ СИ У ДОМА!“ Ческа добави на съседния илюминатор: „НЕ МОЖЕТЕ ДА СПЕЧЕЛИТЕ“.

— Какво е това? — удиви се Уилис. — Каква сила притежават тези хора?

С едно махване на ръка Джес покри прозорците на мостика с дебел слой лед и временно заслепи адмирала, преди да се задействат външните сензори.

— Имаме най-различни съюзници, адмирале — каза Питър от тронната зала. — Съветвам ви да не ни карате да демонстрираме цялата си мощ. Вие сте умна жена. Разбирате, че не можете да спечелите.

Уилис присви устни.

— А вие познавате председателя. Ако се върна с празни ръце, просто ще ме изпрати тук отново, но с повече кораби.

— Защо Венцеслас никога не вижда истинската заплаха за Ханзата и човешката раса? — извика Естара. — Може би трябва да се позамисли най-последно!

— Тъй като единственият зелен жрец на Земята е бил убит — заяви Питър, — да, знаем всичко за покушението — вие не сте наясно с новите събития. Дори председателят Венцеслас не знае за новата заплаха, срещу която ще се изправи. Следователно ваш дълг е да се върнете, за да го уведомите незабавно. Ще споделим тази важна информация с вас.

— Той няма да промени намеренията си, независимо какво ще му кажеш — прошепна му Естара.

— Вероятно не — отвърна ѝ кралят. — Но това ще даде на Уилис извинението, от което има нужда, че е взела правилното решение.

— За какви новини става въпрос, крал Питър? — попита Уилис скептично. Вече си представяше как Базил я мъмри.

— Кликисите са се завърнали, за да завземат отново планетите си. Според информацията, която получихме от Илдирийската империя, кликисите са залели планети, които са заселени при ханзейската колонизаторска инициатива. — След което обясни подробно какво са научили през световната гора от зелената жрица Нира.

А Естара добави:

— Ако все още смятате, че трябва да направите нещо с тези красиви кораби на ЗВС, опитайте се да помогнете на някои колонии на Ханзата. Повечето нямат никаква защита.

— Генерал Ланиан вече инспектира и оценява положението — каза адмирал Уилис.

— Инспектира и оценява? — повтори Питър със съмнение.

Уилис въздъхна тежко, потънала в мисли. Нейните манти бяха в пълна бойна готовност, със заредени оръжия. Бойните кораби на верданите обаче се извисяваха над тях, а скитниците хвърчаха като настървени комари, които само чакат знак. Разбираше, че няма никакъв шанс.

— Моля ви, не допускате касапница — каза Питър. — Отнесете важната информация, която научихте, на председателя. На него явно му е трудно да определи истинския си враг. Трябва да се тревожи за кликисите, а не за Конфедерацията.

Уилис сви рамене.

— Добре. Всяко нещо по реда си, крал Питър. Ще кажа на председателя за кликисите. Не съм глупава, нито пък той.

— Да, но дали ще ви послуша?

Тя не отговори. После изключи връзката с Терок и нареди на крайцерите си да се изтеглят от системата.

58.

СИРИКС

След скорошните си неприятности Сирикс премина в настъпление — така трябваше. Беше загубил Воламор, както и дългоочакваната база и флота си на илдирийския курортен свят Марата. Но щеше да използва всички оръжия, с които разполагаше на откраднатите кораби на ЗВС, за да компенсира тези загуби. Черните роботи трябваше на всяка цена да смажат кликисите, преди те да се окопаят на други планети. Това беше абсолютно необходимо.

Планета по планета.

Като се възползва от квадрантите и звездните карти във веригите си, Сирикс поведе корабите си, сигурен, че роботите ще надделеят над кликисите. Построените от хората кораби носеха въглеродно-въглеродни експлозиви, фрактурни пулсатори, язерни батареи, които бяха създадени да пробиват диамантените бойни кълба. Щяха лесно да смажат насекомовидната раса.

Сирикс очакваше да намери друга вкопана и подсилена база на Хифур, но когато пристигна, видя, че и тези роботи вече са избити. Кликисите се бяха изсипали през портала и ги бяха унищожили. Обзе го гняв и чувство за дълбока загуба — още седемдесет незаменими единици бяха разрушени, уникални роботи, чиито спомени се простираха през много векове. Загинали.

С пълно пренебрежение към създанията си насекомовидните същества струпваха по външните стени на смолистите кули откъснати части от роботи: тук плоска ъгловата глава, там черни остатъци от криле, до тях откъснати крайници.

От някои малки различия Сирикс заключи, че тези кликиси са от съвсем друг кошер, а не от онзи, който ги бе нападнал на Воламор. Зачуди се колко от новите люпила се връщат в Спиралния ръкав и колко вече преследват черните роботи.

Планираше да унищожи всичките и се надяваше изтънелият му флот да издържи до приключването на задачата. Докато оглеждаше

получените от Хифур картини, се зачуди чия ли омраза е по-голяма. Даде заповед и корабите му изличиха кошера на планетата. Напълно.

Бойната му група продължи да сее разрушение на всеки свят, където кликисите можеха да се завърнат. Сирикс бързо разбра, че насекомовидната раса се е разпръснала на повече места, отколкото бе очаквал, и че шансовете му намаляват с всеки ден.

Но не губеше предпазливостта си. Не биваше да поема рискове. В мига, в който бойните кораби стигнеха до кликиски свят, нареждаше превантивен удар, който унищожаваше изоставените градове — и колонистите на Ханзата, ако имаше такива. Ограничени в пътуването от порталите, кликисите бяха уязвими за масирана атака от космоса. И тъй като всеки кошер враждуваше с всички останали, нямаше да се предупреждават взаимно.

Като подготовка за бъдещите битки Сирикс реши да подобри уменията на двете си компита ПД и КТ, за да обслужват оръжейните станции и да поразяват целите на земята. След като програмните им ограничения бяха премахнати, компитата изпълняваха всичките му заповеди. И макар да не бяха бойни компита, се оказаха доста способни.

Отначало бойната група на Сирикс разруши порталните стени на Зед Кел, Алинтан и Раджапар. На Кселезар той откри, че хората са основали колония, но кликисите вече бяха дошли и ги бяха пленили. Когато видяха корабите на ЗВС, колонистите завикаха за помощ, но Сирикс не хранеше симпатия към хората, дори напротив, мразеше ги почти колкото кликиските си създатели, така че след като гръмна порталната стена и унищожиха новите кликиски сгради, изпепели и човешкото селище. Още една почистена планета. Напредваха добре.

На Сколд обаче се сблъска с неочаквано препятствие. Люпилото там бе станало по-силно и приложи различна стратегия: когато Сирикс започна обичайната си бомбардировка от небето, врагът отвърна по неочакван начин.

От древния свят се издигнаха хиляди идентични компоненти и се хвърлиха срещу корабите. После се отдръпнаха, за да се съберат в мощен, непрестанно растящ кораб-рояк.

Кликисите бяха минали през порталите и бяха основали индустриални бази достатъчно бързо, за да произведат собствени космически кораби! Откога се случваше това? Ако кликисите можеха да се местят от планета на планета без каменните си портали, щяха да се разпространяват много по-бързо и той не би могъл да ги спре!

Мантите отвърнаха със залп, за да отблъснат налитащите кораби, но не можеха да устоят срещу повторната им атака.

— До всички: оттегляйте се.

Дреднаутът се устреми назад. Корабът-рояк ставаше все по-огромен, събираше нови и нови части. Летеше след Сирикс с нарастваща скорост.

ПД и КТ чакаха на оръжейните станции.

— Да открием ли огън, Сирикс?

— Само защитни изстрели. — Бе изчислил шансовете и знаеше, че не могат да нанесат сериозни поражения. — Невъзможно е да устоим срещу подобен рояк.

Корабите на ЗВС се изтеглиха бързо. Ситуацията беше по-лоша, отколкото си представяше.

59.

ОРЛИ КОВИЦ

Орли седеше на стената и гледаше как насекомите продължават странната си, но непрестанна работа. Зачуди се дали не бе трябвало да тръгне с колонистите, които бяха отишли при Дейвлин Лотце. Но беше видяла люпилото и това преживяване я бе смутило силно.

УР беше довела седемте деца, които ѝ бяха поверени.

Орли беше твърде голяма, за да бъде наглеждана от гувернантско компи, но и твърде малка, за да я смятат за възрастен. УР продължаваше да събира информация, за да инструктира поверените ѝ деца и да ги опази или поне да ги подготви за това, което щеше да се случи. Междувременно децата се забавляваха, като се опитваха да отгатнат какво точно правят насекомите.

Работниците се бяха покатерили на висока рампа, която минаваше покрай външната стена, и хвърляха вътре гадната си храна. Роберто Кларин и кметът Руис пестяха скритите припаси, за да не станат заселниците напълно зависими от кликисите, но дори и така стомахът на Орли непрестанно стържеше. В момента би опитала дори дременска гъбена супа.

Широката стена беше идеалното място за събирания на притеснените и обезверени колонисти. ДД и Маргарет Коликос се приближиха към групата и компито сякаш се оживи, когато видя Орли и гувернантката: ДД и УР бяха заформили приятелска връзка.

— Хубав ден — каза ДД. — Времето е в приятните за хората норми. Харесва ли ви изгледът, Орли Ковиц?

— Щеше да е по-хубав, ако нямаше толкова кликиси.

— О, скъпа, нима те разстроих?

— Да, ДД, вероятно е така — намеси се Маргарет.

— Не исках.

— Всичко е наред, ДД — успокои го Орли. — Просто съм разтревожена. Непрекъснато.

— А дори не си видяла онова, което се задава. — Маргарет се вгледа в чуждоземния град. Явно не бе дошла тук случайно. — Наблюдавай.

Сред древните здания, които поддържаха стария портал, се забелязваше някаква суматоха. През последната седмица Орли беше видяла как нападателните отряди на люпилото изчезват един по един през каменния портал в неизвестна посока. Копачи, инженери, строители и други породи ги бяха последвали. Сега част от кликисите се връщаха.

Много от пристигащите воители изглеждаха посмачкани, натъртени и охлузени. Някои бяха с пукнати черупки, крайниците на други бяха изтръгнати или пречупени.

— Люпилото откри черни работи на Сколд, една от старите им планети. Изпрати воители и завзе стария град, построи нови заводи и кораби и разрасна кошера. И сега води пленници.

Орли забеляза сред завръщащите се кликиси три зловещи метални създания. Едно от децата до УР се провикна.

— Ей, това са работи!

Лицето на Маргарет бе неразгадаемо.

— Тези тримата са непокътнати пленници, подарък за люпилото.

— Какво ще прави люпилото с тях? — попита УР.

— Ще ги измъчва и ще се наслаждава на всеки миг.

— Тези работи са зли — каза Орли рязко. — Заслужават онова, което ще им се случи.

— Роботите са били създадени и конструирани да постъпват точно както е искало люпилото. Кликисите са много по-жестоки от тях. След малко ще видиш.

Трите пленени работи изглеждаха неестествено превъзбудени. Пред старите чуждоземни сгради размятаха металните си крайници и заклатиха глави, сякаш обзети от неописуем ужас.

— Защо се страхуват толкова?

— Защото знаят какво ще им се случи.

УР събра децата и каза строго:

— Не бива да гледате това.

— Искам да видя! — викна едно момченце.

ДД се приближи до УР като телохраниел.

— Можем да ги предпазим. Нали?

Гувернантката не отговори, но бързо избута децата настрани.

Кликиските воители се отдръпнаха и оставиха трите робота сами. Празното пространство около тях сякаш оформяше арена или площадка за езекуции. Четирите от чудовищните раирани дарители излязоха напред, писукаха, пееха и тракаха.

— Прилича на някакъв танц — отбеляза Орли.

— Това е подражание на репродуктивния им ритуал. Виждала съм го... и се надявах никога да не го видя пак. Беше експеримент. Кликисите не знаеха какво да правят с него. — Тя сниши гласа си и заговори на Орли, като гледаше думите ѝ да не стигнат до развълнуваните деца. — Бедният човек беше объркан и ужасен. Казваше се Хауард Палаву. Когато видя кликиските дарители и люпилото, закрещя... и не спря да крещи до края.

Орли преглътна. Гадеше ѝ се.

— Какво... стана с него?

— Кликисите сметнаха „песента“ му за неприемлива, за разлика от моята музикална кутия. Но понеже песента беше непозната, дарителите включиха гените му. Затова някои нови породи имат човешки черти. С всяко разделяне люпилото адаптира морфологията на породите.

Няколко от белите кликиси с подобни на черепи лица и странни многокраки форми се раздвижиха, плъзгаха се от сянка в сянка, докато наблюдаваха ритуала. Приличаха повече на хора от другите, с твърди плочки, напомнящи за човешко лице, като на грозен манекен.

— Доколкото разбирам, дарителите изнамират нов генетичен материал, за да не се изроди или замре кошерт. Придобиват и внедряват мотиви от други кошери, несвързани люпила. Поглъщат вражеските кликиси, за да съберат ДНК, която се проявява в езика на дарителите, в техните песни.

Орли не разбираше напълно какво ѝ казва старата жена, но ѝ звучеше ужасно.

Дарителите вече обграждаха роботите и ги раздразваха. Трите черни машини започнаха да пицят отчаяно. Излъчиха хаотична поредица от мелодии, тонове и скърцания, но нищо от това не накара дарителите да отстъпят. Раираните насекоми побутваха роботите с дълги пръчки, които изхвърляха сини електрически дъги. Роботите

пищяха, разкъсваха задните си бронирани панели и се гърчеха сякаш от ужасна болка.

Маргарет продължи:

— Отне ми доста време да науча цялата им история. Прочетох писанията им, изучих написаните уравнения, които бяха оставили в руините. Повечето кликиси са били унищожени от роботите си. Неколцината оцелели се борили, но не само срещу роботите, но и срещу хидрогите. Тогава са изобретили кликиския факел, свръхоръжието — но и то не било достатъчно. Едно от люпилата оцеляло и избягало на далечна необозначена планета, като препрограмирало транспортала. Хиляди години расата им се възстановявала и планирала. След почти пълното унищожение останали твърде малко кликиси, за да предложат достатъчно генетично разнообразие. Оцелялото люпило открило друга раса примитивни хищници на далечен свят. Хищниците не били съвсем цивилизовани, нито особено интелигентни, но дарителите погълнали новата раса и я включили в генетичната си структура, като създали по-силна раса кликиси, преди да потънат в дълбока хибернация. След векове на възстановяване кликисите се събудили, разделени на стотици кошери... и сега се изсипват през транспорталната мрежа.

— И търсят отмъщение срещу черните работи — каза Орли.

— О, да.

Сякаш по сигнал дарителите се спуснаха напред и вдигнаха подобните си на мечове предни крайници. Засякоха ужасените работи, разрязваха очуканите им тела, разкъсваха коремите им, изтръгваха вътрешните сензори, програмни модули и изкуствена съединителна тъкан. Един дарител откъсна плоска машинна глава. Чуваха се весели подсвирквания, писукания и песни.

Орли искаше да извърне глава, но не успя. Спомни си, че бе намерила напълно разрушен черен робот при скалите на Корибус, където древните кликиси бяха водили последната си битка срещу черните работи и хидрогите. Вече знаеше, че този ритуал се е изпълнявал и преди.

Когато приключиха с разчленяването на роботите, дарителите захвърлиха смачканите парчета като диваци, празнуващи кървава победа, и кошерт се върна към нормалните си дела. Децата плачеха

въпреки усилията на УР да ги успокои. Орли гледаше с празен поглед обезобразените части на роботите.

60.

АДАР ЗАН'НХ

Хората винаги имаха нужда да бъдат спасявани и Слънчевият флот често им бе помагал. След парада адар Зан'нх взе седем бойни лайнера за оглед на известните кликиски планети, които бяха колонизирани от хората. Нямаше представа с какво могат да се сблъскаат корабите му там.

Лично той се чудеше дали това е работа на и без това затруднения Слънчев флот. Ако опасенията на престолонаследника за фероуите бяха верни, значи илдирийците вече се сблъскваха с нова заплаха. Зан'нх трябваше да се срещне с офицерите си, за да обсъди какво могат да противопоставят на огнените същества. А ето че отиваше да спасява колонисти. Според него по-голямата част от проблемите на хората идваше от собствените им грешки.

Нира обаче бе убедила мага-император и той бе издал заповед. Като адар на Слънчевия флот, Зан'нх трябваше да се подчини. Така че даде нареждания на септара си, координатите бяха определени и гигантските бойни кораби потеглиха.

По време на изненадващата среща на Марата Зан'нх бе видял военната мощ на завърналите се кликиси. Знаеше колко трудно ще е да се победят насекомовидните същества, особено с отслабения Слънчев флот. Надяваше се тези съмнителни спасителни действия да не подпалят война с древната раса.

Когато бойните лайнери приближиха първата си цел, той застана в командното ядро и се загледа напред. Илдирийците знаеха за празните кликиски светове от хилядолетия, но никога не ги бяха колонизирали. Нямаше нужда. Спиралният ръкав беше огромен. Хората обаче бяха решили да се заселят на тях.

Илдирийците не страдаха от подобна алчност — не се опитваха да строят върху нещо, което не им принадлежеше, или да подобрят технология, която и така си работи отлично. Те бяха достигнали върха на цивилизацията си.

От друга страна, хората също помагаха на илдирийците. Двигателите на Слънчевия флот имаха предостатъчен запас от звездно гориво. Вече нямаше дефицит на екти, благодарение на амбициозността и бързината на скитниците. Самият Зан'нх бе разчитал на човешки инженери за нововъведенията, от които Слънчевия флот се нуждаеше по време на последната битка с хидрогите. Съливан Голд беше спасил хиляди войници на Слънчевия флот, като бе автоматизирал бойните лайнери, въпреки че илдирийците го държаха в плен. Зан'нх се намръщи на обърканите си мисли.

Табита Хък и помощниците ѝ работеха и сега и възстановяваха бойните лайнери по-бързо, отколкото биха успели илдирийските екипи. Внезапно бяха развили контролни техники, които бяха отвъд тизма. Табита му бе обяснила, че зеленият жрец им е показал как да работят заедно като идеално допълващ се екип и че това е подобрило продуктивността им многократно. Зан'нх не успя да я разбере, но като се имаха предвид резултатите, нямаше от какво да се оплаква.

Навигаторът прекъсна мислите му.

— Приближаваме Воламор, адаре.

— Поддържайте пълно сензорно разузнаване. Не знаем какво ни очаква. Изпратете сигнал. Трябва да узнаем какво е състоянието на колонията. Всъщност първо разберете дали колонистите изобщо са там. Кликисите може вече да са пристигнали.

А ако хората страдаха от това, вината си беше тяхна.

— Няма отговор, адаре. Не улавям сигнали или енергийни сигнатури.

— Продължете сканирането. Кликисите не са потайни. Ако някой от техните гигантски кораби-рояци е тук, ще го открием.

Свързочният офицер продължи да изпраща сигнали, но Воламор остана безмълвен.

— Може би записите ни не са точни — предположи адарът. — Вероятно Воламор не е колонизирана.

— Получихме потвърждение, адаре!

— Значи ще се убедим със собствените си очи. Спуснете бойните лайнери. Приближете се към колонията с готови за стрелба оръжия.

Седемте кораба се устремиха надолу в идеална формация, сякаш бяха на парад. Но единствената им публика бяха призраци и обгорели руини.

Селището на Воламор беше опустошено — както кликиските градове, така и човешката колония. Подобните на кошер сгради бяха сравнени със земята. Хълмовете, някога осяяни с кликиски тунели, бяха срутени. Намериха няколко разрушени кораба на площадката за кацане на колонията. Анализът потвърди, че отломките са от тежки крайцери на ЗВС.

Зан'нх беше разстроен от това пълно опустошение. Дали пък роботите не бяха нападнали Воламор, както Прайм и Секда? Или пък връщащите се кликиси бяха сторили това? Не успя да открие отговор, докато бойните лайнери се плъзгаха над разрухата.

— Изпратете наземни екипи. Трябва да разберем какво е станало тук.

Илдирийските отряди прекараха цял ден в пресяване на отломките, преди да се върнат да докладват. Бяха открили много мъртви кликиски тела, голяма камара обгорени човешки кости, разрушени черни работи и бойни компита на ЗВС.

Адар Зан'нх не можеше да измисли разумно обяснение. Но докато гледаше ужасяващите картини, пренебрежителното му отношение се стопи. Дори и най-наивните колонисти не заслужаваха подобна съдба. Той усети истинско съчувствие, гняв и желание за мъст. Не бе очаквал този зловещ геноцид.

Бе твърде ужасен, за да се пренебрегне.

— Тръгваме незабавно — нареди адарът. — Трябва да стигнем до другите известни човешки колонии. И се налага да побързаме.

61.

АНТОН КОЛИКОС

По време на бурната промяна залата на паметителите беше затворена за цели пет дни.

Антон и Вао'сх наблюдаваха как работниците къртят с лостове диамантения филм, върху който бе записана Сагата на седемте слънца.

От хилядолетия филмите бяха смятани за неразрушими. Никой не си бе представял, че ще бъдат махани или променяни, че Сагата ще бъде пренаписана. Работниците се напънаха да отчупят още една част.

Диамантените листове разбита история падаха по пода. Макар работниците да не бяха чели Сагата, всички илдирийци слушаха и гледаха представленията на паметителите и мнозина знаеха части от Сагата наизуст. Бяха израснали, както и родителите им преди тях, с вярата, че Сагата е непогрешима. Бяха възмутени, че нещо със записа може да не е наред.

Заради академичния си опит на Земята Антон бе наясно колко много дрязги могат да се появят, когато в някоя нова област се наложат фундаментални промени. Искате да кажете, че Земята обикаля около Слънцето, а не обратното? В човешката история подобни противоречия бяха довели до изгарянето на не един еретик на клада, въпреки че хората бяха свикнали с дискусии и промени. Илдирийците обаче, особено паметителите, не се справяха добре с промяната.

Главният писар Ко'сх се бе опрял на една стена. Лицето му бе бледо като на смъртник. Вао'сх изглеждаше също толкова потресен, но кимна на работниците, сякаш им даваше разрешение да продължат.

— Такава е волята на мага-император.

— Но как може магът-император да стори това?

Антон се опита да им вдъхне малко оптимизъм.

— Ще издълбаем и качим новите листове много скоро. В момента ги обработват.

Ко'сх, който отговаряше за изчистването на всяка фраза, преди да бъде добавена новата част, задиша тежко.

— Ще трябва да научим Сагата от самото начало, не само младите паметители, но всички ние, Вао'сх! Трябва да изхвърлим много от онова, което сме наизустявали с часове. Това е по-лошо от Изгубените времена.

— Не да изхвърлим, а да поправим! Поправяме грешка, твърде дълго смятана за истина.

Антон бе виждал деца паметители. Водеха ги в голямата зала и безмилостно ги караха да учат, да запомнят написаното на една част от стената, след това на друга. Но предишният маг-император бе започнал конспирация за дезинформация и цензуриране и илдирийците бяха повярвали на всяка дума от творението му. Главният писар би трябвало да е видял несъответствието.

Ко'сх — не можеше да гледа повече как работниците свалят следващия диамантен лист — падна на колене и разтърка слепоочията си. Главният писар бе по-млад от Вао'сх, очите му бяха присвити и сурови. Вдигна бавно глава, сякаш бе притиснат от огромна тежест, и обърна ядния си поглед към Антон.

— Сагата не е била докосвана хиляди години. Ние бяхме част от историята. Изживявахме я. Знаехме мястото си във великия разказ. Но откакто започнахме да се събираме с хората, откакто допуснахме те да се намесят в историята ни, нищо не е същото.

— Историята на вселената не принадлежи само на илдирийската раса. Принадлежи на всички раси — каза Вао'сх. — Дори на хората.

— А сега хората си мислят, че са част от тизма! — Ко'сх поклати скръбно глава. — Чухте ли оня зелен жрец?

Антон — разбираше притесненията им — каза кротко.

— И аз не го харесвам. Колкер предложи да отвори ума ми за своето „откровение“, но лично аз предпочитам да съм себе си. Така че не ме винете, аз не заплашвам вашия тизм.

Антон беше единак, предпочиташе самотата, за да може да прочете великите епоси. Не можеше да си представи какво ли ще е мислите му да са напълно отворени, умът му — свързан с други хора, както и с мрежата на илдирийския тизм. Това, което Колкер и другите описваха като чудодейно чувство на принадлежност, на него му приличаше на ужасно нахлуване в уединението. Някои илдирийци смятаха новопокръстените хора за натрапници, други дори гледаха на тях като на заплаха.

Ала сега възложената му работа заедно с Вао'сх по ревизирането на Сагата предизвикваше дори по-голямо разтърсване. Двамата щяха да раздрусат основите на историята. Макар да имаха благословията и подкрепата на мага-император, не бе за чудене, че някои илдирийци гледаха на Вао'сх, и най-вече на него самия, като на еретици, също както хората бяха гледали на изгаряните древни астрономи на кладите.

Старият паметител сложи ръка върху рамото на Ко'сх, жест, който илдирийците използваша рядко — той самият го бе възприел от Антон.

— Ще изучиш новата история, Ко'сх. Независимо колко точно ги запаметяваш и повтаряш, някои части от Сагата са погрешни. Дори историите за шана рей може да са били изфабрикувани.

Ко'сх поклати глава. Не се опитваше да отрече думите на другаря си, но му бе трудно да ги приеме.

— Ако истината може да се подмени веднъж, какво пречи да се подменя отново и отново? — попита той унило.

62.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Патрик никога не бе виждал толкова сложно съоръжение, сглобено от подръчни материали, като небесната мина на скитниците. Беше направо удивително. Индустриалният преработвателен град беше като гигантски лайнер сред облаците, самостоятелен и почти самодостатъчен. Пресяваше атмосферата на Голген и преминаваше през замърсените газови вихри. Входните тръби засмукваха огромни количества, преработваха водорода в реактори за екти, а после изхвърляха остатъците в огромна следа зад себе си.

Голген беше огромно небе и Патрик се чувстваше абсолютно сам в него.

Зет отказваше да говори с него. Нито дума. Патрик знаеше, че е темпераментна, но не бе очаквал да бъде отрязан толкова категорично. Зет го бе обезоръжила ловко по начин, който би накарал дори баба му да се гордее с нея. Защо просто не му се бе разкрещяла?

Бе я търсил на всяко възможно място. Беше ходил на контролната палуба, бе обиколил корабните нива, бе чакал в столовата. Вече всички скитници знаеха кой е и макар да не го изхвърлиха от небесната мина (буквално или преносно), определено му оказваха хладен прием. Никой не знаеше къде е Зет. Тя очевидно го избягваше, но Патрик отказа да се предаде.

Патрик откри каютата ѝ по чисто стечение на обстоятелствата. Звъня дълго на металната врата, но тя не отвори. Изчака там цяла смяна, но тя така и не се появи. Той идваше в произволни часове, дори и през нощта, но тя никога не бе там.

Затова ѝ остави бележка. Когато и това не даде резултат, реши да ѝ занесе цветя. Тъй като не бе лесно да се намерят цветя на индустриална небесна мина, поседя в кораба си и загуби половината си ден, за да нарисува огромен пъстър букет, като се надяваше желанието да компенсира липсата на талант. Закрепи го с лепенка за

вратата на каютата ѝ. Следващия път, когато мина, картината я нямаше.

Но я нямаше и Зет.

Напълно безпомощен, Патрик отиде да разгледа огромното съоръжение на Келъм, като се надяваше, че може да я срещне случайно. Застана на сред откритата палуба и загледа бавно кълбящите се облаци. Някога тук бяха живели хидрогите. Патрик потрепери и се хвана за перилото, опитваше се да овладее замайването, събудено от спомена за бойните кълба, които бяха унищожили мантата му.

Извърна се от твърде откритите небеса и се спусна по палубите. Жени и мъже с реактивни раници и антигравитационни колани плаваха край извития корпус, поправяха спойки, следяха огромните помпи и хвърляха сонди, с които да открият идеалната смес от газове за създаване на звездно гориво.

Питър спря до реакторите за екти и кондензационните камери и загледа как екипите товарят цилиндър след цилиндър с екти на един кораб. На всеки час пускаха нов. Реши, че мините на Голген произвеждат повече, отколкото цялата Ханза бе произвела по време на осемте години на войни и недоимък.

Млад пилот с дълъг червен шал се качи на товарния кораб, затвори люковете и се насочи към разпределителното депо, наречено Бариморова скала. Патрик никога не го бе виждал.

Чу строг глас зад гърба си.

— Все още ми дължиш един товарен кораб, по дяволите. — Патрик се обърна и видя Дел Келъм, гледаше го навъсено. — И ако трябва да съм отмъстителен, ще включа и щетите, които препрограмираните бойни компита причиниха на корабостроителниците ми. Не съм червив с пари. Представи си колко труд трябваше да положи, за да възстановя всичко това.

— Ще намеря начин да ти се изплатя. Ще ти докарам товарен кораб. Готов съм да помагам в небесните мини. Съжалявам.

— Всички съжаляваме.

В ума на Патрик се стрелкаха извинения и оправдания, но той не бе дошъл тук, за да води спорове. По време на пътуването си с „Циганин“ се бе запитал дали има силата да понесе цялата вина. Трябваше. Може би тогава Зет щеше да го намери за достоен.

— Трябва да призная нещо и да се извиня.

— Разбрахме го още в мига, в който кракът ти стъпи тук — изсумтя брадатият мъж. — Какво те кара да мислиш, че искаме да те изслушаме? Зет определено не желае.

— Ще поискате. Повярвайте ми. Можеш ли да събереш шефовете на небесните мини?

— И защо да го правя?

— Защото аз накарах баба ми да пусне скитниците, когато ЗВС дойде на Оскивъл. Можеше да ви арестуват всичките като скитниците на Ураганово депо или Рандеву. — Не искаше да използва този коз, но нямаше друг избор. — Нека поговоря с тях.

Гърлото му бе пресъхнало.

— Моля те — добави той.

Водачът на клана въздъхна.

— Не мисля, че ще се радваш на радушно посрещане.

Патрик извърна очи.

— Аз също не го вярвам, особено след онова, което ще кажа. Но това е нещо, което трябва да направя.

Залата за срещи щеше да е потискаща, ако не бяха пъстрите гоблени, дъгоцветните висулки и, петната по стените, които приличаха на нацапано от пакостливи деца.

След като бе събрал смелост, Патрик искаше да бъде чул от колкото се може повече хора, макар че Зет беше единствената, която имаше значение за него. Срещата щеше да е закрыта — нямаше зелен жрец, който да разпространи новината. Дел бе решил, че Лиона прекалено разсейва небесните миньори и я бе изпратил на Оскивъл, където можеше да изпълнява по-практични задачи.

Патрик бе с официалната си униформа от ЗВС. Беше рисковано, но след дълги съмнения бе решил, че е необходимо. Не можеше да върне нещата назад. Нямаше повече да крие самоличността си, нито миналото си. Дори Зет да не дойдеше да слуша, трябваше да го направи за себе си.

— Това е твоето шоу — каза Келъм и седна. — Дано да си го бива.

— Поне да ни поразвлече — обади се Борис Гоф. — Например сам да се изхвърлиш през въздушния шлюз, момче.

Неколцина от другите се засмяха нервно.

Патрик бе репетирал думите си, но когато видя Зет да се появява на вратата, добре подготвената му реч се стопи във въздуха. Зет бе прекрасна в скитническия си комбинезон, с лъскавата си черна коса, която падаше на вълни по раменете ѝ. Тя се опря на рамката, скръсти ръце и го загледа с неразгадаемо изражение.

След дълга тишина Бинг Палмър промърмори:

— И тоя е като останалите зевесета — губят ни времето, понеже нямат какво да кажат.

Патрик прочисти гърлото си.

— Аз... Аз съм отговорен за всичко. Просто искам да го знаете. Водачите на клановете, скитниците... то засегна всички. — Знаеше, че обясненията му са неясни. — Моите действия. Не ви познавах тогава, а и не се замислях особено. Никога не ми бе хрумвало, че...

— Всички знаем, че си отговорен, по дяволите. Бях там, забрави ли? Когато бойните компита направиха корабостроителниците ми на нищо. А зевесетата ни прогониха.

— Не говоря за това. Имам предвид по-ранни времена. Началото на всичко това. Аз... аз служех при генерал Ланиан, бях негов адютант. Бях с него на една от патрулните мисии по търговските пътища, търсехме хидроги. Но бяхме отегчени. Ханзата и ЗВС ви бяха ядосани, защото не искахте да ни продавате приоритетно екти по време на война.

Гоф изгълта шумно питието си.

— Да, знаем всичко това. И какво?

— Срецнахме един скитнически товарен кораб, пилотираше го... Рейвън Камаров. — Забеляза оживлението в залата. Дори Зет се изправи и очите ѝ се разшириха. — Камаров превозваше звездно гориво, при това доста. След като поговорихме с него, ни стана ясно, че не възнамерява да го продава на Земята.

Въпреки нервността си се почувства облекчен, когато думите се откъснаха от устата му.

— Нещата излязоха извън контрол. Генерал Ланиан ми даде неявна заповед и напусна мостика. Тогава наистина вярвах, че правя каквото е нужно за ЗВС и Ханзата, но... но аз дадох заповедта да се открие огън.

Всички замряха. Патрик се бе втренчил в едно от цветните петна на стената, но виждаше Зет с периферното си зрение. Шефовете на небесните мини го гледаха на кръв.

— Да, аз убих Рейвън Камаров — призна Питър. — Само по себе си това е достатъчно лошо, знам. Но по-лошото е, че то даде тласък на всичко останало. Заради този инцидент скитниците спряха доставките на екти за Ханзата. После ЗВС отвърнаха, като нападнаха съоръженията ви, започнаха да задържат скитниците и разрушиха Рандеву. И така нататък. — Патрик затвори очи и поклати глава. Пое дълбоко дъх и вдигна брадичка. — Съжалявам за това и дойдох тук, за да получа наказанието си.

Краката му трепереха, имаше чувството, че ще падне. Сред грохота от невярващи викове, гневни обвинения, ругатните на скочилите на крака скитници виждаше само Зет, която се взираше в него. В тъмните ѝ очи блестяха сълзи. А после тя се обърна и си тръгна.

63.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Председателят гледаше през прозорците на кабинета си. Нарочно бе обърнал гръб на адмирал Уилис, която бе застанала мирно. След като беше чул за провалената ѝ атака срещу Терок, той не искаше да я погледне. Още едно разочарование. Още един провал. Толкова ли беше слаба? Толкова лош адмирал ли беше?

Заместник-председателят Каин седеше на бюрото си в ъгъла и наблюдаваше. Базил нямаше нищо против, че заместникът му говори все по-малко по време на срещите, но го безпокоеше, че никой, освен него не притежава яснотата на вижданията му.

Без да се обръща, той каза:

— Надценили сте терокците и скитниците. Знаем колко струват. Отбранителната им линия е щяла да се разкъса. Язерите ви са щели да нацепят корабите на верданите на трески.

— Господин председателю, имам доста опит с политици, които се съмняват в решенията си, след като са ги взели — отвърна рязко Уилис. — При военните нещата стоят другояче. Според моето професионално мнение тази битка не можеше да се спечели. Точка. След бедите, които сполетяха ЗВС, реших, че е глупаво да загубя десет манти в безцелно упражнение.

Той се обърна и я погледна, но тя не сведе очи.

— Не ми харесва непокорният ви тон, адмирале.

Уилис все едно не го чу.

— Най-важното, господин председател, е тревожната новина, която научихме от Питър. Ако кликиската раса се е завърнала, за да си вземе световите, това ни изправя пред много сериозна заплаха.

— И вие вярвате на тази измислица? Без доказателства? Кликисите са изчезнали от десет хиляди години. Това е просто защитна стратегия — Питър просто е измислил още въображаеми чудовища.

— Още? Като „въображаемата“ заплаха от кликиските роботи и бойните компита ли?

— Генерал Ланиан все още е на Рейндик Ко — намеси се кротко Каин. — Не е докладвал за кликиска инвазия на световете, които е изпратен да инспектира.

— Как точно очаквате да ви докладва? — кипна Уилис. — Нямаме зелени жреци. Получихте ли изобщо някакъв доклад от него?

— Очакваме генерала съвсем скоро. Ще докладва, когато се върне.

Уилис реши да пренебрегне тази тъпотия и попита:

— Това ли е всичко, господин председател?

— За съжаление, не, адмирале. Тъй като не постигнахме целта си на Терок, ме принуждавате да мина на план Б.

— План Б? — възкликна Каин. — Не сме обсъдили следващия си ход.

— Не ми трябва вашето мнение, господин Каин. Целта е достатъчно ясна. — Базил се обърна към Уилис. — Макар и да не съм впечатлен от бойните ви решения по време на терокската ситуация, не мога да си позволя да загубя един от най-ценните си адмирали. Нито да оставя десет манти да стоят спокойно тук, докато кораби на Ханзата се изплъзват от пръстите ми. Прегледах откъсналите се колонии, за да видя кои имат най-слаба защита и най-голяма стратегическа важност. Изпращам адмиралите си на тези специално избрани „слаби цели“, за да забият знамето на Ханзата и да ги върнат в правия път. С всички възможни средства.

— Искате да кажете, да нахлуем и да окупираме.

— Точно това имам предвид, макар че бих използвал други думи.

— Аз пък бих искала да си получа дреднаута, ако ще ме изпращате в битка, сър. Бойната картина на Терок щеше да се промени из основи, ако бях с „Юпитер“, а не само с мантиите.

— Невъзможно. Генерал Ланиан ще запази командването на дреднаута... засега. Може би след успешната му операция ще си го получите. Засега разполагате с десетте крайцера.

Той докосна екрана и на него изплува звездна система, после се появили образи на синьо-зелени океани, рифове и малки селища, построени от гигантски черупки, както и рафинерии, помпени станции и кондензаторни устройства.

— Изпращам ви на Реджак, океански свят. Хората там са спокойни от доста време. Няма да са проблем дори за вас, адмирале.

Базил прокара пръсти през сивата си коса.

Уилис се намръщи.

— Искате да завзема ваканционна пощенска картичка? За какво? За да угодя на егото на Ханзата?

— За да ни осигурите материалите на Реджак. Океаните и рифовете са източник на редки суровини и минерали, от които Ханзата има нужда. Тамошните кафяви водорасли са ценен източник за фармацевтичната индустрия, включително се използват в препарати против остаряване. Сплашването на няколко островитяни и рибари не би трябвало да ви затрудни.

Уилис раздражено сви устни.

— Трупам опит от десетилетия, господин председател, и под мое командване са спечелени доста победи. Не съм свикнала цивилен да се обръща така към мен.

— Аз съм вашият главнокомандващ, адмирале.

— Имам някои съмнения по този пункт. Командната верига на ЗВС е съвсем ясно определена и председателят не фигурира в нея.

Каин се обади от другия край на залата.

— Технически е права, господин председател. Според протокола и закона, на Ханзата нямате пряка власт над Земните въоръжени сили.

Базил стисна зъби и се насили да се успокои.

— Хм, значи в Хартата и в основополагащите документи на ЗВС трябва да се направят някои разяснения, за да не се объркат и други офицери.

Адмирал Уилис си тръгна, без да изчака да я освободят. Базил я гледеше как се отдалечава, после хвърли поглед към Каин и се замисли (не за пръв път) дали просто да не премахне всички високопоставени съветници и висши офицери и да започне на чисто. За жалост нямаше по-добри кандидати. Така че се налагаше да работи с тези, с които разполагаше. И да ги стяга.

64. САРЕЙН

От известно време Сарейн бе започнала да се притеснява все повече за Базил. Заради миналото и всичко, което някога бе направил за нея, тя все още държеше на него, но напоследък друга емоция си беше проправила път сред чувствата ѝ: страх.

Така че когато Базил ѝ изпрати неочаквана покана за вечеря, тя отначало се развълнува, а после се обърка. Бележката беше кратка, което не намекваше за някаква нежност, но и не беше безцеремонна. Сарейн прие поканата, разбира се, като се надяваше на най-доброто.

Личните покои на Базил вдъхваха усещането за стерилна чистота, но това показваше и колко малко време прекарва тук.

— Радвам се, че дойде. Мина толкова време, откакто не сме били заедно.

Тя се опита да разгадае усмивката му.

— Да, така е, Базил.

— Но разбираш, нали? Покрай войната с хидрогите и сега безочливият бунт на Питър, нямах много време за личен живот.

Ястията вече бяха сервирани (за да не се губи време, предположи тя, председателят имаше разчетен график). Две филета миньон, гъби и някакви жълто-зелени зеленчуци. До чиниите — по чаша студен чай. Базил я нагласи на стола ѝ като истински джентълмен.

— Трябва да се виждаме по-често, Базил — каза тя. — Малко почивка ще увеличи ефективността и продуктивността ти.

— Да, така казват и съветниците ми. — Той седна срещу нея. — Надявам се, че храната ще ти хареса... но всъщност компанията е най-важното.

Храната беше направо превъзходна. Сарейн се усмихваше и поддържаше разговора, но тайно се чудеше какво всъщност прави председателят. В миналото често ѝ бе показвал, че няма нужда от нея или от заместник Каин, нито от никой, който не изповядва неговите убеждения.

Но докато събитията в Ханзата излизаха извън контрол, тя бе забелязала как Базил се плъзга по все по-стесняваща се спирала. Беше се изолирал от мненията на най-близките си съветници и не забелязваше как емоциите изкривяват преценката му. Бе сигурна обаче, че все още може да го спаси, ако му помогне да преразгледа позицията си срещу Конфедерацията, ако му помогне да види възможности, които ще са добри за цялото човечество, вместо да добавят точки към личните му постижения.

— Познавам те много добре, Сарейн. Никога не съм се съмнявал в теб, но осъзнавам, че се отчуждихме един от друг. Надявам се тази вечер да промени това. Искам да съм сигурен, че мога да разчитам на теб, когато толкова много хора около мен ме предават.

— Разбира се, че можеш да разчиташ на мен, Базил. — Отговорът ѝ беше машинален, но тя усети студена тръпка. Беше се надявала да смекчи позицията му, но заподозря, че той се надява да я манипулира.

— Проверих записите с официалните ти срещи. Забелязах, че си посетила търговски кораб „Ненаситно любопитство“, принадлежащ на капитан Рлинда Кет.

Тя трепна, но умело го прикри.

— Да, познавам капитан Кет от Терок. Тя е търговка, а аз съм от малкото хора, които познава на Земята. Поговорихме си и тя си тръгна.

— Наясно си, че има заповед за арест за нея и партньора ѝ.

— Не, тя не спомена подобно нещо. А и аз не оглавявам космодрумната сигурност, Базил. — Внезапно видя шанс да обърне разговора. — Ако ме държеше в течение, може би щях да знам. Имам чувството, че ме изолираш. Не съм в течение и за половината от нещата, които планираш. За новия кандидат за принц например.

— Кандидат за крал.

Тя сложи вилицата и ножа си в чинията.

— Виждаш ли какво имам предвид? Не знам нищо. Не знам кой е. Дори заместникът ти не знае.

Лицето на Базил се стегна.

— Това е поверителна информация.

— Но нима не сме заедно в купа? Ние сме твои поддръжници, твои съветници, а аз съм твоя любовница. Поне мисля, че все още съм.

Понякога ѝ се налагаше да си го напомня.

На Базил му стана забавно.

— Да не си си намерила някой друг?

— Не, Базил. Никога. Просто се чудя дали имаш нужда от мен или изобщо от някого.

— Имам нужда от хора, които са ми верни.

След яденето пиха кли, топла напитка, приготвена от семена на световни дървета, напитка, която Сарейн често бе пила на Терок. Знаеше, че Базил я е избрал нарочно, за да ѝ покаже, че мисли за нея. Така трупаше точки. Вместо да стопли сърцето ѝ обаче, клито, което всъщност се намираще много трудно, само повдигна нови въпроси.

След това се любиха и за кратко Сарейн повярва, остави се да бъде заблудена. Базил знаеше какво обича — значи не я бе забравил напълно. Но вътрешно тя имаше неприятното чувство, че той изпълнява задача, зачерква точка от списъка с нещата, които трябва да направи. Когато свършиха, тя се сгуши в него, спомни си първия път, когато бе дошла в леглото му, и всички невероятни и невъзможни промени, които се бяха случили оттогава.

Той я прегърна.

— Трябва да си близо до мен, Сарейн.

— До теб съм, Базил. — Но преглътна тежко, когато си спомни едно от старите клишета, които Базил обичаше да цитира: „Дръж приятелите си близо, а враговете си още по-близо“.

За първи път се зачуди, наистина се зачуди, какво ще стане, ако поиска разрешение да се завърне на Терок, да се върне у дома. Какво щеше да се случи, ако се опиташе да избяга.

„Заложница ли съм тук?“

65.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Макар флотът на ЗВС да бе напуснал Терок, дървесните кораби останаха в орбита като верни кучета пазачи. Мисълта, че Бенето и другарите му бдят над Терок, успокояваше Естара.

Винаги бе чувствала, че може да му се довери. След като бе разрушен от хидрогите и възкресен от световните дървета, Бенето вече беше повече от човек, но въпреки това не бе престанал да е неин брат. Дори като разумен пилот с венталско-вердански хибрид, той бе откликнал на нуждата на Терок и бе дошъл да ги защити.

Но ѝ липсваше много и тя каза на Питър, че ще излезе в орбита, за да се срещне с него. Въпреки че не одобряваше идеята бременната му жена да напуска планетата дори за кратко, Питър не успя да я разубеди. Пилот щеше да е ОХ.

Малкият хидрогски кораб блестеше като перла сред зелената терокска поляна. Изглеждаше повече красив, отколкото зловец. Все още функционираше, но само учителското компи можеше да лети с него.

— С радост ви предлагам помощта си, кралице Естара — каза ОХ. Трева и бурени бяха полепнали по полимерните му стъпала. — Къде точно искате да отидем?

Тонът му беше различен — по-малко официален и по-изтънчен отпреди? Естара се надяваше да е така. Всеки ден с Питър помагаша на учителското компи да възстанови базата си знания и спомените за събитията, които бяха преживели заедно. Естара освен това учеше компито на терокски протокол, обясняваше му традициите, честванията и културните особености, споделяше с него истории от детството си. Разказа му за родителите си, за бабите и дядовците си... за брат си Рейналд, който бе загинал при първата атака на хидрогите. И за Бенето.

— Искам да изляза в орбита, за да видя брат си и дървесните кораби.

— Пази я, ОХ — заръча Питър. — Разчитам на теб.

Тя бе помолила и Ярод да се присъедини към тях и зеленият жрец бе дошъл с малка фиданка. През телевръзката вуйчо й щеше да ѝ помогне да се свърже с Бенето. Питър целуна Естара за довиждане и тримата се качиха в диамантеното кълбо.

С лек тласък от невидимите безшумни двигатели корабът се издигна над поляната, като остави лека вдлъбнатина в тревата, мина като бърз асансьор покрай високите световни дървета и изскочи в откритото ярко небе.

Само преди няколко дни Джес Тамблин и Ческа Перони също си бяха тръгнали. Като показаха солидарността на венталите със световната гора, а също и необяснимите сили на водните елементи, те бяха дали на ЗВС доста теми за размисъл. Но сега, след като официално се бе оттеглила като говорител на клановете, Ческа имаше друга работа сред венталите, работа, която Естара не разбираше напълно. Или може би Ческа и Джес просто искаха да прекарат един хубав меден месец?

През прозрачните диамантени стени Естара гледаше набръчкания пейзаж на преплитащите се клони и листа. След като пронизаха високите облаци, ОХ се насочи към трънливите дървесни кораби, които кръжаха над Терок.

Подсилените дънери бяха по-големи от всеки боен кораб. Огромни бронирани клони се протягаха във всички посоки, за да извлекат енергия от слънчевия вятър. Тръни, всеки голям като мачтата на дървен кораб, бяха разперени във всички посоки. Тънки корени се разтегляха в космоса като странни комуникационни антени. Един голям боен кораб се извъртя, обръщайки корпуса си към яркото слънце.

— Как да разбере кой е Бенето? — попита Естара, докато се взираше през прозрачните стени.

Ярод прегърна фиданката си; като че ли не забелязваше нищо друго.

— Знаеш кой е.

Естара се вгледа в огромните трънливи кораби и разбра. Макар безмълвните вердански кораби да изглеждаха еднакви, тя усещаше засиленото присъствие на брат си в едно огромно дърво на хоризонта.

— Закарай ни там, ОХ, до онзи кораб.

Дървесният кораб на Бенето се обърна плавно, сякаш виждаше през очите на хилядите листа как се приближават. Клоните му прошумоляха и се разтвориха, за да оформят уютно гнездо. Диамантеният кораб се спусна в приветстващата трънлива прегръдка и бронираните рудиментарни листенца го обгърнаха.

Ярод докосна фиданката в скута си и отправи съобщение. Когато погледът му се върна върху Естара, лицето му бе някак променено, сякаш Бенето бе част от него и говореше през устата му.

— Винаги съм с теб.

— Благодаря ти, че се отзова да ни помогнеш, Бенето — каза тя шепнешком.

Ярод затвори очи и сбърчи вежди.

— Дървесните кораби и цялата световна гора са обезпокоени. Все още съществува заплахата.

— За какво се тревожат? Нямаше никакви проблеми при отблъскването на ЗВС преди няколко дни! А хидрогите са победени, нали?

Ярод се вгледа през прозрачната стена, сякаш търсеше нови нападатели сред безбрежния космос. Гласът му прозвуча досущ като гласа на Бенето:

— Кликисите се завръщат... Фероите отново стават силни.

— Но фероите се сражаваха за Терок. — Тази битка бе убила Рейналд...

— Фероите се биха за себе си срещу хидрогите. Терок просто бе удобно бойно поле. — Гласът на Ярод-Бенито звучеше угрижено.

Естара потрепери. Вече не се чувстваше в безопасност дори с пазещите ги дървесни кораби. Огледа огромните клони и се опита да си представи как ръцете на Бенето я прегръщат и залюляват. Зеленият жрец не беше мускулест като Рейналд, но често я утешаваше, когато бе разстроена.

— Липсваш ми, Бенето — промълви тя тихо.

— Знам — отговори Ярод от името на дървесния кораб.

Тя нямаше конкретно послание за брат си. Сега, докато държеше корема си и усещаше ритниците на бебето, ѝ се прииска да е близо до него, близо до дървесния кораб. При всички опасности в Спиралния ръкав това беше може би най-защитеното място.

Така че каза на ОХ да останат още малко. Имаше нужда от това.

66.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Кликисите престанаха да отговарят, въпреки че Маргарет настояваше за отговор на странния тракащ език. Тя знаеше какво означава това и разбра, че не може да чака повече. Колонистите трябваше да се подготвят за последната си битка.

Много от членовете на кошера на Ларо бяха ранени или убити в боевете срещу черните роботи, а заради другите люпила, които се бяха настанили из древните светове и се подготвяха за нови войни, лишилото на Ларо трябваше да произведе повече кликиси. Повече воини. Много скоро кошерът щеше да премине към делене и разрастване. И за това щяха да платят човешките заселници зад оградата.

Маргарет харесваше тези хора. Дълго бе смятала, че ще е най-добре просто да скрие истината от тях и да ги остави да изживеят последните си дни на спокойствие. Но те заслужаваха да знаят, независимо дали можеха да направят нещо по въпроса. Дори да бе обречена кауза, не заслужаваха ли да изберат дали да се борят? Може би за краткото време, което им оставаше, още няколко души можеха да се измъкнат незабелязано. Маргарет трябваше да каже на някого.

Верният ДД дойде с нея до оградата. Интелигентното приятелско компи лесно се адаптираше към почти всяка ситуация. Много колонисти вече бяха избягали тайно и вероятно се укриваха в убежището, подготвено от Дейвлин Лотце. Но останалите...

Преди седмица по настояване на Маргарет кликисите бяха прекарвали през стената тръба от напоителния кладенец. Това бе единственият източник на вода вътре и част се разля в локви кална каша, преди Крим Тайлар да приспособи корито и резервоар. Хората пълнеха бутилки и кофи и се вглеждаха тревожно в навъсената Маргарет. Тя отиде при Лупе Руис и Роберто Кларин, които също чакаха пред помпата, и каза:

— Имам новини, но ще е най-добре да говорим насаме.

— Ще се радвам да приготвя напитки — предложи ДД. — Имате ли лимонов концентрат? Знаете ли я оная поговорка: „Ако животът ти поднася лимони, направи си лимонада“?

— О, лимонада! — възкликна Кларин. — На Ураганово депо понякога получавахме истински лимони от оранжерииите на Чан. — Въздъхна и се обърна към Маргарет. — Значи смяташ да ни пуснеш кисели вести?

Маргарет не се опита да скрие.

— За жалост да.

— Вече минахме през ада. Какво искат кликисите от нас?

— Какво сме им направили? — добави Руис. — Каза, че те преследват черните работи. Какво общо имаме ние?

— Люпилото гледа на хората като на ресурс, с който да постигне целите си. Трябва да се възпроизвежда, да увеличава броя си, за да се бие с други кошери. Елате, ще ви кажа.

Влязоха в една от постройките, беше с раирана тента. Някога производствена работилница, след идването на кликисите тя бе престанала да работи. ДД застана на вратата под шарения плат. Маргарет си помисли, че е по-вероятно да си поговори с посетителите, отколкото да ги отпрати.

— Наблюдавах приготвянията в кошера на люпилото — почна тя. — Дарителите са зрели и готови да асимилират нов генетичен материал, за да подобрят възможностите на кошера. И ще извлекат каквото могат от човешката ДНК, като използват всички колонисти.

И обясни, че само малцина от интересните хибриди с гените на бедния Палаву са оцелели, но че са показали потенциала на човешките гени. И че новите кликиски хибриди ще са по-силни, по-умни, по-мощни. Че мислят да използват човешките способности, за да завладеят всичко. Че люпилото на Ларо смята да използва това срещу другите кликиси.

— Да ни използва? — Руис се огледа объркано. — Какво означава това?

— Ще ни изядат — простена Кларин. — Това ни казваш, нали?

— Да, точно това казвам.

Деленето опразваше люпилото, превръщаше кошерния ум в планина от тъпчеци се ларви, от които израстваха множество нови кликиси. Затова кликисите бяха пожънали всичко, което ставаше за

ядене, затова ловяха риби и ловуваха — за да съберат колкото се може повече биомаса, която да струпат на огромен куп. В кошера на люпилото ларвите щяха да ядат, да пораснат и накрая да се излюпят.

Застаналият на вратата ДД махна приветливо на двама минувачи, но те не намериха за нужно да го поздравят.

Кларин се намръщи.

— Скитниците не се дават без бой. В името на Пътеводната звезда, ще намерим начин да им покажем, че не ставаме за ядене.

67.

ХЪД СТАЙНМАН

Да напусне заграждението беше най-умното, което бе правил в живота си. Дори след като му се наложи да се крие от буболечките цял ден и да търси храна и подслон през нощта, Стайнман се радваше, че е взел нещата в свои ръце. Защо беше чакал толкова дълго? Знаеше отговора, разбира се. Неприятно му бе да остави Орли Ковиц, а и бе намерил приятели сред колонистите. Имаше зловещо предчувствие какво ще сполети всички. Маргарет Коликос беше странна жена и му беше трудно да я разгадае. Убеден беше, че тя знае нещо. Нещо лошо.

Спа в една падина, скрит от външния свят. През последните няколко дни бе оцелял, като ядеше гущери. Това не го безпокоеше. Те бяха по-вкусни от гризарите на Корибус. В небето мина кликиски летателен апарат. Съмняваше се, че буболечките го търсят, тъй като едва ли брояха колко хора има зад загражденията, а и той не бе първият избягал. Надяваше се да не е и последен.

Тръгна в сгъстяващия се здрач към някакви пясъчни скали, осяяни с отчетливи сенки, може би пещери. Вървеше през сухата трева и се надяваше никой да не го види. Вероятно имаше и местни хищници, но пък като си даваше сметка какво е преживял, възможността да се изправи срещу гърмящи змии или диви котки не го притесняваше особено.

Наслаждаваше се на свободата, на независимостта. Най-накрая беше намерил уединението. Тогава защо се чувстваше толкова самотен? Затананика тихо. Носеше дълга тояга и я буташе във всякакви подозрителни сенки. Докато минаваше покрай голяма купчина камъни и пръст, затананика по-високо. Нощта на Ларо беше твърде безмълвна.

Осъзна, че си тананика една от мелодиите на Орли. Двамата се бяха справили добре на Корибус... Стайнман рязко спря. Бе чул писукане и подсвиркване — песен в отговор на неговата. Наруга се. Трябваше да си мълчи! Наоколо имаше кликиси.

Писукането се чу отново, подсвиркващ дращец звук, нямаше нищо общо с песента, която тананикаше той. Звезден отблясък по черна черупка разкри кликиския воин, който излизаше иззад скалите. Скочи към Стайнман. Острите му крайници се издигнаха в мрака.

— По дяволите!

Гърлото му внезапно пресъхна.

Стайнман замахна с тоягата към главата на съществото. Кликисът отстъпи назад, направи крачка встрани и отново тръгна напред. Стайнман удари с тоягата по твърдия хитин, но не постигна нищо. Воинът замахна и счупи тоягата, сякаш бе клечка за зъби. Изписука и изтрака с челюсти, вдигна четири заострени крайника. Стайнман отстъпи назад, спъна се и падна по гръб. Извика.

Кликисът се пръсна. Мощен импулс освети мрачната нощ и в корема на съществото се появи огромна дупка. То замаха с крайници, застина и се свлече. Гнусна слюз се стичаше от раната.

Стайнман се изправи. Малко зад него стоеше мъж, стиснал едно от оръжията от запасите на ЗВС.

Дейвлин Лотце.

— Трябва да се махаме оттук. Често ловуват по двойки.

— Съгласен. — Стайнман го последва. — Дойде точно навреме.

— А ти имаш невероятен късмет. Нямаше да открия дори костица до сутринта. — Дейвлин праметна оръжието на рамо. — Другите бегълци основаха сносен лагер в тези пясъчни стени. — Тръгна, без да поглежда назад. — Хайде. След като убих този воин, люпилото знае, че сме тук.

68. СЕЛИ

След като взе решението си да стане зелена жрица, Сели долавяше все по-силно величието на световната гора — извисяващите се дървета, пъстрите храсти, ароматните кипариси, кондоровите мухи с блестящи криле. Започна да чува разликите в песните на насекомите, които изпълваха гората, вместо неразличимата смес от звуци. Съжаляваше, че не е взела това решение преди години.

Сега стоеше сред просторното сечище, обградено от люлеещи се треви с перести върхове. Погледна нагоре — после още нагоре — към зелената покривка и синьото небе. Солимар я гледаше с гордост. Кралица Естара бе застанала до родителите си за церемонията.

Ярод бе безмълвен и внушителен. Обикновено провеждаше този ритуал с деца и държането му трябваше да напомня на послушниците за сериозността на техните действия. Топна пръст в гърне, пълно с гъста като каша боя.

— Ще станеш послушница, Сели. Ще служиш на световната гора и ще действаш от името на верданския разум. Днес ще загубиш малко от индивидуалността си, за да станеш част от великата тъкан. Както всички световни дървета са свързани, така са свързани и всички зелени жреци, и цялото човечество. След като се научиш да се разтваряш за световната гора, дърветата ще те приемат за зелен жрец. Заклевах ли се да преминеш това обучение, за да се предложиш като служителка и спътница на гората, да даряваш помощ и информация на дърветата?

— Правя го от години.

— Просто да или не.

— Да. — Тя се усмихна на Солимар, той отвърна на погледа ѝ и тя усети дълбочината на чувствата му. Дали се бяха променили, или просто сега ги виждаше по-ясно? Обхвана я внезапно вълнение, после я разтърси тръпка на страх и тя се зачуди доколко неразривни и

преплетени ще са съдбите им, когато и двамата са зелени жреци. Желаше това повече от всичко.

Ярод начерта през челото ѝ вертикална линия. Боята защипа, после започна да пари — багрилата променяха цвета на кожата ѝ.

— Сега си белязана като послушница. Зелените жреци ще ти помагат. И скоро световната гора ще те приеме.

— Готова съм. — Гласът на Сели бе спокоен, но сърцето ѝ пърхаше от възбуждане. — Кога започвам?

— Вече започна. — Най-накрая Ярод престана да се държи официално и разтвори ръце за прегръдка. — Толкова се радвам, че реши да се присъединиш към нас.

— Съжалявам, че ми отне толкова време да се реша.

Солимар я хвана за ръка и тя почувства от докосването му тръпка като от електрически ток.

— Ела, ще ти покажа какво трябва да направиш.

Поведе я към най-близкото огромно дърво. Изкатериха се по кората му, сякаш стъпваха по причудливи стъпала, все по-високо и по-високо. Отдолу Естара им махаше, изражението ѝ подсказваше, че ѝ се иска и тя да може да се изкачи с тях.

Сели почти не усети кога са се изкатерили до зеления покрив от листа и са се промушили през преплетените клони. Слънцето беше заслепяващо — както винаги, — но сега изглеждаше по-ярко, по-ясно. Тя си пое дъх, после се засмя. Солимар се засмя с нея.

Кондоровите мухи жужаха и обикаляха около тях, оранжевите и розови орхидеи бяха разперили листенца, за да попият светлината. Сели чу далечни гласове, някои млади и силни, други по-дълбоки. Възрастен зелен жрец четеше от бележник, заобиколен от послушници, всички много по-млади от Сели, всъщност още деца.

— Световната гора иска да чуе всичко: истории, легенди, дори технически ръководства. Искаш ли да почетеш малко технически ръководства? — попита Солимар с надежда, тъй като той се интересуваше най-много от тях.

Тя се замисли, после каза:

— Земният фолклор ми се струва по-интересен.

— Както прецениш — каза той и сви рамене.

Отидоха при стария жрец и подопечните му. Преплетените листа бяха захванати здраво — нарочно? — което улесни минаването им.

Сели си помисли, че скоро ще почувства цялата гора, също като Солимар. Нямахте търпение това да се случи. Солимар я целуна и си тръгна.

Сели седна сред клоните и листата и гласът ѝ изпълни въздуха и се сля с гласовете на другите четци. Изречение по изречение, страница по страница, Сели увеличаваше знанието и разбирането на световната гора.

69.

КОЛКЕР

Никога не бе участвал в нещо толкова огромно, толкова вълнуващо, дори когато световните дървета го бяха приели като зелен жрец. Никога не си бе представял, че може да има нещо по-добро от отварянето на ума към свързаните мисли на верданите.

Но това беше по-добро и той изпитваше нужда да го сподели, да покаже на другите от какво се лишават.

Върна се на богато украсената платформа в Призматичния палат, където се пазеше фиданката. Световната гора жадуваше за нови знания и преживявания, а това определено беше уникално. Ентусиазмът и нетърпението му бяха твърде силни, за да ги овладее. Изпълваше го изключително силно чувство за мисия и цел. Другите зелени жреци щяха да оценят онова, което щеше да предложи. Промяната обаче беше лична, не беше нещо, което жрецът можеше просто да достигне през съзнанието на верданите.

Застана в ярката слънчева светлина, която се сипеше през кристалните панели, и се подготви да потегли на пътешествие с ума си. Бе прекарал голяма част от живота си в пътувания до далечни места и в описването им на световната гора. Винаги бе усещал присъствието на нещо чудно и загадъчно, оставащо недостижимо въпреки странните неща, които бе видял. Тази жажда за чудеса го отличаваше от приятеля му Ярод, който не можеше да разбере защо някой зелен жрец ще иска да се отдалечи от дома. Колкер обаче поддържаше идеята, че „домът“ е да бъде с фиданката си.

Призова мислите и енергията си. Ярод заслужаваше да се чувства по този начин и най-накрая щеше да успее да го разбере през тизма и телевръзката. Засмя се при мисълта какво ще се случи. Ярод щеше да се зарадва. Сигурен беше.

Докосна листенцата и се вгледа в светлината, която се отразяваше от медальона на Тери'л. Пропътува с телевръзката и се свърза с умовете на верданите, които се бяха присъединили към

илдирийците. Можеше да направи изявлението си, да покаже на всеки, който слушаше...

Откри Ярод да седи сам под огромното дърво, което крепеше гъбения риф. На Терок беше късно следобед.

— Приятелю, нося ти нещо много важно. — Устните на Колкер се мърдаха и думите прелитаха светкавично до Терок.

— Колкер! Толкова мълчалив си станал напоследък. Дори си мислех, че няма да чуем нищо повече от теб.

— Бях объркан, несигурен в себе си, в мястото си на зелен жрец. Но открих нещо. Нещо, за което не са подозирали дори световните дървета! Ти си най-близкият ми приятел. Ще ме чуеш ли? Ще бъдеш ли отворен за новините ми?

Гласът на Ярод дойде ясен и отчетлив.

— Заинтригува ме! За какво става въпрос?

Колкер никога не се бе опитвал да прилага „отварянето“ от разстояние. Винаги бе достатъчно близо, за да види изражението на новопокръстения. Но бе решил да опита. Все пак имаше силна връзка с Ярод, а и той се бе отворил докрай. Колкер протегна пръстите на съзнанието си и направи невидимата промяна — беше като да натисне невидимо копче.

— Ето! Виж какво открих.

Сякаш светлина заструи през телевръзката, смеси се с новите духовни нишки, които проблясваха с остатъка от Извора на светлината на илдирийците.

Колкер чу ахването на Ярод, представи си как сияе лицето му.

— Това е невероятно. Фантастично!

— Повярвай. Сподели го. Всички зелени жреци могат да станат част от него. И не само те, а всички хора.

Колкер усети как пулсът на приятеля му се ускорява, как вдишванията му стават по-дълбоки.

— Ще го споделя. Ще кажа на всички зелени жреци. Благодаря ти, Колкер. Благодаря ти!

70.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

„Юпитер“ се връщаше на Земята, но не за победен парад. Председателят Венцеслас нямаше да остане доволен. Изобщо.

Генерал Ланиан никога не се бе страхувал от сериозна битка. Беше се сблъсквал с невъзможните за преодоляване хидроги, с бойни компита и с черните кликиски работи. Но сега беше различно. Вместо да подсигури няколко малки колонии за Ханзата, той бе влязъл в нова война срещу раса, която не бе виждал никога досега. Ако буболечките нахлуеха в световите на Ханзата, ЗВС трябваше да са готови за това.

Дреднаутът спря на марсианската база на ЗВС и Ланиан се отправи с бърза ремора към държавната сграда на Ханзата. Беше наясно, че няма как да скрие станалото.

Използва командните си кодове, за да мине бързо през охранителните защиты, и кацна пред пирамидата на Ханзата. С бърза крачка мина през коридорите, като почти разбутваше чиновниците, които се изпречваха на пътя му. След като достигна до високите нива, заместник-председателят Каин само след един поглед реши веднага да уреди среща с председателя Венцеслас.

Председателят излезе в коридора, преди да успеят да стигнат кабинета му.

— Не ми харесва да нарушавате грижливо уредената ми програма, генерале. — Базил стоеше изпънат в средата на коридора. Генералът усети в стомаха си зачатък на страх — различен страх от онзи, който бе изпитвал в битките.

Много от вратите на кабинетите бяха отворени и администраторите на Ханзата, посланиците и високопоставените служители надничаха, за да видят какво става. Базил им хвърли гневен поглед.

— Малко уединение, ако обичате.

Главите се прибраха и вратите се затвориха.

— Тъй като се върнахте много по-рано от предвиденото, предполагам, че няма да харесам новините, които ще ми съобщите. — Базил скръсти ръце. — Или може би ще ме изненадате приятно за разнообразие? Добри вести ли носите? Изпълнихте ли мисията си?

— Не, господин председател. — Ланиан се прокашля, за да започне мрачното си резюме, но Базил вдигна ръка.

— Знаех си. Е, кажете ми, колко от нашите колониални светове консолидирахте, преди да решите да се върнете? Десет? Петнадесет?

— Нито един. Отидохме на Пим и се натъкнахме на...

— Нито един? От почти трийсет свята във вашия списък избрахте да отидете точно на Пим? Поне оставихте ли сили на Рейндик Ко, който вече бе наш?

— Не, сър. Унищожихме базата и портала на Рейндик Ко. Беше необходимо, за да запазим всички невредими.

— Унищожили сте главната връзка към порталните светове?! — Базил разтърка слепоочията си. Изглежда, умишлено не искаше да види гледната точка на генерала. — Значи още един провал, като адмирал Уилис. Възлагам на ЗВС елементарни задачи и осигурявам достатъчно оръжия и войници. Защо трябва...

Генералът повиши глас:

— Господин председател! Имаме сериозен проблем. — И без да позволява на Базил да го прекъсне пак, обясни как кликсите са нападнали Пим и как той е причинил колкото се може повече щети на насекомовидната армия.

— Вече бях информиран за кликсите от адмирал Уилис. Крал Питър е наредил на зелените си жреци да докладват за тези небивалици.

— Значи подготвяте защитни планове? Какво ще предприемем? — Ланиан погледна неспокойно шаващия заместник-председател, който бе също толкова угрижен. — Ако кликсите са толкова сериозна заплаха, колкото смятам, и решат да се разпространят извън своите светове...

— Вярвам, че те се интересуват само от няколко изоставени навремето планети. — Базил махна с ръка да спре възражението му. — Генерале, пропускате най-важното. Надявах се да опазя тези светове от колонизаторската инициатива, но сега трябва да сменим приоритетите си. Доскоро Ханзата се състоеше от стотина обединени планети. Сега

мога да съм сигурен само за няколко от тях и за Земята. Ако кликите се превърнат в заплаха, Ханзата трябва да е силна. Трябва да съберем хората под едно знаме. Моето знаме.

71.

РОБЕРТО КЛАРИН

Кметът Руис се тревожеше, че ужасяващите разкрития на Маргарет могат да всеят паника и объркване сред пленените заселници, но Кларин изобщо не се трогваше от този факт.

— В името на Пътеводната звезда, няма да стоя с оголено гърло и да чакам проклетите буболечки да дойдат да ми го резнат. Ние сме колонисти, скитници, пионери. Все можем да измислим нещо.

— Ще ми се Дейвлин да беше тук — отбеляза Руис. — Той ни спаси от хидрогите и от замръзване на Крена. Сигурно може да измисли нещо и сега.

— След като обаче не е тук — каза Кларин натъртено, — смятам да предложа няколко свои идеи. И вие можете да използвате мозъците си, нали така. Дайте да се съберем всички и да измислим начин да се защитим.

Така че свикаха среща на колонистите. Орли Ковиц застана до Крим и Марла Чан Тайлар, а ДД доведе Маргарет.

Кларин се качи върху една от косачките, останала зад оградата. Мъжете и жените се събраха около него, всички искаха да научат какво ги очаква. Никой не се надяваше да чуе добри вести.

— Няма да лъжа. Положението е лошо, наистина лошо. Но това не означава, че не можем да се борим. Трябва да направим нещо, преди кликсите да избият всички ни. — Повиши глас, за да заглуши внезапно разразилата се буря от възклицания, и повика Маргарет да обясни какво мисли, че ще направят кликсите. Думите на ксеноархеоложката бяха сурови и безмилостни — тя съобщаваше факти. Някои припаднаха, други заплакаха, докато я слушаха. Трети стиснаха юмруци и решиха да търсят оръжия. Кларин се окуражи. Можеше да ги въодушеви.

— Преди да си тръгне, Дейвлин Лотце зарови експлозиви, гориво и оръжие на тайни места извън стената. Трябва да ги вземем, но трябва да внимаваме много. Кликсите не ни обръщат особено

внимание, но не можем да сме сигурни дали наистина е така. — Той поклати глава. — Мисля, че можем да успеем. Ще покажем на това люпило, че хората не стоят със скръстени ръце. Ще се борим с всичко, което имаме.

— Не искахме това — каза Руис — Не се опитвахме да направим кликисите наши врагове. Признавам, не вярвах, че ще се обърнат срещу нас. Не виждам никакъв смисъл.

Крим Тайлар се провикна от тълпата.

— Шиз, скитниците са свикнали да ги нарочват безпричинно.

С мрачна усмивка Кларин добави:

— Освен това сме свикнали да оцеляваме при невъзможни обстоятелства.

Кликисите бяха измъкнали от постройките на Ларо части от оборудване и ги бяха натрупали на купчини. За щастие, понеже втората ремора се различаваше от отворените рамки на собствените им летящи компоненти, те я бяха оставили сред боклука. Макар корабът на ЗВС да бе частично разглобен, Кларин и трима скитници инженери се измъкнаха през нощта и като използваха фенерчета, тайно поправиха малкия летателен апарат. Оборудването на ЗВС беше ненужно сложно и неефективно, но Кларин и екипът му успяха да закачат двигателите и да направят няколко предварителни теста, без да вдигат много шум, за да не привлекат вниманието на кликиските разузнавачи.

Но най-важното бе, че поправиха късообхватната комуникационна система. В сенките на кабината, с лице, осветено в зелено от лампите на таблото, Кларин предаде сигнала си.

— Дейвлин. Дейвлин Лотце. Можеш ли да отговориш? Кметът Руис смята, че можеш да помогнеш с нещо. Чух, че си бивша сребърна барета. Ако това е вярно, шиз, но дори да не е, помогни ни с каквото можеш.

Не очакваше Дейвлин да седи в пилотската кабина на другата ремора и да чака някой да се обади. Но корабът имаше комуникационен дневник. Все някой щеше да получи съобщението.

Зареди съобщението да се повтаря автоматично на всеки половин час и преди кликисите да забележат, че нещо става извън стената, се върна с другарите си, за да се подготвят за последната битка.

72. СИРИКС

Флотът на роботите използва останалите оръжия на ЗВС, за да продължи нападенията върху кликиските светове, един по един. Щом попаднеше на кошер, Сирикс го унищожаваше. Удряше изневиделица, смазваше кликисите, когато можеше, и бягаше, ако не можеше. По-добре бе да превърне древните светове в димящи отломки, отколкото да остави създателите му да си ги възвърнат.

Но въпреки победите си знаеше, че постепенно губи. Развитието на събитията му напомняше за древните дни, когато първите роботи бяха загубили истинската война и бяха пленени от основното люпило. Макар и да нямаше намерение да допусне това да се случи отново, той не искаше да си признае, че го е страх. Все още.

Качи се на мостика на дреднаута. Двете добре обучени приятелски компита го последваха като верни слуги.

— Стигнахме ли следващата си цел? — попита ПД.

— Скоро ще има по какво да постреляте.

Запасите им от екти бяха намалели значително, а и експлозивните им глави бяха започнали да се изчерпват. Трябваше да реши този проблем. Не можеше да си позволи да хаби гориво и оръжия, за да изследва всяка планета, обитавана някога от кликисите. Повечето от тези планети все още бяха празни. Сирикс трябваше да е избирателен и точен. Някои битки трябваше да проведе лично, като използва роботите си, бойните компита и по-малките оръжия от оръжейните складове на корабите. Въпреки че нямаше да стане толкова бързо като бомбардировка от орбита, той не се плашеше от сблъсъка — лице в лице и нокти срещу нокти, както в първоначалната война. Кликисите никога нямаше да го забравят... независимо кой бе оцелял след катаклизма.

Но първо трябваше да намери главното люпило.

Спуснаха се на една от празните кликиски планети и роботите обиколиха неподвижната портална стена. Сирикс изпрати три

бойни компита едно по едно на избрани координати към светове, които още не бе имал време да посети. Разузнавачите минаха през замъгления каменен портал, за да разгледат другата страна.

ПД и КТ ги наблюдаваха как изчезват към различни планети в търсене на кликиско присъствие.

— Какво ще видят, когато пристигнат? — попита КТ.

— Ще видят дали кликисите са там.

— И какво ще стане?

— Или ще ги унищожат, или те ще ни докладват, че планетата е празна. Това е най-добрият начин да изберем следващата си цел, без да хабим гориво.

Двама от разузнавачите се върнаха бързо и предадоха образите, които бяха заснели. Първият свят бе напълно необитаем, но на втория имаше малко (и неканено) човешко селище. Хората бяха засипали бойното компи с въпроси, но то се бе върнало през портала, без да им даде отговор. Въпреки че искаше да изличи селището, Сирикс реши, че има по-важни задачи.

Трапецовидната стена се замъгли — отваряше се нов портал. Вместо обаче да се появи изящната хуманоидна форма на бойния робот, кликиски воители с множество крайници изпълниха транспорталната стена и се устремиха напред.

Бойните компита покосиха първите, преди да успеят да излязат. Но напиреха още зловеци силуети.

Сирикс се бе подготвил за това. Като предпазна мярка бе разположил взривове около основата.

— Разрушете транспортала.

Бърза експлозия и трапецовидната стена угасна, затвори транспортала и блокира кликиския рояк. Сирикс се обърна към ПД, КТ и черните работи.

— Вече знаем местоположението на друга планета, завладяна от кликисите. Ларо.

73.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

След като адмирал Уилис бе принудена да си тръгне от Терок с подвита опашка, все повече и повече скитнически съдове се отбиваха през Оскивъл, за да търсят модификации и подобро въоръжение. Много търговци се подготвяха за бъдещи атаки и сформираха добре въоръжени отряди.

Хибридният кораб на Нико Чан Тайлар пристигна в корабостроителницата и предизвика сериозно раздвижване. След като бе свален от кликиски работи на Йон 12, „Водолей“ на Нико бе абсорбиран от прозрачно перления кораб на Джес Тамблин и венталите бяха възстановили частите му. Младият мъж кацна със странния си кораб на една от доковите рампи; караше товар от жизненонеобходимите огнеупорни уплътнения, филтриращи мрежи и издръжливи тъкани от Константин III.

Като „военни“ представители на Конфедерацията, Тасия и Роб се срещнаха с Нико в претъпканата столова на административната станция. Тасия прокара пръст по металната маса и избърса слой кафяв прах — когато идваха тук в края на всяка смяна от астероидните разбивачи и топилни за метал, работниците бяха покрити с остатъчен прах.

Ден Перони дойде при тях, седна и похвали „Водолей“:

— Можем да използваме всичко това. Идеални компоненти за ядрата на двигателите на космическите кораби. Добра направа, Нико. Родителите ти ще са много доволни.

Нико хапна от купичката с юфка и добави малко масло.

— Родителите ми ги няма.

— Голяма каша се забърка, откакто зевесетата опустошиха Рандеву — въздъхна Ден. — Опитваме се да направим база данни. След като имаме достъп до зелените жреци из различните колонии, можем да разберем кой липсва и да се опитаме да го проследим, но не е лесно.

— Знам какво е станало с тях — каза Нико. — Проклетите зевесета са нападнали оранжерийните астероиди на Чан, взели са ги в плен, после са разбили куполите. Аз самият едва избягах.

Ден поклати глава.

— Никой не знае къде държат скитниците. Вероятно има стотици от Ураганово депо и Рандеву заедно с тези от оранжерийните астероиди.

— Някъде има ужасен робовладелски лагер.

— Спокойно, Нико. Не е толкова лошо — каза Тасия. — Те са на един приятен колониален свят — изоставената кликиска планета Ларо.

Очите на Нико се разшириха от учудване.

— Откъде знаеш?

— Едно от задълженията ми в ЗВС беше да карам пленници дотам. Планетата си я бива. Преди не мислех така, но оттогава се случиха толкова много откачени неща, че... На Ларо няма зелен жрец и нямахме времето, нито кораби, за да изпратим експедиция.

Нико скочи и разплиска част от лютивия сос от купата си.

— Тогава аз ще отида. С „Водолей“!

— Почакай... Не е толкова просто — спря го Тасия. — На Ларо има стотици задържани скитници и съм убедена, че всички искат да се приберат у дома. Ще предизвикаш въстание, ако се опиташ да вземеш родителите си.

— Мога поне да ги видя!

— Колкото до това... Там е разположен контингент на ЗВС, за да пази задържаните. Кой знае какво е станало след края на Ханзата?

— Може дори да не знаят за промяната — обади се Роб.

— Е, не можем просто да ги оставим там! — изтъкна Ден. — Представете си каква чудесна пиар кампания ще е. Вместо „Водолей“ построяваме по-голям кораб и изпращаме експедиция, за да освободи отвлечените на Ларо.

Ден се засмя, докато си представяше аплодисментите и наградите, които щеше да получи за изпълнението на подобна операция. Тасия се зачуди дали няма желание да стане говорител, след като дъщеря му се бе отказала.

— Аз ще пилотирам кораба — каза тя. — Познавам колонията достатъчно добре. Ще върнем задържаните на родните им кланове.

— Дори там да има само шепа отегчени войници, ще действаме на сляпо — отбеляза Роб. — Предпочитам да не опитваме подобно нещо, без да се снабдим с най-доброто въоръжение. Твърде много неща може да се объркат.

Ден се замисли.

— След всичко, което двамата направихте за нас, просто трябва да кажете какво ви е нужно и ще го получите.

74. РЛИНДА КЕТ

Рлинда блажено се припичаше под тропическото слънце на Реджак и вдишваше влажния морски въздух.

— Харесва ми да съм министър на търговията. Подобни работни срещи мога да провеждам всеки ден от седмицата. Това място ми харесва повече от Земята. Много по-гостоприемно е.

До нея БиБоб потисна прозявката си. Тя го побутна, за да го разбуди.

— Трябва да отделяш поне малко внимание. Това е важна работа в края на краищата.

— Отделям внимание — промърмори той, без да отваря очи.

Хахим Алаху, тъмнокожият говорител на шепата независими жители на бившата ханзейска колония, седна до тях и каза:

— Понякога просто забравям колко е хубаво.

И почна да преглежда списъка със стоки, натоварени на „Ненаситно любопитство“.

— Би трябвало да имате колонисти от тук чак до следващия Спирален ръкав. Как сте опазили това място в тайна? — Рлинда загледа чернокрилите чайки, които се спускаха да ловят изскачащите над водата риби. Тъмни рифове образуваха лабиринт в плитчините.

— Не е случайно, че не предлагаме туристически услуги. Оставяме всички да си мислят, че сме неприятна планета с много вода и малко суша.

— Няма да издавам тайната — обеща Рлинда.

БиБоб разтърка очи.

— Забрави да споменеш морските чудовища. Снимките на тези страхотии ще прогонят и най-ентузиазирания турист.

— Тукашните медузи са нежни като миди... и също толкова интелигентни — каза Алаху. — Мислете за тях като за гигантски охлюви.

— Охлюви с пипала и черупки колкото къща?

— Буквално — добави Рлинда. Повечето от къщите на Реджак бяха направени от празни черупки на медузи. Всяка гигантска черупка бе достатъчна, за да живее в нея един човек. Семействата събираха няколко черупки и пробиваха дупки, за да свържат помещенията.

Огромните същества се носеха из спокойните води край криволичещия риф и издаваха тихи стенещи звуци. Сиво-сини пипала се подаваха от устата на черупката. Съществата имаха два чифта очи, едните гледаха над повърхността, а другите под водата. Момчета по шорти се качваха на огромните черупки и насочваха медузите.

— Месото им е вкусно, признавам. — Откакто бяха кацнали на Реджак преди два дни, Рлинда бе яла деликатеса приготвен по пет различни начина. Месото на медузите беше изключително скъпо в Спиралния ръкав, но тук беше нещо обикновено.

Реджак и Константин III бяха бизнес партньори, „планети-сестри“. Алаху финансираше някои от търговските дейности на Константин III и доставяше прясна морска храна, каквато скитниците не получаваха често. Но Реджак можеше да предложи много повече от деликатеси. Високите скелетоподобни кули на Компанията се подаваха от съседен риф. Огромни помпи филтрираха богатата на минерали солена вода и извличаха редки съединения и химически катализатори, които не можеха да се открият другаде в Спиралния ръкав.

Самите рифове, постепенно изградени от множество малки коралоподобни същества, носеха голямо богатство от екзотични кристални структури, индустриални абразиви и богати на калций компоненти, които бяха много известни в определени здравни кръгове. Редките перли със сферични включения от идеално прозрачен кристал бяха пословични в Ханзата. Огромни сита събираха боклуците от рифа и го пречистваха. Дори водораслите предлагаха повече от биомаса — те произвеждаха субстанция, подобна на хлорофила, която се използваше в редица медицински изследвания на Ханзата, включително за продължаване на живота.

— Не знам защо Ханзата не ви е управлявала по-изкъсо — подхвърли Рлинда, — но ако подредим нещата както трябва, ще натрупате такова богатство, че ще се чудите къде да го събирате.

— Огледайте се, капитан Кет — отвърна Алаху. — Тук вече е рай. Какво повече можем да искаме? — Недалеч от тях две медузи

игриво се галеха с пипалата си. Голи до кръста младежи се бяха качили върху черупките им и се закачаха, сякаш това бе някаква игра.

— Не е ли време да вървим? — попита БиБоб.

Рлинда въздъхна.

— Тръгваме към Илдирийската империя, за да се занимаем с други търговски въпроси, и не мога да измисля оправдание, за да поостана. Имаме крайни срокове и планове за доставки, които трябва да спазим. Благодаря ви, господин Алаху.

Тя стана от удобния шезлонг и подаде ръка.

— Беше чудесно, като втори меден месец.

— Или десети — додаде БиБоб тихо.

— Престани да броиш, бивши ми съпрузе. — Тя възвърна деловото си изражение. — Ще включа Реджак в нормалните си търговски обиколки. Сигурна съм, че ще открием нещо, което да ви заинтересува.

— Ще се радваме да се върнете — каза Алаху.

Преговорите минаха невероятно добре. Реджак със своите връзки със скитниците на Константин III беше сред първите откъснали се колонии, присъединили се към новата Конфедерация. Всички се бяха съгласили да го направят — от операторите на Компанията до пастирите на медузи, работниците в рифовите пречиствателни станции и рибарите.

С БиБоб натовариха багажа — главно деликатеси, които бе избрала Рлинда — и излетяха. Рлинда се загледа в осеяния с малки островчета искрящо син океан. Щом достигнаха орбита, повика навигационните карти, за да избере най-добрия курс за Илдира — красиво място, но не толкова приятно като Реджак.

Стресна се, понеже БиБоб изкрещя и удари контролното табло с юмрук.

— Какво ти става, по дяволите?!

А после погледна екрана и видя десет манти да се приближават към тях в бойна формация. „Любопитство“ бе почти на пътя им. Рлинда промени рязко курса и се изтегли настрани.

— Тези определено не са туристи.

Няколко контейнера в товарното се откъснаха от пренатоварването и се удариха с трясък в палубата.

Тя включи предавателя.

— „Ненаситно любопитство“ вика Реджак! Манти на ЗВС идват към вас, не изглеждат приятелски настроени.

До нея БиБоб добави:

— Възможно ли е мълчаливи бойни кораби да изглеждат приятелски?

Алаху явно се бе върнал в административната сграда.

— Манти с пълно въоръжение? Как можем да се бием срещу тях?

— Откъде да знам? Просто... просто се подгответе някак си.

БиБоб блъсна таблото и форсира двигателите.

— Дръж се, канят се да стрелят по нас.

— Тогава да се махаме!

С модифицираните си от скитниците двигатели „Любопитство“ мина покрай идващите крайцери, издигна се и изчезна от системата.

75.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Оръжейният офицер на Уилис се бе втренчил в екраните, очите му горяха от нетърпение.

— Адмирале, да открия ли огън? Корабът се изплъзва.

— Естествено, че не. Корабът е търговски. Дори не прилича на скитнически.

— Но... но, адмирале, той ни видя.

— И какво?

— Но... но тогава всички ще разберат, че сме дошли на Реджак.

Целият свят.

— Целият свят ще разбере рано или късно. Нали това е цялата идея — да накараме колониите да се изплашат. Дошли сме да възстановим реда и да осигурим властта на Ханзата. Това и смятам да направя. Няма да преследвам някакъв си търговски кораб. Онези на него сигурно вече са се подмокрили от страх.

— Да, адмирале — каза покорно оръжейният офицер.

Бриндъл се приближи до комуникационната станция.

— Този кораб изпрати ли съобщение, преди да напусне?

— Да, сър, съобщение до повърхността. Предупреждение, че идваме.

— Тогава подгответе совалките — нареди Уилис. — По-добре да нахлуем бързо, иначе ще стане каша. — И сега изпитваше същото безпокойство, както когато бе потеглила към Терок. — Тези хора вече са свикнали със ЗВС. Просто ще им напомним, че са обичани членове на едно голямо щастливо семейство.

Бриндъл понижи глас:

— Не смятате ли, че това е малко наивно, адмирале?

— Да, но предпочитам да съм оптимист, докато обстоятелствата не ме оборят.

Генерал Ланиан би се спуснал с оръжия, за да сплаши бедните жители, но тя държеше да избягва агресията, докато е възможно.

Остави дежурния офицер да командва и отиде в каютата си, за да си облече официалната униформа в бяло и тъмносиньо. Изяде набързо един сандвич (в случай че островитяните на Реджак решаха да не ги посрещнат с пиршество) и след като си оправи прическата и провери копчетата на униформата, се присъедини към първата вълна совалки. Бяха двадесет и седем и войниците в тях разполагаха с оръжия и провизии за пълна окупационна операция.

Адмирал Уилис запази хладнокръвие и гледаше право в предавателните екрани, докато се представяше. Избягалият търговски кораб вече бе развалил момента на изненадата.

— Тъй като Реджак винаги е бил колония на Ханзата, дойдохме да ви предложим помощта си. Като ви поставим под наблюдението на Земните въоръжени сили, ще ви улесним при разпространението на продуктите ви в Ханзата, където има най-голяма нужда от тях.

Завърши с подобие на чаровна усмивка. Знаеше, че дрънка пълни глупости.

Изблиците от обиди и гневни възгласи й показаха, че оптимизмът й не е бил оправдан. Въздъхна и взе нещата в свои ръце:

— Виждам, че не се радвате. Кажете къде могат да кацнат корабите ми и ще обсъдим нещата лице в лице.

— Шибани зевесета...

Друг глас прекъсна ругатните:

— Аз съм Хахим Алаху, търговският говорител на Реджак. Трябва да ви напомня, че ние сме независим свят. Публично отхвърлихме Хартата на Ханзата. ЗВС няма юрисдикция тук. — Непокорният му тон се смекчи. — От друга страна, не сме толкова глупави, та да смятаме, че можем да победим тежковъоръжените ви кораби. Нямаме друг избор, освен да се предадем на незаконната ви инвазия.

— Господин Алаху, кой е говорил за инвазия?

— А как бихте го дефинирали, адмирале? Водите десет кораба, за да поставите независима планета под... как го нарекохте? Наблюдение на ЗВС?

Уилис знаеше, че хората на Реджак няма да приемат тази насилствена окупация, но се надяваше да смекчи положението, доколкото е възможно. Имаше заповеди.

— Съжалявам, господине, но ни предстои работа.

Совалките вече се приближаваха към рифовете и островите и тя се възхити на красивото синьо-зелено море, кораловите рифове и белия пясък. Огромни същества плаваха край тях. Пилотът на совалката огледа сушата и каза:

— Адмирале, можем да приземим най-много по две совалки на едно и също място.

— Свали тази и още една за срещата ми с господин Алаху. Останалите да обикалят и да изчакват в готовност, докато се разберем.

— Да ги сплашим ли, адмирале? — попита пилотът. — Да покажем силата си?

Тя се усмихна.

— Не мисля, че са слепи, нито пък глупави. Да опитаме с малко повече дипломатичност този път.

Совалката ѝ се спусна върху изсечена в плоската част на рифа площадка. Уилис слезе и се насили да се усмихне на Алаху и шепата посрещачи. Надяваше се да намери мирно решение.

— Предполагам, не бихте се възпротивили да си стиснем ръцете и да обсъдим всичко на по питие? Ще осигуря алкохола, ако е необходимо.

— Изцяло грешите — каза Алаху. Над тях совалките кръжаха със зловещо жужене. — Ние сме малка колония. Нямаме отряди юристи и бюрократи, но съм наясно, че това, което правите, е напълно незаконно.

— Зависи чии закони гледате, господин Алаху, но нямам намерение да обсъждам темата. Това не зависи от мен. Реджак произвежда много жизненоважни стоки, а председателят каза, че не сте спазили процедурите при обявяването на независимостта си. Сега, след като войната с хидрогите приключи, ще трябва да поживеете с нас, докато Ханзата стъпи на краката си.

— Искате да кажете Конфедерацията, адмирале. Ханзата не представлява нищо в момента.

— Ханзата ми плаща, затова съм тук.

Видя във водата гигантски същества с черупки, салове, закотвени до водораслени насаждения, и индустриални кули, които се издигаха над повърхността. Беше изумена колко красиво място е Реджак. На брифинга ѝ бе даден само списък с материалите, които Ханзата

смяташе за ценни. Тя трябваше да разположи хората си в главните производствени центрове, за да осигури непрекъснатата им продукция.

— Ще гледаме да не ви се пречкаме, обещавам.

Алаху скръсти ръце и я изгледа скептично.

— И как ще стане това? Къде ще разположите тези хора? — Той посочи совалките, които обикаляха във въздуха.

— Виждам, че нямате достатъчно суша за всички ни, така че ще построим понтонни салове. С изобретателността на ЗВС все ще измислим как да изградим плаващи казарми.

76.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Дейвлин бе направил удобно скривалище за петдесет и тримата бегълци, които се бяха изплъзнали от селището. С пристигането на Стайнман бяха станали петдесет й четирима.

Единственото желание на Дейвлин бе да се оттегли и да заживее като нормален човек, но конфликтите в Спиралния ръкав винаги го застигаха. Сега отново трябваше да играе ролята на водач и спасител.

Бе избрал най-защитеното място сред скалите, високо над дълбока падина. Беше сглобил генератор, с който да захранва лагера с отопление и светлина. С двама от скитниците бяха издълбали една от задните стени и бяха прекарали тръба с филтър надолу, така че сега разполагаха с тънка струя прясна вода. Едва стигаше, за да задоволи нуждите им, и вероятно щеше да се окаже недостатъчна, ако групата се разраснеше.

От тревите и малките дръвчета, събрани от равнините, бегълците си бяха създали малко удобства — рогозки, възглавници, груби мебели. Всички работеха почти без отдых за оцеляването на групата. Понякога на Дейвлин му се струваше, че са като изгнаници на изолиран остров — е, не точно изолиран. Просто досега кликисите не ги бяха намерили — или може би не ги бяха търсили.

Стайнман бе удивен.

— Построих подобно място за себе си на Корибус. Е, с помощта на Орли Ковиц. — Разходи се наоколо, като побутваше мебелите и оглеждаше купчините храна. — Тук обаче е по-приятно, по-закътано. И има много повече хора.

Почеса се по главата. Бурени и треви се бяха заплели в косата му, но това не го притесняваше.

— Нямахме голям избор — каза Дейвлин и огледа семействата, които просваха постелките си за през нощта, готвачите, които се мъчеха да изцедят още едно ядене от скромните припаси. Е, поне бяха далече от кликисите. — Ако единствената ни ремора имаше звездно

гориво и дългообхватна навигационна система, щях да отида да потърся помощ. Тъй като това не беше възможно, реших да изградя защитено място за колкото се може повече хора. Само временно е обаче. Не можем да оцелеем дълго така.

Без припаси и някаква форма на земеделие лагерът не можеше да се самозадоволява. Дейвлин беше наясно, че и много от оцелелите са го осъзнали.

— Мога да ходя на лов, да събирам храна — заяви Стайнман. — Много от животните стават за ядене, стига да не си претенциозен. Гущерите не са лоши. Костите са леко хрупкави и люспите малко дразнят гърлото, но се свиква.

Дейвлин кимна. Знаеше, че ако е достатъчно гладен, човек може да яде почти всичко. А тези хора щяха да огладнеят, особено след като кликиските събирачи бяха опустошили земята на Ларо.

— След колко време смяташ, че Ханзата ще забележи, че станцията на ЗВС е замлъкнала?

Дейвлин бе мислил върху това, а и други вече му бяха задавали същия въпрос. Бяха минали години, преди Базил да реши да направи нещо за изчезналите Коликос на Рейндик Ко. Дейвлин и Рлинда Кет бяха изпратени да разследват, но едва след като бе станало твърде късно.

— Не бих разчитал на тяхната помощ.

Един тъмнокос младеж дотича до тях.

— Дейвлин! Има съобщение в ремората. Лампата мига.

— Какво си правил там?

— Просто влязох, видях, че мига, и дойдох да ти кажа. Може ли да е съобщение от спасителни кораби?

Младежът — един от колонистите на Крена, които Дейвлин бе спасил — беше изпълнен с родена от отчаянието надежда, надежда като на човек, вкопчил се в тънък корен на ръба на скала.

Дейвлин не искаше да убива оптимизма му.

— Може би. Да отидем да проверим.

Стайнман отиде с тях до стръмното дърво под скалите и като видя кораба на ЗВС, кацнал върху проядения от редките, но силни дъждовни бури каменист склон, възкликна:

— Приземил си ремората на тази малка издатина?

— Достатъчно е широка. Следващият дъждовен сезон ще я отнесе, но се надявам да не оставаме толкова дълго.

Ако кликисите тръгнаха да ги търсят, дори цял полк сребърни барети нямаше да удържи дълго.

Заслизаха. Младежът водеше, Дейвлин го следваше, като се хващаше на места, които бе запомнил във варовика. Един от бегълците бе предложил да изсекат стъпала или дори да спуснат стълба, но Дейвлин не желаше да прави видими промени. Кликисите можеха да забележат.

Стайнман вървеше след тях и говореше нервно, за да не гледа опасната пътека.

Накрая стигнаха до ремората, младежът отвори вратата и викна:

— Виж! Мига!

Дейвлин погледна комуникационната система и каза:

— Прав си. Има съобщение.

Стайнман се наведе към пилотската кабина, рамо до рамо с Дейвлин, а младежът се промуши между тях и също се заслуша в молбата на Роберто Кларин.

Дейвлин стисна зъби. Думите не го изненадаха особено. Пусна съобщението отново, после погледна двамата си спътници и каза:

— Плановете се променят. Ще трябва да действаме по-рано, отколкото очаквах.

77.

КРАЛ ПИТЪР

Питър държеше ръката на Естара и се усмихваше окуражаващо, докато скитничката акушерка я преглеждаше.

— Има още няколко седмици. Бебето е здраво, майката също. Раждането ще е безпроблемно.

Питър се засмя.

— Безпроблемно? От биологична гледна точка, искате да кажете. Но от политическа? Раждането на детето ще има значителни последици за Конфедерацията и Ханзата.

Естара го погледна и каза:

— Скитниците вече говорят за това. Искат да направят голямо празненство.

Той знаеше, че тя помни впечатляващите празненства, които клановете бяха вдигнали по случай годиша на Рейналд с Ческа Перони.

Заразтва гърба ѝ и тя затвори очи и му се усмихна, дори тихичко замърка.

— Бъди готова да посрещнеш поне триста влъхви — засмя се той.

Ярод се появи на вратата и ги прекъсна.

— Скитнически търговски кораб току-що пристигна от небесните мини на Голген. Носи неотложни новини.

— Те винаги носят неотложни новини. — Естара потупа Питър по ръката. — Разтвивай, разтвивай...

— Казаха, че ако разполагали със зелени жреци из разпръснатите мини, щели да могат да предадат съобщението веднага. — Ярод не изглеждаше впечатлен.

— Работим по въпроса — каза Питър. Бяха разпратили сто нови доброволци, за да изплетат комуникационна мрежа из цялата Конфедерация. — Ще отида да ги изслушам.

Борис Гоф говореше с други скитници в гъбения риф, разправяше клюки и разказваше историята си отново и отново. Щом

Питър влезе в тронната зала, Гоф се обърна.

— А, ето те! Знаеш ли, тези гигантски дървета в орбита са достатъчни, за да сплашат невинните търговци.

— И за щастие са достатъчни, за да сплашат ЗВС. — Питър седна на трона. — Какви са спешните вести?

— Задържахме един бивш офицер от ЗВС, Патрик Фицпатрик III. Явно е дезертирал от зевесетата, докато ни е търсил.

Веждите на Питър се събраха.

— Фицпатрик? Чувал съм за него. Не е ли внукът на предишния председател?

— Кой го е грижа? — Гоф едва сдържаше ентузиазма си. — Той е започнал цялата бъркотия! Призна всичко.

— За коя „цяла бъркотия“ говорим?

— Той е гръмнал кораба на Рейвън Камаров. Патрик Фицпатрик е дал първия изстрел.

Питър поклати глава.

— Трябва да има още нещо. По заповед ли е действал?

— Обясни, че генерал Ланиан му наредил да вземе товара екти на Камаров за зевесетата и да се отърве от свидетелите.

Питър стисна юмруци. По време на цялата катастрофа нито Ланиан, нито председателят му бяха споменали подобно нещо. Сега всичко си идваше на мястото.

— Значи въпреки всички отричания от страна на пропагандната машина на Ханзата скитниците от самото начало са били прави в обвиненията си.

— Разбира се.

Независимо какво бе направил Фицпатрик, истинският престъпник беше генерал Ланиан, който бе издал заповедта. Но най-голямото от всички чудовища беше председателят, който бе създал този политически климат, бе скривал важна информация от краля и бе манипулирал действията на подчинените му.

Питър наведе глава и се замисли. Базил бе станал особено отмъстителен, бе загубил яснотата на преценката си, която някога го правеше велик водач. Непрекъснатите кризи, спънки и провали бяха подронили непредубедеността му. Питър и преди бе убеден, че председателят трябва да се оттегли, но сега това бе по-очевидно от всякога. Не можеше да остави нещата така, не и ако желаше да има

силна и здрава Конфедерация. Не и ако искаше човешката раса да има бъдеще.

Борис Гоф се усмихваше и чакаше. Питър пое дъх и заговори високо, за да го чуят всички. Зелените жреци отвън се приближиха и предаваха думите му през телевръзката.

— Имаме неопровержими доказателства за престъпления срещу човечеството от двама водачи на Ханзата. Затова осъждам официално генерал Ланиан и председателя Базил Венцеслас. Отсега нататък тези двама мъже ще бъдат смятани за престъпници, които трябва да бъдат откъснати от останалата част на Спиралния ръкав. Разпространете съобщението ми на всеки свят, особено на онези, които са все още лоялни на Ханзата. Хората на Земята трябва да поемат нещата в свои ръце. Аз все още съм техен крал. Призовавам ги да се вдигнат и да отхвърлят председателя. Само тогава ще имаме мир.

78.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

В деня, в който Патрик трябваше да изслуша присъдата на клановете, скитниците бяха засилили охраната. Младежът не разбираше какво толкова би могъл да направи. Може би скитниците се бояха да не саботира реакторите за екти, да не разруши антигравитационните системи и да накара цялата небесна мина да се стовари сред облаците. Не разбираше защо се отнасят с подозрение към него, след като ги бе търсил с месеци — за да види Зет и да поправи стореното, а не да причинява повече щети.

— Твоите дела говорят вместо теб — каза навъсеният работник, който му донесе чиния люта яхния. — Виж щетите, които си нанесъл. Не можем да знаем на какво си способен.

— Да, всъщност е така. — Вкусът на яхнията му навя приятни спомени. Макар стомахът му да бе свит от нерви, Патрик изяде и последната хапка.

Ако баба му можеше да го види, сигурно щеше да му се изсмее заради липсата на планиране и неспособността му да преобърне ситуацията в своя полза. Така и не бе успял да стане толкова добър в манипулациите като старата Мадам Брадвата — Морийн Фицпатрик. И се радваше, че е така. Нямахше нужда да манипулира, просто трябваше да е искрен. Разбира се, беше взел нейния кораб, когато му потрябва... Някой ден щеше да открие начин да ѝ се отплати.

Зет не бе идвала да го види. А той все още не се бе освободил от всичко, което имаше да каже. Да признае за Рейвън Камаров беше най-трудното, което бе правил, и предполагаше, че може никога да не получи възможност да излее сърцето си пред Зет. Това правеше нещата още по-тежки. Защо поне не му позволеше да ѝ каже колко много съжaliaва? Беше забравил колко влудяваща може да е.

Металната стая бе тясна и угнетяваща. Не можеха ли поне да му дадат стая с прозорец? Небе имаше в излишък. Замисли се какво

трябва да каже пред съвета, макар да не знаеше какви въпроси ще му зададат. Затова седеше, чакаше... и мислеше за Зет.

Вратата се отвори и отвън нахлу неприятна индустриална миризма. Дел Келъм стоеше на входа с красива риза с избродиран символ на клана. Беше толкова впечатляваща и чиста, та Патрик реши, че не я носи често. Прошарената му коса беше сресана грижливо.

— Готов ли си, момче? Надяваме се, че си се възползвал от уединението, за, да откриеш Пътеводната си звезда.

— Не знаех, че трябва да я търся.

— Всеки мъж трябва да открие Пътеводната си звезда. Хайде!

Патрик послушно го последва. Съветът на клановете се състоеше от Келъм и още четирима от шефовете на небесните мини. Щяха да се срещнат в зала с купол на най-горната палуба. Сводестият таван бе прозрачен и разкриваше пастелните мъгли, които ги заобикаляха. Щом Патрик влезе, шефовете на мините му хвърлиха изпепеляващи погледи.

Зет седеше до баща си. Беше прелестна в тъмната си работна униформа, която подчертаваше извивките на тялото ѝ. Единственото неприятно, помисли си Патрик, беше, че на лицето ѝ нямаше усмивка. Отправи ѝ изпълнен с надежда поглед, но очите ѝ си останаха приковани в далечината. Искаше му се да му закрепчи, да го обсипе с обвинения. Ако го изслушаше поне за пет минути...

Келъм призова събраните към ред, обичайното му дружелюбно изражение се бе стопило.

— Патрик Фицпатрик, стани.

Той хвърли поглед към краката си.

— Прав съм.

Келъм сякаш четеше сценарий:

— Изброй отново престъпленията, които неофициално призна пред нас. Изреди ги за протокола.

— Обзалагам се, че ще промени показанията си сега, когато е пред съда — промърмори Бинг Палмър.

— Няма да променям нищо. Дойдох тук, за да изкупя стореното, да получа прошка, ако сте склонни да я дадете, или да приема наказанието ви, ако не сте. — Надяваше се Зет да реагира по някакъв начин, но тя остана неподвижна като статуя.

Въпреки това той повтори списъка с прегрешенията си, не само по отношение на Рейвън Камаров, но и за помощта си за бойните лайнери на Ирека, както и много други простъпки, които бяха засегнали клановете. Призля му, докато говореше, коленете му омекнаха, сърцето му заби толкова силно, сякаш боксьор го удряше в гърдите.

— Не знам дали това е някакво извинение, но времето, прекарано със скитниците, ме накара да осъзная, че съм грешил. Затова изоставих Земните въоръжени сили и загърбих всичко. Генерал Ланиан ще нареди да ме застрелят като дезертър, ако някога се върна у дома.

— Явно нямаш никакъв избор — каза един от шефовете.

— Така е. Но и не очаквам снизходителност.

— Нямаме намерение да проявим снизходителност. — Келъм хвърли поглед към дъщеря си. — Освен ако не искаш да се изкажеш в негова защита, скъпа? От теб зависи.

Зет погледна Патрик и за миг леденото ѝ изражение се смекчи, но тя бързо се овладя. Поклати глава и сърцето на Патрик замря.

Келъм — сега изглеждаше странно различен — сложи длани на масата. Дълбокият му глас беше безстрастен.

— В такъв случай, Патрик Фицпатрик III, нямаме друг избор. Не само че действията ти са довели до смъртта на Рейвън Камаров, но ти призна и участието си в убийствата на колонистите на Ирека и за причиняването на събития, довели до смъртта на неизброимо много скитници. Според Кодекса на небесните мини правилата са ясни. — Той скръсти ръце пред гърдите си. — Осъждаме те на ветровете.

Шефовете на мините замърмориха смутено, дори Зет изглеждаше разтревожена.

Патрик се огледа, опитваше се да разчете израженията на присъстващите.

— Какво значи това? За какво говорите?

— Някога гледал ли си исторически филми за пиратите? — попита един от шефовете със зъл смях.

Келъм кимна.

— Добро сравнение. Ние сме на хиляди километри в откритото небе, наоколо няма нищо, освен безкрайност. Ще трябва да повървиш по дъската.

79.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Завършването и пускането на нови кораби на Оскивъл обикновено не привличаше особено внимание. Но този кораб бе особен.

Хората се събраха за изпращане, което беше едновременно церемониално кръщаване и повод за веселба. Тасия, Роб и Нико стояха в административната зала и се вглеждаха в новото произведение. Някои биха го нарекли луксозен лайнер, ако бе малко по-натруфен. Беше създаден, за да побира шестдесет души, два пъти повече, ако хората нямаха нищо против да се понатъпчат. Спасителен кораб.

— Хубаво ще е да спасим всички колонисти на Ларо. Шиз, от самото начало не ми хареса да ги оставяме там.

— Каза, че е хубава планета — възкликна Роб.

— Точно това имам предвид. Скитниците не са създадени за хубави места. Ще се измързеливят и ще затлъстеят!

— Може би не всички. Нали баща ми напусна небесното миньорство и се присъедини към майка ми на оранжерийните астероиди — каза Нико. — Просто искаше нещо по-удобно.

Работниците на корабостроителницата се събраха пред големите прозорци. Проектори от пръстена на космическия док огряха изградения от различни метали корпус.

— Ето го и роботчето. Гледайте!

Ускоряващ се съд с големината на детско влакче се носеше към кораба. В мига на сблъсъка прикрепената отпред бутилка се счупи. Облак мигновено замръзваща пара облъкна новия кораб.

— Загуба на добро шампанско, ако питате мен — промърмори Кейлъб Тамблин. Чичото на Тасия бе дошъл да изтормози Ден Перони, за да получи оборудване и помощници за възстановителните работи на Плумас.

— Да, обаче не беше от най-доброто — каза Ден и намигна. — Кръщавам този кораб „Оскивъл“!

Всички се развикаха одобрително; нямаха търпение да се заемат с обещаното ядене и пиене.

— „Оскивъл“! — Роб поклати глава. — Тази планета пази доста спомени, повечето неприятни. Тук бяхме разбити.

— Не, Роб. Тук бяха разбити зевесетата. Скитниците се скриха като зайци на безопасни места. Името е символично, посветено е на възстановяването от съперничеството, както стори ти.

— Каквото и да казваш, не ми се нрави. — Роб плъзна ръка около кръста на Тасия — Не че съм суеверен или нещо такова.

Тасия игриво дръпна къдравата му коса.

— Бриндъл, празнуваме, недей да потъваш в мрачни настроения.

— Да тръгна с луксозен лайнер за свят като Ларо с моята любима сексапилна, но и обичаща да командва приятелка скитница. Какво може да е по-хубаво?

Ден бе раздал хранителни пакети с месо и зеленчуци, които бе купил от скитническите търговци, минаващи през Ирека. От мините на Голген Дел Келъм бе изпратил каса от частната си колекция ликьор. Кейлъб и Ден, с чаши в ръце, отпиваха и спореха.

— Винаги си навличам неприятности, когато пия с някой от братята Тамблин.

— Ще си докараш неприятности независимо дали пиеш, или не — отвърна му Кейлъб.

Тасия се приближи към тях.

— Чичо ми може да е много настоятелен, Ден, но ще го приема като лична услуга, ако му помогнеш на Плумас. Повярвай ми, там всичко е в развалини. С Роб смятахме да се заемем с разчистване, но сега имаме задължения пред Конфедерацията. Водните мини все още принадлежат на клана ми, та дори чичовците ми да не се грижат добре за тях.

— Не се грижим добре ли? — намеси се възмутено Кейлъб.

— Не мога да го направя лично. Утре отивам да се срещна с мага-император — заяви Ден. — Търговските преговори трябва да се завършат. С разрастването на Конфедерацията и откъсналите се колонии на Ханзата, които произвеждат най-различни стоки, Илдирийската империя ще е основен клиент. Рлинда Кет вече е там.

— А моите водни мини? — настоя Кейлъб.

— Нашите водни мини — поправи го Тасия.

— Мога да ви пратя няколко торби уплътнители, двама работници, може би и една лопата, но първо ще трябва да се уверя, че поне ей тоя ти чичо знае как да я ползва. — Кейлъб замърмори, но Тасия виждаше, че разговорът му допада. — Ще очаквам обаче преференциални цени за доставките на вода до Оскивъл.

— За пет години.

— За десет години.

Тасия ги остави да се уговарят. Празненството продължаваше. На „Оскивъл“ вече бяха качени провизии, дрехи и някои традиционни скитнически ястия. След като вестта за мисията се бе разпространила, се появиха десетки доброволци.

— Ако ви вземем всичките, няма да има достатъчно място, за да върнем семействата ви — каза тя. Дватама с Роб можеха да се справят и сами, а и Нико настоя да дойде с тях.

Роб обаче изглеждаше тъжен. Тасия се обърна към него:

— Хайде, изплюй камъчето. Нещо те яде и не е само името на кораба. Кошмари за дрогите ли?

— Приключих с дрогите. Това е по-лично. Аз... — Той сведе поглед, после се вгледа в нея. — Изпратих съобщение до вкъщи по търговците, но... нищо. Очаквах баща ми да се ядоса заради решението ми да остана с теб и Конфедерацията, но се надявах поне майка ми да се опита да го вразуми. Но не. Отказва да говори с мен. Чух, че татко бил с адмирал Уилис, когато е докарала мантите си, за да тероризира Терок.

Тасия изсумтя.

— И все още мислиш, че решението ти е било правилно?

— Разбира се. Нали съм с теб.

— Правилен отговор.

— Но това мълчание е толкова студено. Толкова излишно. Тревожи ме.

— И се чувстваш изоставен. — Тасия сложи ръка върху неговата.

Той кимна. След миг тя го бутна по рамото като пакостлива сестра. После го прегърна.

— Ела с мен да пропъдим грижите от ума ти. След като след няколко дни напуснем Ларо, ще направим нещо, с което да се гордеем, независимо какво мислят другите.

80.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Ларо имаше достатъчно звезди, за да освети пътя им. Още една мисия. Дейвлин изобщо не бе мислил, че ще се върне под прикритието на мрака при заградените заселници.

Вървеше бързо, Стайнман не изоставаше. И двамата бяха наясно с неотложността на ситуацията за хората зад стените. Когато чуха съобщението на Кларин, десетина от бегълците предложиха и те да се включат в неизбежната битка, но Дейвлин им отказа, без да се замисли.

— Сега сте тук и трябва да се грижите един за друг. Двама ще са достатъчни. Не искам да спасявам всички втори път.

Приближиха се внимателно към селището, нащрек за писукания или свирукания от страна на кликисите. Видяха отблясъците на самоделните лампи, които хората бяха изработили, за да прогонят сенките. Разрасналият се кликиски град фосфоресцираше зловещо, рамката на новоиздигнатия портал изпъкваше ясно, достатъчно голяма, за да може люпилото да изпраща многобройните си армии да унищожават други кошери.

Кларин не си бе губил времето. Беше измъкнал оръжията и експлозивите, скрити от Дейвлин. Очите му бяха кървясали, тъмната му коса бе разчорлена. Изглеждаше сякаш не е спал от дни. Кметът Руис имаше също толкова уморен вид.

— Вие, приятели от Крена, трябва да спрете да се забърквате в подобни ситуации — каза Дейвлин съвсем сериозно.

Изражението на Руис се ободри.

— Измъкни ни и този път и ти обещавам, че ще станем най-скупните хора в Спиралния ръкав.

Затворниците вече бяха направили някои приготовления, за да се защитят, а в стария си бележник Кларин бе записал постигнатото.

— Маргарет Коликос не може да ни каже кога люпилото ще предприеме следващия си ход. Събрахме достатъчно, за да причиним

сериозни щети на буболечките, и намерихме доброволци за операцията. Крим и Марла Чан Тайлар вече се обучават с оръжията и сформират стрелкови отряди. — Той се ухили. — Като ни поставиха зад заграждението, кликисите ни дадоха възможност да се отбраняваме от висока позиция. Тактическа грешка. Можем да застанем на стените и да ги застрелваме в мига, в който се появят.

— Боеприпасите ви ще свършат, преди да избиете достатъчно кликиси. — Дейвлин прокара пръст по списъка: огнестрелни оръжия, зашеметяващи пистолети, ръчни устройства за усмиряване на тълпи. Много колонисти бяха започнали да дълбаят бойници, да правят скрити люкове, фалшиви стени и тайни стаи, където да се скрият в случай на нужда, но Дейвлин се съмняваше, че това ще ги спаси.

— Трябва да сме готови по всяко време — изтъкна Кларин.

— Вече си готов, но мога да те подготвя по-добре. Всеки час ни помага да увеличим мащабите на разрушенията, които можем да причиним. — Почука с пръст по списъка на Кларин. — Мога да използвам експлозивите, за да минирам местата, откъдето ще се опитат да влязат кликисите. Мога също да поставя бомба до ето тази дебела стена. Ще я взривим, ако се наложи да се измъкваме бързо, но това ще стане само в краен случай.

Погледна хронометъра си и добави:

— Четири часа до съмване. Трябва да действаме бързо. Да се надяваме, че ще имаме още няколко дни, преди да решат да ни нападнат.

81.

ДЖЕС ТАМБЛИН

След като Джес и Ческа напуснаха Терок, като първо посъветваха краля каква политики да води спрямо клановете, пред тях се разкри целият Спирален ръкав.

Джес се радваше да е само с Ческа, своята съпруга, която беше дала нова дефиниция на любовта им и на съществуването им. Летяха плавно през безбрежния космос, без да се нуждаят от храна или гориво, а само от енергията, която им даваха венталите.

— Вече не сме просто хора, Джес — каза тя. — Нашите действия могат да имат сериозни последици. В името на Пътеводната звезда, какво ще правим със себе си?

— Преди да започнеш да мислиш за такива неща, нека ти покажа за какво точно говорим — усмихна се той. — Точно какво имаме в нас.

И закара кораба им до мрачен газов гигант, сред чиито облаци бушуваха страховити бури. Ръждивите нишки сякаш бяха вързани на възли. Ческа познаваше този свят — Хафайн, но той коренно се бе променил отпреди месец, когато за последно бе идвала тук.

— Защо сме тук? Мислех, че хидрогите са победени.

— Така е. Ти ги победи.

— Е, с малко помощ от венталите.

Корабът-мехур се спусна в дебелия мъгли и Джес усети ехото на водните същества да прониква през облаците. Знаеше, че Ческа също може да го долови. Венталите откликнаха и се свързаха с енергията в кораба и в клетките на телата им. Макар Хафайн някога да бе хидрогско поселение, в енергията тук не се усещаше зловещ гняв. Дълбокоземните обитатели бяха овладени.

Потъваха надолу и надолу и Джес усети студена тръпка. Обемът на атмосферата на Хафайн бе в пъти по-голям от всяка земна планета, невероятно по-мощен от всяка област, където скитниците бяха стъпвали. Цялото това пространство навяваше и огромна самота.

Никое човешко същество не живееше на тази планета, нямаше скитнически небесни мини, нито селища по разпръснатите луни.

Най-накрая стигнаха куполите и сегментираните сфери, странните срастъци и геометрични свързки, които оформяха чуждоземния метрополис. Ярκο оцветените преплетени форми бяха изработени от хидрогите при плътност, която би смачкала всяка органична материя.

— Всеки от газовите гиганти има множество от тези градове-сфери — каза Джес.

Но този хидрогски град беше празен и мъртъв, унищожен. Куполите се бяха срутили, кристалните стени бяха разядени от венталските корозивни вещества.

Ческа се изненада.

— Венталите ли са сторили това?

— Ние го направихме, като ги доведохме тук.

— Хидрогите ни нападаха! Те започнаха войната!

— Но конфликтът не е нов и този път те загубиха. Хидрогите все още съществуват, също както венталите не са били напълно избити, когато са били победени предния път. Но балансът определено се е променил. — Корабът-мехур обиколи руините на града-сфера, Джес и Ческа гледаха надолу. — Силата на венталите е достатъчна, за да причини тази катастрофа, и все пак ние двамата имаме силата да правим и други неща. — Той я докосна, усети гъделичкането на кожата ѝ. — Можем да строим, вместо да разбиваме, да създаваме, вместо да рушим.

В мига, в който го каза, бе сигурен, че Ческа усеща възможностите, които се разкриват пред нея.

— Така е, Джес. Откъде да започнем.

Венталският кораб обиколи за последен път града на хидрогите.

— От Плумас, разбира се.

Ледената луна блестеше под звездната светлина, по замръзналата ѝ повърхност искряха светлините на станцията и площадките за кацане. Комуникационните линии на скитниците предаваха съобщения между танкерите, възстановителните екипи и наземните копачи. Джес забеляза, че помпените съоръжения вече са поправени; куполите,

площадките и входните помещения бяха ярко осветени. Замръзналата кора показваше следи от усилен трафик. Но знаеше, че под земята водните мини ще изглеждат другояче. Неговата майка — не, поквареният вентал, който бе обладал майка му, — бе причинил големи щети.

Под дебелия километри таван откриха Кейлъб, Уин и Торин Тамблин: тримата надзираваха отрядите инженери, дошли от Оскивъл, които се бореха със строителното и земекопното оборудване. Чичовците на Джес се стреснаха, когато видяха двамата да излизат направо от мътната стена на леда.

— Дойде да огледаш още веднъж бъркотията ли, Джес? — попита Уин.

— Не, дойдох да направя нещо по въпроса.

— Винаги можем да използваме помощта ти. — Кейлъб скръсти ръце и се огледа така, сякаш командва всичко тук. — Трябваше да чуеш как Ден Перони се тюхкаше колко по-добри неща можели да свършат тези инженери, но аз настоях да ги докарам тук.

— Къде е баща ми? — попита Ческа.

— Отиде до Илдира за някакви търговски преговори. Не знам защо предпочете да отиде в Призматичния палат, за да ходи по угощения и празненства, вместо да дойде тук при нас.

Работниците от корабостроителниците поправяха напуканите стени и ги укрепваха с греди от различни сплави, които по принцип бяха предвидени за корабна рамка. Миризмата на изпаренията все още не се бе изчистила от подземния въздух. Част от обезцветените стени бяха изстъргани до огледален блясък.

Джес се вгледа в новите греди. И двамата с Ческа усещаха пукнатините като болка в костите си.

— Тези подпори няма да удържат огромния покрив.

— Само с това разполагаме.

— Можем да ви помогнем. — Джес хвана ръката на Ческа. Всеки път щом се докосваха, получаваше чувството за затворена електрическа верига.

Ческа се обърна към работниците на Плумас.

— Ще трябва да се оправите с оборудването и машините сами, но ние ще помогнем за водата и леда.

Джес вдигна ръце и от пръстите му изскочи енергийна искра.

— Венталите се съгласиха да изпълнят водните молекули, да населят леда и да ни оставят да направим това място такова, каквото трябва да е.

Братята Тамблин се спогледаха разколебани.

— Не каза ли, че венталите ще покварят това място? — попита Уин. — Нашата работа е изпомпването на вода. Не можем да си позволим да е... жива и пълна с енергия.

— Венталите ме увериха, че могат да контролират разпространението си и да се оттеглят, когато приключим. Няма да променят мината, поне по начина, по който промениха мен и Ческа.

— Добре. Ако си сигурен, действай — каза Кейлъб. — Щом ще ни спестиш месеци труд, защо да се оплакваме?

Джес усети как венталите в него събират енергията си. Двамата с Ческа разбраха какво трябва да направят — всеки имаше своя задача. Дори когато пусна ръката ѝ, силата в него не намаля. Приблужи до здравия лед на ръба на подземния океан, коленичи върху замръзналия бряг и протегна пръстите си към студеното море. Пипала от венталска енергия се проточиха от него и водата заприлича на картина на художник. Той нарисова завеси от вода, които засияха точно на мястото, където бе насочил енергията.

От дълбините долу, където изкуствените слънца не можеха да проникнат, Джес продължи да извлича нови течения и да размърдва онова, което не бе смущавано от дълго време. Усети пулсиращите живи нематоди, които Карла Тамблин бе контролирала, но примитивните мозъци на съществата не помнеха нищо от атаката. Използва венталските си сетива, но не поквари, нито нарани някое от съществата.

Ческа отиде до най-близката стена, пристисна длан в леда и освободи силата си в замръзналата структура. Ръката ѝ потъна до рамото. Искряща светлина изскочи от дланта ѝ и венталите проникнаха в пукнатините и затвориха дълбоките пролуки с хирургическа прецизност.

Джес привлече още вода от морето и оформи крѳпки от нов, чист лед, използваше го като маджун, за да уплѳтни пробойните, останали от експлозиите на Карла, да подсили пропукания бряг, за да може помпените съорѳжения да легнат върху стабилна основа.

Събори подпорните колони от сталактити и призова вода от океана, замрази я в огънати форми, които бяха не само красиви, но и ефективни. После с Ческа загладиха грубите стени и изправиха шахтите, които поддържаха индустриалните асансьори. Вкараха в леда нови накрайници за инсталиране на нови изкуствени слънца.

Братята Тамблин и строителите от Оскивъл трябваше да се дръпнат настрана, за да не бъдат отнесени от бързите промени. Това, което би отнело месеци и огромни човешки усилия, Джес и Ческа свършиха за по-малко от час.

Изпълнени с енергия, двамата се отдръпнаха, за да огледат резултатите. Стените и таванът пулсираха с остатъчна енергия. Уин и Торин стояха зяпнали от почуда и приличаха повече отвсякога на близнаци. Кейлъб гледаше скептично, сякаш очакваше всеки миг нещо да се обърка, независимо колко бляскаво и лъскаво изглежда всичко.

Венталите сякаш не желяеха да напуснат новото си местонахождение. Бяха събрали сила и дори извличаха удоволствие от изпълването на ледената луна.

— Време е да се оттеглите — каза Джес.

Знаем.

Внезапно той усети как енергията се завръща в него. Сиянието напусна стените и колоните, издигна се от дълбините на морето. Замръзналата луна се върна към нормалното си състояние.

Джес въздъхна. Ческа го прегърна и се усмихна.

— Свършихме добра работа днес.

82.

ДЕН ПЕРОНИ

„Настойчиво постоянство“ кацна на Илдира. Ден внимателно докосна панделката, която придържаше косата му. Беше пръснал малко одеколон на врата си и бе облякъл най-хубавите си дрехи. Кейлъб го смяташе за конте, твърде погълнато от собствения си външен вид, дрехите си и „красивото оперение като някаква екзотична птица“, но Ден всъщност не обръщаше внимание на тези неща. Самият Кейлъб би могъл да отдели малко повече внимание на външния вид и хигиената си според него.

В Призматичния палат откри, че Рлинда Кет и Брансън Робъртс вече са във вихъра на дипломатическото ухажване. Научи, че — слава Богу — е пропуснал изпълнението на илдирийските певци. Никога не бе разбирал чуждоземната музика.

Магът-император го приветства и го помоли да заеме мястото си край дългата маса до другите човешки търговци.

— Капитан Кет ми разказа за новото правителство. Винаги ми е интересно да слушам за вашите политически различия и проблеми, макар че не ги разбирам напълно.

— Ние също, ваше величество. Все още се опитваме да се разберем — макар да са минали хиляди години. Но правим всичко по силите си.

Слугите щъкаха като мравки наоколо, побързаха да му поднесат чиния с екстравагантно ястие. Определено беше по-вкусно от пакетираната корабна храна или дажбите на Оскивъл.

Докато вечеряха, обсъдиха отварянето на нови търговски пътища, разрастването на пазарите за илдирийски стоки и за екти от мините на скитниците, екзотични предмети от Терок, топлоустойчиви материали от Константин III. Все пак Рлинда бе министър на търговията, а Ден — избраният представител на клановете.

Въпреки новините за инвазията на ЗВС на Реджак и мрачните доклади от Земята Ден чувстваше, че нещата се оправят. Вестите за

завръщащите се кликиси, изчезнали преди хиляди години, звучаха по-скоро като измислица, отколкото като реална заплаха, макар че Ден не се съмняваше в достоверността им.

И преди беше идвал на Илдира, но бе впечатлен от промените.

— Видях космическите ви съоръжения от орбита, ваше величество. Възстановявате Слънчевия флот десет пъти по-бързо, отколкото биха се справили моите корабостроителници. Завиждам на идеалното ви илдирийско сътрудничество.

Магът-император се усмихна:

— Всъщност трябва да благодарим на хората за тази ефективност. Индуриалните ни операции се ръководят от инженер Табита Хък. Тя беше сред облачните комбайнери на Ханзата, които станаха наши... гости за известно време. Предложихме ѝ работа.

— Хора от Ханзата са постигнали това? — удиви се Ден, дори възмутен от подобна идея. — Хм, може би ще мога да понауча нещичко от нея.

Магът-император каза нещо на един от бюрократите и той бързо тръгна нанякъде.

— Ще уредя да видите нашите операции — каза Джора'х.

Орбиталният корабостроителен център беше въплъщение на ефективността. На Ден му бе трудно да повярва на очите си. Строителите работеха с невероятна прецизност, сякаш бяха танцьори на сцена. Компонентите на бойните лайнери се сглобяваха, като че ли сами искаха да си паснат. Ден не видя нито една грешка, никакво колебание.

— Това е невероятно, госпожице Хък. В името на Пътеводната звезда, никога не съм виждал подобно нещо. Умът ми не го побира.

Илдирийците по принцип си имаха нещо като телепатична връзка, но десетината бивши инженери на Ханзата (които никога досега не бяха правили впечатление на Ден) бяха също така синхронизирани помежду си. Табита ръководеше работните екипи от централната станция, подчинените ѝ си разменяха кратки реплики, важни подробности, които всеки следваше с идеална точност.

Табита имаше квадратна челюст и чип нос, който я правеше да изглежда твърде грубовата, за да е привлекателна, а косата ѝ беше къса

и подрязана за функционалност, а не за стил. Но около нея имаше някакво излъчване, задоволство, което ѝ придаваше съвсем друг вид красота.

— Достатъчно просто е, ако помислите, господин Перони. След като другите ви разберат по такъв начин, че желанията на всички станат общи, всички инструкции се превръщат във взаимно съгласие. Всеки знае какво трябва да прави и какво правят другите. Няма ненужни повторения. Всичко върви безпроблемно.

— Но как го постигате? — Ден се вгледа в оживените космически докове. Само за час всички корпусни плочи бяха инсталирани в рамката на новия кораб. — Може би трябва да наема илдирийци, ако работят толкова добре. Можете ли да ми дадете някакви съвети?

— Мога да направя нещо повече — Усмивката ѝ се разшири и кожата ѝ сякаш засия.

Сякаш бе повикан, Колкер влезе в залата с призматичния медальон на голите си гърди.

— Открих нова техника. Тизмът, телевръзката и човешките мисли. Мога да сваля от очите на всички превръзката, за чието съществуване доскоро никой не подозираше.

— Търговска тайна ли е, или си склонен да я споделиш? Кажеш цената си, ако работи толкова добре, колкото твърди госпожица Хък.

— Няма цена. Радвам се, че се интересува. — Колкер докосна медальона с пръсти. — Просто ще ти го покажа.

— Безплатно? В това няма никакъв смисъл.

— Моята награда е да видя изражението ти, когато разбереш.

— Както кажеш. — Ден позволи на зеления жрец да сложи длан върху челото му, сякаш му даваше благословия. — Това някаква религиозна церемония ли е? Какво общо има това с...

— Вярвам, че съм достатъчно силен, за да го направя и без фиданката си. Имам Извора на светлината, духовните нишки, телевръзката и сега, само ако успея да открия... а, ето.

Дланта на Колкер сякаш стана по-топла. Преди Ден да успее да отвори уста, хиляди светлини огряха ума му. Той видя всеки и всички наоколо — инженерите на Ханзата, илдирийците с техния тизм, космическите кораби, строителните площадки, самата планета, шестте

слънца. Имаше чувството, че умът му се е разтворил до безкрай, и нямаше думи, с които да опише радостта си.

— Леле! — беше най-доброто, което успя да каже.

83.

СЪЛИВАН ГОЛД

Докато „Ненаситно любопитство“ се приготвяше да потегли, магът-император даде на Съливан разрешение да напусне Илдирийската империя и той отиде при капитан Кет и Робъртс, които обсъждаха с бюрократите как да бъдат натоварени илдирийските стоки. На Рлинда ѝ трябваше само миг, за да се сети кой е.

— Съливан Голд, нали? Не бяхте ли администратор на облачните комбайни на Ханзата?

— Да — отвърна той и гласът му за миг му изневери. Не беше кой знае каква услуга, но за него означаваше много. — Магът-император Джора'х ми каза да говоря с теб. Нямам търпение да се върна към нормалния си живот, да видя жена си и внуците си. Много е трудно да се предаде съобщение до Земята. Има ли някаква възможност да ме закарате с вашия кораб?

— До Земята? — попита Робъртс. — Сигурно се шегуваш.

— До Земята или поне до някое погранично съоръжение на скитниците или Конфедерацията, откъдето да мога да се прекача на друг кораб. Не ме интересува колко ще отнеме, но определено не се приближавам до близките си, като стоя тук. Магът-император обеща да плати, колкото пожелаете. — И понеже Рлинда се изсмя, добави обидено: — Кое му е толкова смешното?

— Илдирийците нямат представа как да водят преговори. Не могат да си представят, че някой би могъл да се възползва от подобно предложение.

— Сигурен съм, че е искрен — каза Съливан. Магът-император вече му бе дал сандъче със скъпоценности, които щяха да изплатят по-голямата част от дълговете на семейството.

— О, нямам съмнения. Но „Любопитство“ е пълен с търговски стоки — отбеляза Рлинда предпазливо. — Аз съм търговският министър все пак. Колко души ще дойдат с вас?

Съливан се почеса по наболата брада. За пореден път беше забравил да се избръсне.

— Само аз. Другите работят с Табита за възстановяването на Слънчевия флот, а нашият зелен жрец е запленил от новите откровения или религия, или каквото там го нарича. Всички са станали странно неразделни. Само аз искам да си отида.

— Ще измислим нещо. — Рлинда вдигна диамантеното фолио, което ѝ подаде един от илдирийските министри. — Тръгваме утре, така че започвай да си стягаш багажа.

Табита и Колкер бяха на главната строителна станция, но умовете им бяха другаде: бяха заети с работа. Колкер изглеждаше вгълбен в безмълвен разговор, както когато говореше със зелени жреци през телевръзката. Но и някак различен.

— Сигурни ли сте, че искате да останете тук? — попита Съливан за трети път.

— Щастливи сме — каза Колкер.

— А аз разполагам с най-добрата работна ръка, която съм срещала — поясни отказа си Табита. — Илдирийските работници ме следват като патета, а магът-император плаща доста щедро. Какво повече бих могла да искам?

— Ами ти, Колкер? Може да те оставим на Терок.

— Мога да стигна до Терок, стига да пожелае. Достатъчно е да докосна фиданката. Имам по-важна работа тук, вече имам много последователи сред зелените жреци. — Спря за миг и се замисли. — А след като и Ден Перони се присъедини към нас, виждам още по-големи възможности в Спиралния ръкав.

Съливан се учуди.

— Ден Перони?

— Искате да разбере как работим толкова ефективно — обясни Табита с доволна усмивка. — Беше доста впечатлен.

— И след като му показах, той се почувства, сякаш е видял решението на заплетен проблем, над който е работил цял живот.

— Ще отнеме само няколко секунди и сам ще видиш, Съливан — обърна се Табита към него. — Ще съзреш голямата картина, като нас.

Той виждаше тяхната заплепеност, тяхната отдаденост, но знаеше, че няма да се опитат да го насилят. Те все още му бяха приятели и нямаше да направят нещо против волята му. Не бяха новопокръстени или фанатици, просто бяха променени.

— Видях достатъчно от голямата картина. Искан да ти благодаря за годините, през които работихме заедно. Невинаги беше лесно.

— Но ни доведе дотук — каза Табита. — Не съжалявам и за миг за това пътуване.

Той ги прегърна непохватно, събра набързо нещата си и отиде да открие капитан Кет и нейното „Ненаситно любопитство“.

84.

СИРИКС

Докато бойният кораб на роботите приближаваше Ларо, Сирикс планира нападението си срещу люпилото и растящия му кошер. Тъй като ресурсите му бяха ограничени, щеше да използва нов вид атака. Макар и да бе по-опасно и да рискуваше да загубят, този план напомняше за старите войни — всъщност самата причина, заради която бяха създадени.

Докато навлизаха в орбита, КТ посочи услужливо:

— Свалих цялата налична информация за човешките дейности на Ларо, за техните съоръжения и главни индустриални центрове. Мога да ви дам резюме, ако искате.

— Не ме интересува човешкото селище. Главната ми грижа са кликисите. Ще ги унищожим, както и другите кошери, които открием. Човешкото присъствие не е важно.

Сензорите показаха процъфтяващ кликиски кошер, точно както очакваше Сирикс. Новопостроените куполи и кули се издигаха високо. Работници с най-различно оборудване бяха скупчени край старите руини. Нов портал беше издигнат близо до оградените колонисти. Всякаква растителност беше изравнена със земята и Сирикс предположи, че люпилото ще се дели. Другите кошери в Спиралния ръкав правеха същото в подготовката си да се бият помежду си. Сирикс щеше да ги спре, доколкото можеше.

— Защитата им е значителна — каза ПД.

— Както и броят им — добави КТ.

— Готови сме да ги преодолеем — заяви Сирикс. При предишните атаки бе предпочел да действа от безопасно разстояние, с помощта на широкомащабните поразяващи експлозивни, язерните батареи и насочваните бомби с атомни бойни глави. Този път щеше да атакува по земя. Оръжейните складове на корабите бяха пълни с язерни пушки, импулсни бластери, високоволтови зашеметители и раменни ракетомети.

Сирикс раздаде ръчните оръжия на бойните компита и черните работи. Имаше общо над хиляда робота и почти два пъти повече бойни компита. Бързите совалки бяха преправени, за да могат да се спуснат с по-голяма скорост, да кацнат пред кликиския град и роботите да изскочат настървени за битка. Кошерът не можеше да устои на такава атака.

Сирикс се качи на совалката с ПД и КТ и се понесе към земята.

Макар да знаеше, че двете компита не са лоши бойци, той ги водеше със себе си най-вече за да им покаже ужасната природа на кликиската раса. Надяваше се, че след като видят жестоката битка, ще си представят мащаба на древните войни между роботите и техните създатели. Двете компита обичаха да научават нови неща.

Като дъжд от метеори совалките се спуснаха пред ограденото човешко селище и черните работи и бойните компита изскочиха от тях, въоръжени с оръжията на ЗВС.

И откриха огън по кликиските цели. Разузнавачи, жътвари и инженери умираха с хиляди. Кликисите пищяха и писукаха, а роботите и компитата вървяха безмълвно напред, много по-бързо, отколкото можеше да реагира умът на кошера.

Високият нов портал се изправяше пред кликиския град и Сирикс прецени, че люпилото вероятно е изпратило много от войните си на други планети, за да установят допълнителни кошери и да унищожат вражеските люпила. Насочи се право към сплеснатата постройка, открояваща се сред новопостроените кликиски сгради — люпилото. Това беше основната му цел.

Забеляза без изненада, че оградата около човешкото селище е с кликиска направа. Ужасените хора си бяха направили стълби, за да се качват по оградата, и сега наблюдаваха щурма на черните работи. Люпилото бе заградило колонистите в добре очертана кошара. Сирикс не разбираше причината. Дали беше само за да не се пречкат, или имаше друга цел? Как хората можеха да бъдат полезни?

Стотици шипести воители се спуснаха напред, някои летяха. Без да се вълнуват за собствената си безопасност, те се хвърлиха върху предните редици на бойните компита, макар да падаха с купища под мощните залпове на ракетометите и язерите.

Но се движеха толкова бързо, че част от тях успяваха да стигнат до бойните компита, блъскаха ги и ги смазваха в черните работи.

Сирикс се биеше с невиджана ярост. Видя един от извисяващите се дарители и изпрати светкавично електронно съобщение на другарите си и компитата.

— Унищожете дарителя. Това е от първостепенна важност.

По пътя си към добре защитената зала на люпилото металната армия предизвика невиджани опустошения. Четири робота обградиха високия дарител. Стреляха и се хвърляха срещу него, блъскаха го и накрая съществото на черни и сребристи черти се свлече и падна. Велика победа.

ПД и КТ маршируваха до Сирикс и също стреляха, и то доста точно. КТ обърна оптичните си сензори към стената, откъдето безпомощните хора наблюдаваха страховития сблъсък. Думите му смутиха Сирикс.

— Виж, колонистите също имат компита.

Черният робот завъртя плоската си глава и видя сред ужасените хора две компита. Едното беше безличен гувернантски модел, а другото — приятелско компи. Познато приятелско компи. Сирикс спря напред крачка.

— Това е ДД.

85.

ОРЛИ КОВИЦ

— Това е Сирикс — каза ДД и в изкуствения му глас се усети нотка на безпокойство.

От стената Орли наблюдаваше как пълчищата черни роботи скачат от совалките и започват да избиват кликисите. Ужасени от онова, което люпилото смяташе да стори с тях, колонистите бяха подготвили оскъдната си защита, за да прикрият бягството на голяма група хора. Но никой не бе очаквал тази инвазия.

По-рано същия ден Марла Чан и Крим Тайлар — бяха започнали да гледат на себе си като на доведени родители на Орли — събраха дрехи и храна и се подготвиха да изпратят момичето, стига да имаше възможност за бягство. Орли вече беше нагънала синтезаторните си ленти и ги бе натъпкала в раницата си.

И тогава се бяха приземили роботите.

Тя не знаеше да се радва ли, или да крещи. Черните роботи убиваха повече кликиси, отколкото биха успели някога човешките защитници. И все пак именно те бяха избили всички на колонията на Корибус, включително бащата на Орли. Мразеше ги.

— Това е Сирикс — повтори ДД. — Трябва да бягаме.

— Роботите изглеждат доста заети в момента — каза Стайнман.
— Нямам време да се занимават с нас.

Сякаш за да го опровергае, Сирикс насочи металната си ръка към оградата и издаде пищящ сигнал. Няколко робота се извърнаха и се обърнаха към селището. С оръжията на ЗВС прогориха огромни дупки в стената.

— Скрийте се! — извика Дейвлин. — Не стрелят право в нас, но очевидно искат да влязат тук.

— Искат да се доберат до нас — изпищя Орли, докато колонистите залягаха зад несигурната барикада.

— И до мен — добави ДД притеснено.

Група черни машини се насочи към оградата; останалите продължиха битката с кликиските воители.

Марла и Крим бяха сформирали групи, за да се защитават срещу врага със събраните оръжия. Но не горяха от желание да открият огън по черните работи.

— Не ми се ще да хабя муниции — каза Марла.

— На мен пък ми се ще да похабя малко черни работи — отговори съпругът й.

УР се намеси:

— Трябва да защитя децата. Ако сега е възможността да избягаме, предлагам да се възползваме.

— Повече от възможност е — отсъди Дейвлин. — С тази диверсия можем да изкараме оттук два пъти повече хора, отколкото се надявах. Съберете група и бягайте, докато черните работи и кликиските се разсейват взаимно.

— Разсейват взаимно? — учуди се Стайнман. — Та те се бият ожесточено.

— Още по-добре — отбеляза Крим. — За коя страна да залагаме?

Маргарет дойде при тях; на лицето й се четеше смайване от неочакваната атака, но и надежда.

— Независимо кой излезе победител, и едните, и другите ще искат да ни унищожат.

— Къде ще отидем? — попита ДД. — Ти ще дойдеш ли с нас?

— Все още не ми е ясно какво ще трябва да направя.

Марла бутна съпруга си.

— Крим, искам да тръгнеш с първата изтегляща се група.

— Няма! Оставам с теб.

— Имаме уговорка. Никой от двамата ни няма да е в безопасност. Бегълците в убежището на Дейвлин ще се нуждаят от защита, също както тези хора имат нужда от моята. Някой от нас трябва да оцелее заради Нико — където и да е той.

— Трябваше да хвърляме чоп.

— Вече хвърлих... Ти загуби. А и съм по-добра с пушката.

Крим избухна.

— Не е вярно. Еднакво добри сме.

— Не и днес! Тръгвай с тях. — Тя го целуна, прегърна Орли и се качи по разклатената стълба върху дебелия стена, откъдето стрелците

вече започваха да сипят залпове.

Дейвлин хвана тънката ръка на Стайнман и го бутна към Орли, гувърнантското компи и децата.

— Заведи ги до пещерите. Кмете Руис, тръгвайте с тях.

— Но как ще излезем, без никой да забележи?

Ракета, пусната от нападащите роботи, срина една от кликиските кули. Постройката се срути бавно и се разсипа на земята.

— Суматохата ще продължи още дълго. Бягайте! Ей сега ще ви направим голяма врата.

Дейвлин измъкна дистанционното и натисна копчето. Взривът отвори в стената огромна дупка.

Орли се поколеба. Вярно, всички можеха да се затичат през откритата равнина, но деретата и урвите предлагаха нищожни укрития — само тук-там се виждаха скали и странни дървета.

УР тръгна напред, побутваше децата пред себе си. Стайнман, кметът Руис и Крим Тайлар затичаха.

— Ела с нас, Маргарет — каза ДД.

Възрастната жена се поколеба и погледна Орли право в очите.

— Взе си синтезатора, нали? Спаси останалите, ако кликисите тръгнат след вас.

— Какво искаш да кажеш? Ще ме разпознае ли люпилото?

— Използвай музиката си. ДД, върви с тях и им помагай.

— Не трябва ли да остана с теб, Маргарет? — Гласът на компито показваше, че е раздвоено.

— Можеш да направиш повече за тях. Върви!

Няколко черни робота се покатериха по стената.

Още една част от стената бе унищожена от непрестанните залпове.

Приближаващият се Сирикс бе достатъчна причина ДД да се разбърза.

86.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Докато посрещаше представителите на различните касти, магът-император се вгледа в лицето на Даро'х и почувства интелигентността и прозорливостта на сина си. Вместо да се отдава на сексуални удоволствия, както обикновено правеха престолонаследниците, Даро'х се бе присъединил към баща си и Нира в залата за аудиенции на небесната сфера.

Джора'х не бе добре подготвен, когато ранната смърт на баща му бе довела до възкачването му на трона, и не смяташе да повтаря същата грешка с Даро'х. Престолонаследникът никога не биваше да забравя, че някой ден ще ръководи Илдирийската империя. Повечето белези по лицето на младежа бяха заздравели, но пламтящата червенина щеше да остане още дълго. Даро'х тревожно се питаше какво ли правят фероите.

Джора'х не можеше да го вини. Още преди потеглянето на адар Зан'нх на спасителната мисия магът-император бе доловил непрестанното напрежение из империята, като на обтегнати до скъсване струни на музикален инструмент. Освен това я имаше и празнотата, обезпокоителната тишина в тизма. Разузнавачите му не се бяха върнали от Хоризонтния куп. Не беше получавал никакви вести и от тал О'нх, поел на обиколка из разбунтувалите се някога светове, не му бяха докладвали и учените на Хирилка. Никой не докладваше.

След два часа аудиенция опашката поклонници все още изглеждаше безкрайна. Джора'х направи незабележимо знак на Язра'х и тя притича до основата на подиума, следвана от исикските си котки, и удари кристалното си копие в каменния под.

— Магът-император се нуждае от почивка и малко уединение. Искате ли и аз да си тръгна, господарю?

Посетителите послушно започнаха да се разотиват.

— Всички вие можете да дадете ценен съвет — каза Джора'х и докосна ръката на зелената жрица до себе си. Тъй като илдирийците

бяха смутени — или поне объркани — от странното присъствие на Нира тук, тя почти не говореше, когато магът-император посрещаше посетители. Но беше до него и му даваше мълчаливата си подкрепа.

Даро'х пристъпи към какавидения трон.

— Какво желаете, господарю?

— Бих ти задал същия въпрос, сине. Очевидно е, че се тревожиш.

— Страхувам се за Добро. Имаме ли някакви вести за обитателите му? В безопасност ли са? Изстрадаха толкова много, и хората, и илдирийците, а сега са оставени без водач. Дали могат да се управляват сами?

— Могат, ако им се даде възможност — намеси се остро Нира.
— Може би точно от това имат нужда.

— Имаш по-големи задължения тук, престолонаследнико — каза Джора'х. — Тревожи се за всички илдирийци, не само за тези на Добро.

— Разбирам, господарю, и все пак... — Даро'х беше противоположността на коварния и егоистичен Тор'х. Като негов втори син, той бе следвал стъпките на губернатор Удру'х, убеден, че единствената му грижа е Добро, и никога не си бе представял, че ще стане престолонаследник.

— Не знам какво се е случило с брат ми Руса'х. Дори не знам как успява все още да е жив. Когато се насочи към слънцето, той искаше да се слее с Извора на светлината, а не да ни причинява нови беди.

— Фероуите са го променили — обясни Даро'х. — Видях го.

Джора'х кимна.

— Неговото нестабилно психическо състояние и несъвършеният му тизм трябва да са го отворили към тях. Колкото и странно да е, това не е нечувано. Наскоро научих, че и други илдирийци са се свързвали с фероуите в миналото.

Проучванията на паметител Вао'сх и Антон Коликос бяха започнали да разкриват някои подробности от проблемите, пред които се бе изправяла империята. Макар че за Джора'х бе плашещо да научи още неподозирани истини, той намери знанието за безценно. Само да можеше да го използва някак.

Новата информация бе разкрила част от случилото се по време на древната война с шана рей, съществата, които поглъщаха всяка

светлина и подлудяваха илдирийците. Историите за шана рей бяха използвани, за да обрисуват илдирийските герои при обстоятелства, които изискваха смелост и саможертва. След внимателен прочит паметителите бяха открили улики, че те са напълно измислени, създадени, за да запълнят празнините по време на първата война с хидрогите. Ето че имаше още един пласт от лъжи. По-нататъшното изследване на Вао'сх обаче разкри, че шана рей все пак са истински. И фeroуите бяха помогнали на илдирийците да ги победят.

За първи път Джора'х споделяше тревожната история, запазена в древен апокриф.

— Много отдавна някои от илдирийците се научили как да се свързват с фeroуите, също както зелените жреци се свързват със световната гора. Когато изглеждало, че всички илдирийци ще загинат, един древен маг-император, Ксиба'х, помолил фeroуите за помощ. Бил убеден, че само живият им огън може да прогони създанията на мрака. Когато не успял да ги призове, когато разбрал, че те дори не желаят да го изслушат, магът-император подготвил престолонаследника и направил огромна саможертва, за да повика фeroуите.

— Каква саможертва? — попита Даро'х.

— Привлякъл вниманието на фeroуите, като се самозапалил. Запалил се в центъра на Миджистра. Пламъкът бил могъщ и невероятен. Докато огънят поглъщал Ксиба'х, болката, която се разпращала през тизма, докоснала фeroуите. Създанията дошли и се съгласили да помогнат. Огнените им топки прогонили шана рей.

— Това е ужасна история, Джора'х — каза Нира.

— И все пак е истинска.

Даро'х попита нещо, върху което магът-император не бе мислил.

— Затова ли фeroуите са се обърнали срещу ни сега? Когато Руса'х се устреми към слънцето, той направил ли е по-голяма саможертва? Дали не са отишли при него вместо при теб?

— Надявам се да не си прав, но се научих да не подценявам Руса'х.

87.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РАЙДЕК'Х

Пълен кръг. Тал О'нх и ескортиращите бойни лайнери най-накрая завършиха огромната си обиколка из Хоризонтния куп. Бях спрели на Шонор, Алтурас, Гароа и всички други светове, които Руса'х бе вплел в своя покварен тизм.

Райдек'х осъзна, че магът-император е възнамерявал това пътешествие да бъде много повече от церемониална обиколка или политическо шоу. По време на пътуването младият мъж бе научил много, след като се бе срещнал и разговарял с други шокирани губернатори, изправили се пред също толкова трудни препятствия. Макар и да бе още момче, Райдок'х вече бе придобил по-голяма увереност и желание да посрещне онова, което преди го бе ужасявало; беше убеден, че може да се справи. Имаше подкрепата на ветерана тал, както и работната сила и отдадеността на илдирийския народ. Неговият народ. Момчето не бе само, в края на краищата, и не беше слабо. Нямахше да се предаде.

Сега тал О'нх връщаше корабите на Хирилка, света, който младият Райдек'х щеше да управлява, ако екипът учени преценеше, че е безопасно за илдирийците да се завърнат. Той самият бе дал заповед на всички смели жители да съберат нещата си и да заминат. Сега Райдек'х се надяваше учените да заключат, че Хирилка е отново годна за обитаване.

Когато стигнаха планетата обаче, видяха, че лагерът на учените е почти напълно унищожен. Частично възстановеният главен град беше погълнат от огнени пламъци. Корабите от Слънчевия флот предпазливо прелетяха над обгорената земя, всичките им системи бяха в пълна готовност. От сградите бяха останали само овъглени отломки. Базата на учените беше изпепелена от такава мощна експлозия, че от новите убежища нямаше и следа.

— Какво се е случило тук? — проплака Райдек'х.

Старият тал обърна скъпоценния камък в очната си кухня към него.

— Очевидно е. Фероите. Престолонаследникът Даро'х ни предупреди за опасността.

Райдек'х зае мястото си до стария командир.

— Покажете ми цитаделата. Някога това беше домът на Руса'х. Може ли той да е сторил това?

Отговорът стана ясен от следващите няколко гледки. Цитаделата бе почерняла и спечена, рухнала под собствената си тежест, самите камъни в стените ѝ се бяха разтопили.

Райдек'х не можеше да разбере защо огнените елементи ще изгорят толкова много сгради, земи и шепа безобидни изследователи. Каква можеше да е причината?

— Невъзможно е всички да са мъртви. Невъзможно е.

Погледна своя наставник, който кимна одобрително и каза:

— Предавайте на всички честоти.

Гласът му звучеше немощно дори в собствените му уши, но той си напомни, че е губернатор.

— Говори губернаторът на Хирилка Райдек'х. Моля, който чуе това съобщение, да ми отговори.

Странно познат — и оглушителен — глас изтъгна от високоговорителите.

Значи името на този, който иска да ме узурпира, е Райдек'х. Дете. — Екранът сякаш избухна в пламъци. Образите се превърнаха в диплеци се огън и се появи лице — Руса'х. — Ти не си истинският губернатор на Хирилка. Върнах се тук, за да включа поданиците си в моята мрежа на тизма, но всички са избягали. Неколцината учени, които погълнах, помогнаха на фероите съвсем малко.

— Установете източника на предаването — нареди О'нх. — Откъде идва?

— Огнени топки право напред, тал!

— Активирайте всички защити! — Пет пламтящи елипсоида се носеха към тях. — Курс за избягване. Пълно ускорение.

Райдек'х бе пребледнял. Обърна се към бойния си командир.

— Да му отговоря ли? Какво да му кажа?

— Няма какво да кажете, губернаторе. Трябва да бягаме.

Райдек'х се изправи и се опита да събере остатъците от смелостта си.

— Но това е Хирилка! Моята планета! Той е нападнал моите хора!

— И е побъркан губернатор в съюз с фероуите, а ние не можем да направим нищо, освен да те укрим на сигурно място. Това е най-важното сега.

Пламтящите кораби се нахвърлиха върху тях като огромни гюлета. Момчето си спомняше много добре ожесточената битка за слънцето на Хирилка. Щом фероуите можеха да унищожат диамантените бойни кълба на хидрогите, Слънчевият флот нямаше никакъв шанс да им се противопостави.

Лайнерите напуснаха атмосферата на Хирилка. Палубата се наклони от рязката промяна на курса и момчето се блъсна в командната станция. Дори и когато излязоха в космоса, огнените кълба продължаваха да ги гонят.

— Върнете се при мен. — Думите на лудия губернатор бяха като съска на огнехвъргачка, но талът не ги послуша.

— Подгответе се да активирате звездните двигатели при първа възможност — каза О'нх. Никой не знаеше дали корабите на фероуите могат да развият огромната скорост, достъпна за илдирийските двигатели. Никой всъщност не знаеше много за тях.

Фероуите скъсиха разстоянието. Пламъците им докоснаха изящните корпуси. Системите се претовариха. Един след друг повредените двигатели се изключиха, но бойните лайнери продължиха напред с малкото останала енергия, встрани от набеязания курс, но все пак напред. Оръжейните офицери от Слънчевия флот изстреляха ракети, енергийни лъчи и експлозиви, но те изобщо не нараниха елементалните кораби.

Райдек'х не виждаше как бойните лайнери биха могли да се измъкнат. Затвори очи и се опита да открие мага-император през връзката на тизма, но макар да бе официален губернатор, той бе едно поколение встрани от най-силните връзки и не можеше да предаде нуждата си.

Младият губернатор видя как тал О'нх смръщва вежди. А после старият командир се обърна към капитана на последния кораб в бойната група:

— Септар Джен'нх, забавете фероуите. Най-важното е да върнем губернатор Райдек'х при мага-император. Той трябва да оцелее.

— Както наредите, тал. Какво да направя?

— Фероуите са различни от хидрогите, но може би техниката на адар Кори'нх ще даде резултат.

Септарът остана безмълвен само за миг. После отсече:

— Да, тал О'нх.

Ярки отражения проблеснаха по изкуственото око на О'нх.

— Нека ви кажа от името на мага-император, че Слънчевият флот няма да забрави делото ви, септар Джен'нх. Изворът на светлината ще ви приветства, а Сагата за седемте слънца няма да остави името ви да потъне във времето.

Без да каже нищо повече, Джен'нх прекъсна връзката. Последният и най-пострадал лайнер се обърна и се устреми към идващите огнени топки. Септарът откри огън с всяко оръжие на борда, но попаденията бяха погълнати без резултат.

— Какво прави? — попита Райдек'х. — Какво може да постигне?

Септар Джен'нх летеше право към челния кораб на фероуите. Губернатор Руса'х изръмжа в екрана:

— Това е безполезно. Тази битка е безполезна. Това...

Но Джен'нх изненада дори лудия губернатор, когато корабът му се устреми право в пламъците. Сблъсъкът разтърси огнения елипсоид. Райдек'х усети изгаряща болка през тизма, когато пламъците изпариха кораба и всички илдирийци на борда му. Фероуите се разпръснаха като искри от разбъркан огън, забавени, объркани.

Това беше достатъчно. Останалите бойни лайнери на О'нх се устремиха напред, активираха звездните двигатели и оставиха фероуите назад.

О'нх обърна единственото си око към Райдек'х. Момчето трепереше.

— Все още не сме в безопасност, губернаторе. Никой от нас не е в безопасност.

88.

АДАР ЗАН'НХ

Докато пътуваше с бойните лайнери към Челдре, следващия кликиски свят на картата, адарът бе изпълнен с надежда. Досега бяха посетили четири човешки колонии и всичките бяха разрушени. Зан'нх обаче продължаваше да поддържа увереността си, че ще открие оцелели поне на един от световете.

Разрухата, пълното избиване на заселниците го бе ужасило. Никой не заслужаваше това. Нямахше никакви признаци, че след десет хиляди години насекомовидната раса може да се завърне. Вярно, че илдирийците не смятаха планетите за свободни за завземане, но въпросът докога ще е така си оставаше отворен.

Благодарение на разтеглената си елиптична орбита Челдре имаше много зимни месеци. Адарът се зачуди дали нетърпеливите колонисти са знаели за жестоките студове, преди да преминат през кликиските транспортали и наивно да изградят селищата си.

Бойните лайнери на Слънчевия флот пристигнаха над замръзналите равнини на Челдре. По отворен канал адарът съобщи кой е и какво търси; надяваше се да не влиза в конфликт с кликисите.

Но когато вихър от малки преплетени кораби, подобни на онези на Марата, изригна нагоре, разбра, че насекомовидните същества вече са тук. Сърцето му изстина. Вероятно кликисите бяха избили всички човешки заселници.

Малките корабчета се събраха в огромен кораб-рояк, който се извиси пред лайнерите на Зан'нх. Макар да не последваха враждебни действия, беше ясно, че кликисите няма да позволят на бойните лайнери да продължат нататък.

Тактическият офицер се обърна към него:

— Ако съдим по големината на този кораб-рояк, адаре, не мисля, че можем да спечелим пряк сблъсък.

— Значи няма да провокираме конфронтация. — Адарът пое дълбоко дъх. — Осигурете ми катер, снабден с преводаческо

устройство. Ще се спусна да говоря с люпилото.

— Кликисите ще преговарят ли, адаре?

— Не разбирам кликисите напълно. Дали те разбират значението на преговорите? Но според нашите записи стотици човешки колонисти са се заселили на тази планета. Ако кликисите не ги желаят тук, наше задължение е да ги евакуираме.

Седем малки катера, пълни с войници, напуснаха бойните лайнери, прелетяха предпазливо покрай огромния кораб-рояк и се спуснаха в атмосферата. Бързо сканиране показа следи от хора и Зан'нх се окуражи от този факт. Може би това нямаше да е напразно усилие в края на краищата.

Приземиха се в заснежената равнина близо до непрестанно разрастващото се кликиско селище. Сред хапещите ветрове слезе само Зан'нх. Огледа древните руини и новите кули. Ледени кристали и снежни парцали се въртяха около тях. Студът би трябвало да направи кликисите бавни, но насекомовидните създания явно се бяха погрижили да отоплят селището си.

Зан'нх тръгна напред, без да показва страх. Щеше да разчита на древните преводачески устройства и на собствения си ум. Дори обаче кликисите да разберяха думите му, дали щяха да схванат значението им? Тръпки го побиха при мисълта да не направи някоя ужасна грешка, която да доведе до война, страхуваше се, че отслабената Илдирийска империя няма да оцелее в такъв конфликт. Пое дълбоко дъх и продължи напред.

Не можеше да си представи какво ли са си помислили човешките колонисти, когато кликисите са нахлули през портала. Виждаше високите огради, зад които бяха треперещите хора. Вдигна автоматичния преводач, когато двама кликиски разузнавачи — огромни дарители — тръгнаха към него и затракаха.

Спря, разпери ръце, за да покаже, че не носи оръжие, и заговори:

— Идвам за тези, които са населявали планетата ви, когато сте се върнали. — Изчака преводът да приключи. — Ще ги отведе отук.

Люпилото отговори чрез дарителите си.

— Тази планета е наша.

— Да, тази планета е ваша. — Зан'нх изпъна врат, за да гледа в лицата високите раирани създания. — Не го оспорвам. Но вие сте си

отишли преди десет хиляди години. Хората не са знаели, че ще се върнете.

— Върнахме се.

— Вижте, ние ще отведем човешките нарушители. Те повече няма да ви притесняват. Не ги убивайте.

— Те бяха тук. Тази планета е наша.

— Не са знаели. — Адарът се вгледа в ъгловатото лице на чудовището, но не успя да разчете нищо. — Не желаем да влизаме в конфликт. Искаме да премахнем конфликта. Кликисите не са имали оплаквания от нас преди. Някога сме били ваши съюзници. Вашето люпило трябва да си спомня.

— Нашето люпило знае всичко — каза дарителят. — Но това не са илдирийци. Те са... нещо друго.

Зан'нх продължи:

— Дойдох, за да махна тези хора от очите ви. Ще получите планетата си, както сте я оставили.

Воините потъркаха предните си крайници. Зан'нх не отклони поглед от взрениите в него фасетъчни очи на дарителите. Защо кликисите не желаеха да оставят хората да си тръгнат?

Зан'нх настоя.

— Ще ме оставите ли да ги отведа? Те не са влизали във война с вас. Също като илдирийците. — Той се надяваше, че кликисите ще предпочетат да не се изправят срещу катерите и бойните лайнери на Слънчевия флот.

Напрегнатото затишие продължи известно време. Люпилото явно обмисляше и преценяваше различните възможности. Най-накрая дарителите вдигнаха сегментираните си крайници и направиха две крачки назад.

— Вземи ги. Махни ги оттук. — Те посочиха към оградата. — Тази планета остава наша.

— Тази планета е ваша — съгласи се Зан'нх. После даде заповед на войниците, които чакаха в катерите, те отвориха вратите на загражденията и отчаяните благодарни хора се втурнаха навън; някои падаха на колене и плачеха, други стискаха ръцете и униформите на илдирийците.

Трябваше да действа бързо.

— Напълнете катерите и закарайте тези хора на бойните лайнери. Трябва да ги отведем с едно пътуване, преди кликисите да са размислили.

Само петдесетина колонисти бяха живи и лесно се побраха на борда на катерите.

Зан'нх тръгна към своя катер, без да изпуска дарителите от поглед, нетърпелив да се махне от Челдре. Беше изпълнил заповедта на мага-император да спаси човешките колонисти, но не се чувстваше особено въодушевен.

89.

СИРИКС

Преди черните роботи да успеят да унищожат главните кули на Ларо, от тях се изля огромна вълна кликиски воители. Носеха странните оръжия, които Сирикс бе видял при атаката на Воламор. Можеше ли това да е същият кошер? Кликисите започнаха да прострелват черните роботи, бойните компита и дори своите — косяха наред.

И битката се обърна. Сирикс разбра, че не може да рискува да преследва ДД, нито да продължава да се бие с кликисите. Макар роботите да убиваха по три насекоми за всеки паднал свой, той не можеше да си позволи повече жертви. Налагаше се да отстъпи.

— Към совалките! Обратно в орбита. — Можеше да използва част от останалите си тежкокалибрени оръжия, мощните планетарни язери, за да унищожи тези кликиси или поне да отвори път за бягство на останалите си другари. Все още имаше шансове да постигне победа, макар и на много по-висока цена, отколкото беше очаквал.

Няколко от совалките на ЗВС се бяха повредили от високоскоростното спускане и роботите, които се качиха в тях, не успяха да запалят двигателите. Една от совалките се издигна, залюля се и се разби. Преди оцелелите да успеят да излязат, кликисите се нахвърлиха върху совалката.

Но тъй като много черни роботи бяха загинали, имаше повече функционални совалки, отколкото бяха необходими за оцелелите. Повечето от тях се насочиха нагоре и избягаха от битката, с намерението да изпратят адски огън от небето.

Но люпилото на Ларо им беше подготвило малка изненада.

Докато совалките се връщаха към бойната група в орбита, кликисите нанесоха удар — стотици подобни на кутийки машини се издигнаха от земята.

Като се имаше предвид размерът на вражеските сили, които се събираха с невероятна скорост, люпилото се бе подготвяло за започването на яростна ройна война и Сирикс се бе сблъскал с кошер,

много по-подготвен, отколкото бе очаквал. Той заповяда язерите на дреднаута да открият огън по отделните компоненти-кораби на кликисите, но те бяха твърде много и твърде разпръснати.

Издигнаха се в космоса и започнаха да стрелят по корабите на ЗВС като жилещи комари, после се събраха в едно като метални стружки, привлечени от магнит. Индивидуалните части се преплетоха и образуваха конфигурация, която Сирикс разпозна като кликиски кораб-рояк, с достатъчно огнева мощ, за да пробие бронираните корпуси на неговите кораби.

Роботите му бяха срещнали подобен кораб при Сколд, но този кораб-рояк имаше неочаквани възможности. Свързващите се компоненти се разместиха като пъзел, преподредиха се, докато половината от кораба не се превърна в огромно оръдие с достатъчно широко дуло, за да погълне малък астероид. Проблясъци от енергия прескочиха през множеството компоненти, образуваха свръзки и заредиха централното оръжие.

Оръдието засия в оранжево, после изригна със синьо-бял пламък. Гейзер неконтролируема енергия бликна напред и унищожи една от мантите на Сирикс. За две секунди корабът-рояк се завъртя и се насочи към нова цел, докато презареждаше. Преди втората манта да успее да избяга, оръжието стреля и я пръсна на парчета.

Сирикс знаеше, че неговият дреднаут ще е сред главните цели, и нареди:

— Увеличете скоростта на двигателите.

Бойният кораб се спусна на ниска орбита, мина през горните слоеве на атмосферата и се опита да прелети отвъд хоризонта и да избегне атаката на оръдието. В мига, в който достигна сянката на планетата, Сирикс промени курса и се насочи извън системата. Закалените роботи можеха да устоят на силното ускорение. ПД и КТ обаче загубиха равновесие, паднаха и се изтърколиха до една от стените.

Дори и с тази маневра обаче дреднаутът не успя да се измъкне напълно от преследващия го кораб-рояк. Гигантското оръдие изплю деструктивната си енергия, но за щастие тя се разсея по пътя и не можа да изпари дреднаута за секунди. Много от контролните панели на мостика задимяха и угаснаха, но огромният кораб продължи да се движи.

Един от другите кораби се обърна, мина над южния полюс на планетата и откри огън по гигантския кораб-рояк. Многобройните язерни залпове разбиха стотици от корабите-компоненти, но роякът се размести и отново произведе оръдието си — този път дулото сочеше към манта. Роботският кораб бе унищожен с един изстрел.

Дреднаутът продължи да бяга, докато корабът-рояк преследваше разпръснатите манти и ги унищожаваше една по една. ПД, който се бореше със смазващата сила на ускорението, успя да приседне.

— Този кораб се пожертва заради нас. Защо един робот би направил това?

Все още прикован към палубата, КТ каза със скърцащ глас:

— Неочаквано... и нелогично.

Сирикс не призна жертвата. Всеки черен робот беше уникален и на теория еквивалентен с останалите. Нямаше никакъв смисъл в това някои от тях да се пожертват, за да спасят него — своя водач. Самата идея за такова нещо беше смущаваща, но той не можеше да обръща повече внимание на това аномално поведение. Вместо това изчисли последствията от сблъсъка. Три манти бяха загубени, двигателите на дреднаута бяха повредени. Стотици черни роботи бяха избити.

Като издържаха ускорение далеч отвъд спецификациите на кораба, те се измъкнаха от системата на Ларо. Провалена мисия. Мечтите на Сирикс за велики завоевания се сриваха на прах!

90. ОРЛИ КОВИЦ

Орли и групата изтощени бегълци тичаха през мръсната кал и изораните полета, далече от пушека и гърма на сблъсъка на роботите с кликисите. Тъй като люпилото се биеше, за да защити кошера си, Орли се съмняваше, че много от съществата са останали наоколо. Бягаш отново, спасяваш се отново, помисли си.

— Знам едно място, където можем да се приютим за почивка — каза господин Стайнман. — Ако не се бавим много, можем да стигнем до убежището на Дейвлин до утре вечер.

Някои от хората започнаха да мърморят — бяха двадесет, включително седем деца и две компита.

— Дори и да стигнем до пещерите, какво ще правим там? — попита Крим Тайлар. — Просто ще се крием ли?

Други от групата споделиха притесненията му.

— Колко време ще оцелеем там без храна и провизии? Няколко дни? Не можем да живеем така.

— Ще живеем за следващия ден — заяви кметът Руис убедено. — А после ще му мислим.

Становището на ДД звучеше оптимистично.

— Стъпка по стъпка. Ако правиш твърде много крачки, можеш да се спънеш. — Той се движеше до гувернантското компи. УР правеше всичко по силите си, за да запази поверените ѝ деца. Понякога тя и ДД носеха по-малките. Възрастните също им помагаша.

Всяка крачка ги отвеждаше по-далече от селището, но навлизаха сред откритите равнини, където кликиските разузнавачи можеха лесно да ги открият.

— Надявам се черните работи да са нанесли големи щети на кошера — каза ДД. — Няма да е лошо, ако и Сирикс е загинал.

— Надявам се да се избият едни други — процеди Крим. — Това би ме направило щастлив. — После погледна пушката, която носеше Стайнман, и попита:

— Знаеш ли как да си служиш с нея?

— Просто я насочвам и стрелям, нали?

— Ще ми се да бе тренирал повече.

След три часа бърз ход стигнаха до купчина високи камъни, някои огромни колкото къщи. Орли бе напълно изтощена. Ужасени и уморени, децата налягаха на земята, повечето плачеха. Орли се приближи до тях и измъкна синтезаторните си ленти: реши да им изпее приспивна песен. В торбата си откри няколко шоколадчета, разчупи ги на парчета и ги раздаде на децата.

Гувернантката беше впечатлена.

— Благодаря ти, Орли Ковиц.

ДД застана на пост като тенекиен войник, за да пази цялата група. Бегълците вдигаха доста шум, докато се подготвяха за нощта. Стайнман подпря пушката си на скалата и изпука пръсти зад главата си.

— Бих подремнал.

— Има нещо нередно — съобщи ДД. — Улавям необичайни шумове.

Всички чуха някакво дращение сред камъните.

— Това е скапана буболечка! — извика Крим и скочи.

Кликиски разузнавач, по-малък от бронираните воители, но не по-малко смъртоносен, изплува от сенките точно до децата. Те се разпищяха и побягнаха. ДД хвана едно момченце и го понесе.

Кликисът изтрака с назъбените си предни крайници. Стайнман посегна към пушката си, но разузнавачът го блъсна встрани. Крилете му се разпериха със зловещо жужене. Кметът Руис хвърли по насекомото камък, но той отскочи от твърдия му екзоскелет.

Преди кликисът да успее да скочи върху децата, УР застана на пътя му.

— Няма да ги нараниш.

Разузнавачът я блъсна с твърдия си преден крайник. Ударът би смачкал човек, но макар и да потрепери, тя не помръдна. Вместо това сграбчи предните му крайници с ръцете си, огъна ги надолу и хитиновата черупка се пукна. Чудовищният разузнавач подсвирна, стисна ръката на УР с два от ноктестите си израстъци, задърпа, заусуква и накрая я изтръгна. Тя отстъпи, а от разкъсаното място се

посипаха хидравлични флуиди и искри. Разузнавачът я блъсна и компито падна.

На Орли ѝ хрумна безумна мисъл. Нямаше какво да губят. Тя напипа синтезаторните ленти и без да мисли, започна да свири една от упражняваните си оригинални мелодии. Музиката се понесе от вложените високоговорители и се издигна зловецъ.

Щом чу странните звуци, кликиският разузнавач спря, завъртя глава и потрепери, сякаш търсеше източника им. Стайнман насочи оръжието си и стреля. Изстрелът пръсна главата на насекомото в зелена каша и бронираното тяло падна на земята.

Бегълците помогнаха на УР да се изправи. ДД изглеждаше дори по-разстроен от зашеметената и дезориентирана гувернантката. Гласът му обаче бе изпълнен с насилен оптимизъм, както заради децата, така и заради другото компи.

— Повредата е поправима. Не са засегнати никакви запаметяващи или жизненоважни системи. Всичко ще е наред, УР.

— Браво, Орли — похвали я Руис. Лицето му обаче се бе сгърчило, сякаш всеки момент щеше да повърне. — Интересна форма на защита.

Тя самата не можеше да повярва.

— Стори ми се, че е правилно. Маргарет ми даде идеята.

— Съжалявам, че трябва да ви подканям — намеси се Стайнман, — но се налага да тръгваме. Благодарение на разузнавача люпилото ни видя.

— Просто чудесно — промърмори Крим, който държеше откъснатата ръка на гувернантското компи. — Да се махаме оттук.

91.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Въпреки внимателния контрол, който Базил упражняваше върху информацията, хората бяха започнали да си измислят собствени истории и някои дори се бяха опълчили срещу Ханзата. Осъждането ѝ от крал Питър се бе разпространило като горски пожар сред откъснатите се колонии и дори сред някои жалки дисидентски групи, които се бяха появили на Земята.

И това след всичко, което Базил беше направил за тях! Не можеха ли да видят какъв е залогът? Базил се чувстваше като човек, който се мъчи да задържи прилива с голи ръце. Защо човечеството се отказваше от силното ръководство и настояваше да поеме по саморазрушителен курс? Хващаха се за всяко обвинение и вярваха на всеки слух. Заслужаваха да вдигне ръце, да се оттегли от поста си и да наблюдава как тези идиоти политат към собственото си падение.

Но не можеше да го направи. Твърде много държеше на човечеството. Дори никой друг да не виждаше какво трябва да се предприеме, дори всички да отказваха да изпълняват дълга си, той смяташе да спаси човечеството.

Теранският ханзейски съюз беше най-великото правителство, съществувало някога, най-силната и благотворна организация — и все пак всичко това отиваше по дяволите, стига някой да почувстваше малко неудобство. Проклятие! Те отказваха да правят жертви и да се трудят здраво. Ех, ако вложеха толкова усилия, колкото влагаше той! Но не — хората бяха слаби и лесно се влияеха от лъжци и шарлатани, които не знаеха къде всъщност им е мястото — като крал Питър. Понякога Базил губеше надежда, че ще може да промени подобна нагласа. Но той беше председателят на Ханзата и възнамеряваше да оправи нещата независимо дали хората го желаеха, или не. Просто трябваше да работи повече.

Щом чу възмутителните обвинения и записаните признания на Патрик Фицпатрик, Базил веднага изпрати покана на бившия,

председател Морийн Фицпатрик, подсилена от няколко стражи, за да е сигурен, че поканата ще бъде приета. Нуждите на Ханзата бяха по-важни от всички уговорки или срещи, които старата Мадам Брадва може да беше планирала.

Морийн Фицпатрик изглеждаше безупречно в гълъбовосивата си рокля и с огърлица от рифови перли. Кожата ѝ беше опъната, косата ѝ леко посребрена, нищо не издаваше истинската ѝ възраст. Без съмнение се бе подложила на скъпоструващите подмладителни процедури с екстракти от редките водорасли на Реджак, както правеше и самият Базил. Не след дълго, ако адмирал Уилис си свършеше работата, доставките от Реджак щяха да станат доста по-евтини...

Първата работа на Морийн беше да отиде до прозореца и да погледне навън.

— Да, много време мина от последното ми идване тук. Благодаря, че ме поканихте. — Обърна се към Базил. — Имате доста проблеми. Съвет ли ви трябва?

Базил се намръщи.

— Разполагам със съветници.

— Не с толкова, колкото някога, според това, което чух. — Морийн отиде до гарафата и си наля чаша вино, без да иска разрешение. Седна на един стол и отпи глътка, после вдигна чашата към слънчевите лъчи, за да огледа цвета. — Интересен сорт. От Релекер? Мога да ви препоръчам по-добри, ако желаете.

— Няма нужда. Рядко пия, особено когато работя, а работя непрекъснато.

— Спомням си тези дни. — Морийн отпи отново. — И все пак не е лошо.

Базил усети как го обхваща гняв от фамилиарното ѝ държане.

— Последните събития ме принудиха да ви повикам тук, госпожо председател. Става въпрос за внук ви.

Тя остави чашата на масата.

— Какво е направил Патрик този път? Скитниците са го пленили и това му се отрази по-зле, отколкото очаквахме.

— Всъщност трябва да бъде арестуван.

Морийн бе възмутена.

— Арестуван? Нима генерал Ланиан търси изкупителна жертва за самоотлъчванията на войниците?

— По време на война това се нарича дезертъорство — поправи я Базил. За миг изпита желание да изпие чаша кардамоново кафе, но с усилие го потисна. — Но в случая говорим за нещо по-сериозно от дезертъорството, госпожо председател.

— Вече ме заинтригувахте.

— Той планира да свали правителството на Ханзата.

Морийн се засмя.

— Патрик? Моят Патрик?

Председателят пусна запис от речта на крал Питър, към която бяха добавени пълните признания на внука ѝ.

Морийн изслуша всичко внимателно.

— Да, Патрик ми каза за взривяването на скитническият кораб. Опитах се да му обясня политическата реалност. — Тя поклати глава. — Извинявам се, господин председател. Не очаквах да пренебрегне задълженията си към ЗВС, но знаех, че вината го яде. Трябваше да го наблюдавам по-внимателно. Не съм го виждала от известно време, нали разбирате. Той открадна космическата ми яхта и изчезна, преди хидрогитите да се приближат до Земята. Ще ми се да знаех къде е.

Базил се ядоса.

— Той е със скитниците на една от небесните им мини! Достатъчно лошо е постъпил, че публично е признал подобен факт. Надявах се, че сме успели да потушим недоволството и да държим скитниците под контрол, но сега пламъците отново се развихриха. Само по себе си това е ужасно. Но той влошава нещата още повече, като прехвърля вината върху командващия си офицер и началника си. Това вече е непостижимо. Да обвини генерал Ланиан в издаването на заповед за убийство и мен в потушването на инцидента! Дори твърденията му да бяха верни, аз не казвам, че са, да обвиниш началниците си е постъпка на страхливец. Настоявам да направите нещо по въпроса. Говорете с него, накарайте го да се отрече от изявлението си. Или поне го накарайте да се върне тук.

— Нямам представа как да го направя. Той няма да ме послуша... — Базил вече беше готов да отпрати възрастната жена, когато тя внезапно се наведе напред. Хвърли поглед наоколо, сякаш да се увери, че вратите са затворени и никой не подслушва. — Да не се лъжем, господин председател. Знаете не по-зле от мен, че Ланиан е издал тази заповед. Неправилно решение, чиито последствия нито

генералът, нито вие сте си представяли. Когато скитниците ви хванаха, бомбата избухна в лицето ви.

— Винаги съм контролирал всичко.

— Със сигурност... — Морийн го изгледа изпитателно. — Като бивш председател на Ханзата бих искала да ми разрешите да говоря открито.

Лицето на Базил се вкамени.

— Винаги приветствам конструктивните критики.

— Знам какво преживявате. По мое време се сблъсках с не по-малко гадни катастрофи, и то неведнъж. В най-добрия от възможните светове умният човек прави разумен избор и умните хора го следват. По-често обаче поне едно от трите не е вярно. Като се има предвид човешката природа, компромисът е по-важен от командването.

— Компромисът? Защо изобщо да мисля за компромис с хора, които грешат?

— За да постигнете това, което желаете, разбира се. Разгледайте действията си от края на войната с хидрогите насам. Оценете решенията си обективно. Ще откриете доста неща, които сте могли да направите по-добре.

— Например? — Тонът му издаваше, че не желае да чуе отговора.

— Да речем, начинът, по който подходихте спрямо скитниците, и ембаргото за екти. Според твърденията на Патрик те имат основание да са недоволни. Можехте да решите проблема по-друг начин, да направите някои дребни поправки и да запазите достъпа до звездното гориво. Така Ханзата щеше да остане силна.

— Благодаря ви за съветите. Ще помисля върху тях. — Той вече наистина се наклони да я отпрати, но тя не беше свършила.

— Освен това вашите публични караници с крал Питър ви злепоставят. Той се оказа прав за кликиските работи и бойните компита. Очевидно е, но вие пак не го признавате. Патологично неспособен ли сте да признаете собствените си грешки? Когато кралят говори срещу вас, нормално е хората да му повярват. Нещо повече — тя вдигна пръст, — вие изоставихте колониите на Ханзата, изтеглихте защитните си сили, отказахте да доставите нужните провизии, използвахте ЗВС, за да...

— Благодаря ви. Ще помисля върху това. Можете да вземете виното си за из път.

— Оценявам готовността ви да ме изслушате. — Гласът на Морийн бе пропит със сарказъм.

Базил видя глада в очите ѝ и внезапно всичко му стана ясно. Тя беше чакал, обикалящ около ранено животно. Искаше да заеме мястото му! Искаше отново да е председател. Може би тъкмо тя бе подучила внук си, за да злепостави Базил и да го свали поста му. Да, Морийн Фицпатрик можеше да му създаде доста неприятности.

Щом тя си тръгна, Базил изпрати съобщение на Каин. Тази жена трябваше да бъде наблюдавана внимателно.

92.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Ветровете на Голген бяха студени като смъртта и Патрик пристъпи, за да ги срещне. Не носеше окови. В крайна сметка къде би могъл да избяга? Чувстваше се изгубен, изоставен, ала колкото и странно да бе, доволен и облекчен. Беше признал престъпленията си, а скитниците щяха да изпълнят своето традиционно — и доста мелодраматично — наказание. Нямаше нужда от повече думи. Не бе очаквал да получи опрощение, макар и да се надяваше Зет да му прости. От друга страна, след като го изкараха на палубата и видя безкрайното небе отдолу, реалността пробуди в него ужас, който виеше с гласа на вихрите в бездната.

Откъдето и да го погледнеше, цялото това приключение си беше глупашка постъпка. Можеше да си остане в имението на баба си. Можеше да заеме синекурна длъжност в ЗВС и да изгради политическа кариера. Както искаше баба му. И макар често да я разочароваше, тя все пак искаше най-доброто за него. Но Патрик бе избягал от старата Мадам Брадва и бе дошъл с яхтата ѝ при Зет.

Е, беше открил момичето, което обичаше. А сега щяха да го накарат да скочи към смъртта си, а прекрасната му любима, която държеше сърцето му, не бе казала нито дума.

Патрик беше пристиснат в ъгъла. Беше късно да бяга, а и нямаше желание. Беше изгорил мостовете зад себе си.

Той вдигна глава. Косата му се вееше пред лицето.

Присви очи и се вгледа напред. Кондензаторните атмосферни полета бяха изключени и палубата беше отворена към празните небеса. Дел Келъм и останалите шефове на мините застанаха пред него.

Борис Гоф се бе върнал от Терок. Бинг Палмър стоеше до Дел Келъм. По лицата им Патрик можеше да разчете гняв, гузност, задоволство и неловкост. Може би в действителност те не желаеха нещата да завършат така. Патрик определено не искаше.

— Мога да направя повече за вас и да изкупя стореното, ако ме оставите да живея — каза той. — Но няма да моля за пощада.

— Законът е закон — отсече Келъм.

Патрик кимна, после заговори за неща, които всъщност не го вълнуваха, но изричането им то успокояваше по странен начин.

— Бих се радвал, ако някой върне кораба на баба ми.

И направи крачка напред, както му бе наредено. Погледна Келъм, който стоеше като истукан. Зет също бе тук, но избягваше погледа му. Как му се искаше да види страдание в изражението ѝ, някакъв проблясък на съжаление! Искаше му се тя да се хвърли към него и да откаже да го пусне. Но знаеше, че това няма да се случи.

— Патрик Фицпатрик III, знаеш защо си тук — каза Келъм с ясен глас.

Патрик пое дълбоко дъх и се вгледа в широката метър пътека, мост към празнотата.

— Така да бъде.

Трябваше да пристъпи напред и доброволно да скочи към дълбините на Голген, макар и да не бе убеден, че ще има смелостта да го стори.

Небето от облаци изглеждаше неспокойно, дори гневно. В ума си Патрик прехвърли грешките, които бе направил, и последиците от тях. Скитниците сигурно разполагаха с начин да го изтикат през ръба, но той нямаше да допусне да изглежда като страхливец, нито да моли за милост. Не и пред Зет. Направи крачка по дъската. Внезапно му се зави свят. С горчивина си помисли, че ще е глупаво, ако падне от пътеката по невнимание.

Пое си дъх и погледна Зет за последно. Лицето ѝ беше бледо, устните ѝ стиснати. Очите ѝ проблясваха, сякаш от сдържани сълзи. Това поне му даде сила. Пътуването му дотук не беше изцяло напразно.

— Приемам наказанието — заяви той. — Знам, че причиних много болка. Затова правя тази съдбовна крачка с надеждата смъртта ми да донесе мир на онези, които съм наранил.

Зет издаде звук, подобен на потиснато ридание. Извърна се настрани и дългата черна коса закри лицето ѝ.

Патрик направи още една крачка по дъската. Застаналият на перилата Келъм изглеждаше потиснат от онова, което се налагаше да

стори. Патрик не се сърдеше на бащата на Зет. Водачът на клана беше попаднал в капана на собствените си правила и убеждения.

Патрик прочисти гърлото си.

— Недей да ме мразиш повече, Зет.

Замисли се дали да ѝ каже, че я обича, но въпреки че щеше да е искрен, тя можеше да реши, че това е опит да предизвика съчувствието ѝ. Освен това Зет наистина вярваше, че той заслужава наказанието си, и да признае любовта си сега щеше да е жестоко. Не, нямаше да го направи. Продължи пътя си по дъската. Погледна вляво и вдясно. Небето изглеждаше бездънно. Дел Келъм прехапа устни. Другите небесни миньори изглеждаха неспокойни и напрегнати, сякаш не знаеха дали трябва да празнуват, или да тъжат.

Патрик направи още една крачка. Съзнанието му се замъгли. Още една стъпка. Краят на дъската беше пред него. А после щеше да пада вечно.

Гласът зад него звучеше като песен на ангел.

— Почакай, спри!

Стъпалата му замръзнаха, сякаш магнитно поле ги бе приковало към дъската. Не погледна назад, а се вгледа във вихрещите се облаци, които сякаш го очакваха.

— Почакай! — Беше гласът на Зет. — Добре, ще говоря от негово име. Не го екзекутирай. Няма да се извинявам, но... той съжالياва за стореното. Нека изкупи вината си по друг начин. В името на Пътеводната звезда, не мога да гледам как умира!

Коленете на Патрик омекнаха. Ако припаднеше, щеше да падне от ръба.

— Спаси живота му, татко, моля те.

Патрик се обърна и видя Зет да стиска ръката на баща си. Изглеждаше по-красива отвсякога, макар и да я виждаше през сълзи.

— Не бъди упорит, татко. Знаеш, че това е неправилно. Остави го да се върне.

Келъм вдигна ръце.

— Е, добре. Всички чухте. Скитник се застъпи за него. Дръпнете го от дъската. — И с огромно облекчение якият мъж промърмори сякаш на себе си: — Крайно време беше, по дяволите. Колко още очакваше да продължавам с този фарс?

Патрик пристъпи към Зет, а тя го прегърна и го придърпа до себе си. Той се вгледа в бездънните ѝ черни очи.

— Не очаквах да ме защитиш, наистина.

— И не възнамерявах. Реших го в последния миг. — Тя се отдръпна и сложи ръце на кръста си. — Дано да си струва.

Келъм се приближи към тях.

— Знаех си, че ще размисли. — И се ухили на дъщеря си. — Доста време ти отне обаче, достатъчно, за да хванем язва. Кой знае какво си причинила на този млад човек, като го измъчи така!

— Измъчила съм го? Та той беше осъден на смърт! Аз го спасих.

— Не е вярно, скъпа моя — поклати глава Келъм. Патрик премести поглед от Зет към баща ѝ, който изглеждаше доволен от себе си, сякаш ставаше въпрос за някаква шега. Келъм намигна на Патрик.

— О, хайде стига. Просто чаках дъщеря ми да се осъзнае. Бях подготвил скутери с мрежи. Щяха да те хванат, ако паднеш.

Патрик не знаеше дали да прегърне, или да удари водача на клана. Зет се вгледа злобно в баща си, но не пусна младежа.

— Все още си на изпитателен срок, да знаеш.

Патрик не разбра дали говори на него, или на баща си.

93. СЕЛИ

Сели научи много за историята и фолклора от четенето на глас за световните дървета. Седнала сред високите листа, тя редеше история след история, хроника след хроника, и всички те бяха нови за нея. В младежките си години не се бе интересувала много от научните търсения, предпочиташе да играе на гоненица с приятели и да скита в гората. Сега обаче информацията я заплениваше и тя предполагаше, че умът на верданите също смята така.

Сели се вгледа в празното синьо небе. Накъде горе се намираще трънливият дървесен кораб, в който се бе превърнал Бенето, заедно с други осем вердански съда. Когато станеше зелена жрица, щеше да се свързва с него по телевръзката, когато поискаше. Нямахше търпение.

Солимар кръжеше над нея в новия си жужащ и потракващ хвърколет. Тя му махна и той направи пирует във въздуха, за да я впечатли. Обичаше да я вози, а на нея ѝ беше особено приятно да седи зад него с ръце около кръста му, опряла буза в гърба му. Често минаваха през дълбоки падини и Сели знаеше, че той го прави, за да го прегръща по-силно.

Младите послушници седяха в разлистените беседки, старите зелени жреци обикаляха наоколо, потънали в спор. Макар Сели да се опитваше да се съсредоточи върху четенето на историята, разискването между обикновено тихите смарагдовокожи мъже и жени я заинтригува. Ярод говореше с голям ентузиазъм, очите му блестяха, лицето му бе озарено от искрена усмивка. Напоследък бе станал по-оживен, променен по неопределим начин.

Ярод и много други зелени жреци бяха приели странния синтез между тизма и телевръзката, който Колкер им бе предал от далечната Илдира. Някои от останалите показваха здравословно, но предпазливо любопитство, а изглеждаше, че и световната гора се интересува от феномена. Когато станеше зелена жрица, Сели щеше да се изправи

пред същото решение. Някой ден, скоро, след като станеше зелена жрица...

Изведнъж настъпи суматоха и световната гора потрепери. Младите послушници скочиха притеснени и разтревожени. Инструкторът погледна към небето и листата на дърветата.

— Послушници, залегнете!

Децата пузнаха книгите и се скриха в сенките. Жреците се хвърлиха под клоните, като плувци, които се потапят във вълните на чуждоземно море. Сели остана на място, продължи да се оглежда за опасността, глупавото ѝ любопитство надделя над страха.

Уайвернът нападна.

Най-големият хищник на Терок се понесе надолу с мощни махове на назъбените си криле. Фасетъчните му очи проблясваха, човката изтрака злоецо. Гигантското му тяло беше извито като на оса, покрита с камуфлажни крѳпки. Крилете бяха оцветени в алено и оранжево. Осемте крака бяха заострени и със здрави нокти, за да хващат и разкъсват.

Устреми се право към Сели. Тя нито извика, нито замръзна от ужас. Скочи от листата, на които седеше, и се спусна надолу, хвана се за един клон и се залюля. Уайвернът прелетя край нея, ноктите му остъргаха листата. Но Сели вече се бе пузнала и се бе прехвърлила на следващия клон, приземи се и скочи в друга посока. Беше като дървесен танц, който можеше да танцува цял ден.

Уайвернът отново се приближи, крилете му зажужаха, човката му затрака злоецо. Нещо дълго и тънко прелетя край нея и за малко пропусна рамото ѝ. Жило! Уайвернът имаше парализираща отрова, с която можеше да поразява жертвите си, но Сели се отдрѳпна от пътя му, хвана друг клон и продължи да подскача. Уайвернът я следваше. Сърцето ѝ биеше лудо. Дъхът ѝ изгаряше дробовете ѝ.

Внезапно се разнесе различно жужене и тя видя хвърколета на Солимар да изскача пред уайверна. Той не ѝ каза нищо, но Сели разбра, че се опитва да отклони хищника. При първата им срѳца Солимар я бе спасил от горящи световни дървета. Сега отново я спасяваше.

Тя се скри зад гъстите листа, а уайвернът се понесе след Солимар. Хвърколетът се спускаше и плъзгаше, съвсем малък в

сравнение с огромния хищник. Солимар се приведе, опитваше се да стане съвсем малка цел.

Сели сдържа вика си, за да не го смути в този критичен миг. Изкачи се по-нависоко по клоните, докато Солимар се гмуркаше и въртеше, след което се издигаше сред зеленината. Макар машината да беше повратлива, тук уайвернът беше в стихията си. Стомахът на Сели се сви. Солимар не можеше да бяга вечно.

Приятелят ѝ явно също бе разбрал това и когато уайвернът замахна към ръката му с остроето си крило, обърна хвърколета и се насочи към съществото, използваше машината като таран.

Множеството криле на създаването потрепнаха във въздуха и смениха посоката му, но Солимар продължи напред, по-близо, по-бързо. Сели затаи дъх. В последния миг преди сблъсъка Солимар грациозно скочи от машината и се гмурна в короната на дървото като плувец.

А хвърколетът се сблъска с уайверна, смачка едно от крилете му и разкъса бронирания му корем. Сели не се уплаши за Солимар, защото и той като нея беше отличен дървесен танцьор.

С грациозно движение младежът хвана няколко листа, за да забави скоростта си. После стисна един здрав клон, завъртя се около него и скочи върху следващия.

Разбитият хвърколет падна в гората, а раненият уайверн отлетя зашеметен.

Сели вече бързаше към Солимар. Той дишаше тежко, зелената му кожа бе осеяна с множество ожулвания и драскотини. Но нямаше сериозни контузии. Тя се хвърли в ръцете му.

— Благодаря ти, Солимар. — После се отдръпна от него, погледна го в очите и му се скара: — Какви ги вършиш? Можеше да умреш.

— Ти също. А аз исках и двамата да оцелеем.

Сгушени под гъстите корони на дърветата, двамата се прегърнаха. После тя го целуна.

94.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Видът на белезите по замръзналата повърхност на Йон 12 напомняше на Джес за загубени мечти и провалени възможности. Кото Окая беше работил толкова усилено, за да превърне този мрачен и изолиран планетоид в процъфтяващо съоръжение. Ихи Окая беше умряла тук, а самата Ческа се бе сблъскала с пробуждащата се армия черни работи.

Пет тъмни сателита обикаляха парчето скала и лед, изключени и реещи се в пространството. По време на разцвета на клана на Кото доставките от кондензиран свръххизстуден газ се изпращаха в орбита, където тези станции довършваха процеса на реакцията и превръщаха обикновения водород в звездно гориво. Почти двеста кланови работници бяха живели тук. Сега всички те бяха мъртви.

Ческа се облегна на гъвкавата корпусна мембрана на венталския кораб и погледна към останките край спечения кратер, където енергийният реактор бе аварирал от претоварване. Радиоактивността продължаваше да се разлива и ледът все още се стичаше като киша. Стопени и замръзнали наново реки рисуваха сребристи панделки през кората.

Корабът им кацна на ръба на замръзалия кратер. Джес и Ческа излязоха и застанаха под студеното мрачно небе. Звездите блестяха като ледени топчета; най-ярката, слънцето на Йон, беше твърде далече, за да предложи топлина.

— Нима искаш да поправим това място? — попита Ческа. — Както направихме на Плумас?

Джес знаеше, че могат да променят повърхността, да изличат кратера и да изгледят пукнатините, да подготвят леда, за да може Кото Окая да възстанови съоръжението си. Но не това беше намерението му.

— Няма смисъл. Кото установи базата тук, когато имаше голямо търсене на екти. Сега обаче небесните мини работят отново и вече няма нужда от това. Йон 12 е по-добре да остане мемориал.

— Мислиш ли, че скитниците ще го посещават, за да си спомнят кой е умрял тук?

— Идеята ми е съвсем различна. Жив мемориал. Бих искал да пусна венталите да се развихрят тук, да заредят леда, както направиха с кометата, която пратих към Терок.

Той се наведе, сложи дланта си върху водородния лед и усети венталската енергия да протича през него в кората на планетоида. По-скоро усети, отколкото видя блясъка, който проникваше през леда и се усилваше, докато включенията от замръзнала вода се разбуждаха и оживяваха. Остана доволен от стореното.

Вдигна ръце и заговори на водните същества:

— Това място устройва ли ви?

Венталите са разпръснати на много места. Имаме нужда да станем по-силни, а не по-разводнени.

— Вие сте толкова много, че никой не може да ви накара да изчезнете повторно. Това само по себе си не ви ли прави силни? — попита Ческа.

Многобройни сме, но всички идваме от един и същи басейн. Ако продължаваме да се разпръскваме от същата капка, накрая силите ни ще станат по-немошни. Трябва ни нов кладенец. Искаме да откриете другите вентали, изгубени във великата война, както открихте нас.

Преди години в своя небесен кораб Джес бе събрал малко жива вода от газов облак. Всички сегашни вентали бяха произлезли от нея.

— Но как да открием другите? — попита Джес.

Търсете древните бойни полета из Спиралния ръкав, местата, където венталите са умирали. Ако отидете там, ще ви покажем.

95.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

След като роботите, макар и да нанесоха големи поражения на кошера, се оттеглиха, се оказа, че Дейвлин разполага с по-малко време за измъкване, отколкото очакваше. Колонистите трябваше да побързат. Оцелелите кликиси щяха да се заемат с тях.

Маргарет дотърча от повредения кошерен град толкова бързо, сякаш насекомите я преследваха, и извика:

— Дарителите идват!

Дейвлин усети как го побиват тръпки.

— Ама те все още се съвземат от битката!

Роберто Кларин вдигна очи от работата си. Той и още трима колонисти се мъчеха да поправят укрепленията.

— Шиз, как е възможно да искат да се бият още? Половината буболечки са изстребени.

— Точно затова — обясни Маргарет. — Сега, повече отвсякога, люпилото има нужда да се раздели и да попълни бройката. А затова му трябват вие.

Врълетян от внезапен прилив на адреналин, Дейвлин извика на всички да заемат позициите си. Това не беше учение. Отчаяните хора въздъхнаха с мрачна решителност.

Марла Чан Тайлар и колонистите, които бе обучила, скочиха, за да заредят оръжията си — ръчни ракетомети, широкообхватни невронни парализатори и двураменни язерни пушки, — и се заизкачваха по стълбите към горната част на барикадата. Заради годините си опит като отличен стрелец Дейвлин също взе един язер. Всеки заряд трябваше да се използва внимателно, въпреки че мунициите вероятно пак нямаше да се окажат достатъчни.

— Дали има някакво значение, че всички тези буболечки са мъртви? — тихо попита Кларин. — Подобрят ли се шансовете ни сега?

— Имаме шанс, просто не знам дали е добър. — Дейвлин се вгледа в скитника. — В смисъл, все още не е добър. Но всяка убита от роботите буболечка ни спестява по един заряд от боеприпасите ни.

Наблюдателите дадоха сигнал и Дейвлин се качи на стената и застана до Маргарет.

— Видях как роботите убиха един от дарителите. Това ще ни помогне ли?

— Не много. Люпилото има още седем.

От очите ѝ се стичаха сълзи.

— Няма ли да потърсите укритие? Или искате да умрете с нас?

— Няма да ме докоснат. Люпилото ме е отбелязало в ума си. — Тя стисна юмруци. — Закотвена съм по средата на тази кървава буря. Искан ми се ДД да беше тук, но се радвам, че се измъкна с групата.

— Съжалявам, че не изтеглих повече хора навреме — отговори Дейвлин. После сви рамене. — Е, спасих колкото можах.

От друга страна, не можеше да е сигурен колко от бегълците ще оцелеят без храна и оръжия в убежището в скалите. Можеше да води само една битка в момента.

Забеляза, че кликиските работници са прочистили пътека през бойното поле. Видя още воители и огромните дарители да излизат от мрачните отвори на кулите. После замаршируваха към оградата в подобие на някаква процесия.

Марла нареди стрелците си по стените, други заемаха покривите из града. Всички имаха оръжия и изгаряха от нетърпение да стрелят.

— Не още — каза тя. — Най-голямото ни предимство е изненадата.

Запъхтян и зачервен, Кларин се качи при Дейвлин.

— Ще ги задържим колкото се може по-дълго. Може би, ако убием достатъчно, ще се оттеглят.

— Няма да се оттеглят — процеди сухо Маргарет.

Кларин въздъхна.

— Знаем. Казах го просто за кураж.

Марла Чан присви очи, стисна оръжието си и заяви:

— Лично аз възнамерявам да струпам цяла купчина мъртви буболечки.

Дарителите — с големи кръстове на гърдите и челюсти, огромни като бетонобъркачки — вървяха към стената. Дейвлин замръзна,

рисуваше в ума си въображаеми линии. Само още няколко крачки. Вече бе активирал мините.

— Не забравяйте, раираните са истинските ни цели — извика той. — Отървете се и от седемте и ще нанесем мощен удар срещу целия кошер.

Първият дарител стъпи на пътеката към стената и хитиновият му крак попадна на първата от заритите противопехотни мини. Експлозията изригна като оранжев гейзер, хвърли прах и чакъл на пет метра във въздуха. Смачкан и обезобразен, мъртвият дарител се свлече на земята. Писукания и пиццене изпълниха въздуха.

Оставаха шест дарители.

Воините, съпътстващи дарителите, вдигнаха оръжията си и атакуваха, както се бе надявал Дейвлин. Нови мини избухнаха и поразиха десетки.

— Огън! — извика Марла Чан.

Дейвлин вдигна язера, прицели се внимателно и прогори огромна дупка в друг от дарителите. Раираното му тяло падна на земята сред отломките. *Оставаха пет.*

Всички стрелци по стените откриха огън, покосяваха воители, строители и други кликиси, попаднали в обсега им.

— Целете се в дарителите!

Сега, след като трима от дарителите бяха убити, воините оформиха защитна стена около останалите и ги поведоха назад. Дейвлин отново стреля с язерната пушка и уби десет от воините с бляскавата язерна дъга. Отсече два от крайниците на един от дарителите, но високото същество се дръпна и избяга на безопасно разстояние.

От сплеснатата си сграда люпилото даде заповед на воините си да нападнат със стотици. Роякът продължи да налита въпреки неспирните залпове на колонистите. След като гръмна още една скрита мина, много насекомовидни воители разтвориха крилете си и просто прелетяха над минираната зона. Други продължиха да маршируват към стените. Мъртвите тела се натрупваха и кликисите минаваха по тях.

Дейвлин знаеше, че стените на огражденията не могат да предложат никаква защита от летящите същества. Над тях кликисите зажуужаха зловещо, после се спуснаха надолу в атака. Той стреляше във

въздуха и сваляше много насекоми, но още и още напиреха към оградата.

96.

РОБЕРТО КЛАРИН

Като стреляше отново и отново, Кларин най-накрая размаза плоската глава на един летящ кликиски воин. Ужасното същество рухна до една от сградите и се свлече по стената, като оставяше след себе си гнусна слуз. Недобре прицелен изстрел отнесе част от стената на къщата.

Много от колонистите без оръжия скочиха през счупената стена на заграждението в панически опит да избягат, макар да нямаше къде да отидат, а и едва ли имаше голяма вероятност да се измъкнат. Други се затичаха към скритите си убежища.

Кларин видя как петима от избягалите колонисти се сблъскват с група кликиси. Когато буболечките ги нападаха, хората се опитаха да се върнат към съмнителната безопасност на оградата, но бяха избити, преди да направят и няколко крачки.

Марла Чан Тайлар остана върху стената и продължи да крещи и да стреля. Изглежда, нямаше намерение да се измъква, а смяташе просто да изтребва кликиси, докато мунициите ѝ не свършат. На Кларин му се искаше да бе тръгнала с мъжа си.

Двамата с Дейвлин се затичаха по тесните улици, отчаяно се опитваха да окуражат отслабващите защитници. Това напомни на Кларин времето, когато проклетите зевесета бяха дошли да смачкат любимото му Ураганово депо. Сега нещата не изглеждаха по-добре. По време на нападението на черните работи ограда беше пробита на много места и сега насекомите нахлуваха през пролуките. Към небето се издигаше пушек, миризмата на пламъци и смърт бе толкова плътна, че му бе трудно да диша.

— Разпознавам безнадеждното положение, когато го видя, Дейвлин — каза Кларин. — Но имам още един коз в ръкава.

— Какъв?

— Другата ремора. Може да лети и е заредена.

Дейвлин се усмихна обнадежден.

— Добре. Може би ще успееш да събереш шестима души. Само шестима... но това са шестима, които ще спасим.

Кларин не отвърна. Вече над сто кликиси бяха минали през оградата и обкръжаваха колонистите. Можеше да вземе шест души... но кои шест? Как можеше да избере, а и каква щеше да е ползата, ако кликисите продължаваха да ги преследват?

Не, Кларин бе намислил нещо по-различно. Хукна към отломките, където беше ремората.

Марла продължаваше да стреля от стената по оттеглящите се дарители, но те вече бяха прекалено далече. Кликиските воители се заизкачваха зад гърба ѝ. Тя се обърна и откри огън по тях, но едно от съществата размаха крайниците си и я блъсна от стената. Докато падаше, тя продължи да стреля.

Кларин най-накрая стигна до поправената ремора и се вмъкна през полуотворения люк. Двигателите запалиха безпроблемно.

Не бе успял да направи пробен кръг с кораба, но пък знаеше как да управлява почти всичко, което лети. Повечето скитници имаха талант за това. Контролните устройства на зевесетата изглеждаха тромави, но Кларин се наведе напред, огледа бутоните и откри каквото търсеше. Като използва насочващите струи, изкара ремората от маскировката на отломките и я издигна с тласък на главните двигатели. После зави и полетя към кликиските кули.

Всичко сякаш се случваше на забавен каданс. Ушите му звънтяха от взривовете, грохота на двигателите, изстрелите и писъците. Кликиските свирукания и писукания бяха достатъчно пронизителни, за да строят стъклата на кабината. Но Кларин прогони всичко от ума си и се съсредоточи върху целта. Увеличи максимално скоростта и се насочи към града-крепост, към сплеснатата сграда с дебели стени, където живееше люпилото, контролиращо тези смъртоносни създания.

Към основната цел.

Неговата ремора имаше оръжия на ЗВС — вероятно достатъчно, за да изравнят със земята този скапан кошер. Ако успееше да неутрализира люпилото, можеше да спре всички буболечки. „Или мога спася шестима души, както искаше Дейвлин“. Кларин беше доволен от избора си.

Ремората набираше скорост, но десетки кликиски воители полетяха и се насочиха да я пресрещнат. Макар Кларин да покоси

много от тях с язерите, те се струпаха около него. Няколко се блъснаха в корпуса, зашеметени и объркани. Други се стовариха върху двигателите, като нарочно се оставиха да бъдат засмукани от въздушните помпи. По таблото засвяткаха червени лампички.

— Махнете се от пътя ми, мамка ви!

Отдолу видя Дейвлин да изкарва няколко оцелели извън стените с една кликиска машина. Караше я като луд по неравния терен и оставяше преследващите ги воини назад. Поне той беше свободен... засега. Добре че летящите бяха заети с ремората.

Един кликис се хвърли право върху стъклото на кабината и го напука. Още воини се насъбраха около ремората, готови да я свалят на земята. Кларин откри огън напосоки, без да се интересува дали уцелва. Взривове разцъфтяха по страните на високите кули.

Още един от двигателите отказа, откъснат от насекомите. Кларин ги чуваше как разкъсват бронята. Корабът щеше да се разбие. Той завъртя щурвала, корабът се устреми в бясно спускане и двама кликиси паднаха от предното стъкло. Недостатъчно.

Градът на насекомите вече бе близо, но той бързо губеше височина. Насекомите бяха поразили зле системите, част от оръжията липсваха. Три от язерите вече не стреляха.

Не можеше да стигне до люпилото, по дяволите!

Всички дарители, освен един бяха прибрани в кулите. Последният от раираните бе навън, заобиколен от тридесет воини. Извърна гадната си глава и Кларин си помисли, че гледа право във фасетъчните му очи.

Трябваше да успее.

Използва останалата машинна мощ, за да насочи ремората, и откри стрелба с всички оръжия. Съсредоточи се върху дарителя, бъдещето на кошера. Вторична цел. Това огромно насекомо сякаш имаше мишена, нарисувана върху себе си.

Кларин насочи ремората надолу, ускори я с последните остатъци гориво. Така и не видя заревото на взрива.

97.

РЛИНДА КЕТ

Рлинда и БиБоб насочиха „Ненаситно любопитство“ към Земята. Съливан Голд беше на борда. Рлинда си тананикаше, за да прикрие притесненията си.

— Ние сме просто независими търговци, които носят стоки на Земята. Няма нужда да ни обръщате голямо внимание.

През последните няколко седмици всички търговски кораби на Конфедерацията бяха положили сериозни усилия да разпространят посланието на крал Питър и записаното признание на Патрик Фицпатрик. Съобщението се предаваше от релейни станции и бе стигнало до много места. Щяха да си имат доста неприятности, ако хванеха „Любопитство“ да излъчва тази информация.

По пътя към Земята БиБоб се отби до три колонии, които не се бяха присъединили официално към Конфедерацията. Без да изразяват недоверие към сведенията за извършеното от председателя Венцеслас и генерал Ланиан, местните правителствени представители просто свиваха рамене. Дори новината за нахлуването на ЗВС на Реджак само укрепваше нежеланието им да се отделят от Ханзата.

БиБоб беше потресен. Съливан само въздъхна и поклати глава.

— Няма да ги убедиш. Промили са им мозъците.

— Или са ужасени — отвърна БиБоб.

Рлинда сви рамене.

— Може и да е така, но кралят ни помоли да разпространим думите му, така че ще направим точно това. Аз съм търговският министър на Конфедерацията все пак. Мисля, че трябва да нося значка или нещо подобно.

БиБоб бе настоял да я придружи при това пътуване към Земята, макар Рлинда да имаше колебания по въпроса. Сладкото му лице беше изпълнено с обожание.

— Наистина няма да си покажа носа извън кораба. Ще си трая. Недей да се тревожиш, Рлинда. Обещавам ти, че всичко ще е наред.

— Да съм казала, че се тревожа?

Той я погледна предизвикателно.

— За мен си като отворена книга.

— Ти пък откога четеш книги?

Рлинда сканира каналите за излъчване и попадна на две аматьорски групи, копирали съобщението на краля, след като тя тайно го бе излъчила. Щяха да го разпространят надалеч, преди Ханзата да успее да ги спре. Ханзата можеше да затвори всеки независим преподавател почти веднага, но другите звена във веригата щяха да продължават да предават съобщението. Хората щяха да го чуят, не можеше да има съмнение по въпроса; но дали щяха да предприемат действия и да се вдигнат на борба срещу председателя беше друг въпрос...

БиБоб се обади след дълго и неловко мълчание и тя разбра, че се е борил с мислите си, както сега се бореше с думите си.

— Ако ще сме партньори, защо не се оженим пак?

— Вече минахме този урок.

— Но времената се променят. Защо поне не го обмислиш?

Тя го прегърна толкова силно, че той почти потъна в плътта ѝ.

— Чувстваш се несигурен ли? Ти си мой партньор в бизнеса и във... физическите взаимоотношения. Недей да разваляш хубавите неща. Бумацината съсипва всичко.

Съливан излезе от каютата си, разтърка очи, протегна се и се прозя.

— Наближаваме ли?

Рлинда посочи през илюминаторите.

— Голямата синя топка е Земята. Не я ли позна? Можеш ли да видиш дома си оттук?

Съливан беше едновременно разтревожен и нетърпелив.

— Мислех, че ще ме събудите. Трябва ми време, за да се подготвя...

— Спокойно, Голд. Дори не сме влезли в орбита. После ще трябва да се спуснем и да попълним милиони бюрократични формуляри, да минем през охранителните процедури на Ханзата, след което да изчакаме площадка за кацане. Ще имаш време за още една дрямка, преди да стъпим на Земята.

„Ненаситно любопитство“ се промъкна през отломките в космоса и Рлинда избра курс за влизане в орбита. Малко външни кораби търгуваха с Ханзата напоследък и тя очакваше да реализира добра печалба въпреки безбожните тарифи, наложени от председателя.

Съливан плесна с ръце от нетърпение.

— Мога ли да изпратя съобщение на Лидия? Да предупредя семейството си, че идвам?

— Не би трябвало да е проблем. Все още си гражданин на Ханзата, нали?

— Доколкото ми е известно.

Тъй като Съливан ѝ бе дал личните си кодове за достъп, Рлинда успя да се свърже директно и каза:

— Мога да проникна в локалните възли. Жена ти изобщо няма да разбере, че я търсим от космоса. Ще си помисли, че се обажда някоя съседка.

Съливан се ухили.

— Значи ще я изненадам приятно.

— Откога си женен? — попита БиБоб.

— Толкова много години са, че не мога да ги преброя.

Рлинда изсумтя:

— Е, чак пък от толкова.

Съливан се усмихна и каза:

— Четиридесет и две и половина.

Докато БиБоб установяваше връзката и усилваше сигнала, Рлинда завъртя стола си към Съливан.

— Сигурен ли си, че не искаш да направим някакво велико изявление? Да накараме Ханзата да те посрещне с оркестър? Сигурно ще е голяма новина, че се връщаш вкъщи.

БиБоб почти се задави.

— Рлинда! Не бива да се набиваме на очи!

— Не казах, че трябва да уведомим всички, че ти си на борда. Всъщност що не се скриеш в товарното отделение с надпис „Токсични отпадъци“?

— Това е първото място, което ще проверят.

— Не искам комитет по посрещането — каза Съливан. — Не обичам да разбунвам духовете. Просто ме оставете да сляза кротко и

да се видя със семейството си. Новинарските мрежи ще научат рано или късно, но нека ми остане малко време, за да се видя с жена си.

— Както кажеш.

Отначало Лидия естествено бе изненадана, след това развълнувана и леко раздражена:

— Ей, обади се най-после! Значи не си пукнал? Ханзата съобщи, че комбайнът ви е унищожен и няма оцелели. — Каза го толкова сърдито, че очевидно се преструваше.

Съливан се приведе толкова близо до екрана, че Рлинда си помисли, че ще си удари носа.

— Не получи ли писмата ми? Накарах зеления жрец да ги изпрати. Значи не знаеш, че бяхме спасени, когато хидрогите разрушиха небесната мина?

— Не съм получавала никакви писма, но чух новините. И чаках всеки ден да си дойдеш. — Усмихна се. — Пак не си се обръснал.

— А ти изглеждаш чудесно.

— Ласкателствата ти означават, че криеш нещо.

— Означават, че ми липсваше. Корабът ни се спуска към космодрума до Дворцовия квартал. Не се ли радваш, че си идвам?

— Радвам се, разбира се. И не само заради милите ти думи. Тъкмо ще ми помогнеш — знаеш ли колко работа ми се е събрала.

— Значи ще дойдеш да ме посрещнеш?

— Ще докарам цялото семейство. — Лидия го гледаше с обич. — Виж, трябва да свършваме, иначе няма да стигнем навреме.

Съливан продължи да гледа празния екран, после примигна и се обърна към Рлинда и БиБоб.

— Имам доста голямо семейство.

След два часа спуснаха „Любопитство“ на паважа и отвориха люковете към свежия познат въздух на Земята. БиБоб подложи лице на вятреца.

— О, как ухае!

— Време е да се скриеш в товарното отделение. Ще го запечатам.

Докато Съливан събираше личните си вещи и наградите от маг-император, служителите на Ханзата излъчиха списък с новите си охранителни мерки.

Рлинда се заслуша и лицето ѝ пребледня:

— По дяволите, БиБоб, ела в кабината.

— Какво има?

— Тия глупаци идват със скенери, за да прегледат всички товарни отделения, включително онези със запечатаните контейнери. Ще те намерят, където и да се скриеш.

— Какво да правя?

— Тръгваш със Съливан. Току-що са задържали кораб, пълен с контрабандни стоки, в Зона Б и се извиняват за „закъснението“. Разкарайте си задниците, не привличайте внимание и изчакайте да ви кажа, че всичко е наред.

БиБоб тръгна към разпънатата рампа след Съливан, но спря, обърна се и бързо целуна Рлинда по бузата. После изтича сред суматохата в зоната за кацане.

Рлинда седна, попълни необходимите формуляри и изчака търговските инспектори, които дойдоха с час закъснение. Беше истинска досада.

— При толкова оплаквания, че има нужда от материали, председателят определено не улеснява нещата за честните търговци.

Двамата представители на Ханзата прегледаха товарителницата ѝ, докато отряд яки стражи обхождаха кораба със скенери. Рлинда им бе оставила да открият някои достатъчно скъпи контрабандни стоки, за да спрат да търсят нещо по-подозрително. Определено не искаше да се ровят в корабния дневник, където щяха да забележат споменаването на БиБоб.

Накрая търговските представители предложиха да купят стоките, които предлагаше, и назоваха цената. Рлинда поиска по-висока, но я отрязаха.

— Това е стандартната цена, капитан Кет, и толкова ни е позволено да предложим. В тези тежки времена председателят направи някои реформи в търговията. Предположихме, че сте наясно с това, когато кацнахте.

Вторият представител я изгледа студено.

— Оторизирани сме да задържим целия ви товар, ако откажете да се съгласите.

— Май никой не ви посещава повторно, нали? — Не получи отговор и разбра, че трябва да се съгласи. — Добре, но за тази цена не очаквайте да ви помагам с разтоварването.

— Имаме си служители за това, госпожо. — Униформени носачи започнаха да изнасят контейнерите от „Любопитство“ и внимателно записваха съдържанието, като преди това ги сканираха. — След като товарът бъде свален, капитан Кет, ще имате един час да напуснете.

— Разбрано. — Тя изсумтя. Да не би да си мислеха, че след подобно посрещане ще държи да остане повече? Когато трюмът беше опразнен и малкото ханзейски кредити (които не струваха нищо в повечето светове от Конфедерацията) бяха добавени към сметката ѝ, тя даде сигнал на БиБоб, но той не ѝ отговори.

Безпокойството ѝ се увеличаваше с всяка секунда. Не би трябвало да се бави толкова много. Надяваше се, че не е решил да остане на вечеря у семейството на Съливан.

Внезапно той се обади по личния ѝ канал:

— Пали двигателите и отвори люка, идвам.

— Защо бързаш? Да не си съблазнил дъщерята на някой фермер?

— Рлинда, не се шегувам! Някой се интересува от „Любопитство“. Има заповед за задържането ти. За *нашето* задържане! — Тя долови уплахата в гласа му и разбра, че говори сериозно. Седна зад контролното табло и включи двигателите. В мига, в който рампата се спусна, БиБоб скочи в кораба.

— Тръгвай! Стражите идват, за да задържат кораба.

— Не и моя кораб — каза тя и блъсна бутона за излитане, докато затваряше люка с другата ръка. „Любопитство“ подскочи във въздуха и Рлинда използва двигателите за маневриране, за да го наклони настрани и да избегне големия танкер, който тъкмо се приземяваше.

Строг глас се разнесе в кабината:

— „Ненаситно любопитство“, незабавно се приземете. Останете на площадката за кацане.

Тя не можа да скрие сарказма в гласа си:

— Господа, решете какво искате. Преди малко ми казахте да напусна колкото се може по-скоро.

— Капитан Кет, говори охраната. Нямаме разрешение за излитане. Върнете се в зоната за кацане и отворете люковете.

— Писна ми от тази бюрокрация! — Докато „Любопитство“ набираше височина, силите за сигурност на Ханзата изскочиха от хангарите на площадката за кацане, за да ги прехванат. Тя се пресегна и потупа БиБоб по ръката.

— Не се тревожи. Няма да те хванат пак.

— Да се тревожа? Защо да се тревожа?

Скитниците бяха помогнали на Рлинда да модифицира „Любопитство“ и тя бе добавила няколко устройства, които местните сили на ЗВС не можеха да неутрализират. Пое с кораба си в оредяващия въздух, без да следва одобрен маршрут. Заплахите, оплакванията и ядосаните ругатни, които се лееха по връзката, скоро станаха дори забавни и тя се засмя. Нямахше начин да я настигнат.

98.

СЪЛИВАН ГОЛД

— Доста се позабави — каза Лидия.

— И аз те обичам. — Съливан не успя да изтрие усмивката от лицето си. Целуна я по бузата. — Много ми липсваше.

— Не се и съмнявам. Имаш ли представа колко пъти си мислех да те зарежа и да се омъжа за някой друг?

Той я прегърна.

— Не ти вярвам.

— Много си сладък.

Стояха на ръба на площадката за кацане, край тях инспектори и търговци сновяха във всички посоки. Капитан Робъртс бе отвел Съливан при семейството му, после си бе тръгнал забързано, уплашен, че новинарските мрежи може да заснемат пристигането му. Изглежда, наистина се притесняваше от камерите.

Космическите кораби се спускаха и кацаха в зоните със засилена сигурност, екипи разтоварваха стоките, товареха ги на наземни коли и ги откарваха към разпределителните центрове. Миришеше на изгорели газове и машинно масло — много по-различно от Миджистра, но за Съливан нямаше значение. Познатите миризми пробудиха мощно чувство на носталгия, достатъчно силно, за да се просълзи, но той бързо изтри сълзите си с ръка.

Около космодрума се носеше оглушителен шум: въздушен трафик, товарни машини, високоговорители, които сипеха съобщения, хора, които викаха. Семейството се събра около него. Синове, дъщерите и развълнуваните внуци търсеха вниманието му и го засипваха с въпроси, нетърпеливи да чуят разказите за преживяванията му, но той не можеше да каже и думичка.

След като бе получила съобщението, Лидия бе повикала децата и внуците и бе събрала цяла процесия. Съливан почти залитна под напора на радостните засмени хора, които бяха дошли да го посрещнат. Беше почти задушен от целувки, смазан от потупвания по раменете и

гърба, а децата го подръпваха за лактите и коленете. Той се засмя на глас, като с неудобство забеляза, че не разпознава някои от посрещачите.

— Колко голямо е станало това семейство?

— Точно колкото трябва — отвърна Лидия.

Смая се, като видя как изглеждат всички. Само година ли бе минала? Много неща бяха станали на Земята през това време. Това Виктор ли беше? И Патриция? Как бе възможно прическите им да са толкова различни? Нови приятели и приятелки, два разтрогнати брака, три бременности и една трагична смърт (не във войната с хидрогите, а в глупав транспортен инцидент). Трима от внуците бяха „изпълнили своя дълг“, като се бяха записали в ЗВС, подтикнати от кампанията. Съливан не знаеше какво да мисли по този въпрос. Не можеше да се насили да ги приеме за достатъчно големи, за да вземат такива решения.

— Хубаво е да съм си у дома. — Целуна жена си по ухото и се наслади на чувството, че е тук, обграден от всички. — Изобщо не си се променила. Не си остаряла дори с ден.

— Така е, защото се превърнах във вкаменелост дълго преди да заминеш.

— Написах ти двадесет и пет писма, но магът-император не ми позволи да ги пусна. А ти не си получила онова, което е предал зеленият жрец.

— Удобно извинение.

— Прояви поне малко съчувствие де! Не можеш да си представиш премеждията, през които преминах: хидрогите разрушиха облачния ми комбайн, а илдирийците ни задържаха в плен, защото видяхме нещо, което не биваше.

— Какво си видял? Твърде много голи илдирийки, предполагам. — Бяха женени толкова от отдавна, че язвителните забележки на Лидия бяха повече закачки, отколкото заяждания.

— Е, скъпа, нямаше да тръгна на онова пътешествие, ако не го бяхме обсъдили предварително и не бяхме решили, че така е най-добре. Заплащането, което обеща Ханзата...

Гневното ѝ изсумтяване го преряза и той се разтревожи.

— Заплащане? Те промениха правилата, щом подадохме искане за компенсация за смъртта ти.

— Подали сте искане за смъртта ми?!

— Нали съобщиха, че небесната мина е разрушена. Какво трябваше да си помисля? Че си се научил да летиш?

— Всъщност да де, добре сте направили.

Нямаше търпение да се махне от площадките за кацане и цялата шумотевица, така че се опита да насочи близките си към пешеходните пътеки.

Една от внучките му, Джесика, го дръпна за ръкава.

— Богат ли си дойде, дядо? Баба каза, че носиш съкровище.

— Е, домъкнах някои илдирийски скъпоценности.

Той се ухили, но изражението на Лидия помръкна.

— По-добре ги скрий, преди Ханзата да ги конфискува. Ще измислят петдесет процента мито или нещо подобно.

Все още оптимистично настроен, той се засмя.

— Поне ще имам вечната благодарност на мага-император.

Очите на жена му заблестяха.

— Добре. Може да се наложи да се преместим там, ако нещата тук продължават така. Няма да повярваш какво прави председателят...

— Тихо, мамо — спря я най-големият им син, Джером, и се огледа неспокойно, сякаш тя бе споменала нещо опасно и електронни подслушвателни устройства записваха всяка казана дума.

Съливан ги изгледа.

— Какво става тук?

— Нищо, нищо! — каза Джером бързо и потупа майка си по рамото. — Познаваш я. Ако няма за какво да се оплаква, денят ѝ не е хубав. Може би всички ще отидем на ваканция до Илдира някой ден.

Съливан погледна Лидия в очите и повтори:

— Какво става тук? Нямах достъп до информация. Говорих със скитници търговци и бивши служители на Ханзата и никой от тях не каза нищо добро за председателя Венцеслас. Вярно ли е, че е изпратил бойни кораби, за да завземе Терок и да хване краля и кралицата? Наистина ли е нахлул Реджак?

— Нека да кажем така, Съливан: добре е, че не вдигна много шум, като се прибра у дома. Никакви интервюта, никакви изявления. Най-добре е да не привличаш внимание. Съмнява ме, че председателят ще го одобри. И е хубаво, че си отворил възможности за заминаване, в

случай че Земята вече не е подходящо място за всички нас... Може би щеше да ти е по-добре на Илдира.

99.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Можеха да използват кликисите в полза на Ханзата. Базил реши, че това е най-добрият начин да се справи със ситуацията. А архиотецът на Църквата на единството щеше да е неговият говорител.

Всичко щеше да мине безупречно. Със зорките си очи Базил наблюдаваше всяко движение на стилистите, помагачите и съветниците на архиотеца за големия му дебют.

Вгледа се в сините очи на пълничкия старец. Тъкмо те го бяха привлекли към този кандидат от самото начало. Ясният син цвят беше естествен, което елиминираше нуждата от имплантанти. Гласът на архиотеца беше дълбок и резониращ. Гъстата му белоснежна брада се спускаше величествено по гърдите.

Многослойни церемониални роби висяха върху плещите му, нагънати, за да подсказват за едро тяло, като едновременно скриват дебелината му. Церемониалният му жезъл беше внушителен, златен и инкрустиран със скъпоценни камъни, всеки излъскан така, че да не се открие дори петънце и при най-голямото увеличение на образите.

Архиотецът беше вдъхновяваща фигура, на практика копие на едновременския Дядо Коледа — и това не бе случайно. Поведението му беше бащинско и благо. Църквата на единството отдавна бе удобна част от живота на Ханзата, като добродушно старо и беззъбо куче. Но това скоро щеше да се промени. Речта на архиотеца през този ден щеше да преследва свършено друга цел.

Преди около век, когато някогашният председател на Ханзата бе положил основите на Църквата на единството и бе въдворил архиотеца като нейно лице, бяха избрали и символичната си алузия. В много отношения архиотецът напомняше на Базил на стария крал Фредерик — сътрудническа марионетка, която за свой късмет не бе твърде умна.

— Готов си за това. — Умишлено не го изрече като въпрос.

— Вярвам, че е така, господин председател.

— Трябва да си уверен в сърцето си. Няма да има втори шанс.

Архиотецът изпъна рамене, за да подсили излъчването си. Винаги беше добър в представленията.

— Бях наставляван без отдых. Знам репликите си и съм наясно с последствията, ако допусна грешка.

Устните му трепнаха, но Базил му се скара:

— Никакви усмивки. Нито сега, нито в близкото бъдеще. И окото ти не трябва да потрепва, докато обясняваш за надвисналата гибел. Когато покажем кадрите с генерал Ланиан при набега на Пим, трябва да си праведно възмутен, разгневен от този нов и ужасяващ враг, пред когото се изправяме. А не да се хилиш като идиот.

Архиотецът кимна послушно, а Базил продължи:

— От днес твоите отговорности ще се увеличат десетократно. Вече не си просто символ, а истинско оръжие в помощ на човечеството.

Подготвена тълпа се бе събрала на площада пред двореца. Обикновено архиотецът говореше от Храма на единството, но Базил бе решил, че Дворецът на шепота е по-добър избор.

— Хайде. Очакват те. С помощника ми ще наблюдаваме оттук.

Зареден с енергия от речта на Базил, архиотецът тръгна с решителна крачка. Превъплътيل се напълно в ролята си, той закричи със самовглъбено достолепие, като се подпираше на тежкия си жезъл.

В същия момент дойде заместник-председателят Каин и застана до Базил. Председателят кимна.

— А, ето те и тебе. Добре. Искам да чуеш думите на архиотеца.

Излязоха на скрития балкон, от който можеха да гледат, без да бъдат забелязани. Публиката се оживи, когато почетната стража мина по платформата, за да разчисти пътя.

— Архиотецът никога не е казал нищо друго, освен глупави баналности — каза Каин, като погледна към тълпящите се хора.

— Не и днес. Никога вече след този ден.

Брадацият мъж се изкачи по стъпалата на високата платформа и тълпата замлъкна. Архиотецът започна с традиционната молитва, а после добави няколко по-войнолюбиви фрази, които надминаха обичайните „грижете се един за друг и обичайте Бог“.

И с тътнещ глас продължи:

— Няма нищо по-свято от войник, който се сражава за свещена кауза. Ще ви кажа какво трябва да сторим.

Вдигна жезъла си като копиеносец, замахващ с копието си. Публиката вече бе напълно във властта му.

Откакто генерал Ланиан се бе завърнал, Базил бе решил да превърне поражението в нова възможност. Не бе позволил да се редактират ужасните кадри от Пим, дори бе настоял кървавата гибел на войниците да бъде показана в цялата си безмилостност. Имаше и мрачни разкази на спасените колонисти, все още покрити с прах и засъхнала кръв.

Чудовищните кликиси (отначало заснети от камерите на костюмите на войниците) се въртяха безспирно из новинарските мрежи. Всеки, който виждаше кадрите, потреперваше от ужас.

— Тези чудовища са скрито чудо. Точно, от каквото се нуждаем — усмихна се Базил доволно. — Това поставя в нова светлина предполагаемия бунт на крал Питър и неговите злоумишлени думи. Всички ще разпознаят интриганта в Питър и ще се разочароват от него. Кликиската заплаха ще обедини всички граждани.

— Може би ако издигнем друг крал, ще забравят напълно за Питър — предложи Каин. — Кога смяташ да представиш новия кандидат? Кога ще го представиш на мен?

— Когато му дойде времето. В момента имаме нужда от нещо различно. Религията е ключът и засега архиепископът има водеща роля. — Той посочи подиума на площада. — Слушай.

Архиепископът изнесе речта си като истински майстор, изпълни я с огън и страст. Публиката, вече овладяна от страх, бе потънала в напрегнато мълчание.

— Видяхте заснетите филми, чухте войниците и заселниците. Тези същества ни нападнаха, откраднаха световите, които сме колонизирали с толкова труд. Наричат се кликиси. — Той вдигна юмрука си. — Но аз ги наричам демони! Никой вярващ няма нужда от научно обяснение, когато отговорът е толкова очевиден.

Хората замърмориха, заръмжаха, завикаха — приветстваха тези думи.

— Говоря ви, за да ви дам надежда, но първо трябва да осъзнаете неприятната истина. Първо трябва да разберете защо демоните са дошли. Защото ние сами предизвикахме това наказание. Защото забравихме религията си заради мирски дрызги и отделяхме повече време на бизнеса и политиката, отколкото на Бог.

Базил се усмихна на изненаданото изражение на Каин:

— Стори ми се, че е добра идея.

— Първо хидрогите почти ни унищожиха, но ние ги победихме. После дори кралят и кралицата ни се обърнаха срещу нас, изоставиха Земята и Ханзата и когато го сториха, кликисите се върнаха. — Той кимна уверено. — Тогава загубихме пътя си. Питър продължава да сее отровните си клевети срещу председателя, срещу Ханзата, срещу всички вас. Не може да му се прости за това, а вие ще продължите да плащате висока цена, ако го слушате. Кликиските демони дойдоха като наказание за нашата греховност. Ако искаме да се спасим, трябва да променим начина си на мислене. В идните дни ще ви разкрия план за нашето оцеляване. Бог ни наказва само за да ни напомни колко сме го разочаровали. Но както винаги Бог е милостив и ще ни покаже пътя към спасението.

Хората завикаха радостно. Базил беше изключително доволен. Каин обаче изглеждаше объркан.

— Но Единството винаги е била непротиворечива религия, компромис от всички вярвания, което я оставя всъщност без сила. Мислех, че това е била идеята на създаването ѝ, да разоръжи фанатиците и да ни позволи да въртим бизнеса си безпрепятствено.

Базил присви устни.

— Някога това е било вярно, но Единството вече не може да е празна религия. Не и във времена като днешните. Това ще е само една от многото речи, които архиепископът ще изнесе под мое ръководство.

100.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Слабата нежна мелодия се носеше сред човешките крясъци. Маргарет се вглеждаше към входа на кулата, към чуждоземните руини, където бе избягала.

Краката ѝ бяха присвити под нея, гърбът ѝ опираше в твърдата стена. Беше опитала всичко, но от самото начало бе наясно, че колонистите нямат никакъв шанс. Сега, след като ДД си бе отишъл, бе останала съвсем сама сред чудовищата. Както преди.

Беше се борила да се свърже с люпилото — крещеше на ужасния дращещ език, настояваше кликисите да не нараняват колонистите, подчертаваше, че тези хора са от нейния кошер, пускаше музиката си. Дори беше рисувала уравнения по земята.

Но люпилото вече не я чуваше. Дори музикалната ѝ кутия вече не го впечатляваше. Кошерният ум смяташе да погълне всеки човек, който бе „складирал“, за да започне новото голямо делене. Кошерът трябваше да се разрасне, да възстанови загубите от скорошните битки, включително и четири от осемте дарители. Маргарет се чудеше как ли ще се отрази това на деленето. Новородените кликиси щяха да зависят много повече от човешките качества, отколкото бе възнамерявал кошерният ум. Тя си спомни за шепата хибридни кликиси, които се бяха родили от асимилацията на бедния Хауард Палаву.

Никой от колонистите нямаше да се спаси.

Отстранена от битката, недокосната от хаоса, Маргарет бе наблюдавала как кликиските воители улавят някои от избягалите скитници и ги връщат лагера. Като сновяха неспирно, многокраките работници обкръжиха бойното поле и се заеха да събират труповете на хората и да ги хвърлят зад загражденията. Когато се хранеха, дарителите можеха да извлекат нужното от мъртвата плът почти толкова лесно, колкото и от живите жертви.

Десетина екскретиращи насекоми бяха дошли отново, за да поправят стените. Много скоро възстановените заграждения се

превърнаха в ужасяваща зала на мъченията. Хората не бяха хапвали нищичко от два дни. Водата им бе на привършване. Здравите стени бяха по-високи и гладки, нямаше пролуки, нямаше шанс някой да се измъкне.

Дали за да се противопоставят на дарителите, или за да изразят скръбта си, оцелелите бяха събрали трупове и ги бяха запалили, с което лишаваха люпилото от тяхното ДНК. Дори от това разстояние Маргарет чуваше стенанията на пленниците. Тя беше отвън, в безопасност, но напълно опустошена.

Нави музикалната кутия и я пусна отново. Беше научила думите на „Гринслийвс“ от Антон и дори ги бе казала на Орли.

„Уви, моя любов, жестока си с мен, прогони ме толкова грубо, обичах те вярно ден подир ден, с теб да съм бе истинско чудо“.

Стройни редици кликиски воители и работници заизлизаха от кулите с бръмчене, други скачаха от надвисналите сводове и политаха към обгорената земя. Стомахът на Маргарет се преобърна. Значи люпилото бе взело решение.

„Клетвите си стъпка, сърцето ми разби, но магия още тегне върху мен!

Разкъса моя свят и щастието скри, ала сърцето ми остана в твоя плен“.

Остави музикалната кутия да заглъхне. Как й липсваше Антон. Как й се искаше Луис да беше тук. Двамата бяха успели да възстановят кликиския факел, като използваша оръжието уж за доброто на Ханзата. Толкова погрешно решение.

Четиримата останали дарители изпълзяха от кликиския град. Едно от раираните същества куцаше и Маргарет видя, че два от сегментираните му крайници са били откъснати в битката. Черупките на дарителите бяха почистени и лъснати.

Оградени от воители, дарителите напредваха устремно към стената на заграждението. Хората вътре, застанали на най-високите покриви, ги видяха и завикаха неистово. Започнаха да хвърлят пластобетонни парчета, греди, тежки мебели и успяха да ранят няколко от разузнавачите. Дарителите не спряха. Бързаха с нетърпение към генетичния пир, който ги очакваше.

Като видове кликисите мразеха единствено черните работи и другите кликиси. Отначало хората бяха само препятствие, разсейване... но сега се бяха превърнали в суров материал. Маргарет потръпна и се опита да се съсредоточи върху нещо друго.

Като ксеноархеолог тя бе свикнала със самотата. С Луис бяха прекарвали дълго време в разкопки на стари градове на празни планети, в търсене на останки от загубена история. Много ѝ бе харесала първата им експедиция на Марс. Бяха прекарвали години в събиране на средствата, живееха в бедност, молеха за услуги, взимаха заеми срещу имуществото си. Установиха се в червения каньон и събираха всяка частица кондензиран въздух и вода, които можеха да извлекат от марсианските скали.

Мистериозните пирамиди бяха засечени за първи път от сателитни снимки, после разкрити в подробности от два наземни всъдехода. Пирамидите имаха идеална тетраедърна форма и се извисяваха на повече от двеста метра над каньона. Всеки ъгъл и ръб беше съвършен. Стените бяха полирани до блясък, макар и да имаше видими следи от ерозия.

Първоначалните снимки бяха разбунили духовете на Земята. Човечеството едва бе проникнало отвъд Слънчевата система, но все още не бе попаднало на следи от чуждоземна цивилизация. И затова загадката на марсианските пирамиди омагьосваше всички. Преди обаче да започнат научните изследвания, се появи илдирийски боен лайнер и им открадна цялата слава, като представи на хората огромната извънземна империя. Оттогава съвсем малко хора продължиха да се интересуват от мъртви, стари артефакти със съмнителен произход.

Маргарет бленуваше за невинността на онези вълнуващи дни...

Четиримата дарители се изправиха пред оградата. Хората от другата страна крещяха обиди, викаха или се вайкаха. Насекоми-работници намазаха стените със сива паста и всички кликиси се

дръпнаха назад, докато химикалът се изпаряваше във въздуха. Много бързо премина границата на температурната си стабилност, взриви стената навътре и отвори път за дарителите.

Пленниците се разбягаха и се изпокриха. Щом димът се разнесе, кликиските работници се устремиха напред, разчистваха отломките, за да отворят пътека за дарителите. Раираните кликиси издигнаха острите си крайници, готови да се хранят.

Още веднъж Маргарет потърси спасение в спомените. Запрати мислите си към дните, които бяха прекарали с Луис при марсианските пирамиди, облечени в скафандри; оглеждаха ъгловатите постройки за следи от чуждоземен език или технология. Използваха най-добрите сензори и аналитични устройства, които успяха да намерят, бяха впрегнали интуицията си, за да запълнят празнините. Пробиваха за образци, използваха сонари, за да установят вътрешната структура. Работеха в продължение на седмици. И не откриха нищо.

В края на краищата им се наложи да заключат, че прословутите марсиански пирамиди нямат извънземен произход, а са странно естествено образувание. Систематизираха данните и изложиха резултатите си пред всички. За Луис бе особено трудно да се прости с чудото на човешкото въображение.

Докладът за тази експедиция направи Маргарет и Луис Коликос прочути, но в същото време предизвика гневни отзиви от хора, които отчаяно искаха да повярват в чуждоземното присъствие. Марсианските пирамиди си оставаха геологично чудо, създавано в продължение на хиляди години от кристалната трансформация на редки бактерии. Но изнесените данни не спряха недоволството. Двамата с Луис дори получиха няколко заплахи, че ще ги убият. Но те защитиха откритията си и просто посочваха събраните доказателства. Какво друго можеха да направят? Истината си е истина, независимо колко неудобна или разочароваща може да изглежда. Тя беше черпила сили от Луис, а той бе стоял до нея...

Вътре в огражденията дарителите започнаха клането. Навеждаха се над хванатите в капан хора и ги избиваха систематично — един по един. Макар че се опитваха да се борят, хората нямаха никакъв шанс. Кликиските воители бяха направили пробойната в стената, но оставиха дарителите да се погрижат за убиването. Това беше стара традиция.

Маргарет имаше чувството, че може да подуши кръвта чак оттук. Викове на умиращите се сляха в безкраен протяжен стон, който запулсира в главата ѝ. Тя затвори очи.

По времето на марсианската експедиция с Луис бяха женени от година. Макар животът от ден за ден да бе труден и на моменти направо тежък, за тях тези дни бяха като истински меден месец — толкова спокойни и романтични. Двамата почти бяха свършили работата си, преди средствата и провизиите им да се изчерпят, но Маргарет не пожела да напусне Червената планета. Беше случайност, макар и може би неизбежна, че бяха заченали Антон в дълбоките каньони на Марс...

Тя отново нави музикалната кутия. „Гринслийвс“.

Най-накрая писъците утигнаха. Тя чу последен обезумял вой от няколко колонисти, чието добре закътано скривалище беше разкрито, а после и той замлъкна. Кликиските работници се втурнаха вътре и натрупаха телата на хората пред дарителите, които лакомо запоглъщаха новата човешка ДНК.

101.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

„Оскивъл“ най-после стигна Ларо. Тасия се радваше, че този път идва като освободител. Нико Чан Тайлар беше готов да овъргаля в катран и перушина хората, които незаконно бяха задържали родителите му. Роб правеше планове да натовари кораба със стотина от задържаните скитници и всеки от останалите, който пожелае да дойде.

Спуснаха се под нисък ъгъл и Тасия обясни на Роб къде се намира главното селище.

— Изпращам идентификационен сигнал, за да съобщя, че нямаме враждебни намерения — каза той. — За всеки случай.

— Шиз, ако го направиш, ще предупредиш зевесетата долу.

— Хайде, стига. Да не мислиш, че сме невидими? Сигурно имат орбитални сензори, с които да ни засекаат. Защо да не решим въпроса по мирен път?

— От твоя оптимизъм ме побиват тръпки, Бриндъл. — И все пак Тасия бе наясно, че зевесетата на Ларо са сред най-големите некадърници, щом Ланиан не ги бе взел даже като пушечно месо за хидрогите. Не очакваше да има голяма престрелка.

Нико се приведе към двете пилотски кресла, изпълнен с нетърпение.

— Пратихте ли съобщение на родителите ми, че идвам? Те отговориха ли? Някой отговори ли изобщо?

В отговор се разнесе само статичен шум.

— Няма въпроси, няма искания, няма „добре дошли“. Сигурно обичат да си играят на криеница. — Тасия се вгледа в координатите. — Това е странно. Селището и базата би трябвало да са долу.

— Сега ще излезем над хоризонта. Ще ги видим след минути.

Ала след тези минути Тасия се втренчи невярващо в останките от града. Постоянното селище и колоритните временни лагери бяха размазани, разхвърляни, сякаш тук бе фучало торнадо. Посевите в радиус километри бяха изгорени или разкопани.

— Шиз, какво е станало тук?

Нови подобни на термитници кули се издигаха навсякъде, огромна трапецовидна рамка, която трябваше да е новопостроен портал, лежеше в откритото пространство между тях. Кликиските развалини вече не бяха руини, а огромен метрополис пет пъти по-голям от кулите, които бе видяла при последното си посещение. Черни силуети, подобни на гигантски буболечки, изпълваха пейзажа.

Някои от съществата започнаха да слизат от чуждоземните кули, други разпериха криле и полетяха.

Тасия внезапно си спомни за странното съобщение, което магът-император бе изпратил на крал Питър по зелените жреци.

— В името на Пътеводната звезда, това са кликисите! Върнали са се на Ларо. Те...

— Разбили са цялата колония — проплака Роб. — Затова никой не ни отговори.

— Предпочитам да се изправим пред зевесетата.

Нико се хвана здраво за пилотското кресло.

— Не можем да приемем, че всички са мъртви. Не знаем какво е станало. Може би има оцелели. Трябва да проверим.

— Погледни добре и сам си вади изводите.

— Не! Не знаем достатъчно! Някои хора може да са избягали. Може би мнозина. Не можем да се откажем просто така.

— Не се отказвам — отвърна Тасия. — Все още. Но не мисля, че е добра идея да питаме буболечките какво е станало. Твърде много ми напомнят черните роботи, а тях не мога да ги понасям.

Роб се приведе напред.

— Какво е това? Нещо излита във въздуха.

Десетки малки подобни на кутийки корабчета изригнаха от изгорените поля и се насочиха към „Оскивъл“. Земята бе покрита с ъгловатите машини и те се понесоха като оси от разтърсено гнездо.

— О, мамка му! Идват към нас.

Роб вече правеше рязък завой. Тасия се хвърли към оръжейната станция.

— Не можем просто да избягаме. — Нико бе пребледнял. — Не знаем, не знаем със сигурност...

Но след като бе видяла как съществата са изличили селището, Тасия реши, че няма смисъл да преговаря. Откри огън по отделните корабчета и започна да ги изпепелява. Още една вълна машини излетя след тях.

Отделните кликиски компоненти отвърнаха на огъня, изстрелваха високоинтензивен плазмен заряд, какъвто Тасия не бе виждала досега. Като смени рязко курса, при което Нико се блъсна в стената, Роб избегна попадението, увеличи скоростта и временно се изплъзна от преследвачите. Огледа набръчкания пейзаж, но не видя място, където да се скрие сред деретата или скалите.

— Няма защо да се оплакваш, че имаш малко цели, Тамблин. Престани да си играеш и започвай да стреляш.

Тасия заля враговете с масирани залпове и разби още три кликиски корабчета.

— Добре, че оръжията ни работят отлично.

Чуждоземните съдове се приближаваха и четири откриха огън едновременно. Мощен заряд остърга корпуса на „Оскивъл“. Друг закачи двигателите и таблата пред Роб полудяха.

Като се придърпа напред, за да се пребори с огромното ускорение, Нико включи комуникационната система и активира сигнала за помощ и локаторния маяк.

— Помощ, помощ! Нападнати сме от кликиси!

— Кой очакваш да ни чуе, Нико? — попита Тасия.

— Който и да е останал жив долу. Все има някой.

— Има разлика между това да си оптимист и да си идиот. Ако можеха да се бият с буболечките, мислиш ли, че вече нямаше да са го направили?

Роб ѝ се скара:

— Не викай на хлапето. Какво против имаш позитивното мислене?

„Оскивъл“ набра височина и Тасия видя още два съда да се спускат от орбита към тях. Колко ли още имаше в космоса?

— Обкръжават ни.

Тя стреля по двата кораба, успя да взриви единия и насочи вниманието си към нови четири, които се приближаваха от страни. Чуждоземните кораби приличаха на огромни побеснели комари. Роб снижи „Оскивъл“. Слънцето беше залязло и скоро щеше да стане

тъмно. За щастие вече бяха далече от унищоженото селище и не излитаха нови кораби, които да се включат в преследването. Кликиският град изглеждаше потънал в хаос и Тасия се зачуди дали насекомите не са имали скорошен сблъсък с някого.

Чуждоземните кораби обаче нямаха намерение да ги оставят и продължаваха да ги обсипват със снаряди. Мощен изстрел порази вече повредения двигател и „Оскивъл“ полетя надолу.

— Това не е добре — каза Роб.

Тасия пак откри огън.

— Останаха само пет. Вероятно ще успее да ги сваля.

Сякаш за да опровергае твърдението ѝ, още един изстрел уцели „Оскивъл“ и извади от строя друг двигател.

— Няма да издържим още дълго — каза Роб. Летяха с бясна скорост към земята.

Тасия гледаше на всичко това като на упражнение по стрелба. Не смееше да си поеме дъх. Порази още два кликиски кораба. Останаха само три. Но Роб вече не можеше да маневрира. Едва успяваше да удържи падането им.

— Падаме!

Бързото им спускане прилъга кликисите по-близо, за да довършат започнатото. Тасия имаше възможност да стреля, но им позволи да се приближат още малко. Щом видяха, че са повредили „Оскивъл“ тежко, кликисите се устремиха рязко напред и се гмурнаха след тях.

— Хайде, копеленца, още малко. — Корабите-компоненти все едно я чуха. С триумфален вик тя изстреля смъртоносен залп и избълва още един. И трите кораба избухнаха.

— Пипнах ви!

— Ако ще играеш танца на победата, действай бързо — каза Роб.
— Десет секунди до кацането... и не очаквайте да е меко.

Насеченият релеф се засили към тях и Роб се помъчи да насочи кораба към близкия каньон.

— Но не се тревожете, тренирал съм го в симулатор.

— Преди пет години. — Тасия се приготви. — Шиз, дръжте се.

„Оскивъл“ остърга дъното на каньона, задра в скалите, разпръсна облак прах и се завъртя лудешки. Лавина звуци отекна през корпуса.

Противопожарна пяна запръска около двигателите. Защитната мрежа обгърна Тасия.

Корабът най-накрая спря. Докато Робърт изключваше системите и оценяваше пораженията (един двигател не работеше, втори беше напълно разбит, а повечето гориво се бе разляло), Тасия бързо слезе и мина зад кораба, за да види колко зле е пострадал отвън.

Бяха кацнали до самотен каньон доста далече от разрушеното селище на колонията.

— Каква каша!

Нико се приближи до нея с аптечката и каза сърдито:

— Твърде често съм се разбивал за човек на моята възраст.

— Повечето хора се разбиват само веднъж.

„Оскивъл“ стенеше и скърцаше — металната обшивка изстиваше. Противопожарната пяна съскаше и бавно попиваше в сухата земя. Извън това нощта на Ларо беше тиха и зловеща.

— То пък едно спасение — промърмори Тасия в сгъстяващия се мрак.

— Разрушихме корабите, които ни преследваха — отвърна Нико.

— Така че може би буболечките не знаят къде да ни открият.

Лицето на Роб бе угрижено.

— Трябва да наблюдаваме периметъра.

— Имаме оръжия за лична защита. Мисля, че и някои от оръжията на кораба все още работят. Да се надяваме, че пораженията не са тежки.

Тасия се сети, че маякът все още предава, влезе, изключи го, пак слезе и застана до Роб. Прегърна го и двамата се загледаха в нощта.

102.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Венталският им кораб се отдалечаваше от поразения лед и трагичните спомени на Йон 12 — но бе оставил сияйно присъствие на пустия планетоид. Водните същества ги заведоха до многоцветна въртяща се супа от йонизирани газове и разкъсани молекули, мъглявина, осветена от огньовете на новородените близки звезди. Джес вече знаеше, че това е било място на древна битка, където венталите са били разкъсани от хидрогите и фероите и молекулите им са били разпръснати като кръв сред празнотата.

— Но каква война е било това? — попита Ческа. — Защо сте се били срещу фероите и хидрогите едновременно?

— Мислех, че фероите са се обърнали срещу хидрогите — добави Джес.

Фероите не са съюзници на никого. Те помагат на другите, когато това им изнася, но искат само да разрушават. Нас. Хидрогите. Всичко.

Корабът-мехур се устреми към най-гъстите възли сред изпаренията и молекулите около него проблеснаха. Джес и Ческа използваха заедно уменията си да контролират венталите, за да възстановят разпиляната вода, която някога бе принадлежала на елементалите, и кълбото започна да се разширява. Индивидуалните единици създаваха колективна сила. Колко ли още водни същества бяха разпръснати из студения вакуум? Сребристият кораб попиваше малките капчици, извличаше влага, която можеше да съдържа още вентали. Лекувай, заздравявай, расти и живей. Това бяха идеите и принципите, които не възприемаха нито хидрогите, нито хаотичните фероуи.

Джес усети как го изпълва разцъфтяващо задоволство. Ческа притисна пръсти към гъвкавата мембрана, наблюдаваше и докосваше венталите, докато те възкръсваха. Посещението на Йон 12 беше живо напомняне за атаката на роботите, за гибелта на всички скитници там и

за това как тя самата за малко не бе загинала. Сега и двамата се чувстваха живи.

Корабът им продължаваше да лети из мъглявината, нарастваше и абсорбираше хиляди нетърпеливи гласове.

Отново бяхме съединени. Сега трябва да се разпръснем, да се разпространим на много места.

Джес не беше сигурен дали ще успее да намери Нико Чан Тайлар или някои от другите доброволци, които му бяха помагали в разпространението на венталите. Но имаше и друга идея.

— Можем да отидем до Плумас Чичовците ми могат да използват водните танкери на Тамблин, за да разпространят тези вентали от мъглявината.

— Докато ние продължаваме да събираме другите — добави Ческа.

Когато стигнаха на ледената луна, Ческа с изненада откри, че баща ѝ е там. Двамата с Кейлъб Тамблин често работеха заедно, планираха бизнес схеми и се забъркваха в каша. Ден Перони се бе върнал, за да види дали мините вече работят.

Докато ги развеждаше из напълно преобразените подземни зали, усмихнатият Кейлъб обясни:

— С новия лесен достъп до екти и многото планети на Конфедерацията, които ще трябва да обслужват, търговските кораби ще се нуждаят от вода, кислород и другите странични продукти, които предлагаме.

Пара излизаше от устата му, докато говореше.

— Всеки ден все повече кораби кацат край нашите кладенци, за да напълнят резервоарите си.

След преговорите си е Илдирийската империя Ден бе някак променен. Дори Джес усети разликата, почувства странен резонанс от венталите в кръвта си.

Ческа попита баща си за настъпилата с него промяна. Ден не отговори на повечето въпроси, но очите му не спираха да греят.

— Всичко е различно сега! Има един зелен жрец на Илдира... Инженерите на Ханзата — всички са променени, нещо като еволюция е. Открили са нов начин на мислене и ми го показаха.

Макар да носеше само лека жилетка и риза в подземната зала, не изглеждаше да му е студено. Въпреки че не бе просмукан с енергията на венталите, Ден явно можеше да усети елементалните създания, да чуе мислите им по начин, който изненада Джес.

— Не знам какво му е станало — поклати глава Кейлъб. — Но пък той никога не е бил съвсем нормален. Трябва ли да се тревожа?

— Едва ли — каза Ческа. — Той си е такъв.

Ден се усмихна на дъщеря си.

— Скоро може би ще разбере как да те докосна отново. Всичко беше загадка, но сега тя започва да се прояснява. — Той плесна с ръка костеливото рамо на Кейлъб. — Ще се радваме да разпространим новите вентали, докато продължавате да търсите. Ще вземем танкера на Тамблин и ще го направим сами.

Кейлъб изсумтя:

— Кой си ти, че да предлагаш...

— Аз съм този, който ти услужи с работници и екипировка от Оскивъл, за да поправиш водните си мини.

— Е, може и така да е, но те не ни трябваха толкова, колкото смятах. Джес и Ческа свършиха основната работа.

— Добре, в такъв случай не им ли дължиш малка услуга? — Усмивката на Ден не изчезваше. Той изглеждаше облъхнат от вътрешен мир. — Да изплатиш дълговете си никога не е загуба на време.

— Разбира се, че не е.

По-късно, на повърхността на замръзналата луна, Джес насочи отделените от мъглявината вентали да се излеят от кораба-мехур и да се влеят в танкера. Оживената вода се размърда като блестяща стоножка, която се раздели, за да изпълни всяко празно пространство, без да се загуби и капка. Когато танкерът се напълни с живата течност, Джес и Ческа благодариха и се сбогуваха.

Ческа се вгледа дълбоко в очите на баща си, опитваше се да разбере какво се е променило в него. Венталите усетиха близост, подобна на умствената връзка, която споделяха тя и Джес, но тази способност беше по-широка, по-всеобхватна, отколкото тази на венталите. Ден изглеждаше по-щастлив, по-силен, сякаш можеше да е по-близо до нея отпреди.

— Чудесно е, Ческа. Не се тревожи за мен.

— Ще ми кажеш ли какво ти се е случило?

Той я дари със странна усмивка.

— Някой ден. Сигурен съм, че венталите ще го разберат. Световните дървета започват да го правят. Засега аз самият имам нужда да го разбере по-добре. Когато съм готов, ще го споделя с дъщеря си, говорителката... бившата говорителка на скитниците.

— През последната година не се представих добре нито като говорителка, нито като дъщеря.

— За мен ти си всичко, скъпа Ческа. В името на Пътеводната звезда, никога не го забравяй.

103.

СИРИКС

Сразен, но не и унищожен, разбит, но все пак оцелял, Сирикс се бореше да задържи оределите си сили. Бойната група бе пострадала от сблъсъка на Ларо. Беше загубил много кораби, много бойни компита и черни роботи. Тежките съдове на ЗВС имаха съвсем малко останало гориво и почти никакви оръжия.

За първи път той сериозно обмисли възможността просто да се скрие, да изпадне в хибернация, да зарие черните роботи на някой изолиран астероид или луна и да изчака няколко хиляди години. Но за това време кликисите щяха да овладеят целия Спирален ръкав. Не можеше да го допусне. Трябваше да продължава. Трябваше да има начин.

Съдбата реши да му помогне.

Сред необятното празно пространство носещите се кораби на флота му попаднаха на самотен скитнически кораб, натоварен с множество контейнери с екти. Сирикс съсредоточи вниманието си и фокусира върху него подобрените си сензори. Всичките му оцелели кораби преминаха в бойна готовност.

— Трябва да атакуваме — каза Илкот. — Корабите ни отчаяно се нуждаят от звездно гориво.

— Корабите ни се нуждаят отчаяно от много неща. — Сирикс огледа данните от скенерите и се опита да прецени всички възможности. Ставаше въпрос за оцеляването им. — Сам по себе си товарът е недостатъчен да зареди бойната ни група за дълго. Позволете на кораба да увеличи разстоянието, но да не напуска обхвата на сензорите. Може би, ако го последваме, ще ни заведе до по-голяма плячка.

— Ами ако избяга?

— Няма да избяга.

Товарният кораб засече бойната група, отклони се от курса си и ускори. Пилотът бе заключил, че тези кораби принадлежат на Земята

въоръжени сили, известни противници на скитниците.

Корабите на роботите продължиха по предишния курс, като оставиха скитника да си мисли, че се е изплъзнал от сензорите им. Сирикс изпрати малка сонда, която да го следва и да предава данни за посоката му. Скитникът продължи да се отдалечава: очевидно вярваше, че няма от какво да се бои. Двигателите на малкия кораб бяха способни на голямо ускорение, затова скитникът сигурно смяташе, че ще успее да се отдалечи безпроблемно, но черните роботи не бяха като чупливите хора и можеха да издържат на още по-голямо ускорение.

След като изчака достатъчно, Сирикс се зае с предпазливо преследване на плячката. Корабите на флота му се разтеглиха в дълга редица, като внимаваха да запазват достатъчно разстояние, за да не бъдат засечени. Проследяващата сонда изпрати ясен сигнал и те бързо го последваха.

Сирикс повика ПД и КТ на мостика. Предвиждаше, че това ще се окаже интересно.

Накрая скитникът достигна мрачна звездна система, осветявана от кафяво джудже.

— Сензорите не откриват обитаеми за биологични видове планети в този сектор — съобща Илкот. — Топлинното излъчване на звездата е недостатъчно.

— Сканирай пак. Търси индустриална дейност. Изкуствени бази, сателити, трафик на други кораби.

Сирикс не можеше да намери разумна причина хората да дойдат на подобно неприветливо за биологичните форми място, освен ако не смятаха да скрият съоръженията си. Беше сигурен, че предишното му заключение е вярно: товарният кораб ги бе довел до по-голям склад за гориво. Нареди на корабите да се сгъстят и да изчакат извън системата на джуджето, докато скитникът намали скоростта, спре и разкрие скривалището си.

Илкот докладва:

— Намерихме малко съоръжение, основно изкуствено, направено от обработен метал. Има висока термална сигнатура. Носещият астероид е по-малко от половин километър в диаметър.

— Това е депо за гориво — заключи Сирикс. — Скитниците не биха искали някой друг да знае местоположението на това съоръжение.

Приближете се предпазливо, поддържайте комуникационна тишина и минимизирайте мощността на двигателите.

Товарният кораб се закачи за малкото астероидно депо и изключи двигателите си, но Сирикс даде заповед на роботите да изчакат цял час, за да е сигурен, че хората в депото ще се почувстват в безопасност. Корабите на роботите се плъзнаха безшумно напред, готови да открият огън.

— Скитниците обикновено имат малко защитни оръжия — каза Сирикс. — Предпочитат да се крият, вместо да се бият. Трябва да ги обкръжим и да ги пленим, но без да рискуваме загубата на кораби или материали. Стреляйте внимателно. Не искаме да унищожим, а следователно и да похабим звездното гориво.

— Или оръжията си — допълни ПД.

Двигателите се включиха и тласнаха откраднатите от ЗВС кораби към целта им. Преди стреснатите скитници да успеят да направят нещо друго, освен да изпратят възмутено запитване, черните роботи ги бяха победили. Хората дори не се опитаха да избягат.

Сирикс огледа базата, която не беше нищо повече от скала с куполи и спомагателни контейнери, заварени върху повърхността. Видя площадки за кацане за шест товарни кораба. Огромните резервоари за екти бяха почти пълни, готови за разпространение сред скитническите съоръжения и човешките колонии, а може би дори и до Илдирийската империя. На четири от площадките бяха кацнали малки кораби.

— Единадесет форми на живот — определи Илкот. — Никакви съществени защиты.

ПД и КТ предложиха да помогнат, но Сирикс сам пое контрола на оръжейните системи на дреднаута. Без да излъчва ненужни предупреждения или заплахи, той разруши животоподдържащите генератори на депото: справи се с язерен изстрел средна мощност.

Експлозията създаде красива картина от огън и светлина, горещи отломки се разпръснаха и отлетяха в космоса. Сирикс се замисли дали да не унищожи и четирите кораба, но реши да не хаби ценните боеприпаси.

Скитниците завиха в досадна какофония по комуникационните честоти:

— Добре, шибани зевесета! Предаваме се. Проклети пирати! Бариморова скала може и да е малко съоръжение, но ние сме членове на Конфедерацията. В името на Пътеводната звезда, настояваме да ни заведете при крал Питър! Земните въоръжени сили нямат право...

Трима други скитници се приближиха към екрана.

— Унищожихте животоподдържащите ни системи. Няма да оцелеем дълго...

Сирикс отвори канал и им позволи да видя черната му ъгловата глава.

— Така е, няма да оцелеете дълго. И изобщо не се интересуваме, че се предавате.

Прекъсна връзката и изпрати отряд роботи към депото. Роботите нямаха нужда от атмосфера или площадки за кацане. Просто изскочиха от отворените люкове на корабите и се понесоха към малкото въртящо се съоръжение. Така трябваше да се водят битките.

Хората се бяха барикадирали вътре, но роботите пробиха корпуса и изпуснаха въздуха, с което предизвикаха декомпресия. Атмосферата избликна в космоса като кръв от срязана артерия. Части от металните стени се огънаха, станали твърде крехки без въздушното налягане. Генераторите се изключиха и светлините в Бариморова скала угаснаха, останаха само червените аварийни.

Роботите влязоха в мрака. Нагласиха сензорите си на инфрачервено и започнаха да търсят хора, които евентуално не бяха загинали при декомпресията. Прочистването беше методично и безмилостно. Освен това беше бавно. Сирикс се включи в клането лично. Тези безпомощни човеци бяха изкупителни жертви за гнева на черните роботи, компенсация за всички загуби, които им бяха нанесени в последните битки с кликисите. За него виковете на последните няколко души, барикадирали се в едно запечатано отделение, бяха еквивалент на музиката, която люпилото толкова много обичаше.

След два часа на Бариморова скала нямаше никакви следи от живот.

Сирикс обходи базата, наслаждаваше се на всеки миг. По пода бяха захвърлени разкъсани тела, стените бяха изцапани с кръв. Видя слаб младеж с червен шал и пилотска униформа близо до товарния кораб. Другите трупове бяха на три деца, четирима мъже, три жени.

Каютите на хората бяха претърпани с непотребни вещи и безкрайни записи за всекидневния им живот. Сирикс не се интересуваше от подобна неуместна информация.

Черните роботи източиха резервоарите с екти и получиха много повече гориво, отколкото бе носил самотният кораб. Останаха около базата няколко дни и заредиха всички кораби. Сирикс бе наясно колко много кораби е изгубил досега, така че нареди на бойните компита да вземат и тези тук. Можеше да ги използва за примамка, ако се наложеше.

Сирикс бе готов да продължи, макар да се страхуваше, че заразата на расата-създателка се е разпространила прекалено широко, отвъд способността на малката му група да я спре.

Щом необходимото оборудване бе осигурено, той обърна дреднаута и позволи на ПД и КТ да потренират стрелба. Двете компита стреляха по куполите, празните резервоари за звездно гориво и самия астероид. Сирикс им предложи да опитат с високоенергийни залпове и те стреляха, докато от Бариморова скала не остана нищо, освен неразпознаваеми отломки.

После Сирикс нареди на корабите си да поемат на път, доволен от постигнатото.

— Продължаваме... до самия край.

104.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Корабите на адар Зан'нх се върнаха от спасителната мисия на император Джора'х с човешките бежанци от Челдре. Следван от Нира и децата ѝ, както и от престолонаследника Даро'х, Джора'х излезе, за да ги посрещне, нетърпелив да научи колко далеч са се разпространили кликисите и колко щети са причинили до момента. Страхуваше се, че ще се изправи пред нова война. Беше ли кликиската раса враг на Илдирийската империя?

С бързи крачки магът-император се спусна по пътеката от Призматичния палат и зачака на площада кацането на кораба на Зан'нх. Бюрократи, наложници, паметители и свещеници-философи го следваха, за да приветстват Слънчевия флот.

На корабните платформи в орбита Табита Хък и екипът ѝ отпразнуваха случая, като пуснаха девет нови бойни лайнера, които да съпроводят спускащия се флагмански кораб. Бързи катери кръжаха около бойните лайнери и изпълняваха сложни маневри. Радостните илдирийци вече бяха разбрали, че адарът е успял в мисията си.

Флагманският кораб кацна върху мозаечната настилка, слънчевите му платна трептяха. Джора'х черпеше сили от близостта на Нира. Осира'х държеше ръката на престолонаследника Даро'х, сякаш си спомняше какво е да бъде отново малко момиче. Децата на Нира със странните си очи и неочакваните си интереси се бяха занимавали с новите „откровения“ на Колкер. Бяха предложили да ѝ покажат, а другите зелени жреци я бяха насърчили да опита, но Нира бе твърде съсредоточена върху задачата да възстанови връзката си с Джора'х и да го напътства.

Рампите на кораба се спуснаха и адар Зан'нх пристъпи навън, следван от няколко висши офицери, униформени войници от Слънчевия флот и накрая групата бежанци, евакуирана от Челдре. Само стотина души. Нира — очакваше да са много повече — си пое дъх и попита:

— Само толкова ли са?

Зан'нх притисна юмрук към гърдите си.

— Минахме през няколко други известни колонии. Някои не бяха населени, други бяха опустошени. На Челдре обаче открихме тези хора, бяха още живи.

— Попаднахте ли на други кликиси? Колко са? — попита Джора'х.

— Наистина са се завърнали с пълна сила. На Челдре тези хора бяха взети в плен. Ако не бяхме пристигнали навреме, кликисите щяха да ги убият.

— Той ни спаси! — извика един от хората зад него.

Зан'нх погледна измъчените бежанци, после баща си.

— Не е... достойно... онова, което кликисите правят на планета след планета.

Нира разпери ръце и викна на бежанците:

— Радваме се, че сте живи. Радваме се, че сте тук.

Хората се запрепъваха по рампата, изпълнени с благодарност. Джора'х се обърна към слугите, които явно бяха въодушевени, че ще има какво да правят, че ще получат заповеди, които да изпълняват.

— Погрижете се да бъдат настанени, да получат нови дрехи, медицински грижи и каквато храна поискат.

Колонистите на Челдре благодариха в хор. Някои едва се държаха на крака, други искаха да изтичат напред и да прегърнат магъ-император, но Язра'х го пазеше и никой не посмя да мине покрай нея.

Адарът — гледаше изумените им и облекчени лица — каза тихо:

— Прав бяхте да ме изпратите на тази мисия, господарю. Ако бях тръгнал по-рано, може би щях да спася още хора.

Намерението на Зан'нх не бе да отправя критика, но въпреки всичко Джора'х почувства вина. Беше се поколебал, когато Нира отправи молбата си към Слънчевия флот. Не искаше да губи време или ресурси, за да разрешава проблем, който хората си бяха причинили сами. Трябваше да послуша Нира веднага. Тя бе поискала толкова малко, а Джора'х имаше чувството, че ѝ дължи страшно много. След стореното от илдирийците на хората на Добро, след престъпленията и тайните в продължение на поколения — сега изложени наяве, за негов срам! — не трябваше изобщо да се колебае. Магът-император имаше към хората дълг, който не можеше да бъде изплатен лесно.

Обърна се към Нира и тихо попита:

— Как мога да им помогна най-добре? Дали да останат на Илдира? Или да ги изпратя на Земята? Знаеш, че ще направя всичко, което поискаш от мен.

Лицето на Нира се стегна.

— Не Земята и не Илдира. Тези хора са отишли на Челдре, защото са искали да започнат живота си наново. Искали са дом, който да нарекат свой, и са рискували всичко, за да се присъединят към колонизаторската инициатива на Ханзата.

Осира'х кимна отривисто и стисна ръката на престолонаследника. Седем катера се стрелкаха над главите им в ново акробатично представление.

— Изпрати ги на Добро, тате — каза тя. — Нека се присъединят към човешките заселници там. Нали така, Даро'х? Нека построят колонията, обещана на колонистите на „Бъртън“.

Нира потрепери, но кимна и каза:

— Да, но само ако са съгласни. Това ще помогне раните да заздравеят и ще промени виждането им за теб и всички илдирийци.

Джора'х пое дълбоко дъх.

— Да, раната трябва да заздравее. Може би Добро може да постави ново начало, да стане място, където хората и илдирийците могат да живеят в хармония. Тези колонисти могат да отидат там и да бъдат свободни, обещаваме им цялата подкрепа, която можем да осигурим. Така трябваше да е от самото начало.

Усмивката, която изплува на лицето ѝ, бе искрено щастлива.

— Това е добро начало, Джора'х.

— Освен ако фероите не дойдат да го разрушат — намеси се Даро'х. Белезите на лицето му изглеждаха зловещо червени под ярката слънчева светлина.

Слугите и бюрократите вече отвеждаха бежанците от Челдре. Джора'х се замисли. Беше планирал този ход от дълго време и вече не можеше да го пренебрегва. Трябваше да овладее неприятната ситуация, преди хората да вземат нещата в свои ръце. За да възстанови доверието, трябваше да направи нещо повече от раздаването на малко земя в Добро на няколко колонисти бежанци. Вековете измами щяха да струват скъпо на илдирийците и вероятно щяха да провалят шансовете

им за истински съюз с хората. Налагаше се да поправи нещата, да прокара нови пътища.

— Добро е само първата крачка, но сама по себе си тя не е достатъчна. Знаеш, че не е. Показан жест като този не може да поправи нещата — Той се вгледа в очите на Нира, после хвърли поглед към Осира'х. — Вече си казала на зелените жреци за разплодителната програма, Нира. Споделила си историята си и част от болката, но обяснението не е равносилно на изкупление. Това е нещо, което трябва да направя. Не можем да го пренебрегнем и да се надяваме, че хората ще забравят за случилото си. Няма да стане.

Не се поколеба, тъй като го правеше заради нея. Това, което го изненада, бе чувството, че постъпва правилно.

— Трябва да се срещна с водачите на тези хора и да призная какво са направили илдирийците на човечите през поколенията. Ще се извиня и само тогава ще мога да се надявам да получа някакво опрощение. Ще отида при крал Питър или при председателя Венцеслас — при когото смяташ, че е по-подходящо.

Рлинда Кет и Ден Перони вече му бяха обяснили за странната схизма в човешкото правителство — от една страна, новата Конфедерация, от друга — старият Терански ханзейски съюз. Очевидно Ханзата се бе изолирала, докато Конфедерацията растеше и приемаше нови „касти“ от колонисти и скитници. Джора'х вече се бе срещал с председателя Венцеслас, а и бе прекарал известно време с крал Питър и кралица Естара.

Лицето на Нира засия и магът-император обяви намеренията си:

— Ще отидем на Терок. Това е сърцето и душата на човешката раса. — Прегърна Нира, за да сподели с нея радостта ѝ. — Ще тръгнем възможно най-скоро.

105.

КРАЛ ПИТЪР

Всеки ден на крал Питър бе запълнен с обсъждания между представители на колониите на Ханзата и скитническите кланове. Но за кратко в късния следобед — и то наистина за много кратко — двамата с Естара се наслаждаваха на времето, което прекарваха заедно. След толкова много банкети, празненства и чествания беше хубаво да вечерят нещо леко, да поседят на открития балкон и да се взират в каньоните на гората и огромната дупка, която показваше небето.

Дори когато бе насаме с жена си, Питър не преставаше да се тревожи за Конфедерацията. Да управляваш бе наистина трудно, дори тежко. Създаването на напълно нова система изискваше толкова много обсъждания, толкова много споразумения и толкова много решения. ОХ стоеше търпеливо до него. Компито напредваше и започваше отново да се държи като политически съветник.

Питър мислеше за драматично променилата се ситуация между Ханзата и Конфедерацията, терокците и скитниците и дори илдирийците. А сега и самият маг-император идваше към Терок.

Новините за ужасяващата разплодителна програма на Добро, научени чрез зелените жреци, бяха потресли Питър. При посещението си в Миджистра двамата с Естара бяха харесали мага-император и му бяха дали световно дръвче за Призматичния палат. Но след като бе чул историята на Нира, Питър не знаеше какво да мисли. Може би нямаше да е лошо да се срещнат лице в лице. Надяваше се илдирийците да станат съюзници на Конфедерацията.

Магът-император можеше да отиде при председателя Венцеслас, но бе избрал Терок. Това щеше да е ясен сигнал за Ханзата. Ами ако илдирийският водач бе също толкова лъжлив като Базил? Питър отказваше да го повярва.

— Не знаехме с какво се захващаме, когато започнахме, Естара. Имам толкова опит от годините си като крал, колкото Базил ми позволи

да натрупам, но няма да скочим от ръба на скала? И всички тези хора не ме ли следват сяпко?

— Ако разполагаме с достатъчно хора — заяви Естара, — ще успеем да се справим. Трябваше да избягаме от Ханзата, да се освободим от председателя. Разполагаш с най-добрите експерти.

— Да, крал Питър — намеси се ОХ. — Така е. Водачеството се състои от оценяването на всички детайли, следствия и юридически последици от действията на дадена планета или планети... Трябва да отговорите на следните въпроси: Доколко свободна и доколко единна трябва да е Конфедерацията? Тя общество на взаимопомощ ли е, или истински съюз? Трябва ли откъснатите колонии на Ханзата да се третират като една общност, или като самостоятелни? Изглежда логично всяка колония да изпраща свой представител, тъй като всяка има различни нужди.

Естара се съгласи.

— Да формираш ново правителство е като да създадеш ново семейство като крал и съпруг. Правиш неща, които никога не си очаквал, но въпреки това се хващаш на хорото. Човешката раса разчита на нас.

Той я погали по ръката.

— Засега поне всички имаме един и същи идеал и всички сме съгласни по основните положения. — Вгледа се във вечерното слънце, което проблясваше сред зеления покрив на листата.

— Недей да губиш концентрация. — Естара потръпна, когато болката парна в корема ѝ.

— Нещо лошо ли има?

— Не, така трябва да бъде според майка ми, зелените жреци и всички останали, с които съм говорила. — Тя задиша на пресекулки, съсредоточи се и се успокои. — Ще родя след две седмици, Питър. Няма начин да е напълно безболезнено.

Той я прегърна.

— Искане ми се да можех да направя нещо.

— Вече го направи. Аз ще се съсредоточа върху бебето. Ти се съсредоточи върху изглаждането на различията в правителството.

— Не е толкова просто, Естара.

— Раждането също. Но ще се справим. Запомни едно: ако водачите са добри и хората са добри; всичко ще проработи.

— Кажи го на Базил.

— Той ще трябва да живее със собствените си решения. Ние с теб и представителите на Конфедерацията трябва да решим какво ще правим сега.

— Да имам избор е много по-добре, отколкото да ми натрапват решение.

Учителското компи наля от гарафата папратови сокове, смесени според рецептата на бабата на Естара. Питър вдигна тост.

— Независимо какво изберем, ще сме по-добре, отколкото бяхме под петата на председателя на Ханзата.

Пиха за това.

106.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Страхът правеше населението на Земята лесно за манипулиране и председателят Венцеслас се възползваше от всеки слаб ум, играеше си със съвестта на всички. Вдъхновеният архиотец продължаваше да подклажда пламъците на религиозната отдаденост. Да се представят кликисите за демони беше лесно — а след като тази представа се възприе, хората приеха следващото обяснение, а после и следващото. Някои от по-наивните дори повярваха, че Питър е виновен за завръщането на кликисите и че може би дори е в съюз с тях.

Патриотичната ожесточеност на определени групи накара Базил да повярва, че е бил прав. Тъй като слушаше само онези, които приветстваха решенията му, председателят нямаше нужда от различни мнения, рационални аргументи или алтернативни идеи. Каин, дълбоко смутен от онова, което виждаше, се почувства ненужен. Напоследък единственото, което му възлагаше Базил, бе да подготвя прес изявленията му и да разсейва всякакви погрешни тълкувания — стига да не бяха изгодни погрешни тълкувания.

Председателят Венцеслас повика Каин и двамата се качиха на совалка, която ги отведе на дреднаута на генерал Ланиан — огромното военно чудовище, пазещо Земята.

— Време е да насадим истински страх от Бога във всички, не само у жителите на Земята, но и на всички престъпни колонии, които избягаха от Ханзата в дните ѝ на нужда.

— Страх от Бога? Нали това прави архиотецът със своите речи и събирания?

— Време е за нещо повече от думи. Накарах учените да изнамерят текстове от различни свещени писания, които отчето да цитира. Можем да извъртим свещените думи за своите цели, а хората ще маршируват сляпо след нас и ще размахват оръжия.

Каин усети как стомахът му се свива на топка и това не бе от настройката на генераторите на гравитация на совалката при приближаването към дреднаута. Реши да опита за последно.

— Господин председател, винаги сте били разумен, но сега карате човешката раса да направи огромна стъпка назад. Защо насърчавате параноята и суеверията? Това не е истинският смисъл на религията.

— Архитецът подкрепя напълно тези действия.

— Откога ви вълнува какво мисли архитецът, сър? Той е просто актьор.

— Наистина не ме вълнува какво мисли. Интересува ме какво казва, а той казва това, което му наредя аз.

Влетяха в отворения хангар на „Юпитер“. Посрещна ги група войници на ЗВС, водена от командир Шейла Андез. Каин я помнеше като една от военнопленничките, спасени от скитниците на Оскивъл. Имаше маслинена кожа, канелена коса с максималната дължина, разрешена от устава, и вежди като тъмни параболи. Говореше открито срещу скитниците, правеше публични изявления, които дори председателят не би могъл да оформи по-добре.

— Генералът ви очаква, господин председател. А ние всички очакваме да чуем какво ще кажете.

Докато вървяха през „Юпитер“, Каин се огледа неспокойно. Това бе корабът на адмирал Уилис, но Ланиан беше въвел по-строги процедури. Сблъсъкът му с кликисите на Пим го бе разтърсил дълбоко.

Когато стъпиха на мостика, генералът отдаде отсечено чест. Изглеждаше нетърпелив да заличи впечатлението за провал след скорошното си отстъпление, но Каин виждаше, че се тревожи къде ще го изпрати председателят.

— Архитецът не желае да обясни какъв смисъл влагате в думите „праведна наказателна акция“.

Праведна наказателна акция? Архитецът се бе изправил като господар на мостика на дреднаута, широките му роби му помагаша да заеме два пъти повече място от обикновен човек.

— Лейтенант-командир Андез, моля да изберете стандартните образи от библиотеките за колонията Уск — нареди председателят. — Пуснете ги на екрана, за да мога да обясня каква ще е мисията.

— Ще отидем на Уск — заяви архиотецът с мощен глас и Каин се зачуди дали религиозният водач е бил инструктиран да играе новата си роля дори тук, на мостика на дреднаута.

Андез бързо занатиска бутоните.

— Ето ги, сър.

На екрана се появиха образи.

Каин само бе чувал за Уск. Беше чел някакви доклади по въпроса. Приятен и спокоен свят. Видя зелени поля, овощни дървета, отрупани с розови и бели цветове, стада овце, красиви хълмчета, богати чифлици.

Председателят обяви с рязък тон:

— Аграрна икономика, малко повече от самодостатъчна. Хората се чувстват удобно и са доволни. Не изпитват угризения, че са скъсали връзките си с Ханзата. — Каин не намери за нужно да напомни, че Земята първа бе скъсала тези връзки. — Те скъсаха Хартата на Ханзата, обявиха се за независими и се присъединиха към Конфедерацията. И очакват да продължат да живеят както преди.

— Изглеждат безобидни, господин председател — каза Каин.

— Те въстанаха срещу законната власт! Напуснаха Теранския ханзейски съюз, направиха ни за смях пред другите колонии. Ако пренебрегнем това, само ще насърчим останалите да ги последват.

Андез се обади, без някой да я пита:

— Както каза генералът, когато много пилоти дезертираха от ЗВС, единственият начин да се спре кървенето е да се даде назидателен пример, толкова строг, че останалите да помислят два пъти, преди да решат да се опълчат срещу нас. Според мен отдавна трябваше да направим нещо с откъснатите светове.

Генерал Ланиан изглеждаше облекчен, че е получил задача, която може да изпълни лесно.

— Готов съм да накажа Уск, господин председател. Ще им покажем каква грешка са направили.

— Трябва да направите нещо повече, генерале. Дайте незабравим пример със съдбата на хората на Уск, та дори това да ви е неприятно. Разчитам на вас, че ще изпълните всичко, което трябва да се свърши. Архиотецът ще ви помогне.

Изгледа строго генерала и Ланиан се поколеба само за миг, преди да кимне отсечено.

Макар и да не смееше да го каже на глас, Каин бе сигурен, че е попаднал в някаква лудница.

Лицето на архиотеца бе озарено от странна усмивка. Сините му очи сякаш горяха отвътре.

— О, ще бъде истински погром!

107.

АНТОН КОЛИКОС

Антон никога не бе виждал Вао'сх толкова развълнуван. Лицето на паметителя бе почервеняло от вълнение.

— Магът-император смята да отиде на Терок! Предполага се, че ще поиска прошка за това, което илдирийците са направили на Добро.

Самото пътешествие беше нова странност според илдирийците. По традиция молителите идваха при мага-император, Магът-император бе по-велик от всички останали владетели и не биваше да пътува, за да се срещне с по-нископоставен според разбиранията им крал. И със сигурност магът-император не се извиняваше никога и за нищо.

Но времената се бяха променили.

— Дързък ход! — каза Антон. — Може би глупав. Само историята ще покаже.

Бяха в залата на паметителите, където по стените се закачаха новите диамантени плочи. Писарите бяха заети да изсичат новите думи, да ревизират стих след стих според новата информация, която им бяха предоставили Вао'сх и Антон. Макар отначало Антон да бе въодушевен и развълнуван, че се връща към истинската си работа — превеждането на Сагата, сега очите му бяха възпалени от непрестанното четене и писане. Спомни си как бе зубрил за изпити като студент, как бе репетирал устната си защита, как бе преправял дисертацията си на няколко пъти, преди да получи докторската степен. Но това сега бе много по-напрегнато. Двамата с Вао'сх интерпретираха и променяха цяла една история.

Поправените панели включваха нецензурирани извадки от епоса; освен това се изтриваха умишлено съчинените заблуди. Историята за огнената треска, отнесла всички паметители, бе заменена с мрачната истина за тяхното убийство, извършено, за да може магът-император да редактира историята. Бе добавена истината за разплодителните лагери на Добро, за смущаващата война с лудия губернатор Руса'х,

дори тайните преговори на Джора'х с хидрогите. Илдирийците все още не можеха да преглътнат, че истинската история не е нито толкова приятна, нито толкова героична.

Макар главният писар Ко'сх и някои по-закостенели личности да продължаваха да протестират тихомълком, новото поколение паметители вече учеше ревизираната Сага. Неколцина стари историци, които също бяха приели да научат наново запомненото, изхвърляха дискредитираните истории от разказите си. Промените щяха да се наложат, но щеше да отнеме време.

А сега магът-император заминаваше.

— Предполагам, че ще остане да го замества престолонаследникът Даро'х? — каза Антон. — Има ли такова нещо като „действащ маг-император“?

Вао'сх сви рамене: имитираше жеста, който Антон толкова често използваше.

— Да, Даро'х ще остане, а и Язра'х ще е тук, за да защити Илдира и престолонаследника, ако се наложи. Междувременно адар Зан'нх ще закара бежанците от Челдре на Добро, както обеща магът-император. — Вао'сх се вгледа в приятеля си. — Но не съм ти казал най-важното, паметителю Антон. Ние ще напишем историята. Ти и аз. Магът-император Джора'х нареди да отидем с него и да запишем съвсем точно каквото видим и чуем.

Антон отстъпи назад, кракът му закачи парче от счупен панел...

Вао'сх продължи ентузиазирано:

— За да е по-бързо пътуването, магът-император ще вземе само церемониалния боен лайнер със сто стражи и съветници, както и нас двамата. Нира вече съобщи на Терок, че идваме.

Антон реши да събере бележките си и да ги вземе със себе си, с надеждата да успее да предаде копие от направеното дотук по някой търговец на Терок. Трудът му сигурно щеше да предизвика сензация, а изследователите щяха да са във възторг от новата информация. Стига да получеше полагаемото му се признание, Антон нямаше нищо против. Работата му с илдирийците изобщо не бе завършена и той възнамеряваше да остане с тях.

Погледна другите паметители в залата; някои се мръщеха скептично пред новите диамантени плочи.

— Ами да идем да си съберем багажа.

108.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Черната нощ бе изпълнена със загадъчни звуци. Може би те бяха напълно нормални за Ларо... или пък подсказваха за подготвяна от кликисите засада. Изглеждаше вероятно тримата да са единствените хора на Ларо, а никой от външния свят нямаше да дойде да ги потърси още дълго време.

Тасия смяташе, че най-добрият им шанс е да закърпят кораба и да се махнат оттук.

— Засега сме заседнали, но ако помислим малко, може и да ни хрумне нещо. Скитниците могат да правят чудеса с бързосъхнещи лепила и медицински лепенки.

Роб се вгледа в очукания корпус. Кликиските изстрели и ударите в скалите бяха нанесли сериозни поражения.

— Това май надминава способностите ми — призна си той.

Обучен по стандартните методи в ръководствата на ЗВС, Роб обикновено следваше одобрените процедури дословно. Беше се упражнявал върху ремори и по-големи кораби, наясно бе как работят двигателите и знаеше как да сглоби частите. Но това бе всичко.

Роб и Тасия се заеха с пострадалия корпус под бледите лъчи на изгряващото слънце, блъскаха, огъваха и наместваха металните плочи по местата им. Нико излезе от машинното отделение и изтри смазката от лицето си с опакото на ръката си.

— Е, какво искате да чуете? Добрите или лошите новини?

— Искаш да кажеш, че има и добри новини? — попита Тасия. — Радвам се да го чуя.

— Има доста добри новини, предвид обстоятелствата. Запасите екти са непокътнати, звездните двигатели работят — може би не сто процента, но с достатъчна мощ, за да ни изведат извън системата на Ларо.

Роб се усмихна.

— Тогава ще се махнем веднага щом поправим корпуса. — Той ритна металната обшивка. — Да го направим годен за летене в космоса няма да е лесно, но можем да се справим. Ще ни отнеме около четири часа.

Тасия се поколеба, после попита:

— А какви са лошите новини?

— Обикновените ни двигатели са повредени. Единият е напълно извън строя.

— Можем ли да го поправим? — попита Роб.

— Поправката не е проблем. Но резервоарът за гориво е пробит и празен. Празен. Забрави за ектито. Нямаме нормално гориво. Като излезем в космоса, бихме могли да запалим илдирийския звезден двигател, за да се махнем оттук. Но не можем да вдигнем този боклук от земята без нормално гориво.

— А кликисите едва ли ще ни продадат — изсумтя Тасия.

— Ще решаваме проблемите един по един — каза Роб. — Нека първо поправим двигателите и корпуса. После ще мислим за проблема с горивото. Ще ми се да знаех откъде да започна.

— Лично аз ще започна с включването на оръжейните системи — каза Тасия. — Това би трябвало да е лесно. Не се знае кога ще се наложи да избием малко буболечки.

Редуваха се да стоят на пост. Нико мълчеше, съкрушен от мисълта, че родителите му, както и останалите задържани скитници, са мъртви.

Отново се спусна нощ. Тасия седна на един объл камък и се огледа. Сенките в каньона бяха плътни, непрогледни. Наблизо се чуваше шумолене, като че ли нещо се промъкваше по скалите. Тъмнината стана по-плътна, сгъсти се около нея и я накара да потръпне. Тасия имаше сигнална ракета в едната ръка, зашеметител в другата и тежка пушка в скута си. Би предпочела да е в кораба, настанена удобно в койката си, още по-добре с Роб до нея...

Тя седеше на твърдия камък, нащрек за възможното приближаване на враговете. Дори с частично поправените оръжейни системи на кораба тримата никога не биха успели да удържат буболечките.

Долови нов шум, търкалящи се камъчета. Отдалече се чу странно писукане и тя погледна нагоре, после чу приближаването на

нещо със сигурност по-голямо от гризач. По-голям камък се търколи, блъсна се в друг. Някъде над нея и встрани се посипа пръст.

Тя седеше неподвижно и чакаше. Ръката ѝ се потеше върху зашеметителя. Ако кликисите идваха, малкото оръжие нямаше да ѝ помогне особено, но тя щеше да стреля в мига, в който видеше цел.

Изпука съчка, много по-близо, отколкото очакваше. Тасия не чака повече — беше наясно, че тримата трябва да са страхотни късметлии, за да оцелеят. Прикри очи и активира ракетата, надяваше се да заслепи нападателите за достатъчно дълго, та да може да стреля.

— Роб! Нико!

Светлината на ракетата угасна. Макар Тасия да бе прикрила очите си, ѝ беше трудно да различи силуетите; очакваше лавина ужасяващи същества да се изсипе върху нея. Виковете сякаш идваха от всички посоки. Твърде много виковете, твърде много гласове.

Вместо чудовищни буболечки обаче видя тъмнокож мъж и някакъв старец, следвани от още двама души. Носеха стандартните за колониите комбинезони, малко поизносени. Тъмнокожият бе закрил очи с ръка.

— Не стреляйте!

— Ние сме приятели, по дяволите — изруга старецът. — Какви са тия идиотщини? Пфу! Ние сме бегълци от колонията.

Роб и Нико се спуснаха тичешком от кораба. Тъмнокожият пристъпи напред.

— Аз съм Дейвлин Лотце. Видяхме кораба ви да се разбива, уловихме аварийния ви сигнал и засякохме маяка ви.

Нико се вгледа в един от другите мъже.

— Татко? Татко! — И почти събори Крим Тайлар в порива да го прегърне.

— Нико! Какво правиш тук, по дяволите?

— Спасявам те. Дойдохме да спасим всички скитници на Ларо.

— Но не се получи, както го планирахме — добави Тасия.

— Със сигурност — сухо отбеляза Крим. Лицето му беше пребледняло.

Нико се поколеба, сякаш разбра, че не бива да задава повече въпроси.

Дейвлин заговори ясно и делово:

— Не мисля, че кликите знаят къде сте, но ще е най-добре да се скрием, преди слънцето да изгрее.

109.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Макар председателят Венцеслас да настояваше, че има война, Реджак бе тихо и кротко място и адмирал Уилис се радваше, че е тук. Беше изпълнила мисията си, бе осигурила сериозно военно присъствие и беше доволна, че го е постигнала, без да смущава живота на местните. ЗВС твърде често използваше твърда ръка, когато ситуацията се нуждеше просто от малко финес.

Хората ѝ бяха построили огромен плаващ остров от преплитащи се сегменти върху множество понтони. Площта на сала предоставяше на ЗВС достатъчно място за казарми и разгръщане на операциите. Когато им потрябваше още място, войниците добавяха допълнителни сегменти, за да разширят изкуствения остров.

Уилис седеше на платформата и гледаше гигантските същества, които отглеждаха местните. След като ѝ омръзна да яде пакетирана храна, бе уредила размяна на провизии с рибарите. Плащаше скъпо, но пък месото на медузите бе чудесно: крехко като печени гъби и на вкус като омар, задушен в масло.

Беше изпратила бърз разузнавателен кораб до Земята, за да извести, че Реджак е овладян. Знаеше, че председателят нетърпеливо очаква вести по въпроса, кога ще бъдат възстановени доставките на редки метали, минерали и водораслови екстракти, но тя все още бе заета с уточняването на операциите и не искаше да поема ангажменти, които не може да изпълни.

Бе заповядала на войниците си да се държат дружелюбно и добросъседски.

— Значи — никакви изцепки! Дръжте се скромно и с уважение.

Някои войници дори бяха успели да завържат приятелства с местните жители. След честите си посещения при Уилис на плаващата ѝ база Хаким Алаху бе приел, че присъствието на ЗВС е неизбежно.

Макар да беше снизходителна обаче, тя не беше глупава. Конрад Бриндъл остана да командва десетте манти в орбита и тя бе изпратила

наблюдаващи екипи в екстракционната фабрика на Компанията. Други войници наглеждаха и на смени използваха машините в кораловите кариери.

Нейните манти вече бяха прогонили няколко скитнически кораба, идващи на Реджак като част от обичайните си търговски маршрути. Пилотите скитници задействаха аларми, подхвърляха ругатни и дори стреляха по мантиите, преди да избягат. Но повечето бяха безобидни. Е, нямаше начин всички да останат доволни...

Беше нощ, работата бе приключила и Компанията бе осветена само от няколко примигващи локатора; тъмните води бяха спокойни. Двете малки луни на Реджак изпълваха небето със сребрист блясък. Медузите, които никога не спяха, плуваха и мучаха.

Малка експлозия в една от екстракционните кули на Компанията задейства алармите на сала. Войниците на ЗВС се затичаха да проверят, крещяха в комуникаторите си и се оглеждаха за източника на смущението. Уилис скочи от койката си и изхвърча навън.

— Нещо става в екстракционната фабрика, адмирале.

Уилис забърза към моторниците и изкрещя на няколко войници да дойдат с нея.

Всички светлини в Компанията се бяха включили, из извитите тръби и кулите на екстракционния завод пищяха аларми. Пазачите на ЗВС, които се намираха там, крещяха от яд и объркване. Тъй като през комуникатора постъпваха твърде много противоречащи си донесения, Уилис поиска сбит доклад.

— Бунтовници са, адмирале. Не знаем кои са, само ги видяхме да се измъкват.

— Бяха почти голи — добави друг глас. — Само с набедрени препаски или бански. Мисля, че са пастири на медузи.

Уилис стисна зъби и изръмжа:

— Глупави младежи! Не им създават достатъчно работа и се чудят каква глупост да измислят!

Лодката стигна до сградата на Компанията и тя слезе, подуши дима и попита рязко:

— Откъде дойдоха? И как са минали покрай вас? Какво е повредено? Къде зяпахте? Кой беше на пост?

Пазачите не знаеха на кой въпрос да отговорят по-напред. Саботьорите бяха дошли по вода и се бяха изкатерили по стълбовете като маймуни.

Малката експлозия бе изключила една от шестте помпени станции, но щетите не бяха големи. Всъщност пазачите предполагаха, че бомбата е била за отвличане на вниманието. Дежурният патрул, приспан от дружелюбието на местните, не беше проявил достатъчно бдителност.

— Явно имаме проблеми със сигурността. Дадохме на хората от Реджак малко свобода и вижте какво стана. Искам веднага тук екипите на Компанията и инженерите от ЗВС. Колкото по-бързо оправим съоръжението, толкова по-малки ще са щетите от тази вандалщина.

Отнякъде се появи Дрю Вардиан, администраторът на завода. От челото му капеше пот.

— Експлозията не е най-лошото. Знаели са какво правят. Взели са два от рецирксортите... ммм... рециркулаторните сортировачи.

— Това не ми говори нищо, господин Вардиан. Обяснете ми, ако обичате.

— Жизненоважни компоненти, абсолютно необходими... компютърни сензори, които контролират екстракторните и филтриращите системи. Фабриката не може да работи без тях.

— Е, това вече е интересна новина. Откъде тези пакостници са знаели какво да направят?

— Компанията използва за временна работа всеки, който желае да припечели нещо, особено пастири на медузи.

— Значи просто са взели тези части и са отплували? Не можем ли да ги хванем?

— Скутерите им са маневрени, но с малка мощност.

— Свържете ме с лейтенант-командир Бриндъл — нареди Уилис. — Искам висококачествени снимки на района. Осигурете две ремори с прожектори. Отиваме на риболов.

Уилис забрави за симпатиите, които бе хранила към хората на Реджак. Те бяха злоупотребили с доверието ѝ.

Виновниците бяха трима младежи, най-големият още нямаше седемнадесет. Промъкнаха се със скутера през каналите на рифа, убедени, че ще останат незабелязани. От високо в небето скенерите на

ЗВС бързо уловиха телесната им топлина и топлината на двигателя, дори емисиите от откраднатите рецирксорти.

Двете ремори се спуснаха, включиха ярките си прожектори и осветиха бягацияя скутер. Хлапаците вдигнаха ръце и им показаха среден пръст.

Уилис получи координатите от реморите и веднага се отправи натам. Докато моторницата приближаваше ярко осветените момчета, тя погледна през бинокъла и възкликна:

— По дяволите! Спрете ги тия тъпащи!

Но мъжете в кръжащите ремори не можеха да направят нищо, а моторницата на Уилис не можеше да стигне толкова бързо до скутера. Като видяха, че не могат да избягат, непокорните деца бутнаха единия рецирксорт през борда и той потъна в дълбините. След него с плисък потъна и вторият.

— Какво правите? — викна Уилис ядосано. — Знаете ли колко струва това оборудване?

— Колко струва ли? Може би достатъчно, за да ни купи няколко дни свобода.

— Защо да работим, щом пращате всичко на мръсната Ханза? — викна второто момче.

— Доведете водолази — заповяда Уилис на хората си. — Трябва да извадим машините.

Най-малкото от трите момчета сякаш всеки миг щеше да заплаче. Скутерът се разлюля.

— Искрахме само да скрием рецирксортите, та да ви дадем урок. Видяхте ли сега какво ни накарахте да направим? Заради вас ги хвърлихме през борда.

— Не е моя вината, че се държите като идиотчета. Не мисля и че са ви подучили родителите ви. Но няма да ви се размине само с два-три шамара. Няколко дни в карцера може и да ви научат да уважавате властта. — И нареди на охраната. — Арестувайте ги и лейтенант-командир Бриндъл да се занимае с тях на главната манта. В килиите на ЗВС може и да оценят колко блага и добронамерена беше окупацията ми. Досега. — Уилис изгледа ядно трите момчета. — Е, вие сте виновни, че ще трябва да обърна дебелия край.

На следващия ден адмирал Уилис повика Хаким Алаху, както и началниците на Компанията, на рифовите кариери и на по-големите производствени обекти. Накара ги да застанат пред нея като наказани деца.

— Край на глупостите. Може и да не харесвате какво прави председателят, но така само го провокирахте. Какво очаквате да се случи, ако се изплюете в лицето му? Късметлии сте, че изпрати мен, а не някой по-лош. — Беше се погрижила да застанат срещу заслепяващата светлина на слънцето. — Не очаквах да ни посрещнете с цветя и бонбони, но смятах, че поне ще се държите разумно. Знаете ли какво доверие ви оказах? Ако някой от другите адмирали бе дошъл тук, досега Реджак щеше да е затворнически лагер. Мислех, че се разбираме. Ще ми обясни ли някой от вас глупостта от миналата нощ?

Дрю Вардиан ядосано изсумтя:

— Глупост? Възможно ли е да не разбирате какво направиха тези младежи? За мен е напълно разбираемо, въпреки че тъкмо аз съм ощетенят.

— Много от хората на Реджак ще ги подкрепят — добави Алаху. — Не можете да очаквате да ни харесва ЗВС да ни тормозят. Вече навредихте на икономиката ни. Знаем, че поне девет търговски кораба са били прогонени от вашите манти.

— Не сте по-добри от пирати — намеси се един от рибарите. — Ние произвеждаме ценни стоки, а вие идвате с бойните си кораби и ни ги крадете.

Уилис вече се ядоса наистина.

— Май нещо бъркате, господине. Не сме изпратили и една доставка към Земята. Всъщност никой не е дошъл да обсъди търговските условия с мен, а вече се оплаквате по темата и дори взривявате един от собствените си заводи. Това изглежда ли ви логично?

Алаху примигна невярващо.

— Да не би да искате да кажете, че смятате да платите за онова, което сте заграбили?

— И на честна цена? — добави човекът на Компанията.

— Казвам ви, господа, че сме изправени пред повратен момент. Принудихте ме да направя избор. Мога или да сключа сделка, или да ви накажа и да превърна планетката ви във военен лагер. Изборът е

ваш. Можете ли да държите хората си под контрол? — Тя ги огледа един по един. — Трябва да ви кажа, че този свят ми харесва и ми се иска да запазя естественото му очарование непокътнато. Не възнамерявам да правя драстични промени, освен ако не ме принудите.

Нито Алаху, нито другите представители знаеха как да реагират на предложението.

Уилис въздъхна.

— Виждам, че загубихте ума и дума. Нека да ви нахвърлям няколко нещица за обсъждане. Ще изслушам оплакванията ви и ще направя всичко по силите си, за да опазя мира. Като начало, ще отворя външната търговия със скитниците или с който друг пожелаете, но само за стоки, които не са жизненоважни. Можете да продавате рифовите си перли и морската храна, част от водорасловите екстракти и някои метали. Земните въоръжени сили и Теранският ханзейски съюз обаче ще запазят правото си да получават приоритетно нужните им неща. А Ханзата ще ви плати при добри условия — добави тя. — Тези предложения приемливи ли са?

— Можем да ги приемем — Алаху се спогледа с колегите си. — Може би не с радост, но все е по-добре, отколкото да попаднем във военен лагер.

Тя се обърна към представителя на Компанията.

— Водолазите ни извадиха двата рецирксорта, господин Вардиан. Но ще трябва да си ги почистите, изпитате и инсталирате сами.

— Лесна работа. Не очаквахме дати намерите.

— И аз не очаквах да правя такива неща, но така се случи.

— Адмирале — прекъсна я Алаху. — Как ще накарате Ханзата да ни плати за онова, което просто може да вземе?

— Възложено ми е да отговарям за Реджак и да осигуря сътрудничеството му. Правото как да го направя, е мое. Какъв избор има Ханзата?

110.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Идиличният Уск беше приятен, спокоен и уязвим, точно както бе казал председателят. Ланиан смяташе, че дългът му налага да е колкото се може по-безпощаден. Никакво предизвестие, никаква милост, само резултати. Погромът щеше да е добро предупреждение за по-малките и по-слаби колонии. Ланиан трябваше да направи всичко така, че да изглежда максимално ужасяващо. Всъщност да бъде точно такава.

Сигурен бе, че дълго време ще сънува кошмари.

Макар и да не бе възразил, генералът изобщо не харесваше мисията. Председателят Венцеслас прекаляваше, но изпълнението на операцията бе по-малката от двете злини и щеше да позволи на Ланиан да възвърне честта си и увереността, която бе изгубил. При всички случаи това бе за предпочитане пред битка с кликисите.

„Юпитер“ вече се спускаше към беззащитния колониален свят. Архитецът стоеше на мостика и се взираше в образите на екрана. Той беше мълчалив човек и рядко говореше, освен ако фразите му не бяха внимателно подготвени. Ланиан вече бе виждал листчетата с изказванията му.

— Хората на Уск вече са съгрешили толкова много, че няма възможност за прошка. Единственият смисъл от съществуването им е да послужат за пример. — Архитецът се подсмихна в бялата си брада. — И ще послужат много добре.

Стотици пълни с войници совалки се спуснаха надолу. Ескадрили ремори прелетяха над разпръснатите селища — бяха заредени с термични бомби и силни експлозиви. Минаха над стопанствата и изпълниха небето с тътен. Спуснаха се над малките търговски градчета, профучаха над овощните градини и картофените ниви; войниците плъзнаха навсякъде.

Ланиан и архитецът кацнаха с дипломатическата совалка в едно от селищата. Войниците вече събираха колонистите на площада. Ланиан наблюдаваше операцията безмълвно. Вече бе дал заповед на

всичките си хора: „Каквото й да правите, не наранявайте зеления жрец. В колонията трябва да има такъв. Председателят иска да е сигурен, че съобщението ще стигне до всички отцепили се светове“.

Реморите засипаха полята, житните силози и оборите с термични бомби. Огънят бързо плъзна из ливадите. Полудели животни се втурнаха, накъдето им видят очите и войниците ги избиваха, за да не ги прегазят. Хората се криеха по таваните и плевните. Войниците използваха зашеметители срещу всеки, който даваше вид, че ще се съпротивлява. Когато беше трудно да хванат колонистите един по един, просто зашеметяваха всички и ги завличаха на корабите, после безцеремонно хвърляха обездвижените тела в главното селище.

Сапъори подпалваха фермите и не позволяваха на плачещите хора да изнесат вещите си. Хвърлиха експлозивни гранати и разрушиха каменните огради. Снайперистите унищожиха овощните градини с лазерните си пушки. Въздухът бе изпълнен с дим.

Довлякоха на площада една полугола зелена жрица. Тя заплака, като видя разрушенията.

— Оставете й фиданката — нареди Ланиан, застанал гордо и глух за подхвърляните обиди, молби и отчаяни викове. Хаосът и паниката грижливо се записваха за по-късно използване от Ханзата.

Архиотецът започна речта си. Всяка дума падаше като удар на брадва.

— Църквата на единството заклеява хората на Уск! Радикали като вас са гнилоч в обществото ни. Като се обърнахте срещу Земята, подучени от гордостта си, вие извикахте още едно проклятие върху цялата раса. Демонстрирахте слабостта ни и моралните ни недостатъци. Оставихте ни открити за демоните, които идват. — Той вдигна обвиняващо пръст срещу смутената тълпа. Войниците на ЗВС стояха наоколо с оръжия в ръце.

Хората се вираха невярващо. Димни стълбове се издигаха към небето. Фермите им бяха опустошени, овощните градини и насажденията им бяха изпотъпкани и изсечени, стадата им бяха изклани. Зелената жрица стискаше дръвчето си сякаш изпаднала в кататония.

Архиотецът продължи:

— Дори и сега кликсите нападат изолираните ни колонии навсякъде из Спиралния ръкав. Първо те пуснаха злите си черни

роботи, а сега дойдоха самите те. И какво следва? Дали не смятат да избият цялото човечество?

Ланиан потисна потреперването си при напомнянето за ненаситните кликиси. Макар и да не повярваха, че чуждоземната раса е демонично проявление, ужасените жители на Уск бяха готови да приемат всичко сред огъня, кръвта и дима.

Един от войниците притича до Ланиан:

— Генерале, току-що приключихме претърсването на местните правителствени сгради. Открихме този запис, може да представлява интерес.

Ланиан пусна записа и видя петимата старейшини на града да седят около маса.

Те радостно обявиха независимостта си от Теранския ханзейски съюз и порицаха Земята, че ги е изоставила в мига на най-голямата им нужда. После обявиха решението си да станат част от Конфедерацията. Стиснал зъби, Ланиан гледаше как мъжете вдигнаха копие на Хартата и го разкъсаха на парчета пред камерите. Старейшините се поздравиха за смелото решение, стиснаха си ръцете и вдигнаха тост „за бъдещето на Уск“.

Когато архиотецът завърши злостната си реч, Ланиан излезе напред. Войниците издигнаха широк екран и той пусна записа пред всички.

— Намерете тези петимата и ги доведете тук.

Войниците грубо си пробиха път през събраните хора и хващаха всеки, който напомняше на някого от членовете на съвета. Щом изкараха водачите отпред, те се развикаха:

— Не можете да постъпвате така с нас! Ние сме суверенен свят, независима колония!

Ланиан им отвърна ядосано:

— Вие сте бунтовници и престъпници. И ще бъдете съдени като такива. — Обърна се към зелената жрица. — Нека всички в Конфедерацията узнаят за случващото се. Крал Питър няма да ви защити. Никого от вас.

— Вие сте прокълнати! — извика архиотецът, лицето му почервения. — И трябва да страдате заради греховете си. Чрез вашето страдание, чрез прочистването на тази колония може да помогнете на другите да се върнат на пътя на праведността.

Войниците издигнаха пет прости, но зловещи кръста. Архиепископът изиска наказание, внушено от самия Базил Венцеслас.

Селото и фермите горяха, петимата старейшини се гърчеха, разпънати на кръстовете. Оцелелите на Уск тепърва започваха да проумяват какъв ужас ги е сполетял. Зелената жрица едва успяваше да опише какво вижда.

Когато Ланиан нареди на изтръпналите жители да се наредят и да подпишат отново Хартата на Ханзата, никой не възрази. Всичко се записваше от камери.

— Работата ни тук приключи — каза Ланиан, като се бореше да потисне отвращението си. След това нареди фиданката да бъде изгорена, за да отреже зелената жрица от връзката ѝ с останалите.

Хората на Уск бяха напълно съкрушени, наивното им опълчване бе смазано. Нямаше да създават повече проблеми, което беше добре, тъй като генералът не искаше да оставя никой от войниците си да пази.

Водени от архиепископа, Ланиан и победните му войски си заминаха.

111.

ОРЛИ КОВИЦ

Намерила убежище, макар и не съвсем безопасно, сред другите бегълци в пещерите, Орли свиреше и измисляше нови мелодии. Синтезаторните ѝ ленти бяха от малкото вещи, които бе взела. След всичко преживяно се бе научила да не се привързва към нищо, да не пуска корени. Но винаги можеше да носи музиката със себе си, независимо какви нещастия се случваха около нея. Дори да загубеше синтезатора, можеше да си тананика. Или да пее. Маргарет Коликос я бе научила на текста на старата песен „Гринслийв“.

Възрастната жена бе казала, че Орли е особена, че музикалният ѝ талант е впечатлил люпилото достатъчно, за да ѝ осигури безопасност. Но по време на бягството си с останалите тя се бе сблъскала с толкова много паника, насилие и объркване...

След като Дейвлин описа бягството на групата си от кликисите, а Тасия Тамблин обясни какво е видяла по време на прелитането на „Оскивъл“ над града, всички разбраха, че никой в селището не е оцелял. След отстъплението на роботите кликисите бяха изравнили града и сигурно бяха избили всички колонисти, които не бяха успели да избягат. Орли не знаеше дали кликисите са пощадили дори Маргарет.

— Ние последните оцелели ли сме на тази планета, ДД? Седемдесет и шест души?

— И аз. — ДД бе разтревожен.

— Да, и ти.

— И УР. Тя има нужда от известни поправки.

— И УР.

Скитници техници бяха закърпили ръката на гувернантското компи, но трябваше да се инсталира нов кибернетичен крайник. Междувременно ДД помагаше на другото компи да пази децата и да се грижи за бегълците. Орли се чудеше какво ли ще направи люпилото и дали кликисите ще продължат да ги преследват.

Седнала сама, тя търсеше нови тъжни мелодии, за да изрази чувствата, които я изпълваха. Макар и да не свиреше силно, звукът проникваше в убежището и подклаждаше мрачното настроение на оцелелите, скупчени около Дейвлин Лотце.

— Нещата не изглеждат добре — промърмори кметът Руис. — Трябва ни храна, одеяла, всъщност имаме нужда от какво ли не.

— Това, от което наистина имаме нужда, е да се махнем оттук — каза Крим Тайлар. — Повечето от нас изобщо не искаха да стъпят на Ларо, като за начало. Проклети зевесета!

Нико седна до него, разкъсван между радостта, че е открил баща си жив, и мъката, че майка му е загинала в бой с кликисите.

— Имаме „Оскивъл“ — каза Дейвлин решително. — Можем да го поправим и да избягаме с него. Има достатъчно място за всички ни. Така че нека да съставим план как да измъкнем хората оттук живи.

— Разполагаме с малко сечива и оръжия, шепа бойци и с опита на всички, нали? — отбеляза Тасия. — След като се махнем от тази планета, можем да се върнем с истинска военна сила и да се изсипем върху буболечките като астероид от небето.

Дейвлин се вгледа в грубите чертежи, които бе направил.

— Ако успеете да поправите нормалните двигатели на кораба, ще ви осигуря горивото, което ви трябва. Скрил съм два варела, но трябва да ги изкопая.

Лицето на Роб се оживи.

— Не мислех, че ще е толкова лесно.

— Лесно? — изсумтя невярващо Стайнман. — Дейвлин пропусна да спомене, че горивото е закопано в средата на кликиската територия.

— Това наистина създава трудности — съгласи се ДД.

Потънала в музиката си, Орли слушаше с половин ухо. Затвори очи и остави тихата мелодия да ѝ напомни за облачния Дремен, за оптимизма на баща ѝ при преместването на Корибус, новата надежда, последвана от катастрофа. Музиката ѝ стана по-мрачна и тя постепенно увеличи силата ѝ.

Отвори очи, когато Нико седна до нея, за да послуша. После младежът въздъхна тъжно:

— Майка ми обичаше музиката. Свиреше в оранжерииите ни... казваше, че това помага на растенията да се развиват по-добре.

— Така ли беше?

Той сви рамене.

— Няма значение. Ще ми се да беше тук.

— Познавах я. Родителите ти ме приеха, когато кликсите ни затвориха зад оградата. Беше толкова мила... а и отличен стрелец.

Нико се усмихна тъжно.

— Да... Мина толкова време, откакто я видях за последен път.

Орли продължи да свири, пръстите ѝ се местеха машинално, докато споделяше спомените си за Марла Чан. Нико ѝ разказа за семейните оранжерийни астероиди и как родителите му се уверили, че се е измъкнал, когато зевесетата пленили другите скитници.

— Харесва ми музиката ти — каза той. — Но ми се иска да знаеше някои по-весели песни.

— На мен също.

112.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

След като баща му потегли към Терок с церемониалния си боен лайнер, престолонаследникът Даро'х се зае да изпълнява функциите на маг-император. Докато Джора'х и Нира се опитваха да изгладят отношенията си с човешкото правителство, Даро'х щеше да се погрижи за Илдирийската империя. Като действащ маг-император.

Беше просто фигурант. Някой ден обаче щеше да стане истински маг-император и да придърпа целия тизм към себе си, също както бе направил баща му. В момента Даро'х стоеше на подиума в залата за аудиенции на небесната сфера и се чувстваше изгубен под огромните извити куполи. Не можеше да се насили да седне на какавидения трон. Мястото му не беше там.

Даро'х едва бе започнал да изпълнява задълженията си, тоест да се съвкупява с множеството одобрени жени. За него това трябваше да е приятно занимание, но страшната и неясна заплаха, надвиснала над Империята, му ограби почти всички удоволствия. А усещането навярно бе много по-силно у баща му.

Нещо с тизма определено не бе както трябва.

Адар Зан'нх бе тръгнал за Добро, за да закара хората от Челдре, та заедно с наследниците на „Бъртън“ да построят истинска колония. Да поставят ново начало. Въпреки мрачната си история, въпреки заплахите от губернатор Руса'х и неговите фероуи, Даро'х изпитваше носталгия към онзи доста по-мрачен свят.

Осира'х бе с престолонаследника в огромната зала и присъствието ѝ му помогна да си възвърне самообладанието. Малката му сестра го бе смаяла на Добро, когато бе повела на бунт хората от разплодната програма и го бе принудила да види грешките, които илдирийците бяха повтаряли десетилетия наред. Сега момичето стоеше на полираните стълби на подиума и улавяше тревожните му мисли.

— Недей да си толкова угрижен, Даро'х. Аз се спуснах в газова планета, за да видя хидрогите, и помогнах да ги победим. — Тя се засмя. — Щом аз можах да се справя с това, сигурно и ти ще можеш да се справяш със задълженията на мага-император за няколко дни.

Той седна до сестра си на твърдия хладен под и я прегърна.

— Да, сигурно си права.

Осира'х се изправи.

— Трябва да се върна при братята и сестрите ни. Открихме много интересна способност и ставаме все подобри с всеки ден. Дори Колкер не я разбира съвсем.

— Аз определено не я разбирам — каза Даро'х. — Учудвам се, че не пожела да придружиш майка си на Терок.

— Майка ми и баща ни. И, да, исках да отида с тях. Всички искахме. Но трябваше да остана тук. Случват се важни неща.

И излезе от залата за аудиенции през малката врата зад какавидения трон. Престононаследникът си помисли, че вероятно никога няма да разбере странната си сестра.

Пред опушените стъклени врати на главния вход се редеше опашка от поклонници, царедворци и бюрократи — чакаха да получат съвет или просто да видят мага-император. Даро'х усещаше объркването и тревогите им, но не можеше да ги облекчи. Ако наистина бе центърът на тизма, емоциите им щяха да са като крясъци в съзнанието му.

Илдирийците бяха стабилни хора, но скорошните събития бяха довели до объркване и страх. Всички касти бяха разтревожени от социалното сътресение, предизвикано от промените, които бе направил Джора'х, а тизмът усилваше безпокойството им и създаваше още по-лош порочен кръг. Даро'х нямаше силата да спре това. Можеше само да се опита да покаже стабилността на останалата част на Империята.

Преди да позволи на чакащите да влязат при Даро'х, Язра'х обходи широките помещения с трите си котки и огледа навсякъде. Беше тук, за да защити престононаследника, ако трябва и с живота си, също както пазеше мага-император. Приключи обиколката си, отметна дългата си коса назад и каза:

— Призматичният палат е безопасен, престононаследнико.

Даро'х кимна с престорена официалност.

— Благодаря. — Погледна към очакващите посетители. — Пуснете първата група.

Неколцина илдирийци влязоха в залата. Престолонаследникът ги поздрави, но мислите му бяха другаде. Най-отпред вървеше главният писар Ко'сх, паметителят. Придружаваше го официално облечен свещеник-философ с татуировки на слепоочията и веждите и блестящ медальон, който държеше в ръка. Ко'сх заговори без предисловия:

— Престолонаследнико, ще говорим с вас, макар да се надявахме да се обърнем лично към мага-император.

Даро'х вдигна ръка.

— Всички тези хора идват да видят мага-император. Ала той не можеше да остане тук.

Свещеникът-философ се намеси бързо:

— Но може би е за добро. Бихте могли да говорите с баща си от наше име.

Язра'х оголи зъби, отвратена от скритата критика към баща ѝ.

— Магът-император взима решенията си сам — заяви студено Дар'ох. — Аз не му въздействам. Следвам го.

— Разбира се — съгласи се Ко'сх. — Но много от скорошните му действия са странни и смущаващи.

Свещеникът-философ събра длани и ги вдигна пред сърцето си, хванал призматичния медальон.

— Хората се страхуват и идват при нас за напътствия. Трябва да знаем какво да им отговорим.

Разстроен, главният писар добави:

— Той събори стените в Залата на паметителите. Поиска от двама души — единият от тях човек! — да пренапишат Сагата за седемте слънца.

— Знам. Всички илдирийци го знаят.

Свещеникът-философ не долови лошото настроение на престолонаследника.

— А сега напусна Илдира. Никой маг-император не е посещавал човешки свят преди. Зелената жрица го накара да промени традициите ни.

— Тя е майка на Осира'х, която изигра ключова роля в спасяването ни от хидрогите.

Ко'сх изглеждаше ядосан.

— Магът-император никога не трябва да иска прошка.

— Кой си ти, че да казваш какво трябва да прави магът-император? — намеси се Язра'х.

Даро'х усети как нещо се присви в гърдите му. Трябваше да е силен. Чу мърморене в залата. Всъщност се бе питал същите тези неща, но не можеше да го каже публично. Най-много го притесняваше това, че изразяват опасенията си толкова открито, затова ги сряза.

— Преди да кажете още нещо, задайте си един важен въпрос: вярвате ли в мага-император, нашия водач?

Двамата молители се изненадаха.

— Разбира се, че вярваме. Той е нашият маг-император.

Даро'х ги изгледа изпитателно.

— Тогава му вярвайте. Вашите съмнения отекват в тизма и отслабват всички илдирийци. Причинявате вреда. Правите ни уязвими. Вървете си и не говорете повече за това.

Гласът му бе рязък. Язра'х пристъпи напред — исикските котки я последваха по стъпалата — и двамата мъже се оттеглиха забързано.

Даро'х се вгледа в ярката светлина в очакване на следващите молители. Искаше му се да бе чул някакви вести от тал Он'х или младия губернатор Райдек'х, или дори от разузнавателните кораби, които Джора'х бе пратил да изследват студената мрачна тишина в Хоризонтния куп. Те още не се бяха върнали, а това бе обезпокоително.

Разтърка слепоочията си и като свали ръце, забеляза, че сестра му го гледа. Преди следващият посетител да пристъпи напред, тя му прошепна:

— Това беше добре казано, престолонаследнико, макар да не съм уверена, че го вярваш. Не забравяй, че нашият баща прави необходимите промени. Той скъса с традицията, когато ме избра за личната си охрана, което, мисля, бе мъдър избор.

— Права си. Но не мога да забравя, че резките промени, предприети от баща ни, доведоха до въстанието на Руса'х.

113.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РАЙДЕК'Х

Повредените шест бойни лайнера от Слънчевия флот се носеха бавно към дома след сблъсъка с фероите на Хирилка. Райдек'х се взираше в звездите пред тях, ярки проблясъци на фона на абаносовата чернота. Септата им бе загубила един кораб, както Илдира бе загубила едно от слънцата си.

Всички войници на борда бяха потресени от саможертвата на септар Джен'нх, който без колебание бе спечелил време за бягството на другите лайнери. Джен'нх го бе направил заради Райдек'х. А той не знаеше с какво го е заслужил.

Тал О'нх усети смущението на момчето и каза:

— Приоритетите ни се промениха, но ти продължаваш да си губернатор. Ти си нашата връзка с мага-император. Хирилка е твоя и останалите кораби са твои.

— Хирилка е нищо. Всички там са мъртви.

— Затова е толкова важно да стигнем до Илдира — да съобщим на мага-император и на адар Зан'нх. Те трябва да са готови за битка с фероите.

След бурното бягство от Хирилка шестте бойни лайнера се скриха в празното пространство, направиха спешните поправки и сега се връщаха към Призматичния палат. Шестте слънца на Илдира бяха най-ярките звезди на екраните. Райдек'х нямаше търпение да се завърне у дома. В безопасност.

И други звезди засияха по-силно. Раздвижиха се, припламваха като въглени в раздухан от вятъра огън. Приблжиха се, станаха по-големи. Не бяха никакви звезди.

Тал О'нх веднага вдигна тревога:

— Фероите! Фероите идват отново!

Райдек'х ахна:

— Но ние използвахме звездните си двигатели, за да им избягаме. Как са ни проследили?

Скъпоценният камък в празната очна орбита на тала заискри в засилващия се блясък, който струеше от екраните.

— Не е имало нужда да ни проследяват. Руса'х е знаел, че смятаме да дойдем тук. На Илдира.

— Как да се бием с тях? Нашите оръжия не помогнаха досега.

— Ще бягаме. Пълно ускорение. Всички кораби да бягат към дома.

Ускорението залепи Райдек'х към перилата на мостика. Но гигантските огнени топки се приближиха с огромна скорост от всички посоки и затвориха примката около бойните лайнери. Фероуите промениха нещо около тях и на момчето губернатор изведнъж му се стори, че е пристъпило в бездната. Вечното успокояващо усещане на мрежата на тизма бе изчезнало. Огнените елементи го бяха отрязали. Руса'х и фероуите някак бяха изолирали всеки илдириец на шестте кораба. Войниците в командните ядра стенеха. Дори тал О'нх бе потресен. Всеки се чувстваше изгубен и объркан. Бяха напълно изолирани от мисловната мрежа, която свързваше всички илдирийци.

Без да е получил заповед, един от шестте лайнера се обърна и се насочи право към стената от фероуи в опит да избяга. Но красивият кораб не можеше да устои на ужасната топлина и започна да се разтапя, да се разчупва на части, корпусът му се обви в капки разтопен метал, а малко след това резервоарите с екти избухнаха.

Със смъртта на бойния лайнер пламтящите топки засияха по-силно, като огън, в който са сложили още дърва. Райдек'х потръпна при мисълта за загиналите, но не усети очакваната болка през тизма. Целият екипаж бе умрял и бе отрязан. Фероуите бяха откъснали нещастните илдирийци от духовните нишки и бяха взели живота им за себе си.

— Температурата на корпуса се покачва — докладва дежурният офицер.

Пламъците се разгоряха по-близо и накараха пленените кораби да спрат. Пламтящ елипсоид се извиси над бойния лайнер, сякаш някой знаеше, че момчето губернатор е на борда.

О'нх се вгледа в замъгления екран с цялата решителност, която успя да събере. Всички филтри бяха включени и блокираха по-голямата част от ярката светлина. Райдек'х се насили да не допуска ужаса в сърцето си.

Гърчещата се газообразна повърхност на кораба на фероите просветваше и вреше като казан. За свой ужас Райдек'х забеляза, че обезцветените петна от конвекционни клетки са повече, отколкото можеха да се обяснят с обикновена разлика в температурите. Всеки свръхнагрят мехур, който изплуваше на повърхността, имаше лице, крещящото лице на изгубена и измъчена душа, която фероите бяха погълнали. Райдек'х едва сподави вика си.

Тук бяха ярките жизнени искри на научния екип, който бе убит на Хирилка. Тук беше и бившият губернатор Удру'х, когото фероите бяха унищожили на Добро. Дали огнените същества бяха погълнали душепламъците на екипажа на бойния лайнер, който се бе опитал да избяга? Фероите бяха побеснели.

Докато наблюдаваше врящите лица, които се появяваха върху огнените топки, Райдек'х осъзна, че фероите са убили още много илдирийци. Колко ли планети из Хоризонтния куп бяха изгорили? Ако всеки път огнените същества отрязваха жертвите си от тизма, магът-император не би могъл да разбере мащабите на надвисналото бедствие.

Бумтящият глас на Руса'х избликна през комуникационната система:

— Фероите се нуждаят от вашите душепламъци. Заситих глада им и помогнах броят им да нарасне, като угасих много животи от предишния си тизм. Сега съм достатъчно силен, за да откъсна душепламъците, където и да ги откроя. Дори вашите.

Войниците в командните ядра се развикаха, а после запищяха от болка. Плътта им засия, костите им се запалиха и с последен вик дежурните избухнаха в пречистващи пламъци.

Само Райдек'х и старият тал останаха незасегнати.

— Спри! Спри! — изкрещя момчето, но огънят продължи да се разраства. Още членове на екипажа изчезнаха в пламъците, но младият губернатор остана незасегнат, сякаш Руса'х не смяташе да го докосва. На всяка станция офицерите пламваха. Същото сигурно се случваше и на другите кораби.

— Защо го правиш?

— Защото трябва — отвърна гласът на Руса'х. Обграждащите ги елипсоиди запулсираха — поглъщаха освободените душепламъци.

Тал О'нх беше вбесен, но безпомощен. Войниците около него избухваха в пламъци. Контролните табла се разтапяха и ставаха безполезни. С ужасяващ вик и последният член на екипажа изчезна в зловонен пушек.

Когато се засити, прероденият фeroуи заговори отново, като набиваше думите си в главата на момчето:

— Ти, Райдек'х, ти ще останеш недокоснат. Искам да кажеш на моя покварен брат Джора'х. Искам да знае точно пред какво ще се изправи. Дори Илдирийската империя не може да ме спре. Ще се върна за теб, когато си готов.

Разярен, но неспособен да направи нищо, тал О'нх се вгледа в екрана; едва различаваше лицето на лудия губернатор сред танцуващия огън.

— Слънчевият флот ще те унищожи! Победихме хидрогите и ще направим същото с фeroуите.

Руса'х не се впечатли.

— Нека ние сме последното, което виждаш.

Огнен пламък изригна пред лицето на О'нх, изгарящ удар, който стопи здравето му око и блесна в кристалното. О'нх отстъпи назад с обгорено лице. Зловещ стон се надигна в гърлото му.

Останал сам в командното ядро, Райдек'х изкрещя. Екипажите на всички кораби бяха мъртви. Само неговият наставник бе оцелял, но беше напълно сляп.

Огнените топки на фeroуите се разпръснаха, обърнаха се и се отдалечиха. Райдек'х и слепият О'нх останаха да се носят безпомощни в празнотата.

114.

НИРА

Терок бе толкова приказен, колкото го помнеше; световните дървета бяха все така величествени, гората — тайнствена и невероятна. Деветте вердански бойни кораба в орбита се разделиха, за да пропуснат церемониалния боен лайнер. Джора'х най-накрая я бе завел у дома.

Бойният лайнер зае цялата ливада, която скитниците-инженери бяха разчистили като площадка за кацане. Щом отново стъпи на родна земя, Нира се почувства преродена. В мига, в който терокската светлина докосна зелената ѝ кожа, нещастията на Спиралния ръкав се изпариха от ума ѝ! Дърветата! Свежият аромат на въздуха! Тя заплака.

Погледна нагоре, към гъстите корони на дърветата и подобните на скъпоценни камъни криле на кондоровите мухи, които летяха навсякъде.

— Трябваше да доведе Осира'х — каза тя с копнеж и изтри сълзите от бузите си. — Всичките си деца.

Джора'х хвана ръката ѝ.

— Ще го направиш. Това място е част и от тях. Заслужават да го видят.

Нира бе предложила да говори от негово име, като един вид посланик, но магът-император бе решил да се помири с краля лично. Тя се надяваше двамата водачи да успеят да изградят мостове между расите си, независимо от станалото на Добро.

Слугите бързо излязоха от бойния лайнер, за да подготвят пътя. Делегатите на Конфедерацията — колоритно облечени скитници, полуголи зелени жреци и натруфени терокски магистрати — вече идваха да ги посрещнат. Илдирийските бюрократи и протоколните офицери се чувстваха неловко в непознатото обкръжение, но очевидно бяха впечатлени от величествените дървета.

Под звука на фанфари крал Питър и бременната му съпруга се отделиха от официалната си свита и застанаха пред илдирийския

водач.

— С Естара никога няма да забравим посещението си в Призматичния палат. Благодарим ви, че ни върнахте визитата, макар че нашият дървесен град не може да се сравнява с Миджистра.

Джора'х подаде ръка с човешкия жест за поздрав, който бе упражнявал, и каза:

— Няма нужда да се сравнява. Има свое собствено величие.

Антон Коликос и паметителят Вао'сх гледаха смаяно. Нира дори малко им завиждаше, като си представяше вълнението, което предизвикваше гледката на гигантските дървета за пръв път.

Терок съхраняваше най-доброто от миналото ѝ. Толкова много имаше да се види, толкова много спомени да се подновят, толкова много деликатеси за опитване... На практика всичко се бе променило след двете нападения на хидрогите и бързото възстановяване с помощта на венталите. През това време Нира се бе превърнала от наивна мечтателка, която обичаше да научава и разказва истории, в наранена жена, държана в плен и брутално насилвана. Но тук младостта ѝ и вярата ѝ се върнаха.

Група зелени жреци я приветстваха, заобиколиха я, докосваха я, приемаха я. Всички имаха представа какво е преживяла на Добро, а през телевръзката тя ги бе помолила да не намразват илдирийците за това. Тя се вгледа в Джора'х, погледът ѝ бе изпълнен с въпроси; той ѝ върна усмивката с изражение толкова топло и състрадателно, че тя го обикна още повече.

— Върви, трябва да си със зелените жреци сега. Не се тревожи за мен.

Нира прегърна едно от огромните дървета, докосна златистата кора и остави мислите ѝ да се влеят във верданското съзнание. На практика това не бе по-различно от използването на фиданката в Призматичния палат, но пълното докосване до кожата ѝ направи усещането още по-дълбоко.

Слаба млада жена се приближи до нея. На челото ѝ имаше послушническа татуировка. Чертите ѝ бяха нежни, косата ѝ бе сплетена на няколко плитки. Девојката приличаше на кралица Естара и Нира се сети коя е.

— Ти ли си малката Сели?

— Вече не. Искаш ли да се качиш с мен нагоре? Много от зелените жреци вече са се събрали там, а послушниците ще се радват да те видят. Чухме толкова много. Всеки знае историята ти.

— Разказах само част от нея. Не бях сигурна колко можете да понесете.

— Световните дървета искат да знаят всичко. Аз също. Скоро ще стана зелена жрица.

Нира си спомни колко ентусиазирана беше, когато бе станала послушница.

— Надявам се повече зелени жреци и фиданки да дойдат на Илдира с мен, за да не бъда сама там.

Нира се вгледа във високите корони и подканящото синьо небе над тях. Енергия изпълни мускулите ѝ и тя се закатери нагоре. Като се смееше, Сели се заизкачва след нея.

Нира провря глава над зеления покрив и пое дълбоко дъх. Години на болка и тъга сякаш се свлякоха от раменете ѝ.

— Бях забравила колко е чудесно.

След като се бе събрала с Джора'х, мъжа, когото обичаше, Нира бе решила, че никога няма да напусне Илдира. Искаше да остане до мага-император, докато е жива. Но бе забравила изкусителната песен на световната гора. През телевръзката пороят от мисли, знания и чувства създаде уютен бял шум. Всяка пора в тялото ѝ бе изпълнена с оживотворяваща енергия.

Неколцина зелени жреци, сред които бе и Ярод, седяха встрани от останалите, не съвсем откъснати, но потънали в някаква част на умовете си. Тя се запита дали не комуникират през телевръзката, а после се сети, че това трябва да са последователите на Колкер на Терок.

Сели я заведе до събралите се послушници, които я изслушаха със страхопочитание. Някои от зелените жреци пристъпиха през сплетените клони, за да я поздравят:

— Бяхме уплашени за теб и разгневени заради това, което си изтърпяла, Нира, а после бяхме облекчени, че си оцеляла. Искаме да научим всички подробности. Световната гора трябва да чуе всичко. Историята трябва да се разкаже, за да не се забрави никога.

Гърлото на Нира бе пресъхнало.

— Знам. Ще разкажа всичко: и лошото, и хубавото. А вие трябва да го изслушате и да го споделите помежду си. — Тя се вгледа в дърветата и на устните ѝ изплува усмивка. — Познавам един добър разказвач, който може да ми помогне.

Късно същата вечер, след банкета в гъбения риф, Антон Коликос седна зашеметен и заплепен, а Вао'сх се отпусна до него в същото преситено състояние. Джора'х остана да обсъжда всевъзможни проблеми с краля и кралицата, а Нира се присъедини към двамата паметители.

— Ще ми трябва година, за да опиша всичко — каза Антон. — Претоварен съм.

Историците бяха прекарали деня с Джора'х и свитата му: обикаляха някои от най-важните места на Терок, след което се насладиха на празненствата, вдигнати не само от кралската двойка, но и от скитниците-търговци и представителите на бившите колонии на Ханзата, които се бяха включили в Конфедерацията.

Песни на насекоми и ароматен ветрец се носеха из дървесния град и се смесваха със силните гласове и смеха на скитниците и музиката на терокските изпълнители.

— Мога да ви обясня, каквото не разбирате, да ви покажа неща, за които никога не сте мечтали — поде Нира. — Но искам да направите нещо за мен. Нещо важно за световната гора и за историята.

Антон я погледна изненадано.

— За какво става въпрос?

— Трябва ми някой, който разбира добре и хората, и илдирийците, някой, който е бил сред тях. Дватама може да работите заедно. И ви обещавам, че това няма да е толкова трудно, колкото поправката на Сагата. — Антон и паметител Вао'сх се спогледаха. — Антон Коликос, ще разкажеш ли моята история?

Въпросът го стресна и го смая. Начинът, по който се разкажеше историята, щеше да повлияе на гледната точка на бъдещите поколения за станалото на Добро. Щеше да даде отражение върху отношенията между хората и илдирийците за години напред.

— За мен ще е чест. Истинска чест.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Изпълнението им трябваше да е идеално синхронизирано или никой от тях нямаше да успее да избяга от Ларо. Абсолютната координация бе жизненоважна. Идеална синхронизация. Нямаше място за грешки.

Под високото следобедно слънце Тасия погледна хронометъра си, провери местоположението им и ускори крачка. С Нико трябваше да заемат позиции преди здрачаване, а после трябваше да копаят и след това да вдигнат тежките варели. Дейвлин имаше друга задача. След това Роб щеше да ги вземе, ако нещо не се объркаше.

Междувременно няколко от оцелелите на Ларо скитници инженери започнаха да поправят „Оскивъл“. Те нямаха нужда от ръководства, действаха с отработена точност. А Дейвлин Лотце твърдеше, че може да се справи с останалото. Думите му не бяха празно самохвалство. Тасия му вярваше.

Затова тя, Дейвлин и Нико прекосиха зелените поляни през деня, скривани само от купчини скали и високи растения, и се приближиха към непрестанно разрастващия се периметър на кликиската колония.

— Съмнявам се, че буболечките продължават да ни търсят — каза Дейвлин тихо. — Като е погълнало пленените колонисти, люпилото вероятно е получило желаното, а кликисите не обръщат внимание на нищо, което не смятат за важно.

— Освен ако не се наврем право в очите им — промърмори Тасия.

— Надявам се, че няма — каза Нико бързо.

От едно ниско хълмче, покрито с бурени, Тасия огледа кликиския град. Безчет строители копаеха пръст, строяха още кули и прокопаваха тунели, за да осигурят място за внезапно увеличения си брой. Бяха повече, отколкото си представяше, че може да има.

— Рано или късно ще се разпространят из цялата планета.

— Люпилото може да изостави Ларо и да се насочи към завладяването на други кошери — каза Дейвлин. — Поне можем да се надяваме на това.

— Ох, що не се махнат още днес тия буболечки!

Продължиха по дерета, покрай издигащи се скали и през храсталаци. Накрая Дейвлин нареди да спрат и изпрати сигнал на Роб, за да могат да координират движението си.

— Време е да се разделим. Успех.

— Следвай Пътеводната си звезда — каза Тасия на Дейвлин.

— Ние смятаме да го направим — добави Нико.

Без да каже нещо, Дейвлин тръгна към бившето селище на колонията и гигантската рамка на новия портал пред главните кули. Тасия бързо го загуби от поглед. Въпреки уменията му обаче не можеше да си представи как ще успее да се промъкне с тежка раница сред чуждоземните постройки. Но това си беше негов проблем. Тя и Нико бяха запомнили подробните топографски карти, които бе направил ДД.

— Ако горивото е там, където казва Дейвлин, ще ни трябват десет минути, за да го открием — каза тя. — От този момент.

— И още петнайсет, за да го изкопаем.

Откриха хитроумната купчина скали и замаскирания маркер и започнаха да местят камъните, да ги търкалят настрани и да копаят рохката пръст. Ноктите на Тасия се изпочупиха, по ръцете ѝ излязоха пришки, но тя не обръщаше внимание на болката. Продължиха да работят, като се оглеждаха за кликиски разузнавачи и следяха цъкация хронометър. Най-накрая стигнаха до варелите. Достатъчно нормално гориво, за да ги отнесе далече отук, ако скитниците успеяха да поправят „Оскивъл“.

Само трийсет секунди закъснение. Дейвлин вече трябваше да завършва задачата си, да залага последните експлозиви и да нагласява таймерите.

— Аз ще ги измъкна, ти закачи антигравитационните вдигачи. — Нико хвана единия варел. — Наистина се радвам, че не трябва да ги носим на гръб.

— Шиз, бих ги търкаляла по земята с километри, ако това е единственият начин да ги закараме до кораба. — Заедно измъкнаха

първия варел. Без да губи време, Тасия махна към втория. — Хайде. Нямаме много време.

Мракът се сгъстяваше с всяка секунда. Гласът на Роб се разнесе в комуникационните системи.

— Идвам след дванайсет минути. Точно по план, дами и господа. Тасия никога през живота си не бе чувала нещо по-хубаво.

Нико се вгледа в небето.

— Това е добре.

— Само ако Дейвлин изпълни своята част. Иначе сме загубени.

Тасия погледна към черните силуети на буболечките, които продължаваха работата си в спускащата се нощ. После пак погледна хронометъра.

— Защо Дейвлин се бави? Толкова ли е трудно?

Щяха да чуят двигателите на ремората след няколко секунди — и тогава буболечките щяха да ги забележат със сигурност.

Внезапно поредица експлозии разтърси кликиския град. Малките бомби избухваха в ярки оранжеви пламъци, обгърнати от бял дим.

— Това са фойерверки — каза Нико.

— Но къде е Дейвлин? — попита Тасия и се зачуди колко ли бързо може да тича. Ако не стигнеше тук навреме, не можеше да очаква да се бавят заради него.

Ремората прогърмя, летеше толкова ниско, че буквално забърсваше тревите. Тасия вече бе осигурила насочващ сигнал и сега метна и две сигнални ракети. Надяваше се буболечките да са твърде заети с диверсията на Дейвлин.

Идеално синхронизирана втора вълна експлозии погребва кликиските воители, дошли да разследват какво става.

Ремората се спусна плавно, Роб изскочи от кабината и отвори долния люк.

— Извадихте ли горивото?

Бързо натовариха варелите и Нико се качи в ремората. Тасия погледна през рамо. Колко ли секунди можеха да се забавят?

Дейвлин се появи запъхтян. Лицето му бе огряно от самодоволна усмивка.

— Кликисите са доста заети. Можем, да излетим на спокойствие.

— Благодаря. Ще се успокоя, когато стигнем пещерите — отговори му Тасия.

Качиха се и Роб полетя към убежището им. Доколкото Тасия можеше да прецени, кликисите не бяха забелязали нищо.

Зад тях насекомите полазиха по падащите кули и започнаха да ги строят наново като мравки след пороен дъжд.

116.

ДЕН ПЕРОНИ

Бяха в пилотската кабина от дни, на танкер, пълен с венталите от мъглявината, и Ден нито веднъж не позволи на Кейлъб да го ядоса. Никога не бе виждал Ден толкова доволен, щастлив или развълнуван от нещо абстрактно. Особено за философия.

— Винаги съм си мислел, че си сериозен бизнесмен, Ден. Оценяваш основните възможности, предвиждаш печалбите и загубите и определяш ефективни търговски пътища. В името на Пътеводната звезда, нали затова Дел Келъм ти даде да управляваш корабостроителниците на Оскивъл!

— Това не се е променило, но сега разбирам много повече. Разбирам неща, които никога досега не бях виждал. — Ден се усмихна. — И ако изиграя картите си правилно, мога да направя още по-големи печалби и да ръководя работниците, капитаните и съоръженията си по-добре. Трябваше да видиш как Табита Хък превърна илдирийците в добре смазана машина. Беше истинско откровение. Пътеводната звезда е като пламъче на свещ пред тази нова мощ.

— Както кажеш. Стига да не започнеш да ми рецитираш поезия.

— Не мисля, че мога да те покръстя, дори и да исках. Черепът ти е твърде дебел, та тизмът да проникне през него, Кейлъб Тамблин. Но ако се интересуваш, мога да намеря някой, който да опита дори с теб. — Вгледа се с надежда в приятеля си.

— Не, благодаря. Не ми трябва.

Вътре в танкера венталите се сливаха и стичаха в единна жива сила, възстановени от дългото изгнание в мъглявината. Водните същества бяха свързани като част от обща същност, но имаха и отделни същности, нещо като семейства. Венталите в кораба, непокътнати, живи и ресинтезирани, нямаха търпение да започнат да се разпространяват, да споделят енергията и знанието си. Джес и Ческа бяха прави да натоварят Ден с тази задача. Той се чувстваше поласкан.

Дъщеря му бе предложила, а скитниците се бяха съгласили новите вентали да бъдат закарани на Йон 12, при другите вентали, които наскоро бяха заселени там. Ден бе приел с радост да тръгне с Кейлъб: твърдеше, че сега разбира венталите много по-добре. Кейлъб не осъзнаваше колко много се е променил приятелят му, а пък Ден имаше слушател, който нямаше къде да избяга.

— Венталите са част от цялата тъкан на вселената — продължи той, сякаш разговорът им никога не бе спирал. Винаги променяше темата на разговорите, хрумнеше ли му нещо, което го вълнува. — Венталите и верданите са различни страни на една и съща монета. Телевръзката на зелените жреци е като способността на Джес и Ческа да общуват с венталите. А сега, с обединението на телевръзката и тизма, и на нашите човешки способности... каквито и да са те... О, Кейлъб, просто не можеш да разбереш.

Възрастният мъж го погледна угрижено.

— Не съм сигурен, че си добре, Ден. Непрекъснато бръцоловиш. Ден реши, че по-практични аргументи могат да убедят Кейлъб.

— Помисли само за търговските възможности. Ако всички скитници се свържат помежду си като зелените жреци, представи си колко по-ефективни търговци ще сме. Ще открием нови пазари, ще си помагаме по начини, които не сме и предполагали, че съществуват.

— О, и как ще се пазарим, ако не можем да ментим?

— Няма нужда да прибъгваме до това. Можем да разберем промените, нуждите и търсенето. Можем да си сътрудничим с безпрецедентна ефективност, за да сформираме голяма и могъща търговска компания.

— Голяма и могъща, ето две думи, които събудиха интереса ми — каза Кейлъб. — Добави и доходоносна и ще ме спечелиш напълно.

И въпреки това остана скептично настроен.

— След малко ще се опиташ да ми продадеш мина за лед на планета от лава. Ние от клановете се справяме достатъчно добре, като следваме Пътеводната звезда.

Ден се ухили.

— И Пътеводната звезда е част от всичко това.

Минути по-късно фероите прекъснаха споровете им.

Петнадесет пламтящи огнени кълба се спуснаха към тях като падащи метеори. Свързан в сърцето и ума си с венталите, Ден усети

внезапната им паника.

— Какво става, по дяволите? — попита Кейлъб.

Филтрите на екраните се включиха. По челото на Ден изби пот, макар че системите на кораба се бореха с топлинната вълна. Дори и така Ден беше удивен, а също и уплашен. Ако венталите и световните дървета бяха свързани с тизма, то и фероуите трябваше да са част от него.

Ден почувства опасност, хаос. Нещо ужасно.

— Кейлъб... мисля, че сме в беда.

В товарното отделение на танкера венталите се вихреха и туптяха. Побърканите елементални създания блъскаха по съзнанието на Ден. Можеше да ги почувства, но не и да ги разбере през новите нишки, които го свързваха с всичко.

— Какво искат, по дяволите? — Кейлъб се приведе напред и извика в комуникационната система: — Здравейте, фероуи, каквито и да сте, не искаме да ви навредим. Моля ви, оставете ни на мира.

И погледна Ден. Не знаеше какво друго да каже.

Венталите полудяха, бяха наясно, че са твърде малко, за да се изправят срещу огнените същества. Фероуите бяха дошли за тях, за танкера. И защото бе свързан с тях по начин, който Кейлъб не можеше да разбере, Ден знаеше, че той също е уязвим.

— Кейлъб, качвай се на спасителната капсула.

— Шиз, с какво ще помогне това? Могат да я разтопят като снежинка в пещ!

— Те не искат теб. Дошли са за венталите.

— Какво са им направили венталите? Ние просто си гледаме работата.

Ден се изправи, хвана го с неочаквана сила, измъкна го от мястото му и го запрати към спасителната капсула.

— Добре, добре. Хайде идвай и ти.

— Аз не мога. Ще ме проследят.

— Аз пък няма да летя сам напред нищото.

— Иди до Йон 12, това е единственият ти шанс.

— Йон 12? Там няма нищо...

— Ако оцелея, ще дойда да те спася. Ако не оцелея, тогава така или иначе ще си умреш.

— Какъв прекрасен избор. — Макар да бе объркан и разстроен, Кейлъб не продължи да спори, а се качи в капсулата и излетя.

Фероите кръжаха и нападаха венталите в товарното. Ден го усещаше. Дори не забеляза кога капсулата е излетяла.

Опита да се свърже с венталите, но гърлото му сякаш бе прогорено. Нишките, които бе разпознал като тизм, като ехо от телевръзката, внезапно се нагорещиха. Фероите се скупчиха около водния танкер, толкова ярки, че дори филтрите не можеха да смекчат блясъка.

Поне Кейлъб се бе измъкнал.

Ден усещаше нещо по-силно, нещо зловещо, като пламък, който пълзи по фитил. Новите му връзки бяха отворили задна врата, през която да влязат фероите. Тялото му стана горещо, кожата му започна да цвърчи, очите му се напълниха със сълзи, които тутакси се изпариха. Той вдигна ръце и видя, че кожата му блести с вътрешен огън, сякаш самата му кръв кипи. После избухна в невъзможно ярък пламък и тялото му бе погълнато от топлината.

Огнените топки обгърнаха водния танкер. Структурните панели се разтопиха, металът се изпари. Венталите завряха, кипнаха — и корпусът се разпука и освободената вода избликна като гейзер.

От танкера на Тамблин останаха само газове и отломки. Изпарените вентали се разпръснаха, но извиващите се пламъци на фероите обградиха водните същества и закараха живата вода в близкото слънце.

117.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Навремето Джора'х бе посетил великолепната световна гора, като бе оставил Нира и посланик Отема на Илдира, с наивната идея, че те ще са в безопасност от коварствата на баща му. Тогава бе твърде невинен, никога не бе подозирал за ужасните неща, които магът-император Сайрок'х бе правил през цялото време под носа му. Когато се върна на Илдира, баща му го излъга, че Нира е мъртва.

Сега на закритите си срещи кралската двойка и магът-император обсъдиха много въпроси, които бяха важни за всички. Крал Питър и кралица Естара, които също бяха излъгани от политически машинации, разказаха за мрачните деяния на Базил Венцеслас. Някои от делата на председателя напомняха на Джора'х за стореното от баща му. А новините ставаха все по-лоши.

Зелените жреци бяха ужасени от вест, дошла от Уск, малка колония, дръзнала да обяви независимостта си. Нира заплака, докато обясняваше на Джора'х какво е видяла през дърветата: ужасяващото кръвопролитие, грубостта на войските на ЗВС и разпъването на старейшините.

Джора'х се радваше, че не е отишъл на Земята; бе смятал, че председателят говори от името на всички хора, както той говореше от името на всички илдирийци.

Кралят и кралицата трябваше да се преборят с вътрешна криза, също както той трябваше да се разправи с лудия губернатор в Хоризонтния куп. А магът-император можеше да им помогне. Можеха да си помогнат взаимно.

В деня след официалните празненства и задължителните формалности Джора'х седна с любимата си зелена жрица под зеления покрив от листа. Терокците, скитниците, посетители от колониите на Конфедерацията и множество зелени жреци се събраха, за да чуят признанията на мага-император — причината да напусне империята си и да дойде тук, в сърцето на новата Конфедерация. Трябваше да го

направи от самото начало, преди гневът да се разрази. Да строи мостове, вместо да ги гори.

Крал Питър носеше официална, но удобна дреха, смесица между униформа и пищни царски одежди. Естара бе прекрасна в традиционното терокско облекло. Издутият ѝ корем напомняше на Джора'х, че не е бил до Нира при раждането на Осира'х...

Публиката бе затаила дъх в очакване. Време беше да поправи нещата. Нира се наведе към него и му прошепна:

— Обичам те.

Това бе достатъчно окуражаване.

И Джора'х разказа всичко за разплодителната програма на Добро, без да прави паузи, без да се извинява. После направи нещо, което не бе правил никой маг-император: помоли за прошка за делата си и за делата на заблудените си предшественици. Зелените жреци повториха думите му през телевръзката, за да могат всички откъснати колонии да научат казаното от илдирийския владетел. Никакви слухове, само фактите.

Джора'х хвана ръката на Нира и я вдигна като знак на сила и солидарност.

— Илдирийската империя вече не крие тайни — нито от вас, хората, нито от собствените си граждани. Мога само да се надявам да разгоня тези мрачни сенки, като ви предложа истина и светлина.

Крал Питър изненада мага-император, като хвана другата му ръка.

— Всички бяхме отслабени от миналата война и миналите грешки. Попадахме в лоши ситуации заради неразумните решения на предшествениците ни.

Кралицата се присъедини към тях.

— Искам нашето дете да израсне в различен Спирален ръкав, в свят, в който царят взаимна подкрепа и сътрудничество. Нашите хора ще се изправят пред много врагове — ужасни врагове.

Джора'х бе наясно, че кралицата има предвид председателя Венцеслас и останките от Теранския ханзейски съюз, но той самият не можеше да спре да мисли за фeroуите. Как можеше изтощеният му флот да се бори с тях? А и хората и илдирийците трябваше да се тревожат от появата на жестоките кликиси.

— Значи сме съгласни на съюз? Хората и илдирийците, вашата Конфедерация и моята Империя да си помагат?

— Точно така — каза крал Питър. — Нуждаем се един от друг.

118.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Клането на Уск беше ужасяващо, точно както бе обещал председателят, и Базил изглеждаше много доволен от това. Каин и Сарейн бяха в държавната сграда на Ханзата и наблюдаваха записа, който бе донесъл генерал Ланиан, макар че Базил изрично бе настоял генералът да не идва при тях. Ярки цепелини и балони бавно се плъзгаха около двореца, сякаш нищо не би могло да смуги спокойствието им.

На Каин му се догади. Двамата със Сарейн не можеха да откъснат очи от разпънатите на кръст старейшини, изгорените чифлици, изкланите стада, от един старец, който плачеше за опустошените си градини. Сарейн се просълзи.

Докато чакаше края на филмчето, председателят Венцеслас нетърпеливо гледаше през бронираните стъкла на кабинета и се мръщеше. Е, ако очакваше одобрителни възгласи, щеше да остане разочарован. Накрая се обърна и все едно не забелязваше ужаса им, отсече:

— Сериозната ситуация ме накара да предприема тези неприятни действия, но поне постигнахме целите си. Ханзата и ЗВС вече са по-силни и поне тази мисия беше успешна, може би за разнообразие.

Каин заговори сухо:

— Господин председател, не показвайте тези кадри пред обществото. Те ще предизвикат бунт.

— Напротив. Ще им избият подобни идеи от главите! Ние положихме основите и дадохме ясен пример и това ще постави нещата по местата им! Никакви двусмислици повече. — Той се пресегна и изключи екрана. Сарейн се взираше в празното пространство, сякаш очакваше нещо да скочи върху й. — Освен това вече пуснах необработените кадри по новинарската мрежа.

Необработени кадри? Каин скочи толкова рязко, че почти събори стола си.

— Сър, това е неразумно. Казахте ми, че искате да поработя върху специално излъчване като част от обявлението.

Базил сви рамене.

— И така става. Образите говорят сами за себе си, ясна индикация, че нещата се обръщат в наша полза. Върнахме си колонията.

— Като избихме всички? — ахна Сарейн. — Това ли си мислиш, че е станало там, Базил? Не си си върнал Уск и няма да се радваш на лоялност, когато хората видят клането! Та това са невъоръжени фермери!

— Възвърнахме си уважението — заяви той невъзмутимо. — Съжалявам, че не можете да го проумеете. Много по-важно от присъединяването на самата колония е, че демонстрирахме силата на Ханзата, която някои от колонистите ни, изглежда, са забравили. Показахме им, че последиците от разтурването на спогодбите са страшни. Това не е игра. След като разпространя рапорта в цялата му зловеща светлина до всички откъснали се колонии, те ще паднат като плочки от домино. Кой ще ги защити? Питър и дърветата му?

Пред двореца архиепископът държеше поредната проповед и Каин чуваше неспокойното мърморене и изпълнените със страх викове на гражданите, които вярваха на безумните твърдения на духовния си водач. Вече бе прочел черновата на речта и бе изтръпнал.

Базил оправи сакото си и се огледа в малкото огледало на стената. Не беше суетен, просто искаше перфектност във всяко нещо, включително и в себе си.

— Като председател съжалявам за много свои решения. Мога да видя и да призная някои от грешките си. Най-непростимата от тях бе, че се показах твърде мекушав. Изчаках твърде дълго, преди да покажа силата ни. Ако не се бях поколебал, ако бях действал още в началото на тези метежи, щях да опазя Ханзата силна. — Той кимна като малко момче, което са порицали строго. — Да, това е единственото, за което наистина съжалявам.

Сарейн правеше всичко по силите си, за да прикрие ужаса си, но изражението ѝ издаваше колко е смаяна и отвратена. Каин не можеше

да избие клането от ума си — зловещият контраст със спокойните идилични чифлици, овощните градини и мирните пастири.

Председателят Венцеслас погледна празния екран на бюрото си, сякаш все още виждаше на него неща, които отдавна бе изтрил.

— Собствените ми хора не спират да ме изненадват. Успех, после провал. Подскачат напред-назад като в ръцете на фокусник. Понякога е толкова абсурдно, че ми се ще да се изсмея.

Нови екрани светнаха при докосването му и той се вгледа мрачно в тях, потънал в работата си, сякаш Каин и Сарейн не съществуваха.

— Изпратих адмирал Уилис с десет крайцера, за да възстанови властта ни на Реджак, и ето че получаваме сметка от нея! Тя очаква Ханзата да плаща за материали и доставки от собствената ни колония. Уилис е оставила местните да я разиграват и сега очаква да им платим за стоки, които Ханзата бездруго вече притежава.

И вдигна поглед към тавана, за да подчертае абсурдността на това искане.

— Искате ли да ви помогна в описването на ситуацията на Реджак? — нервно се обади Каин. — Да подготвя добре обмислено изявление за новинарските мрежи?

Може би тази колония все още можеше да се спаси, да не се превръща в ужасна катастрофа като Уск.

— Какво повече ни трябва да знаем? Това е поредната бунтовническа колония на Ханзата. Ние имаме право върху всичко, което произвеждат. Знаех си, че трябва да освободя Уилис от командването, но й дадох втори шанс въпреки съмненията си. Още една грешка от моя страна.

— И как ще отговорите, господин председател? — Каин се вгледа в него, без да отмества поглед.

— Не се тревожете. Вече изпратих генерал Ланиан да се справи с положението там. На Уск показахме какво очаква метежниците, които смятат да подкопаят силата на Ханзата. След като се срещне с адмирал Уилис, генералът ще направи необходимото и ще въдвори ред. След това ще разполагаме с още по-убедителни кадри, които да разпространим по новините.

Базил се вгледа настойчиво в Сарейн и Каин.

— Има ли други въпроси?

Каин се намеси, преди Сарейн да каже нещо, за което щеше да съжали.

— Никакви, сър.

Каин се прибра в стаята си, седна в блажената тишина и загледа картината. Шедьовърът го успокояваше в моментите, когато вселената изглеждаше твърде безумна, за да я разбере.

Пое дълбоко дъх и се опита да си представи как потъва в картината — далече от Ханзата. Веласкес беше гений, безспорно най-великият испански художник. На Каин никога не му омръзваше да гледа композицията, цветовете, подчертаните от четката детайли.

Но не можеше да спре да мисли за председателя Венцеслас. Кадрите от Уск го преследваха по-неотклонно и от най-ужасяващите картини на Гоя. Титанът Сатурн поглъща децата си. Още по-лошо. Каин знаеше, че подобно насилие ще се случва още и още.

Загуби представа за времето, усети се, че повече от час се е оставил на тревогите в ума си, и се изправи. Вече бе огледал апартамента си и се бе уверил, че дори председателят не е успял да постави подслушвателно устройство. Базил Венцеслас не подозираще заместника си в открита измяна. Засега.

Свърза се с капитан Маккамон по сигурен канал.

— Разположихте ли предавателните станции, капитане?

— Да, господин заместник-председател. Няколко души от кралската стража ми помогнаха.

— Сигурен ли сте във верността им?

— Доколкото мога да съм сигурен. Знаят определени подробности за бягството на Питър и Естара. Достатъчно, за да ме обесят — подхвърли Маккамон в изблик на черен хумор. — Ако имаше доносник, досега щях да знам.

— Добре. Време е да разпространим това съобщение колкото се може по-надалече. Председателят продължава да се опитва да го спре, но ние ще попречим на плановете му. Крал Питър ще си каже думата и хората ще му повярват.

— Не се съмнявам в това, сър. Но какво ще направят? Наистина ли очаквате спонтанно въстание?

— Не. Може да се наложи да им помогнем.

119.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Вярна на думата си, Уилис задържа войниците на ЗВС далеч от всички. Позволи на Хаким Алаху да сключва сделки със скитниците за някои материали, докато ЗВС подготвяха за Ханзата важна доставка, която щеше да потегли веднага щом получеха оторизацията за плащане от председателя.

Стоеше на ръба на плаващата база и гледаше рибните пасажи, които се стрелкаха насам-натам из водораслите под понтоните. Бе виждала много от хората си да хвърлят храна във водата, за да ги гледат как ядат.

Нямаше повече инциденти или саботажи. Властите на Реджак следяха зорко гражданите си. Уилис им бе показала, че сътрудничеството е най-доброто решение за всички. Тримата млади вандали бяха прекарали седмица на мантата, където капитан Бриндъл очевидно ги бе сплашил така, че да не правят пакости до края на живота си.

— Мразя, когато добри деца се подхлъзват по наклонената плоскост — изръмжа той и адмиралът се зачуди какъв ли конкретен опит има по темата. Синът му Роб бе служил под нейно командване и винаги ѝ бе изглеждал добро момче.

Един изпит млад скитник, Джим Дули, пристигна с неочаквани вести и Алаху веднага го доведе при Уилис и каза:

— Адмирале, конфликтът е почти пред края си! Ако председателят си дава сметка какво е добро за хората му, ще трябва да се споразумее с нас.

— Твърде дръзко твърдение, господин Алаху, Този младеж още не ми е казал каква новина носи.

Дули бе рошав и приличаше на уплашен заек. Беше слаб, сипаничав, най-много на двадесет и пет, с рядка светлокафява брада, от която бузите му изглеждаха мръсни.

— Мадам, магът-император официално призна Конфедерацията, като отиде на Терок и се срещна с краля. С крал Питър сключиха съюз.

Уилис успя да се овладее. Повечето изоставени колонии на Ханзата вече се бяха присъединили към Конфедерацията, както и скитническите кланове, заедно с всички на Терок — а сега и илдирийците. Кимна на Алаху и каза:

— Прав сте. Изглежда, председателят трябва да се постарее да намали загубите си.

— Мислите ли, че ще го направи? — попита Алаху.

— Никакъв шанс.

— Чухте ли какво са направили зевесетата на Уск? Тези кадри ще накарат всички да се обърнат срещу Ханзата.

Уилис се намръщи.

— Не сме получавали официални съобщения от доста време. Какво е станало на Уск?

— Корабите на зевесетата са унищожили колонията, защото старейшините им са скъсали Хартата. Разпънали старейшините на кръст, представяте ли си?! Гадове!

— Сигурна съм, че преувеличавате. Генерал Ланиан никога не би позволил подобни действия.

— Не би позволил? Той е бил там лично. Той го е направил.

Уилис изсумтя, писнало ѝ беше от безпочвени слухове и преувеличения.

— Не вярвам.

— Вярвайте в каквото си искате. Какво ме интересува?

И Дули тръгна към кораба си, който представляваше дебел резервоар за гориво с няколко стабилизатора и товарни отделения, заварени отстрани. Възмутеният скитник бързо го зареди с несъществени стоки — морска храна и концентриран водораслов екстракт — и излетя.

Когато първата вълна нови търговци се изсипа тук преди седмица, Уилис направи изненадваща проверка, за да се увери, че не се внасят оръжия или експлозиви. Един скитнически пилот изглеждаше доста нервен, докато проверяваха кораба му, и скоро откриха малък тайник с ценни рифови перли, които не бяха сред разрешените стоки. Уилис го пусна да си замине със строго предупреждение. Според нея рифовите перли нямаха по-важно стратегическо значение от рибните

филета. Добронамереността ѝ пък спечели благоразположението на местните жители. Оттогава няколко дръзки търговци предпазливо се бяха спуснали — въпреки крайцерите — на планетата.

Докато Уилис гледаше как претовареният кораб на Дули трмаво се издига в небето, по командния канал се обади Конрад Бриндъл.

— Адмирале, имам новини. Генерал Ланиан току-що пристигна с вашия дреднаут.

— „Юпитер“? Тук? Какво иска генералът? Защо не сме информирани за идването му?

— Исква да говори с вас. Не изглежда особено приветлив.

— Е, ще ми каже какъв му е проблемът, когато кацне. — Тя отиде в комуникационната станция на сала. Редица монитори излъчваха заснеманото от сателитите в орбита. Десетте манти продължаваха да патрулират около Реджак, най-вече за демонстрация. На екраните видя „Юпитер“ да лети с пълна скорост, като кит, преследван от китоловци.

— Да, определено нещо притеснява генерала — промърмори тя.

Траекторията на товарния кораб на Дули се промени, когато достигна атмосферата.

Скитническият пилот предаде панически:

— Какво прави този дреднаут тук? Излъгахте ли ме, мръсници такива?

— Току-що пристигна. Това е командващият ЗВС.

— Скитнически кораб, спрете на място — чу се кратко съобщение. — Товарът ви ще бъде конфискуван и ще бъдете временно задържан.

— Какво, по дяволите... — Уилис се обърна към свързочния офицер. — Свържете ме с Ланиан. Веднага!

Дули, вече изплашен не на шега, незабавно промени курса си и ускори в посока, противоположна на десетте манти. Засиленият дреднаут профуча покрай тях и се насочи към малкия скитнически кораб.

— Оставете ме на мира! — извика Дули. — В името на Пътеводната звезда, имам разрешение!

Без да отправя предупреждение, „Юпитер“ откри огън. Уилис видя примигването на екрана, когато попаденията на язерите изпариха товарния кораб. Цели пет секунди остана неспособна да намери думи. Най-накрая натисна бутона за предаване и изкрещя:

— Генерале, какво правите, по дяволите? Това беше цивилен, който действаше с изричното ми разрешение.

Самодоволното лице на Ланиан изплува на екрана.

— Добре, че бях тук, за да го прехвана. Този човек очевидно бе агент на скитниците — вражески боец.

— Вражески боец? Най-обикновен търговец. Със собствените си очи видях как това хлапе натовари кораба си! — Догади й се.

— Минавало ли ви е през ума, че сме във война със скитниците? Моите заповеди са от председателя Венцеслас, както и вашите. Предавам ви видеорезюме на скорошната мисия до бунтовническата колония Уск. Позицията на Ханзата се смени от политика на търпимост към желание за обединение, което при нужда ще бъде наложено със сила.

— Не си спомням председателят някога да е проявявал политика на търпимост — вметна саркастично Уилис.

Но Ланиан вече бе започнал да излъчва кадрите от погрома на Уск, записи, които предаваха заплахите много по-силно, отколкото би могла да го направи каквато и да било реч. Уилис видя войниците на ЗВС, спускащите се ремори, горящите поля и овощни градини, избитите овце и крави, семействата на колонистите, застрелвани, докато се опитваха да избягат от домовете си. Младият свързочен офицер повърна.

— Случва се — каза Уилис. — Почисти обаче.

Лицето на Ланиан се върна на екрана.

— Излъчихме това по открит канал, адмирале. Искаме всички да имат възможност да го видят, преди да кацна. Председателят смята, че може да се наложи да се постъпи така и с Реджак. Не се зарадва на изпратената от вас сметка за материалите, които ви е наредил да вземете от името на ЗВС. Мога да изброя много нередности, достатъчно, за да ви освободя от командването.

— Как не — прошепна тя, но лицето й не трепна.

Ланиан продължи:

— Пътувам надолу в момента. Задръжте водачите на Реджак. Искам да видя началника на Компанията, говорителя за планетата, ако имат такъв, и всеки, когото сметнете за достатъчно важен.

Уилис вече не можеше да сдържа възмущението си.

— Генерал Ланиан, това не е редно. Тези хора законно са сформирали ново правителство. Нямаме правомощия тук.

— Десет манти и един дреднаут ни дават всички правомощия, от които се нуждаем. Заемете се с изпълнението на възложените ви задачи, адмирале. Веднага щом пристигна, ще си направим една малка среща.

Щом връзката прекъсна, Уилис извика високо, без да я е грижа кой може да я чуе:

— Това са глупости! — Обърна се към свързочния офицер. — Свържете се с мантиите ми. Лейтенант-командир Бриндъл да провери бойните станции. Обаче да мисли, че просто улесняваме нещата за генерала.

— Какво смятате да правите, адмирале?

— Нямам представа. Но искам да съм готова за всичко. Доведете Хаким Алаху и Дрю Вардиан, както нареди генералът, после доведете всичките ни войници, за да осигурим комисия по посрещането. — Младият офицер понечи да се отдалечи, но Уилис го спря. — Първо почистете повърнатото.

120.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Бяха осигурили достатъчно нормално гориво от скривалището на Дейвлин, а отчаяните скитници бяха позакърпили „Оскивъл“, така че да успее да излети в космоса. Нямаше защо да чакат. Никакви дълги сбогувания. Никакви сантиментални изпращания. Просто щяха да потеглят.

През последните два дни Тасия бе работила с Роб, Нико и Дейвлин, за да поправят спукания резервоар, после използваха груба сила, за да го наместват. Трябваше да се махнат от Ларо, преди кликисите от новоразрасналия се кошер да успеят да намерят мястото на катастрофата.

Бежанците в убежището изгаряха от нетърпение да се махнат оттук. Знаеха, че провизиите им няма да стигнат за дълго, а откакто броят им се бе увеличил до седемдесет души, положението им се бе влошило рязко. Тасия бе сигурна, че някой скоро ще направи грешка и кликиските патрули ще ги спипат.

Дейвлин Лотце използва самоделна помпа, за да прехвърли горивото от варелите в резервоарите. Дори източи остатъците от двигателите на ремората. Вече имаха достатъчно, за да излетят и да спасят бежанците от Ларо.

Нико провери кръпките по корпуса на „Оскивъл“ за последен път, а Роб се качи в пилотската кабина, за да пусне диагностичните програми за окончателна проверка. ДД и Орли, която рядко се отделяше от приятелското компи, го последваха. Тасия седна на креслото до Роб и той запали пробно двигателите. Те отвърнаха с изключително висок и ясен рев. Соплата издухаха камъчета и прахоляк и корабът се люшна като нетърпеливо животно, готово да скочи.

Покрит с прах, Нико влетя ухилен при тях и викна:

— Работи!

— Затвори люка, за да изпробваме херметизацията — каза Тасия.

— След като излезем в орбита, няма как да кърпим дупчиците с

подръчни материали.

— Мога да помогна с диагностиката — предложи ДД. — Моля, кажете ми как да ви помогна.

Приятелското компи бе незаменимо в препрограмирането на контролните системи на двигателите.

— Аз просто ще гледам да не се пречкам. — Блестящите очи на Орли наблюдаваха всичко.

Показателите се устремиха нагоре и се задържаха. Детекторите на корпуса показаха, че кръпките държат добре. Тасия тупна Нико по рамото, после прегърна Роб.

— Супер!

— Готови ли сме за потегляне? — попита Орли. — Дейвлин каза, че ще ни трябват поне още ден-два.

Дейвлин се усмихна.

— Не исках да вдъхвам излишни надежди. За сметка на това пък никой няма да остане разочарован.

Роб изключи системите, за да не хаби гориво, и каза:

— Да се връщаме в пещерите и да кажем на всички да се приготвят.

— Можем просто да отлетим дотам — обади се Нико.

Тасия се намръщи.

— Ще е доста сложно да приземим такъв голям кораб край скалите. Не че не можем да го направим, но „Оскивъл“ едва се държи. Кацанията и излитанията са доста натоварващи. Не бива да рискуваме излишно.

— Права си — съгласи се Нико угрижено.

— Ако побързаме, ще ни трябва само половин час — обади се Орли.

— Да тръгваме тогава — подкани ги Дейвлин.

Закрачиха под прикритието на нощта. ДД вървеше най-отпред, Орли бързаше след него.

— Не ми се иска да изоставяме Маргарет Коликос — каза ДД. — Имам предвид при кликисите.

— Дори не знаем дали е жива, ДД.

— Може би някой ден ще се върнем да проверим.

— Разбира се — отвърна Тасия. — Някой ден. Ще доведем цяла армия.

— Може и да успеем — заяви Нико.

Преди да стигнат скалите, Тасия чу някакво шумолене и подсвиркване, последвано от тракащ звук в мрака пред тях. Не й хареса.

ДД спря.

— Извинете, но долавям пред нас движение. Приближават се големи обекти. Различни форми на живот. Може би са местни животни.

— Едва ли. — Тасия инстинктивно се притисна към Роб.

Лицето на Дейвлин бе като маска, издялана от дърво.

Всички чуха жужене и потропване, твърде отчетливи, за да не им се обърне внимание. Без да се колебае, Дейвлин измъкна граната. Тасия не попита откъде я е взел.

— Да видим с какво си имаме работа. Бъдете готови.

Той се огледа.

— Да бъдем готови с какво? — попита Тасия.

Нико хвана два остри камъка, Орли последва примера му. Роб сви юмруци.

Дейвлин хвърли гранатата и преброи на глас до пет. Тасия примижа от ярката светлина. Видя десетина кликиски разузнавачи и воители, и няколко бледи подобни на хора хибриди. Нови хибриди.

Без да се смутят от ярката светлина, кликисите се втурнаха към тях. Дейвлин — носеше едно от оръжията на ЗВС — стреля и уби няколко кликиса. Виковете им бяха оглушителни. Другите обаче не обърнаха внимание на падналите и продължиха атаката, движени от целеустремения ум на новото люпило.

Роб опря гръб в гърба на Тасия.

— Готов съм да се бия с голи ръце, ако се налага.

— Моят герой! Предпочитам варианта със „заживели щастливо“.

ДД стоеше до Орли, решен да я защити. Като си спомни как бе спряла кликиския разузнавач, нападнал малката група бегълци, тя бръкна в раницата си. Ако можеше да извади бързо синтезатора...

Един от кликиските воители вдигна тръбоподобното си оръжие и изстреля поток сиво-бяла течност, който порази Орли, преди тя да успее да измъкне малкия си синтезатор. Прицели се в нея нарочно, сякаш люпилото помнеше коя е. Бързовтвърдяващата се течност стегна

ръцете и китките ѝ. Орли се загърчи, но следващият изстрел покри устата и врата ѝ.

Кликисите стреляха, за да ги обездвижат и пленят, а не за да ги убият. След няколко минути ги бяха хванали. Тасия не можеше да се движи от втвърдящата се слуз, едва успяваше дори да диша. Бронирани крайници я хванаха и я издърпаха настрани от Роб. Тя се мразеше, че няма възможност да падне в битка или поне да каже на другите бегълци колко близо са били до възможността да си идат у дома. Толкова близо...

121.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Независимо колко изчерпателно разглеждаше всичко, Базил никога не можеше да предвиди всички начини, по които хората ще му се противопоставят. В опитите си да спре разпространението на незаконната прокламация на крал Питър вече бе арестувал седемнайсет подстрекатели. Побърза да направи изявления с изфабрикувани доказателства, за да опровергае нелепите обвинения. Но скоро след това друга група поде разпространението на декларацията и признанията на Патрик Фицпатрик. Злодеите започнаха да добавят ужасяващите образи от Уск и, което бе най-влудяващото, подправяха и подменяха файловете така, че действията на Базил изглеждаха като злодеяние! Той изобщо не намираше това за забавно.

Сега Базил беше чул от един независим търговец, който носеше новини при пристигането си на Земята, драматичното оповестяване на съюз между мага-император Джора'х и крал Питър. С това едничко заявление илдирийският предводител бе направил Конфедерацията да изглежда по-законна от всякога. Базил изпадна в бяс за цели пет минути и нямаше представа какво е говорил и правил през тях. Знаеше само, че когато се осъзна, слепоочията му пулсираха, а главата му заплашваше да се пръсне.

Примигна и видя, че заместник-председателят Каин седи безмълвно срещу него. Зачака заместникът му да коментира шокиращото му избухване. Почти му се прииска бледият мъж да зададе въпрос или да го укори, за да може да избухне отново. Но Каин остана спокоен и безмълвен, сякаш Базил току-що бе кихнал и има нужда само от миг, за да се съвземе.

Председателят пое дълбоко дъх и забеляза, че гърлото му е надрано. Зачуди се какво ли е крещял. Наистина не можеше да си спомни. Заговори. Гласът му бе пресипнал.

— Изпратете адмирал... — Замисли се за миг, очите му се присвиха. — На кои адмирали мога все още да разчитам?

— Адмиралите Пайк и Сан Луис пътуват със задачи към още две от откъснатите се колонии. Адмирал Уилис е на Реджак. Адмирал Диенте обаче може лесно да бъде привикан от астероидните корабостроителници.

— Докарай го тогава без много шум.

Каин очевидно се мъчеше да се държи нормално след избухването, на което бе станал свидетел.

— Какво сте намислили, сър?

Базил се помъчи да открие скрита критика в гласа и думите на заместника си. Вярваше на Елдред Каин все по-малко. На толкова малко хора можеше да разчита. Дори и на Сарейн, макар да бе положил всички усилия да запази влиянието си върху нея. Не можеше да си представи какво привлекателно бе намерил в тая кльоца. Сега изглеждаше подмазваща се, изплашена, дори истерична. След последния път, когато бяха правили любов, той бе останал буден, разтревожен, че тя може да го убие през нощта.

— Господин председател?

Базил изсумтя и се върна към важните въпроси.

— Магът-император, господин Каин. Вместо да дойде при мен, председателя на Теранския ханзейски съюз, той отива при Питър и неговото „посолство за човечеството“. Избира Терок, а не Земята. Това е обида, която не можем да пренебрегнем. Трябва да покажем на Илдирийската империя, че ние сме истинското правителство. С помощта на мага-император можем да консолидираме Ханзата и да я направим отново силна.

— Господин председател, илдирийците не разбират човешката политика. Магът-император сигурно не е наясно как са се променили отношенията ни, или пък не е бил информиран добре. Не вярвам да е искал да ни обиди.

— Тогава ще го информираме, както подобава. Смятам да го направя наш гост на Земята. Ще му отделим специални покои.

— Какво говорите? Как ще накарате мага-император да дойде тук?

— Ще го поканим. С военна сила, ако е нужно. Според докладите той пътува само с един боен лайнер. След като напусне

Терок, можем да го докараме на Земята. Ще изпратя останалите ни дреднаути. Точно затова ми трябва адмирал Диенте.

Каин го изгледа ужасено.

— Говорите за отвличане на мага-император?! Искате да ни вкарате във война с Илдирийската империя ли?

— Не бъдете толкова мелодраматичен.

— Честно казано, господин председател, не съм напълно сигурен, че...

Базил го срязва. Започваше да му писва от непрестанните му неодобрителни виждания и коментари.

— Обмислих възможностите и направих избора си. Слънчевият флот беше значително засегнат, вероятно дори повече от нашите Земни въоръжени сили, а ти знаеш какви са илдирийците. След като задържим мага-император, те няма да могат да действат сами. Стадо овце без овчар. Имаме военната сила, а скоро ще получим и печелившата карта.

Каин се загледа навън.

— Моля ви да размислите, сър, макар че едва ли ще ме послушате. Нали?

Базил му хвърли леден поглед и отсече:

— Моят основен проблем не е с Джора'х, а с Питър, който непрекъснато ме провокира и се опитва да ме изкара глупак. Но ще се разправя и с мага-император, ако ме принуди.

Заместник-председателят се изправи.

— Прекрачвате всички граници, господин председател. Надявам се, че разбирате това.

— Ще видим кой е прав, господин Каин.

— Уви, сър, ще видим. — Каин тръгна към вратата. — А сега, ако ме извините, трябва да подготвя някои неща.

Базил не знаеше за какво става въпрос и не го интересуваше. Започна да формулира заповедите, които щеше да даде на адмирал Диенте, за да е сигурен, че няма да го разочарова като другите.

Докосна екрана на бюрото си, извика досието на Диенте и проследи местоположението на всичките му близки. Две дъщери, син, петима внуци. Това щеше да е достатъчен стимул. Да, Диенте щеше да направи каквото му се нареди.

122.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

В кораба-мехур Ческа и Джес общуваха с друга група вентали, събрани от друга мъглявина. Ческа все още не можеше да си даде сметка колко много от водните елементали са разкъсани през древната война, но сетивата ѝ ставаха по-изострени, по-силни и с по-голям обхват.

Внезапно почувства шок и вълнение сред венталите, сякаш някой бе ударил силен гонг. Агонизиращ вик отекна през тъканта на вселената.

Джес я хвана, както се носеха в затворената вода на кораба.

— Не знам какво е това. Венталите от другата мъглявина... нещо ужасно, пламъци... — И двамата чуха зловещия вик в съзнанието си. Безброй вентали бяха убити! И разбраха, че са ги убили фероуите.

Ческа можеше да го почувства, да го усети.

— Били са запратени на слънцето.

Огнените създания бяха нападнали танкера на Плумас в системата на Йон, с баща ѝ и Кейлъб на борда.

Още вълнения, още елементални трептения. И което бе по-лошо, голяма група фероуи нападнаше другаде, смразяваща дъха група от десетки хиляди огнени кълба.

— Харибда — извика Джес. Венталите закръжиха около тях. Ческа се опита да възпре стона си, но ужасяващата болка сякаш бе навсякъде. Баща ѝ, Харибда, толкова много вентали...

И очите ѝ сякаш се отвориха към далечно, чуждо място; тя видя огромни пространства от живата вода, в която се носеха: кипящ чуждоземен океан, осеян с черни безжизнени скали, които се подаваха над повърхността. Разпозна първичния свят, където Джес бе възкресил венталите, където тя самата бе излекувана и променена. Където с Джес се бяха оженили.

Всички морета на Харибда бяха живи, просмукани с венталска сила. Сега, докато фероуите се спускаха над необятния океан,

разумните вълни се издигнаха в отбранителен строй. Самите облаци се събираха за предстоящата битка.

Разярените фeroуи се появиха, първо десетки, после стотици, хиляди — миниатюрни слънца, пламтящи ослепително. Като избухващи звезди те обгориха облаците, запратиха пара във всички посоки.

Докато огнените кълба се потапяха в морето, венталските океани се отдръпнаха, после се издигнаха, за да им препречат пътя. Пламтящите създания се бореха. Оживотворената вода угаси безброй огнени същества, но други идваха да ги заместят. Фeroуите започнаха бомбардировката си, пламък след пламък, като лава, изгаряща черните скали и дълбоките морета. Венталите на Харибда не можеха да устоят срещу подобна сила. Сякаш всички фeroуи във вселената се бяха втурнали в невъзможна опустошителна атака.

Агония прониза сърцето на Ческа. Това не можеше да е вярно!... Но фeroуите надделяваха, изпаряваха океаните. Макар водните елементи да угасиха много кораби на фeroуите, дъждът от огън продължи. Независимо колко огнени кълба падаха димящи сред намаляващата вода, нови и нови ги заместваха.

В защитения им кораб-мехур тя неவிждащо се пресегна към ръката на Джес. Зарадва се на здравата му хватка, приветства слабата физическа болка, която не бе нищо в сравнение с ужаса от загубата на Харибда. Ческа закрепя.

Корабът им се понесе към Харибда, но бяха твърде далече, за да помогнат. Щяха да минат дни, преди да стигнат там. Не можеха да закарат други вентали, та силата им да се добави към силата на онези на Харибда. Докато пламтящата разруха продължаваше, Ческа и Джес се мъчеха да разберат защо огнените топки са обърнали гнева си срещу венталите. Дори венталите не разбираха дивата им ярост.

Сълзите на Ческа се стичаха и капеха в живата течност. Докато наблюдаваха последните мигове на атаката, водата от мъглявината в собствения им кораб се сгорещи и започна да завира.

123.

АДАР ЗАН'НХ

На връщане от Добро, след като остави колонистите от Челдре, септата на адара откри пет бойни лайнера, носещи се свободно в космоса. Екипажът липсваше, хиляди илдирийски войници бяха изпепелени на местата си, затворени в каютите си. Всяка палуба излъчваше самота.

На борда на церемониалния флагмански кораб Зан'нх откри само губернатора на Хирилка Райдек'х и стария тал О'нх, ослепял и почти побъркан от тъмнината и изолацията.

Ужасено, че е на кораб-призрак, който вонеше на кремирана плът, момчето се бе затворило в себе си. Беше се свило на кълбо и трепереше от ужас, когато адарът и хората му влязоха в командното ядро.

— Фероите! Фероите дойдоха. Руса'х... — изстена Райдек'х.

Зан'нх не бе открил следи от огнените същества на Добро и не беше чувал за инциденти в отломъчните колонии. Магът-император обаче бе почувствал нещо нередно в тизма и бе изпратил разузнавачи да огледат. Очевидно никой от тях не се бе върнал.

А сега и това! Подобен огнен ад, отнел живота на хиляди илдирийски войници, трябваше да отекне като агонизиращ вик през тизма — и все пак самият той не бе почувствал нищо. Възможно ли беше дори магът-император да не знае?

Тал О'нх, с обгорено лице, се загледа напред с празните си очни орбити.

— Отрязаха ни. Изгориха духовните нишки и погълнаха екипажа ни. Всички тези хора... Руса'х каза, че ще подсилят фероите.

— Кога? — Зан'нх бе попаднал на тези кораби по чиста случайност.

— Преди два дни. Може би повече — отговори Райдек'х. — Завинаги. Сам. Непоносимо. Неописуемо.

Ако бяха останали сами още малко, осъзна Зан'нх, и двамата щяха да се побъркат напълно.

С мрачен глас О'нх добави:

— Фероите се насочиха към Илдира.

124.

КОЛКЕР

Сега, когато виждаше и знаеше много повече отпреди, за Колкер нямаше значение къде се намира тялото му. Застанал спокойно в един от парковете близо до Призматичния палат, той чувстваше, че може да е навсякъде. Вече дори не се нуждаеше от фиданката.

С притворени очи Колкер усещаше поне пет от покръстените от него наблизко. А също и хората, които бяха останали на Миджистра, за да работят: двама инженери от Ханзата, един нов скитник търговец. Знаеше, че те ще разпространят новината. Вече дори някои от илдирийците му обръщаха внимание. Най-накрая бе спечелил интереса на свещениците-философи. Чувстваше доволен и уверен.

Макар да бе възстановен от безбройните илдирийски работници, този площад криеше тъжни спомени за него. Тук бойните кълба на хидрогите се бяха спуснали над града и бяха ранили и убили хиляди, включително приятеля му Тери'л. Колкер се вгледа в светлината, която сияеше от призматичния му медальон, и усети, че неговият приятел философ е все още някъде там, свързан с духовните нишки, съществуващ в равнината на Извора на светлината. Тери'л би се гордял с него.

Зеленият жрец насочи мислите си в друга посока, докато не му се стори, че е застанал до Табита Хък на борда на един от новите бойни лайнери. Тя и свързаните със съзнанията си инженери и работници бяха успели да сглобят двадесет и един гигантски кораба, невиджано постижение за толкова кратко време.

В парка Колкер напълно затвори очи и усети топлината на слънцата по кожата си. Съсредоточи се върху Табита, която се присъедини към малкия екипаж от човешки инженери и войници на Слънчевия флот, които извеждаха кораба на пробен полет.

Табита включи двигателите и оръжейните системи. Отвори резервоара за екти и зареди звездните двигатели, след което изкара новия боен лайнер на пътешествие до няколко близки системи.

Раздаваше заповеди от мостика. Илдирийският екипаж ги изпълняваше сякаш тя бе самият адар.

— Приближаваме Дурис-Б, капитан Хък — докладва един от войниците. Табита сама си бе дала тази титла и бе доволна от нея.

— Влезте в орбита и се приближете. — Искаше да види мъртвото слънце, мрачния белег в илдирийската душа. Астрономите продължаваха да следят звездната пепел, като се надяваха на знак за ново разпалване на ядрените огньовете. За Табита това беше просто мемориал от войната.

— Да проверим системите. Пълни тестове на аналитичните панели. Калибрирайте ги според предишните указания.

Макар да беше изстиващ въглен, който вече не грееше, звездата Дурис-Б запазваше масата и гравитацията си. Табита нареди бойният лайнер да се приближи предпазливо, като непрекъснато следеше двигателите, за да е сигурна, че ще може да се измъкне, ако се наложи.

— Имаме проблем с калибрирането, капитан Хък. Дурис-Б излъчва много повече топлина от очакваното.

— Махнете някои от филтрите. Искам да погледна.

Докато наблюдаваше, изгорялата звезда започна да искри. Светлината засия от недрата ѝ, сякаш нещо бе разпалило самото ѝ ядро, като пламтящ въглен, обгърнат в огън.

Дурис-Б започваше да се разгаря.

— Наблюдаваме енергиен скок.

Тя не искаше да рискува новия боен лайнер.

— Увеличете разстоянието. — Обърна се към инженерите на Ханзата, понеже не вярваше илдирийците да могат да съобразят какво се случва. — Как се разпалва звезда... как се възстановяват ядрените ѝ взаимодействия?

— Не и по естествен път — обади се един от инженерите и се намръщи. После сви рамене. — Но пък аз проектирах помпи за небесни мини. Какво мога да знам за небесната механика?

Застанал на открития площад на Миджистра, Колкер вдигна глава, за да се вгледа със затворените си очи в безоблачното небе. Около него другите новопокръстени спряха дейността си, сякаш предусетили, че ще се случи нещо. Останалите в илдирийския град не бяха доловили никаква промяна.

— Това не ми харесва — каза Табита на бойния лайнер. — Изобщо.

През връзката си с тизма тя усети как илдирийците на борда стават неспокойни. Накрая, усетили далечната връзка, всички на Миджистра се разтревожиха. Всички усещаха бушуващото слънце. Но мага-император го нямаше, за да предложи силата и водачеството си. Далече на Терок той не разполагаше със силата да успокои всички, а престолонаследникът в Призматичния палат просто не можеше да го направи.

В командното ядро на бойния лайнер Табита закри очите си с ръце и изкрещя. Много по-бързо, отколкото автоматичните филтри можеха да покрият екраните, Дурис-Б засия с ослепителен блясък, светкавици от енергия пробягнаха по несигурната му повърхност. Появиха се малки точки — не, огромни кълба от огън, страховити елипсоиди, които извираха от недрата на слънцето, като спори, изсипващи се от презряла гъба.

— Кораби на фероите! Фероите са се върнали! — извика един илдириец.

— Бързо, закарайте ни на Илдира — нареди Табита.

Екипажът натовари двигателите на бойния лайнер до край и постигнаха максималното възможно ускорение. Един от контролните панели изгоря, друг запуши, но огромният кораб набра скорост и се отдръпна от внезапно разпалената звезда. Фероите изскачаха от недрата на слънцето и политаха в космоса като искри от космическа мелница.

Десет елипсоида се приближиха към бойния лайнер на Табита като ято птици, които се спускат след бавно насекомо...

На огрения от слънцата площад Колкер потисна вика си. Усещаше как страхът на Табита отеква в него, във всички тях. Десет огромни комети от пламък се извисиха, повърхността им бе осеяна с призрачни крещящи лица.

Бумтящ глас отекина в съзнанието на Табита и през комуникационните системи на бойния лайнер.

— Какъв е този тизм? Открих твоите духовни нишки, но кой си ти?

— Майната ти.

Гласът прозвуча заинтригувано.

— Ти си човек и все пак имаш връзка с тизма, също като човека, когото погълнахме с венталите... Освен това имаш връзка, която води до... а, световната гора! Съзнанието на верданите.

Още и още фeroуи се изсипваха от разбуденото слънце, докато десетте елипсоида стесняваха кръга си около бойния лайнер. Корпусът започна да се топи. Алармите на всички главни системи запищяха. В командното ядро конзолите се превърнаха в локви разтопен метал. Предната част на мостика експлодира, но дори вакуумът на космоса не можеше да угаси подобен огън.

Колкер загуби контакт с Табита и усети как болката пробужда сърцето му като нож.

Но това не беше краят. Яркото присъствие на бившият губернатор на Хирилка дойде по новите духовни нишки, които самият Колкер бе положил толкова грижливо. Гласът заблъска в главата му:

— Искam вашите душепламъци, за да подсиля фeroуите. Вие ми посочихте пътя.

Докато хиляди огнени топки се изстрелваха в космоса, десет от тях, водени от Руса'х, се спускаха целеустремено към Илдира. Колкер не можеше да изтласка преродения фeroуи от ума си, от своя тизм или телевръзката. Без да отваря очи, видя как другите покръстени се олюляват. Двама паднаха на колене и се запалиха.

Колкер се мъчеше да прекъсне изгарящите нишки и да откъсне покръстените от откровенията — от уязвимостта, която бе споделил с тях. Но не можеше да ги спаси, беше безсилен да спаси и себе си. Огънят на фeroуите се изля като киселина през съзнанието и ума му. После, с последно припламване, зеленият жрец се превърна в дим, разнасян от вятъра.

125.

ОРЛИ КОВИЦ

Кликисите затвориха Орли Ковиц и спътниците ѝ в стария град. Взеха ѝ раницата — люпилото явно бе наясно с въздействието на синтезатора ѝ и умишлено я лиши от него.

Освен това я държаха отделно от Тасия, Роб, Дейвлин и Нико — може би заради музиката ѝ, също като Маргарет Коликос? — и беше много самотна. ДД също бе отведен някъде и тя нямаше представа какво е станало с него.

След като махнаха лепнещите окови и я хвърлиха в прашна килия с твърди стени, кликисите разпънаха пред отвора на залата лепкава мрежа като затворническа решетка. Другите бяха задържани в по-голяма зала по-надолу, всички бяха лишени от вода и храна.

Орли поне беше достатъчно близо, за да вика спътниците си и да чува какво правят. Можеше дори да ги види, ако провреше глава между пречките на решетката — те бяха мазни и миришеха на изгорена пластмаса.

— Можем да обединим усилия и да откъснем някоя от тези пречки — предложи Нико и блъсна с рамо, но това не даде никакъв резултат. Младежът се опита да дръпне. Пак нищо. Но дори да разбиеха загражденията, какво щяха да правят после? Бяха в центъра на огромно гнездо без никакъв изход.

Тасия извика в ехтящия коридор, сякаш кликисите можеха да я разберат.

— Ей! Ще промените ли отношението си към нас, ако ви кажа, че и ние мразим черните работи? Мога да ви разкажа истории, от които екзоскелетите ви ще настръхнат. Трябва да сме съюзници в общата кауза. — Патрулиращите насекоми не спряха да крачат и очевидно не обърнаха внимание на изявлението ѝ.

— Знаете ли, били сме и в по-лоши ситуации — каза окуражително Роб. — И сме се измъквали.

— Така си е, но да газя в шиз до колене не е навик, който държа да поощрявам.

Орли хвърли поглед към коридора. Видя следи от старата база на ЗВС: тръбопроводи, електрически проводници, интерком и осветителни системи, създадени от първите колонисти.

Двама странни нови кликиси минаха покрай нея с клатеща се походка. За кратко, преди бледите същества да отминат, Орли видя месестите лица и променящите се изражения, които имаха странно човешко излъчване. Никой от другите кликиси нямаше дори намек за лице. Двамата от новата порода изглеждаха любопитни по отношение на затворниците и същевременно някак тъжни. Кликиски воин дойде зад тях и с бързи съскания и щракания ги прогони.

Сякаш посещаваше близки в болница, Маргарет Коликос се появи с компито.

— ДД! Маргарет! — Орли протегна ръка през дупката в мрежата.

Приятелското компи спря пред малката ѝ килия, оптичните му сензори засияха.

— Радвам се да видя, че си жива и добре, Орли Ковиц.

— Жива и добре? Кликисите ще ни убият! — Орли отчаяно се вкопчи в последното късче надежда. — Знаеш ли къде ми е синтезаторът?

— Знам — отвърна ДД весело.

Маргарет спря и каза:

— След последното делене има ново люпило. То все още помни коя си ти, Орли, но също така знае повече за хората, след като е приело толкова много качества от колонистите.

Дейвлин, който ги слушаше, се обади:

— Това е добре, нали? Ако кликисите ни разбират...

— Не е толкова добре. — Маргарет все така гледаше Орли. — Това означава, че люпилото е по-малко податливо на предишните въздействия. Опасявам се, че музиката, която изпълняваш, няма да е достатъчна, за да те отърве от... разглеждане, в края на краищата. Люпилото е чувало това и преди, а хората вече не са толкова специални за него, колкото бях аз. Всички сме в опасност.

Дейвлин дръпна пречките.

— Маргарет, можеш ли да ни помогнеш да се измъкнем оттук? Донеси ни сечива, кликиски оръжия... нещо, което да ни даде поне шанс да се борим.

— Какво искат буболечките от нас всъщност? — попита Нико. — Вече убиха майка ми, убиха всички колонисти! Това не им ли е достатъчно?

— Колко смятат да ни държат?

— Можеш ли да ни донесеш вода? Храна?

Докато всички продължаваха да крещят един през друг, Дейвлин повиши глас:

— Ако кошерът вече се е разделил, не сме ли в безопасност засега?

— Фазата на експанзията се е ускорила и новото люпило ще се раздели отново много скоро — отвърна Маргарет. — Кошерът трябва да продължава да расте. Тези кликиси смятат да унищожат всички останали люпила в бъдещите кошерна войни. Следователно кошерът трябва да се възпроизведе отново и вероятно ще поиска да включи вашите човешки спомени и знания, за да получи предимство над останалите кошери — оръжие, за което те няма да подозират. Дарителите ще дойдат да ни вземат за следващото делене. Скоро.

Орли протегна ръка към компито.

— ДД, помогни ми! Убеди я да ни помогне!

— Няма нужда да ме убеждавате — каза Маргарет. — Дори да можех да ви измъкна от клетките, няма да стигнем далече. Наоколо гъмжи от кликиси. Определено няма да успеем да избягаме от кликиския град.

— Чуй ме — настоя Дейвлин. — Ако успеем да избягаме, можем да те отведем далече оттук. Можем да те заведем у дома. Нашият кораб е готов и зареден с гориво. Готови сме да излетим, трябва само се измъкнем оттук.

ДД изглеждаше въодушевен.

— Да, корабът е готов и аз много бих желал да си тръгна, Маргарет.

Възрастната жена явно не бе обмисляла възможност за бягство от много време.

Орли проверя ръка през пречките.

— Моля те, Маргарет.

Преди Маргарет Коликос да отговори, група кликиси притича по коридора, сякаш повикана по спешност. Старата жена наостри уши, като че ли чуваше нещо, което никой друг не разбираше.

ДД завъртя глава.

— Улових ултразвуков сигнал от люпилото.

— Нещо става.

Дори тук, дълбоко в тунелите на древния град, те чуваха писукането и тракането, силния тътен на взривове.

— ЗВС ли идват? — обади се Нико от клетката. — Значи ли това, че сме спасени?

— Съмнявам се зевесетата да си мръднат задника за нас — каза Тасия. — Но може да са скитници. Може и да им е писнало да чакат да им се обадим.

На лицето на Маргарет се беше изписал истински ужас.

— Не, това не е човешка армия. Мисля, че сме нападнати от друг кошер.

— Искаш да кажеш, че ни нападат други кликиси? — попита Роб.

— Нападат люпилото. Другите кошери вече са започнали да увеличават териториите си и да се унищожават взаимно. Сега ще видим дали люпилото на Ларо е събрало достатъчно познания, за да спечели срещу тези врагове.

Кликисите тичаха по коридорите, заети да дават отпор на нападателите, и не обръщаха внимание на затворниците. Маргарет и ДД се отдръпнаха от пътя им. Експлозия пропука тавана на килията на Орли и по косата ѝ се посипа прах. Още няколко бледи подобни на хора хибриди се стрелнаха покрай килията със странно тромава походка, следваше ги извисяващ се дарител — нов дарител. Той също имаше странни човешки черти.

Щом съществата минаха покрай тях, Дейвлин се възползва от суматохата и се хвърли върху дебелите решетки.

— Това е нашият шанс. И твоят шанс, Маргарет.

Докато се бият с другите, няма да се интересуват от нас. Можем да се измъкнем.

Засили се, блъсна пречките с цялата тежест на тялото си и няколко от тях се скъсаха.

— Прав си — съгласи се Маргарет и побърза да му помогне. — Да, мога да избягам. Да стана... свободна.

ДД изтича до килията на Орли, склучи ръцете си около една пречка, натисна силно и я счупи. Момичето се промуши през отвора, а ДД отиде да помогне на другите четирима затворници да се освободят.

Докато кликисите се биеха помежду си, малката група се измъкна през тунела.

126.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Совалката на генерал Ланиан изпусна ненужни показни струи от спирателните дюзи и кацна на ограденото на понтонната база място. Както ѝ бе наредено, Уилис бе изпратила до Компанията моторница, за да докарат Дрю Вардиан. Алаху излезе от дома си от гигантски празни черупки на медузи, а още петима собственици на големи стопанства от външните острови идваха насам заедно с двама от отговорниците за стадата на медузите. За всеки случай тя бе докарала и тримата тийнейджъри, които бяха откраднали двата рецирксорта от кулите.

Въпреки убийствената жега Уилис нареди войниците ѝ да облекат черните си униформи и да се строят. Униформите бяха спретнати, косите сресани, ботушите из лъскани. Тя присви устни. Това нямаше да направи лошо впечатление на генерала. Внезапно обаче се намръщи.

През последните няколко часа „Юпитер“ непрестанно бе излъчвал кадри от клането на Уск. Уилис нямаше представа какво си въобразява, че ще постигне генералът, освен да предизвика силното възмущение на колонистите на Реджак. Изглежда, той се интересуваше повече от страха им, отколкото от сътрудничеството им. Така че тя реши да го остави сам да си изкопае гроба.

Уилис бе наредила да разпънат в базата голям прожекционен екран, та всички да видят станалото на Уск. Сред ужасяващата разруха лицето на един млад фермер — с разчорлена руса коса и зачервени очи — сякаш символизираше цялото престъпление.

— Ябълките ми! — крещеше той. — Хубавите ми ябълки!

След десет минути Уилис нареди на техниците да спрат звука. Картината бе повече от достатъчна.

Направи преглед на войниците, които стояха в параден строй и изпълваха по-голямата част на базата. Бе облякла официалната си униформа (макар да ѝ беше нечовешки горещо с нея) с всички финтифлюшки. Беше закачила медалите си, бе препасала

церемониалния си кортик и пистолета. Сивата ѝ коса под адмиралската фуражка беше пристегната назад. Не намери за нужно да си губи времето с грим. Генерал Ланиан не го заслужаваше.

Щом люкът на совалката се отвори, войниците взеха „за почест“. Представителите на Реджак почти не реагираха — бяха замаяни от течащите върху гигантския екран кадри.

— Проклетите зевесета винаги се покриват.

— ... не трябваше да ѝ вярваме.

— Можех да разруша целия сал с пет-шест медузи.

Уилис бе престанала да слуша приказките им още преди час.

Ланиан примигна и пристъпи напред. Петнадесет избрани лично от него войници от ЗВС го следваха, всички с униформите на „Юпитер“. Уилис позна някои от тях и се пребори с поредното намръщване. Генералът бе избрал най-твърдите от хардлайнерите.

Ланиан като че ли остана доволен от отсечения ѝ поздрав.

— Адмирал Уилис, организирали сте приемливо посрещане.

Уилис бе съвсем делова.

— Положих клетва за служба отдавна, генерале. Знам каква е каузата на Земните въоръжени сили и Теранския ханзейски съюз и съм посветила живота си да служа на тези идеали.

— Показвате го по странен начин напоследък обаче. Възнамерявам да се обърна към войниците и местните. Събрахте ли представителите на Реджак, както ви наредих?

— Тук са, генерале.

Местните се забелязваха лесно, тъй като бяха единствените без униформи. Някои носеха само набедрени превръзки. Ланиан дори не си направи труда да ги погледне.

— Подготвих подиум за вас, сър.

Малка площадка с микрофони се издигаше под палещото слънце върху порестата повърхност на палубата. Уилис понижи глас:

— Мога да ви донеса и слънчобран, ако желаете.

Той се намръщи, сякаш това бе обидно.

— Няма да е необходимо.

Качи се на подиума и се втренчи в представителите на Реджак като ядосан родител.

— Сами си изпросихте наказанието. — Направи няколко нервни крачки, ядосан, че гласът му не гърми от високоговорителите. —

Изявлението ми предава ли се? Искам всеки на тази планета да ме чуе, както и десетте ви манти в орбита.

Лицето ѝ бе самата невинност.

— Съжалявам, генерале, но не сме готови за пълно покритие на планетата и в орбита. Техническият ми екип ще запише речта ви и после ще я разпространи навсякъде, където пожелаете. Ако искате да предавате на живо, ще трябва да изчакаме да докарат оборудване от мантите или „Юпитер“. Искате ли свързочният ми офицер да го уреди? Ще отнеме само няколко часа.

Ланиан бе вбесен. Очевидно не искаше да изглежда слаб или некомпетентен. Не искаше обаче и да чака.

— Не. Запишете речта и я излъчете, когато свърша.

Върна се в центъра на подиума и продължи:

— Както казах, вие сами си го изпросихте. Ханзата се възстановява след най-тежката война, която човечеството е водило в историята си. Хидрогите ни нанесоха големи загуби и не можем да допуснем собствените ни хора да ни причиняват щети. Неподчинението на Реджак не може да бъде толерирано повече. Хората на Уск научиха тази истина на висока цена. — Той махна към екраните. — Останалите заблудени колонии също трябва да научат своя урок.

Уилис стоеше до него като верен поддръжник, макар че ръцете ѝ бяха стиснати зад гърба. Войниците ѝ очевидно едва се сдържаха да не се развикат срещу генерала. Алаху се опита да възрази на Ланиан, но хардлайнерите от почетната стража на ЗВС вдигнаха оръжията си, готови да го застрелят.

Генералът вдигна ръка, за да ги спре, и каза на Алаху:

— Дадохме ви възможност да говорите през последните няколко седмици и чухме повече от достатъчно. Не желаем да слушаме повече. — После, обзет от вдъхновение, говори още десет минути, без да каже нищо ново.

Когато спря за миг, сякаш за да събере сили за нов порой думи, Уилис се обърна към стисналите устни войници:

— Вие сте най-добрите войници, които имаме. Всеки от вас помни защо е влязъл в Земните въоръжени сили. Винаги сте били наясно, че ще трябва да изпълнявате трудни заповеди. Нашата войска преживя доста сътресения през последните години, не само заради

бойните компита и хидрогите, но и заради ембаргото и прекъснатите търговски връзки, които доведоха до сериозен недостиг на суровини. Трябваше да изоставим доста от колониите на Ханзата, просто защото нямахме достатъчно звездно гориво.

— Съвсем вярно — вметна Ланиан. — Скитниците с тяхното ембарго ни докараха тези беди.

Уилис се усмихна широко, почти се ухили.

— Сър, всички видяхме преди малко как унищожавате цивилен скитник, който си тръгваше от Реджак. Всички ние чухме прокламацията на крал Питър, осъждаща и вашите действия, и действията на председателя Венцеслас. Всички сме запознати с признанието на Фицпатрик. Войските ми горят от желание да научат и вашата част от историята.

Лицето на Ланиан почервения.

— Адмирале, получихте ясни заповеди да заличите всички следи от това съобщение.

Уилис се направи на изненадана.

— Генерале! Вие нямате правомощията да цензурирате думите на краля. Затова ни кажете, сега и тук, дадохте ли заповед за унищожаването на кораба на Камаров, след като сте конфискували товара от екти?

Ланиан се опита да избегне отговора.

— Не виждам какво общо има това със сегашната ни мисия. — Не беше особено сполучливо измъкване и всички разбраха какво означава. Войниците замърмориха неспокойно.

— Това значи „да“, доколкото разбирам? — Уилис плъзна поглед към началника на Компанията, към рибарите, Алаху и пастирите на медузи. Трите млади момчета бяха явно ужасени. Никой от тези хора не заслужаваше да бъде разпънат на кръст като бедните старейшини на Уск. — Генерал Ланиан, няма да принудя войниците си да направят нещо, което не бих направила самата аз. И няма да ги карам да следват заповеди, които не бих последвала аз.

— Така и трябва да бъде, адмирале. А сега ще дам заповед да...

Уилис измъкна зашеметителя от церемониалния си кобур и го повали с изстрел нервнопаралитична енергия. Генералът се свлече на подиума.

Петнадесетимата му стражи посегнаха към оръжията си, но Уилис изкрещя в микрофона:

— Не мърдайте! Арестувани сте. Като командващ офицер от Земните въоръжени сили освобождавам генерал Ланиан от поста му и го обвинявам, както и всички вас, във военни престъпления. — Хвърли поглед към екраните, които продължаваха да излъчват кадри от Уск. — Бих казала, че доказателствата са повече от достатъчни. Време е някой да постъпи правилно — та дори просто за разнообразие.

Войниците ѝ, очевидно във възторг от неочакваните ѝ заповеди, се затичаха, за да заловят петнадесетте ужасени хардлайнери.

127.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Дурис-Б бе експлодирала в изблик от светлина и топлина, бе се запалила наново и сега гореше в илдирийското небе. Седмото слънце вече не бе мрачно и мъртво. Но това не бе повод за радост.

Десет огнени топки изпълваха небето на Илдира като малки слънца. Въздухът бе пропит с миризмата на дим и изгорена кръв. Вътре в Призматичния палат престолонаследникът Даро'х се взираше през извитите панели на купола на небесната сфера и крещеше да се предприемат извънредни действия, но никой от съветниците му не знаеше какво да прави.

Първият разузнавателен кораб се бе върнал от Хоризонтния куп само преди час; екипажът му бе ужасен. Носеха много по-лоши новини, отколкото си бе представял магът-император. Дзелурия бе изгорена и унищожена, три други отломъчни колонии също. Нямаше оцелели. Тъй като трябваше да изпрати съобщение директно до баща си, престолонаследникът изпрати Язра'х да доведе Колкер: зеленият жрец можеше да използва телевръзката и фиданката в оранжерииите на покрива, за да се свърже с Терок и да повика мага-император на Илдира.

Но Колкер и всичките му последователи се бяха запалили и изгорели. Илдирийците панически бягаха по улиците. Ужасът им отекваше през мрежата на тизма, но Даро'х го изблъска настрани и се опита да овладее паниката. След като баща му не беше тук, той трябваше да поеме задълженията му. Илдирийската империя разчиташе на него.

— Какво искат, престолонаследнико? — попита един от администраторите и погледна към заслепяващата светлина над небесната сфера. Придворните се бяха скрили в Призматичния палат, сякаш той можеше да ги предпази, но Даро'х добре знаеше на какво са способни лудият губернатор и неговите фероуи.

Стражите нахлуха в залата, вдигнали кристалните си катани, готови да умрат, за да защитят престолонаследника. Ала не можеха да го предпазят, като просто хвърлят телата си в огнената буря.

Язра'х се спусна към Даро'х. Лицето ѝ бе зачервено, косата ѝ — влажна от пот, очите ѝ грееха. Трите ѝ превъзбудени котки подскачаха след нея. Носеше голямо черно покривало, което един скитнически търговец бе донесъл от Константин III.

— Ако твърденията на този човек са верни, това ще те предпази от топлината. Носи го.

— Не мога да се крия от фeroуите под някакво си покривало.

— Ще го носиш! — Тонът на Язра'х не търпеше възражения.

Десетте огнени топки изпуснаха ярък пламък — като изригване на слънчева буря — и една от кулите на Призматичния палат се напука и рухна. Стражите закрепяха, хората побягнаха от падащите в мелодичен порой парчета димящ кристал. Даро'х почувства скъсването в тизма, когато почти сто илдирийци загинаха наведнъж.

— Къде са Осира'х и другите деца? Трябва да се погрижим за тях.

— Трябва да се погрижим за всички — каза Язра'х. — Вече ги повиках.

Даро'х прецени възможностите си. Мага-император го нямаше, а адар Зан'нх още не се бе върнал от Добро. Престолонаследникът всъщност се съмняваше, че дори Слънчевият флот може да се изправи срещу пламтящите фeroуи.

— Не мога да напусна Призматичния палат. Не мога да изоставя хората си.

— Фeroуите не са дошли, за да преговарят, братко. Те искат само да разрушават. Сам виждаш.

Едно от огнените кълба се приземи на площада пред Призматичния палат, невероятната му горещина стопи лъскав като огледало кратер в камъка, метала и стъклото. От виещите се пламъци на корпуса му изплува човек — дрехите му бяха чисти огнени езици, кръвта му бе лава. Косата му бе от кичури черен дим и самата му плът гореше. Той закрачи напред, оставяше по земята димящи стъпки. Вървеше право към палата, сякаш го притежаваше.

По-малки огнени топки кръжаха около него като почетна свита; огнените елипсоиди обикаляха над кристалните куполи. Руса'х блъсна

портите настрани и тръгна по главния отражателен коридор на палата. Горещината му облъхна гладките стени. Някои от по-малките панели се напукаха и се сринаха. Камъните забълбукаха и се втечиха. Руса'х разпери ръце и от него се отдели толкова много топлина, че дори таванът хлътна. При следващата крачка подът потъна под нозете му.

Осира'х и братята и сестрите ѝ влетяха в залата.

— Идва! Лудият губернатор е вече в Призматичния палат. Не усещате ли какво прави с тизма?

Род'х добави сърдито:

— Трябваше да се отрежем от цялата мрежа, да блокираме тизма и да оформим нещо като щит.

Язра'х хвърли покривалото върху раменете на престолонаследника и го дръпна от какавидения трон.

— Не можеш да се бориш с него, Даро'х.

Махна на котките си и те изскочиха от залата и се затичаха по коридора, като инстинктивно търсеха безопасния път. Осира'х и останалите деца хукнаха след тях.

Петдесет стражи се опитаха да пресрещнат превъплътения фeroуи по пътя му към небесната сфера, но бяха изпепелени за секунди. Душепламъците им изчезнаха в мрежата на фeroуите.

В жертвоготовен порив на вярност няколко слуги също се опитаха да забавят Руса'х. И също се изпариха мигновено.

Още двама фeroуи закръжиха в небето и се приближиха към Призматичния палат. Лудият губернатор мина през огледалните коридори. Отпечатъкът от всяка негова стъпка гореше, а после се втвърдяваше зад него, като оставяше ясна следа.

Даро'х усети ехото на смъртта, докато бягаше. Тизмът беше обтегнат до точката на скъсване. Знаеше, че на Терок магът-император ще почувства агонията, но... но бе твърде далеч, за да им помогне.

128.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

След като сключи дълго търсения съюз и се освободи от тежестта на вината, магът-император си тръгна от Терок. Сега вече можеше да продължи напред. С Нира можеха да се приберат у дома.

Бе изпълнен с удовлетворение. Нира бе взела няколко фиданки, а петима зелени жреци бяха обещали да дойдат на Миджистра. Дватамата с Нира стояха заедно в командното ядро, докато церемониалният боен лайнер се отдалечаваше от трънливите дървесни кораби, пазещи Терок. Джора'х отдавна не се бе чувствал така обнадежден, толкова доволен. Империята отново беше на прав път.

Внезапно почувства през тизма ехтящ призив за помощ, тревога и болка. Вцепени се, потрепери и почти падна от паниката в ума си.

— Огънят! Болката. Усещам ги в цяла Миджистра.

Връзката му с престолонаследника Даро'х беше кристално ясна; същото объркване ехтеше и от връзката с Язра'х, Осира'х и още много илдирийци. Ставаше нещо наистина ужасно, а той бе далече от хората си.

Нира също усети промяната. Докосна една от фиданките, която бе донесла в командното ядро, и каза:

— Колкер не е там. Никой друг не може да използва фиданката. Не знам какво става.

— Руса'х. Нападнал е с фероуите. Даро'х ни предупреди. Трябва незабавно да се върна на Илдира. — Звездните двигатели на бойния лайнер вече се зареждаха с енергия. Тизмът излъчваше вълна след вълна сътресения, хаос, разруха и ярък, ярък огън. — По-бързо! — изкрещя Джора'х.

Операторите на сензорите усетиха какво се случва и пръстите им заиграха по панелите. Тактическият офицер внезапно се обади:

— Господарю, приближават се големи кораби! Обкръжават ни. Много са. Кораби на Земните въоръжени сили.

Докато лайнерът набираше скорост, корабите на Земните въоръжени сили — страховит дреднаут и четири манти — пресякоха пътя им.

— Защо са тук? Заобиколете ги. Нямам време да се занимавам с човешката политика. Трябва да се приберем веднага!

— Да открия ли огън, господарю?

Джора'х не знаеше какво да каже. Слънчевият флот да открие огън срещу Земните въоръжени сили? Това беше безумие. Току-що беше сключил съюз с крал Питър.

— Тези кораби може и да са наши врагове, Джора'х — каза Нира. — Не разчитай ЗВС да са разумни... — Отново докосна фиданката и изпищя: — Фиданката в Призматичния палат! Унищожена е. Отрязана е... Дръвчето просто... изгоря.

Джора'х се вгледа в земните кораби, които препречваха пътя му.

— Да. Ако не се отместят, нямаме избор, освен да открием огън. Подгответе се.

Дреднаутът го лиши от възможността да решава: стреля без предупреждение и порази двигателите на бойния лайнер.

Още попадения разтресоха корпуса. Нира стисна фиданката, за да я предпази. Джора'х се хвана за перилата, докато корабът се накланяше под краката му.

— Защо стрелят по нас? — Изгарян от огъня на фероите през тизма, той не можеше да мисли ясно. Илдира беше в ужасна беда. — Трябва да се измъкнем оттук!

— Двигателите не работят, господарю.

— Открийте огън. Целете се в дреднаута. Направете необходимото, за да се измъкнем.

Беше объркан. След тази мисия за мир и разбирателство на Терок не можеше да си представи, че може да се окаже въввлечен във война.

— Инженерите вече работят, господарю. Но не знаят дали ще могат да извършат поправките навреме.

Въпреки зловещата топлина и болката, струящи през фиданката й, след като фероите бяха поразили Колкер, Нира трябваше да докладва какво става. Магът-император бе в опасност. Може би крал Питър или някой от скитническите кораби, или дори вердански боен кораб можеше да долети от Терок и да се притече на помощ.

На екрана се появи адмирал от ЗВС.

— Аз съм адмирал Естебан Диенте и предавам официалната покана на мага-император. Настояваме да се присъедините към нас.

— Покана? Вие стреляхте по флагманския ми кораб. Това е акт на война срещу Илдирийската империя.

Лицето на Диенте бе каменно.

— Председателят Венцеслас желае да обсъди предложения от взаимен интерес с вас, сър. Имам инструкции да ви ескортирам с полагаемите се почести до Земята.

— Отказвам! Току-що научих за разразила се криза в Илдира. Трябва да се върна в Призматичния палат незабавно.

— Това не е възможно, сър. Тъй като двигателите ви са повредени, ще взема кораба ви на буксир.

Яки магнитни лъчи вече бяха насочени към корпуса на илдирийския кораб. Джора'х усети разтърсването, докато ЗВС се скачваха.

— Отвличат ни! — извика Нира.

— А Миджистра е в пламъци! — Джора'х се обърна към Диенте. — Трябва да се върна незабавно, неотложно е. Моля ви, оставете ме да отида на Илдира. Веднага!

Диенте отвърна съвсем спокойно — личеше, че е упражнявал думите си много пъти:

— Вече говорихте с водача на престъпно правителство. Председателят, оторизираният представител на Земята, просто иска да му отделите също толкова време.

И без да остави мага-император да отговори, Диенте прекъсна връзката.

Джора'х беше пленен, а бойният му лайнер беше безпомощен. Императорският палат бе погълнат от пламъците на отмъщението на Руса'х.

Бойният лайнер трмаво се клатушкаше. Земните кораби го влачеха към Земята. А Джора'х не можеше да направи нищо.

129.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Сред трясъците от битката между двата кошера на Ларо бягащите хора изглеждаха по-незабележими и от молци сред снежна виелица. Воините насекоми посичаха противниците си, кликисите на Ларо стреляха със странните си оръжия срещу също толкова причудливите разрушителни устройства, създадени от нахлулия кошер.

Бегълците следваха коридорите и се опитваха да заобикалят шумните места. Докато се разминаваха с двама сблъскващи се воители, един шип засегна Роб. Тасия успя да го дръпне настрани, преди острието да се забие докрай.

— Някой би сметнал за забавен факта, че насекомите размазват хората — обади се ДД.

— Мълчи, ДД — сръза го Маргарет.

Още покрити с шипове нападатели от враждебния кошер влетяха през новата портална стена, малки групи продължаваха да извират и от стария портал. Маргарет забеляза определени разлики в двете биещи се групи. Телата на нашествениците напомняха за старите кликиси и бяха с червени и сини петна по черупките. Воините от кошера на Ларо бяха видимо по-добри — все пак бяха родени, след като дарителите бяха взели ДНК-то на колонистите. Еволюция, подобрение. Макар да нанасяха сериозни поражения, нашествениците бяха систематично избивани.

Маргарет беше наясно, че трябва да избягат преди края на битката. Които и кликиси да спечелеха, щяха да насочат вниманието си към пленяването и избиването на хората. Не вярваше, че наистина могат да избягат, но въпреки това се съгласи да води.

— Не мислех, че някога ще напусна кликисите, ДД.

— Искаш да останеш тук ли, Маргарет Коликос?

— Определено не. Но не съм сигурна дали все още съм част от останалия свят. Минаха години, откакто за последно видях Антон, и не

знам много неща за Спиралния ръкав.

— Мога да ти разкажа какво се е случило. — Приятелското компи винаги се радваше да помага. — Но и моите данни са малко остарели. Сирикс не ми даваше достъп до важна информация, докато бях негов пленник.

Дейвлин ги водеше през тунелите. Присвил очи от болка, Роб изпъшка:

— Кликиската битка май е единственото важно нещо в момента.

Като си спомни коя беше навремето, Маргарет отхвърли и последните си колебания и каза:

— ДД, когато бяхме на Рейндик Ко, аз бях съвестен управител на археологически разкопки, решителен водач и талантлив учен, нали?

— Мога да възпроизведа много от старите ни разговори дословно, ако желаеш. Това бяха най-удовлетворяващите мигове от съществуването ми.

Орли ахна и спря до една ниша: ДД бе открил синтезатора на момичето и го бе донесъл тук. Орли го взе и просълзена възкликна:

— Баща ми ми го даде!

С чести напътствия от Маргарет и ДД Дейвлин Лотце водеше групата из тъмните проходи. Накрая видяха далече напред слънчева светлина и ускориха крачка.

Навън стотици от кликисите от новото поколение разкъсваха враговете, които извираха през порталите. Буболечките се блъскаха и трошаха черупките си, късаха крайниците си. Разузнавачи и нападатели летяха и бомбардираха със секрети, за да приковат и избият вражеските кликиси. Хаосът беше пълен.

Група бледи хуманоидни кликиси воители се нахвърли върху един от дарителите на вражеското люпило. Маргарет видя как го повалиха и го смачкаха в разбитата му броня.

Отворът, пред който се озоваха, бе на двадесет метра от земята.

— Нямаме достатъчно дълго въже — каза Нико.

— Значи ще се наложи да стигнем долу по друг начин — каза Дейвлин и тръгна обратно.

Маргарет притеснено се вгледа в хаоса навън. Кликисите нашественици скоро щяха да загубят.

— Нямаме много време.

130.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Адмирал Уилис поддържаше информационно затъмнение в базата и нито мантите ѝ, нито „Юпитер“ имаха представа какво се е случило. Уилис насочи усилията си към ограничаването на щетите.

Петнадесетте хардлайнери на Ланиан крещяха на войниците ѝ и ги наричаха метежници. Един надвикваше всички:

— Ние сме ваши другари! Вашият адмирал току-що простреля главнокомандващия на Земята въоръжени сили. Ще ви изправят пред военен съд и ще ви екзекутират.

Всички млъкнаха, когато Уилис го простреля със зашеметителя си.

Тя размаха оръжието и каза високо:

— Ако това е единственият начин да ви накарам да млъкнете, ще застрелям още един.

Стреснати, но и вбесени, хората на Ланиан млъкнаха.

Уилис извиси глас, така че да я чуват всички, и закричи пред пленниците.

— Искане ми се да вярвам, че войниците на ЗВС имат и мозък, освен храбри сърца, а генерал Ланиан не е използвал нито едно от двете. Нарушил е толкова много закони и устава, че няма да ми стигне времето до пенсия, за да ги изредя всичките. Погледнете как се хвалите с клането на Уск. И сега заплашвате да направите същото на Реджак! Вашият дреднаут взриви невинен търговец, който носеше само морска храна, за Бога! Ако някой от вас си мисли, че това е нормално, да ми го даде в писмен вид. Всъщност, докато сте в ареста, можете да ми напишете есе за гражданските задължения и отговорности.

Изчака няколко секунди, но никой не се обади. Собственият ѝ екипаж обаче я обсипа с радостни възгласи. Хаким Алаху и другите водачи на Реджак изглеждаха доволни.

— Време е да действаме. — Уилис избра двадесет и пет души, в чиято вярност бе сигурна. — Да завладеем совалката, преди хората на генерала на „Юпитер“ да започнат да подозират нещо. Вече знаем, че си умират да натискат спусъка.

Качи се с хората си в совалката, наясно, че няма достатъчно огнева мощ, за да се изправи пред дреднаут на ЗВС. Трябваше да овладее нещата, преди да се стигне дотам.

Лейтенант-командир Бриндъл се изненада от появата ѝ на мостика на водещата манта.

— Адмирале! Опитвахме се да се свържем с вас. След като генералът започна обръщението си към войските, загубихме контакт с повърхността.

— Да, имаше срив в комуникациите. — Тя бе настояла совалката да запази радиомълчание и бе излъчила само секретния си код, за да се качи на борда на мантата.

Бриндъл я засипа с въпроси:

— Но къде е генералът? Това изобщо не е според процедурите.

— Ще ви обясня всичко след минута. — Тя тръгна към командното кресло и Бриндъл бързо го освободи. — Първо да изпратя съобщение до „Юпитер“.

— Веднага ще се свържа с капитана му и...

— Няма нужда. — И докато гледаше как „Юпитер“ пълзи зад тях като огромен брониран кит, тя набра кода. Искрящи светлини примигнаха, отбелязваха палуба след палуба — Изпратете това. Не чакайте потвърждение.

— Какво става, адмирале? Къде е генерал Ланиан? Случило ли се е нещо? Капитанът на „Юпитер“ непрестанно...

Тя му хвърли студен поглед.

— Да ви се струва, че участвам във вечерно шоу, господин Бриндъл?

Свързочният офицер рапортува:

— Вече е изпратено, адмирале.

Уилис така и не бе простила на генерал Ланиан, че беше поел командването на нейния „Юпитер“. Устните ѝ се извиха в доволна усмивка, докато светлините на дреднаута угасваха една по една, палуба

след палуба. Оръжейните портове се затвориха, двигателите спряха и оставиха дреднаута безпомощен в пространството.

— Адмирале, нещо става с „Юпитер“! — възкликна Бриндъл. — Нападат ли ни?

— Не се тревожете. Този кораб повече няма да ни създава проблеми. — Уилис поклати глава малко учудено. — Не мога да повярвам, че генералът е смятал, че ще забравя собствения си гилотиниращ код.

По-вероятно не си бе представял, че тя ще го използва.

Лицето на Бриндъл бе разкривено от гняв.

— Адмирале, това... това не е редно!

— Съвсем според процедурата освободих генерал Ланиан от командването, като посочих много нарушения на военния устав.

— Нарушения на устава?!

— Като за начало стрелба по невъоръжен скитник, убийство на невинни цивилни, злонамерено разрушаване на частна собственост и опит за военен преврат срещу законно правителство. — Усмивката ѝ беше студена. — Мога да изредя и още, ако желаете.

Преди Бриндъл да каже нещо, няколко души на мостика се развикаха одобрително.

— Време беше, адмирале!

Уилис беше доволна, че е предвидила ефекта на новините върху войниците си.

Но продължи да наблюдава Бриндъл.

— Притеснява ли ви нещо, господин Бриндъл?

Устните му замърдаха беззвучно. Накрая той проговори.

— Да, адмирале, да. Вие узурпирате мястото на командващия си офицер. От вас се очаква да изпълнявате заповедите на генерала, независимо дали сте съгласни, или не.

— Запознайте се с историята, лейтенант-командир, и ще се убедите, че „Просто изпълнявах заповеди“ не издържа като защита за извършени престъпления срещу човечеството. Прегледахте ли кадрите от Уск, с които генералът толкова се гордее? Искаше да направи същото тук, без процес и без доказателства! Никога нямаше да мога да спя спокойно, ако го бях оставила да го направи.

Нямаше време за дълги излияния. Тъй като Бриндъл все още се бореше със съмненията си, тя взе бързо решение.

— Не искам на мостика си човек, който се съмнява в правилността на действията ми. Вървете в каютата си и си помислете, господин Бриндъл. Прокарайте това решение през моралния си компас. Ако нещата се развият зле, лично ви гарантирам, че няма да бъдете уличен в нищо от това, което ще предприема.

Без да каже нищо, без дори да отдаде чест, Бриндъл напусна мостика. Уилис седна на командното кресло и продължи:

— Генерал Ланиан каза, че председателят го е изпратил със съвсем малко екипаж, целта била да се покажат големите оръжия. Нужна ми е абордажна група, която да овладее „Юпитер“.

Стана и закрачи по мостика.

— Трябва да говоря с капитаните на мантите. Незабавно. Не знам колко от тях ще имат нужда от допълнително убеждаване, но ми се ще всичко да мине гладко и чисто. Десетте ни крайцера имат достатъчно оръжия, за да минем без наранени чувства. — Сети се нещо. — О, и заредете съобщението, което получихме от крал Питър, това, в което говори за санкции срещу Ханзата. Пуснете го на всички. След клането на Уск вече имаме ясна представа за какво говори.

Запотропва с пръсти по облегалката. Тъй като всички се бяха заклели във вярност към крал Питър, предполагаше, че ще успее да убеди повечето. Дори хардлайнерите на Ланиан можеха да се окажат „разумни“, ако порботеше върху тях достатъчно дълго.

131.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Кликиската битка продължаваше с все сила и Дейвлин се съмняваше, че малката им група ще успее да остане незабелязана до падането на нощта, когато можеха да се измъкнат по-лесно. Така че раздели проблема на отделни предизвикателства и се зае да ги преодолява едно по едно.

Макар да бяха изтощени, и шестимата бяха готови да вървят. Дейвлин виждаше, че никой от тях не смята да се предава, дори Маргарет Коликос. Раната на гърба на Роб Бриндъл очевидно го болеше, но не изглеждаше да е твърде сериозна.

— Това тука е лабиринт — обади се Нико. — А аз се губя и при най-благоприятни условия. Как ще открием старите сгради, а после път навън и да минем покрай биещите се кликиси?

— Мога да изчисля вероятен път — каза ДД. — След като влезем в старите руини, ще намеря подходящ изход.

Орли сложи ръка на рамото на компито, но не каза нищо.

ДД ги заведе до стария град. Когато стигнаха до коридорите с тръбопроводите на ЗВС, електрическите кабели и интеркомите, Дейвлин усети промяна в кликиския кошер. Работниците минаваха покрай тях и спираха само за миг, за да ги изблъскат настрани. Нещо се променяше.

Маргарет се вслуша в тракащите звуци и заяви:

— Трябва да се махнем оттук. И то бързо. Люпилото скоро ще унищожи другия кошер.

— Тоест е време да се изнасяме — заключи Роб.

Дейвлин взе решение.

— Имам идея как да ги задържа, но според мен има само десет процента вероятност планът ми да проработи.

— Десет процента? — попита разочаровано Нико.

— По-добре е от нула процента — посочи Тасия, почеса се по главата, напипа бучка от подобната на паяжина материя и побърза да я

захвърли. — Какво ще правим?

— Вие излизате, проправяте си път до „Оскивъл“ и спасявате хората в пещерите. Тамблин, Бриндъл, откраднете една от наземните машини на кликисите, достатъчно умни сте, за да разгадаете как се управлява. — Дейвлин имаше вяра на тези двамата. Със сигурност бяха достатъчно квалифицирани, за да станат „специалисти при неясни обстоятелства“ като него.

— Ти май не възнамеряваш отново да се срещнеш с нас — каза Роб.

— Няма да те изоставя, Дейвлин, след всичко, което направи — каза Маргарет.

— Ще оправя нещата, не бой се. Променям плановете си според случая. Не ме чакайте. Ако всичко мине добре, ще ви настигна.

— Ако всичко мине добре? — простена Нико. — Кога се е случвало подобно нещо?

Дейвлин се обърна към Орли.

— Дай ми раницата си.

Тя неохотно я свали от гърба си.

— Ами синтезаторът ми?

— Точно той ми трябва. Хайде, бягайте! — И Дейвлин изчезна, без да каже нищо повече.

Стиснал раницата на Орли, Дейвлин тичаше из тунелите, като следваше електрическите проводници към централните системи, инсталирани от войниците на ЗВС преди повече от година. Тук-там примигваха светлинки. Значи все още имаше електричество.

Срещаше все повече кликиси, някои загубили крайниците си, други с пукнати черупки. Миришеше на прах и на странните секрети на насекомите. Ако главният сблъсък бе приключил, люпилото на Ларо щеше да улови и последните оцелели нашественици и след това щеше да усети и него.

И тогава буболечките щяха да го хванат.

Надникна навън през някакъв отвор в стената. В трапецовидната рамка на новия портал най-силните воители на кошера на Ларо тъкмо разкъсваха четирима дарители на нападателите. Раираните

чудовища се гърчеха и блъскаха като обезумели, но не можеха да се спасят. Отчаяната им борба бе обречена на провал.

Дейвлин не се интересуваше кой ще победи. И в двата случая нямаше много време.

Старият команден и комуникационен център на ЗВС беше малка ниша, затворена с преплетени вериги. Дейвлин лесно се провря през тях и с радост видя, че кликисите не са унищожили центъра. За тях той просто не бе имал значение.

Пусна опърпаната раница на пода. Досега другите вече трябваше да са излезли навън. Разчиташе на това. Ако не се бяха измъкнали, кликисите щяха да се нахвърлят върху тях. Дейвлин измъкна синтезаторните ленти на Орли и ги разви върху каменния под. Слава богу, все още работеха.

Активира захранването, свърза проводниците и отвори панела към интеркома, за да закачи жиците. Няколко нестройни звука се разнесоха във въздуха, но никой от кликисите не им обърна внимание. Работеше по инстинкт. По време на многото си мисии като шпионин на Ханзата беше научил как работят почти всички обикновени системи. Ако малката музикална кутийка на Маргарет Коликос беше направила достатъчно впечатление на люпилото, то много по-майсторската музика на Орли би трябвало да има сходен ефект. Дейвлин щеше да изнесе на буболечките малък концерт. Надяваше се това да се окаже достатъчно.

Повика записите в чипа, включи мелодиите на непрестанно повтаряне, нагласи звука на максимална сила и пусна музиката.

Мелодиите се разнесоха от разположените на равни разстояния из кликиските тунели високоговорители. Работниците се устремиха към него, но в мига, в който се разля музиката, се залюляха, сякаш бяха зашеметени.

Лентите продължиха да свирят, мелодията се усили, нотите пленяваха кликисите. Като слушаше чрез всичките си членове, люпилото би трябвало да е замаяно.

Дейвлин прескочи веригите и се затича. Време беше да се измъкне оттук.

132.

АДАР ЗАН'НХ

Зан'нх остави аварийни екипи на всеки от петте празни кораба на тал О'нх, за да извършат необходимите поправки и да върнат бойните лайнери на Илдира. След това незабавно потегли с останалата част от флота си. Райдек'х и ослепеният тал бяха закарани при медиците на флагманския му кораб. Зан'нх се устреми с пълна скорост към Миджистра.

Когато пристигнаха, видяха, че фероите вече са там.

Десетина огнени къмба плаваха в небето над Призматичния палат, кръжаха над кристалните кули и подпалваха фонтаните и огледалата. Едно от минаретата на двореца се бе свлякло в стъклоподобна разтопена капка. Оранжевите припламвания, които проблясваха зад стените, подсказваха, че вътре кипи отчаяна битка.

Върху елипсовидния хълм в центъра на седемте потока поклонниците се блъскаха в опит да намерят укритие от огнената буря, но нямаше къде да избягат и се превръщаха в живи факли.

Зан'нх и всички на бойните лайнери усещаха отекващия ужас. Преди, когато бе убивал жертвите си, лудият губернатор ги бе изрязвал от тизма и ги бе унищожавал чак след това. Сега обаче оставяше завоюването на Илдира да блъска по тизма като зловец чук, за да може всеки в империята да узнае какво прави. Магът-император сигурно се гърчеше в непоносима агония.

Адарът не знаеше как да се бори с такива врагове. Отиде да се посъветва със слепия тал в медицинския център, но О'нх заяви с мрачен глас:

— Нашите ракети и оръжия не му сториха нищо. Броните на бойните ни лайнери не можеха да издържат на топлината. Те са пламъци. Как се наранява пламък?

Зан'нх се замисли, напрегна въображението си и му се прииска адар Кори'нх или дори Съливан Голд или Табита Хък да бяха тук, за да му дадат съвет. Но нямаше време за подобни размисли. Фероите

атакуваха Призматичния палат! Не можеше да прекара дни в обмисляне на идеи, за да намери най-доброто решение. Трябваше да направи нещо веднага.

— Подгответе водните резервоари. Можем да успеем да угасим огъня, като използваме всичко, с което разполагаме.

Бойните му лайнери се устремиха с пълна скорост към пламтящите елипсоиди и насочиха водни струи срещу фероуите. Съвсем малко огнени топки бяха дошли на Илдира. Може би това щеше да се окаже достатъчно...

Като от експлодиращ бойлер, огромни облаци пара изпълниха въздуха, свръхнагрятата мъгла се заизвива във всички посоки. Фероуите продължиха да кръжат, да подскачат и да подпалват хора из града. Сега, когато бойните лайнери на адара бяха привлекли вниманието им, пламъците им станаха по-ярки.

При втората си атака адарът заля с вода площада пред Призматичния палат. Щом студените струи докоснаха нагнетите кристални плочи, те се пръснаха. Горещо стъкло и метал се разтекоха в странни форми.

Два бойни лайнера съсредоточиха струите си върху една от огнените топки. Кълбото се замъгли и почерня, угасено от водата.

Ядосаните елементали се издигнаха, за да се сблъскат с илдирийските бойни кораби. Зан'нх почувства отекващата болка, когато екипажите на двата лайнера бяха изпепелени, а душепламъците им бяха погълнати от фероуите. Останали празни, без никой да ги управлява, двата кораба полетяха в тясна спирала надолу. И двата се разбиха в града.

Небето бе изпълнено с пара. Гореща мъгла обгръщаше кораба на адара и Призматичния палат в дебел облак и за момента ги скриваше. Фероуите обаче скоро щяха да ги открият.

— Адаре! Получавам спешно съобщение от палата.

— Да?

— Престолонаследникът Даро'х и неколцина други се опитват да избягат. Имат нужда от помощта ни.

133.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Около кликиския град лежаха хиляди трупове на насекоми. Жужащият тракащ звук на дивата схватка сега бе заменен от зловеща тишина. Миризмата беше отвратителна.

Нико посочи гигантския нов портал и възкликна:
— Вижте!

Победоносните кликиси на Ларо се връщаха през блестящия портал с най-ценната си плячка — люпилото на противниковия кошер. Нико се взря в ужасяващото същество, инстинктивно наясно какво е то. Никога не си бе представял нещо толкова отвратително. Орли потрепери. Маргарет сложи ръка на рамото ѝ и я дръпна, после поведе всички напред.

— Хайде! Това ще е последната удобна възможност!

Осемте дарители на Ларо, подновени при скорошното делене, тръгнаха към плененото люпило, обградиха кошерния ум и започнаха да го поглъщат. Въздухът се изпълни с невъобразими писъци.

По високоговорителите на ЗВС се разнесе музика.

Странната мелодия накара всички кликиси да застинат. Орли спря, очевидно изумена като насекомите. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Значи Дейвлин е успял!

Ефектът беше изненадващ и светкавичен. Дори кликисите на бойното поле се залюляха, макар че много от тях бяха твърде далече, за да чуят нотите. Но това, което чуваше един кликис, се чуваше от люпилото и объркването се разпространяваше из целия кошер.

— Добър начин да им отвлечеш вниманието — каза Тасия. — А и можеш да си припяваш с мелодията.

И затича към мястото, където кликисите бяха оставили наземните си машини.

Нико имаше чувството, че никога през живота си не е бил толкова изтощен. Наземното превозно средство — рамка с колела и

двигател — щеше да им позволи да се придвижват много по-бързо, отколкото пеша.

Роб и Тасия минаха покрай шестима воители, които щракаха объркано, махаха с ноктестите си крайници във въздуха и се блъскаха едни в други, сякаш се даеха в мелодията.

— Не ни виждат! Да се възползваме от това!

Нико последва другите към машините. Кликисите нямаха охранителни системи и системите за управление не бяха сложни. Ала насекомите имаха много крайници и той не беше сигурен, че сам човек със своите само две ръце ще може да оперира успешно с контролните табла.

Кликиските воители се препъваха около тях, заплениени от тъжните мелодии. Внезапно музиката спря. Високоговорителите в стария град замлъкнаха.

— Убили са Дейвлин! — проплака Орли.

— Едва ли. Сигурно само са спрели захранването. — Тасия се хвърли към най-близкото возило. — Бързо! Сега сме като във вакуум без скафандри.

Главите на кликиските воители се обърнаха към бегълците като прицелващите се системи на лазер. Странно неестествено тракане се изтръгна от гърлото на Маргарет — тя се опитваше да установи връзка с тях. А после нави металната кутия и познатата мелодия се заизлива.

— Бягайте! Качете се на някоя от машините!

— По-бързо! — извика Тасия. — Тичайте! Надявам се някой да знае как се управлява тази кликиска чудесия.

Маргарет насочи малката кутийка напред и остави музиката да свири за чудовищните същества, за люпилото. Най-близкият воин протегна един от членестите си предни крайници и внимателно, но неумолимо, изтръгна музикалната кутия от ръката на Маргарет. Двама разузнавачи се приближиха от двете ѝ страни и я хванаха. Тя се опита да се бори, но те я вдигнаха във въздуха и без да я наранят, я отнесоха. Другите кликиски воители вече обграждаха останалите бегълци.

— Маргарет! — извика Орли. Нико я дръпна напред.

Трима кликиски воители тръгнаха към чуждоземното превозно средство, придружавани от по-високо същество — един от човешките хибриди. Беше с размерите на дарител. Екзоскелетът му беше блед, а издълженото тяло имаше мощни ръце и щипки за разкъсване.

Нико се поколеба, но Роб го бутна напред.

— Бързо, докато все още са объркани.

Тасия скочи в отворената машина, огледа контролното табло, бутна няколко ръчки, за да изпробва какво правят. Като че ли нищо не работеше.

— Това може да е най-краткото бягство в историята.

Тримата кликиски воители и бледият хибрид се приближаваха. Роб скочи до Тасия и започна да оглежда лостовете за управление.

Воините ги заобиколиха и вдигнаха остриите си крайници. Нико се вгледа в лицето на белезникавия хибрид. Чертите на чудовището бяха ужасяващи, но и много познати. Пластичното променящо се лице зад твърдите лицеви плочки сякаш навяваше стари спомени, опитваше се да възстанови ехо от миналото си съществуване.

Внезапно Нико видя в лицето на чудовището майчините си черти — проблеснаха сред поредицата непознати лица на други скитници и колонисти. После, сякаш съществото го позна, прозрачното лице на Марла Чан Тайлар изплува отново.

Орли — скочи до Нико и се опита да го издърпа в машината — също забеляза приликата с Марла Чан Тайлар, жената, която се бе грижила за нея. Вцепенен, Нико очакваше съществото да убие и двамата.

Вместо това гротескният хибрид се обърна към един от другите воители, хвана го през гръдния кош, усуква черупката с все сила и изтръгна главата на съществото. Изненаданият воин изтрака и размаха криле, преди да падне в гърчове на земята.

Други двама воители, насочвани от шокираното люпило, се извърнаха от бегълците и яростно се нахвърлиха върху хибрида, който ги бе предал. Бледото чудовище ги посрещна с мощни удари.

— Хайде! — викна Тасия.

Нико тръгна заднишком и се блъсна в машината: не можеше да откъсне очи от битката. Роб го дръпна за ръката и изкрещя в ухото му:

— Тръгваме!

Но кликиската машина нямаше намерение да ходи никъде. От предавките се чу скърцащ звук, колата подскочи и спря.

Хибридът Марла успя да убие още един от воините, преди третият да среже бледата ѝ плът. Нико не разбираше какво става. Когато дарителите вземаха генетична информация от хората, които

поглъщаха, дали новите същества не запазваха част от спомените си? Дали някакво ехо от майка му не бе скрито вътре?

Още трима воители дойдоха, насочвани от люпилото, включиха се в атаката срещу предателския хибрид и бързо го разкъсаха. Нико простена.

Двигателят заръмжа, но Тасия все още не знаеше как да подкара машината. Кликиските воители се приближиха, покрити с кръвта на хибрида. Орли пристъпи пред превозното средство и застана на пътя им.

— Какво правиш?! — извика Роб. — Качвай се, дете!

Орли започна да пее с чисто, макар и необработено сопрано. Мелодията бе позната на кликиските... но различна. С цялото си сърце Орли запя „Гринслийвс“. Люпилото никога не бе чувало подобна музика. Воините замръзнаха, вдигнаха назъбените си крайници и заклатиха глави. Орли продължи да пее.

Точно от това се нуждаеше Тасия. Най-накрая успя да задвижи странното возило.

Потресен от онова, на което бе станал свидетел, Нико хвана Орли за ръката и я дръпна в машината, докато тя започваше да набира скорост. В мига, в който песента на момичето спря, кликиските се устремиха напред, но наземната кола ги надбяга без усилие.

Нико и Орли седяха един до друг, всеки от тях потресен по свое му. ДД мълчеше и Нико се зачуди дали и компито е смутено.

— Каквото и да видяхме... не държа да го виждам пак — каза Нико.

134.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Щом музиката спря, Дейвлин разбра, че е загази. Буболечките сигурно бяха открили синтезаторните ленти и ги бяха разкъсали на парчета.

Беше се надявал да се измъкне от чуждоземния град преди това да се случи.

Запромъква се през тъмните коридори, плъзгаше се покрай стените и се спотайваше в сенките, но си даваше сметка, че не може да се скрие. Със своите пипала кликисите можеха да усетят вибрациите във въздуха, вероятно можеха и да подушат следите от присъствието му. А когато люпилото започнеше да го търси...

Затича.

Беше запазил една заслепяваща граната и стискаше една метална тръба от бараките с оборудването на ЗВС. Слаби оръжия, но по-добри от никакви.

Стигна до един отдушник и погледна навън. На бойното поле дарителите на Ларо се хранеха с труповете на мъртвите кликиси, усвояваха гени, придобиваха ДНК на победения кошер за следващото делене. Люпилото щеше да се възпроизведе отново и да замени падналите в битката воители.

Зад дарителите забеляза група хора — бягаха с кликиска наземна кола. Въздъхна облекчено. Бе сигурен, че ще стигнат до „Оскивъл“ и ще излетят. Разчиташе на тях да спасят останалите бегълци в пещерите.

Но също така осъзна, че няма шанс да ги настигне. Беше освобождаващо в някакъв смисъл. Даваше му свободата да намери собствен път извън Ларо. Е, в крайна сметка той бе специалист в това.

Реши, че порталът в древния кошерен град ще е неговият изход от планетата. Всяко място бе по-добро от Ларо — стига да попаднеше на планета, която не е населена с кликиси.

Промъкна се навътре в стария град. Знаеше къде се намира транспорталната зала, тъй като бе дошъл оттам с колонистите от Крена. Но когато притича сред централния пръстен от руини, видя в тунелите огромен брой работници и разузнавачи.

Транспорталната стена беше близо, но можеше да му се наложи да си пробие път с бой.

Двама от осеяните с шипове воители размахаха сегментираните си предни крайници и обърнаха глави към него. Дейвлин разбра, че люпилото няма повече да търпи присъствието му.

Не се поколеба. Скочи напред и с все сила заби металната тръба в гърдния кош на по-близкия воин. Той щракна с щипките си, изсъска и свирна, докато падаше. Тежестта на туловището беше достатъчна, за да изтръгне тръбата от ръцете на Дейвлин. Вторият воин замахна към него и назъбеният крайник разпори рамото му. Дейвлин усети как ноктите задират кокала.

Полузашеметен, той се шмугна трмаво покрай кликиския воин и затича с всички сили. Насекомото се втурна след него в тесния коридор, черупката му застърга по неравните стени. Краката на Дейвлин бяха изтръпнали и натежали, той чуваше, че чудовището го настига. Пипнешком измъкна заслепяващата граната. Стигна един ъгъл и зави. Спря. Най-накрая бе стигнал подземиято с трапецовидния портал.

Десетина кликиси стояха в залата, готови за бой. Няколко от мъртвите насекоми на вражеското люпило лежах на пода. Дейвлин чуваше зад гърба си съскането на преследващия го кликиски воин. Когато и стражите в залата тръгнаха към него, той натисна активирация бутон, нагласи таймера на три секунди и хвърли гранатата.

Бе запомнил пътя, който трябваше да измине, и стисна очи. Трябваше просто да стигне до транспорталната стена. Облян в кръв, той закрачи напред, преброи до три и без да чака взрива, хукна. Ярката светлина накара съществата да се отдръпнат, но Дейвлин отвори очи и скочи към портала. Болката в рамото му бе невероятна. Дали кликисът не го бе поразил с някаква отрова? Усещаше как кръвта се стича по гърба и краката му.

Най-накрая стигна до каменния прозорец. Гладкият трапецоид сякаш го призоваваше. Той натисна с ръка, но порталът остана твърд.

Докато посягаше към координатните плочки — която и да е от тях, — чу съскането на кликисите. Гранатата не ги бе объркала толкова, колкото се бе надявал.

Натисна наслуки една плочка и порталът проблесна. Дейвлин не знаеше до кой свят води, а и не го интересуваше. Хвърли се през отвора.

Един от кликисите го сграбчи за крака. Острите нокти се забиха в мускулите на прасеца му и го дръпнаха назад. Дейвлин провря ръцете си през портала в отчаян опит да хване рамката. Още един воин се хвърли върху него и го хвана за ръката. Дръпнаха го далече от трапецовидния отвор.

Дейвлин закрепва и се забори неистово, но всичко бе напразно. Кликиските нокти разкъсваха ръцете му, остър шип прониза ребрата му отляво.

Вече кървеше силно, твърде тежко ранен, за да оказва съпротива.

Кликиските воители го повлякоха далече от портала. След него оставаше дълга кървава диря. Дейвлин вдигна поглед и видя двама дарители. Нямахте как да избяга.

135.

ЯЗРА'Х

Призматичният палат започна да грее като слънце. Някои от огромните куполи вече се бяха стопили. Фероите сякаш бяха навсякъде.

Илдирийците имаха нужда от водач, та дори магът-император да не бе сред тях. Престононаследникът Даро'х разбираше задължението си — да намери ефективен начин да се бори срещу неугасимите пламъци. А работата на Язра'х бе да го опази жив.

Тя бе измъкнала престононаследника от небесната сфера заедно с всички, които бе успяла да спаси. Куполът се бе превърнал в огромна лупа и всички растения и летящи създания избухваха в пламъци и се овъгляваха за миг. Самотната фиданка в горната част на двореца беше изгоряла още при първата атака на фероите.

Язра'х водеше групата през искрящите коридори, надолу по стълбите, през откритите широки тераси, търсеше изход. Трите исикски котки ги следваха.

Даро'х, все още увит в топлоустойчивото покривало, попита:

— Можем ли да стигнем до бойния лайнер на адара?

— Не знам. Но трябва да се измъкнем от Призматичния палат.

Очите на Осира'х и по-малките й братя и сестри блестяха ярко и трескаво. Макар да бяха блокирали новата тизм/телевръзка, децата изглеждаха свързани по начин, който Язра'х не бе виждала никога. И някак съсредоточени.

— Трябва да отидем на мястото, където седемте реки се събират — каза Осира'х. — Ще сме в безопасност при водата под земята — поне достатъчно дълго, за да стигнем до адара.

Язра'х кимна и ги поведе. Всеки дъх обгаряше дробовете им с гореща пара от бомбардировката на Слънчевия флот. Счупените плочи червено и жълто стъкло бяха опасни.

Фероите танцуваха в небето, хвърляха — пламъци като слънчеви изригвания. Бойните лайнери на адара продължаваха да леят

вода в опит да угасят огнените кълба. Още един почернял кораб на фeroуите се спусна като умиращ въглен сред града.

Стотици стражи вече бяха загинали, неспособни да понесат жегата. А после Язра'х видя отряд облечени в огледални брони дуелисти — шампионите се събираха, за да се изправят срещу елементалните врагове. Яките атлети бяха в пълното си огледално снаряжение, с шлемовете и призматичните си лазерни копия. Тя се бе състезавала с тези мъже, бе изпитвала уменията си срещу тях и ги смяташе за приятели. Познаваше изключителните им възможности. Може би техните оръжия щяха да дадат резултат там, където другите се бяха провалили.

Елипсоидите на фeroуите пак се спускаха към тях и тя извика исикските си котки и те изтичаха обратно под слабото укритие на една козирка. Даро'х загърна Осира'х и другите деца с топлоустойчивото покривало и ги натисна да клекнат. Пламъците приближаваха.

Дуелистите вдигнаха лазерните си копия, запратаха залп от ярки лъчи и веднага се скриха зад огледалните си щитове. Някои закрепяха, когато прииждащият огън мина през тесните пролуки, но други останаха непоклатими — щитовете отразяваха пламъците и топлината.

Огненото кълбо отмина. Повече от половината дуелисти бяха паднали. Един от оцелелите извика немошно:

— Давай, Язра'х! Отведи престолонаследника в безопасност.

Най-накрая стигнаха до фонтана, където седемте потока се пресичаха и се изливаха към мястото за преразпределение на водите. Осира'х се наведе над зеещата дупка.

— Слизали сме долу. Можем да се спасим, ако скочим.

— Послушайте Осира'х! — Язра'х нямаше време за съмнения. Даро'х смъкна защитното покривало и пристъпи напред, за да помогне на децата.

Огненото превъплъщение на падналия губернатор на Хирилка се появи от близката сводеста врата, около него сияеше ослепителна светлина. Лицето му бе спокойно и удовлетворено, гласът му тътнеше като гръм:

— Къде е Джора'х?

— Баща ми е в безопасност! — извика Даро'х.

Една от котките на Язра'х изръмжа и се хвърли към пламтящото гърло на губернатора. Руса'х махна небрежно с ръка и пламъците

около него се превърнаха в непристъпна стена. Язра'х изпищя, когато котката ѝ изчезна в облаци пушек. Другите две животни завиха, но Язра'х ги дръпна назад. Лицето ѝ се сгърчи от болка. Но не можеше да се жертва толкова глупаво.

— Осира'х, скачай във водата. Бързо!

Момичето хвана брат си Род'х и скочиха заедно в пенливия водопад. Гейл'нх, Тамо'л и Мюри'н ги последваха.

От дланите на Руса'х изскочиха пламъци. Язра'х едва успя да вдигне топлоустойчивото покривало и да го разгъне пред себе си, Даро'х и двете котки. Огненият порив ги блъсна, въздухът се нажежи и тя усети как пламъците изгарят пръстите ѝ.

Последните няколко дуелисти склочиха огледалните си щитове и се спуснаха срещу лудия губернатор. Вдигнаха копията си, за да изстрелят нови лазерни залпове. Един дори заби кристалното си копие в пламтящото му тяло. Превъплътеният фeroуи се сгърчи и извика. Кристалното копие се счупи. Вълна от огън заля дуелистите и те паднаха до един. Дори броните им не можеха да ги спасят от мощта на подобна атака.

— Трябва ли да стоя и да гледам как умират за мен? — проплака Даро'х.

Язра'х го бутна към водопада.

— Не! Трябва да използваш времето, което ти спечелиха, за да избягаш. — Блъсна го грубо в пенещата се вода, после изрита колебаещите се котки след него. Руса'х вече пращаше нова огнена вълна, но Язра'х скочи с главата надолу в изпълнения с пръски грохот. Пламтящата вълна забърса спускащите се потоци и вдигна огромен стълб бяла пара.

Язра'х прелетя десетина метра и се гмурна в дълбокия басейн. Кожата ѝ бе покрита с мехури, косата ѝ бе изпепелена, тя почти не виждаше. Двете котки пляскаха до нея.

— Насам — извика Осира'х.

Заплуваха по течението. Каналът минаваше през истински катакомби. Накрая стигнаха един от изходите под хълма. Далече от Руса'х.

Освен тях водата носеше изгорелите тела на поклонници, убити от прелитащите кълба. Язра'х издърпа подгизналите Осира'х и Гейл'нх на брега, в тинята, която полепна по зачервената им кожа.

Даро'х пък помогна на Род'х да измъкне сестрите си и побърза да се обади на адар Зан'нх. Отговорът дойде бързо.

— Открихме ви. Ще изпратим катер да ви вземе. Не можем да се бием повече с тези огнени къмба.

Корабът на адара профуча покрай няколко огнени къмба над тях и от корпуса му се откъсна малък катер.

След секунди Язра'х, престолонаследникът, Осира'х и четиримата ѝ братя и сестри, заедно с двете исикски котки, влетяха в спасителния кораб, уплашени, изтощени и обгорени. Но живи. Всички бяха живи.

Катерът на Слънчевия флот остана на земята повече от две минути, преди да се устреми към флагманския кораб и да остави пожарите на Илдира зад себе си.

136.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Очуканият покрит с кръпки и прах корпус на „Оскивъл“ беше най-красивото нещо, което Тасия бе виждала.

След бягството си от кликиския град те бяха подскачали по неравния терен, ориентираха се по звездите, инстинктите си и решителността си. ДД правеше всичко по силите си, за да ги напътства, докато Роб и Тасия се бореха със странното управление. Някои кликиси се бяха втурнали след тях, но бегълците ги бяха оставили далече зад себе си.

Роб спря машината до кораба и Тасия със стон се смъкна на земята. Макар да бе бързо, кликиското возило нямаше нищо общо с удобството.

— Качвайте се, бързо. Трябва да отидем до пещерите. Не ми се мисли как ще кацнем там, но не можем да губим повече време.

Орли посочи напред.

— Там има някой... О, това е господин Стайнман!

Стайнман, Крим Тайлар и още трима скитници стояха до транспортния кораб с оръжия в ръце.

— Крайно време беше — каза Стайнман. — Защо се забавихте толкова?

— Сблъскахме се с кликисите — отвърна Роб. — Загубихме Дейвлин.

— И Маргарет Коликос — добави ДД.

— Мъртва ли е?

— Не знаем.

Скитниците изглеждаха угрижени. Бащата на Нико поклати глава.

— Значи трябва да се върнем да ги вземем.

— Имаме заповед да не го правим — заяви сухо Тасия. — Дейвлин щеше да ни убие собственоръчно, ако смяташе, че ще

рисуваме живота на толкова хора, за да го спасим. А и да ви кажа истината, мисля, че вече е твърде късно.

— Трябва да се махаме, веднага — намеси се Роб. — Кликисите ще ни търсят.

Тасия се заслуша и ѝ се стори, че чува тракане и шумолене.

— Бъди нащрек, ДД. Използвай сензорите си. Гледай да ни предупредиш навреме.

— Разбира се, Тасия Тамблин. — Тя потрепери, внезапно спомнила си за своето компи ЕА, което бе разкъсано от кликиските роботи. Мразеше ги всичките — и създателите, и създанията им.

Крим Тайлар прегърна сина си. Дъхът на Нико спря. Не спомена какво бе видял в кликиския хибрид. Самият той едва се справяше с мисълта за това и не искаше баща му да узнава. Поне засега.

— Не дойдохте вчера, обаче ние си събрахме нещата — рече Стайнман. — Тъй като не получихме вести и днес, дойдохме насам, за да ви изчакаме, в случай че имате нужда от помощ — Той стисна оръжието си. — Бяхме готови.

— Междувременно направих проверка на системите и подготвих двигателите — каза Тайлар. — Щях да ви дам още час, преди да потеглим към пещерите. — Погледна Нико и добави: — Радвам се, че се върнахте.

ДД вдигна глава към нощното небе. После я завъртя към Тасия.

— Страхувам се, че се приближават много кликиси. Нисколетящи кораби.

Тасия реши да не губи време.

— Всички в кораба. Веднага. — Изтика приятелското компи на борда, изчака другите да изтичат по рампата и затвори люка. — Идват ни гости! Време е да полетим. Колко бързо можем да качим оцелелите на борда?

— Роякът кликиси ще ни даде добър стимул.

Преди буболечките да се приближат, Роб издигна транспортния кораб над каньона и с угасени светлини се плъзна само на метри над скалите, като се надяваше, че няма да ги забележат.

— Тамблин, сецаш ли се за нещо високо, което може да се изпречи на пътя ни?

— Не.

— Знаех си, че трябва да поправим локалните сензори. — Той се издигна рязко нагоре, когато видя скалите отпред. Крим Тайлар падна на пода, но бързо се надигна.

След десетина минути забелязаха силуетите на пещерите.

— Не знам дали има добро място за кацане, Бриндъл. Спусни се, където можеш, а ние ще започнем да вкарваме хората.

Тасия се обърна към Крим Тайлар:

— Колко общо ще бъдем, ако всички успеят да се качат?

— Мислиш, че няма да можем да вземем всички ли?

— Мисля, че може да ни се наложи да бързаме.

— Седемдесет и осем. Някои са деца.

— И УР — добави ДД.

— Е, не би трябвало да има проблем — каза Роб. — Не се тревожи.

— Кой се тревожи?

Роб спусна „Оскивъл“ пред пещерите. Тасия скочи долу първа, другите я последваха още докато Роб спускаше подпорите, за да стабилизира кораба. Остави двигателите включени.

— Бързо! — изрева Тасия, макар хората вече да тичаха към кораба. — Буболечките са по петите ни.

— Бегом! — извика и Стайнман.

Хората тичаха към кораба, някои носеха пакети и вързопи.

— Къде е Дейвлин? — попита задъхано кметът Руис. — Нали обеща, че ще ни помага.

— Вече ни помогна — каза Тасия и лицето на Руис помрачня и той поклати невярващо глава. Тасия почувства, че трябва да обясни, и добави: — Даде ни нужното време, за да избягаме. Обеща, че ще се измъкне някак от Ларо.

Руис се хвана за тази малка надежда.

— Е, кой съм аз, че да се съмнявам в него? Той винаги успява да се справи.

Макар да имаше само една ръка, гувернантското компи успяваше някак да подбутва децата. Няколко от тях плачеха — нали бяха живели в страх толкова време. Орли хвана две от по-малките и ги засили нагоре по рампата.

— Няма запазени места — викна Нико, може би си мислеше, че е много остроумно. — Всъщност изобщо няма достатъчно места.

Сядайте кой където намери, ще се оправяме, като излетим.

ДД се вглеждаше в небето.

— Тасия Тамблин, приближават се още много кликиси.

— Изобщо не смятах, че ще ги изпреварим с много — изсумтя тя и после викна високо: — Давайте по-пъргаво. Петнайсет секунди и затварям люка. Кой се качил — качил се.

Изпаднали в паника, последните оцелели захвърлиха всичкия си багаж и се втурнаха напред. Тасия изблъска последните двама, за да затвори люка, после се провря при Роб.

Той я погледна разтревожено.

— Ако нещо гръмне, ще останем тук завинаги. Нямахме време да направим нито пробен полет, нито пълна проверка на двигателите.

Тасия погледна сензорните екрани и сканира небето над тях. Приближаваха се десетки пулсиращи точки.

— Прав си, Роб. Разполагаш с цялото време на света... пет, десет секунди... колкото ти трябват.

Без да чака разрешение, Нико се провря между тях, натисна бутона за вертикалните двигатели върху контролното табло на помощник-пилота и „Оскивъл“ се издигна във въздуха. Приближаващите кликиси се устремиха след тях като ято оси. Тринама жужащи воители се блъснаха в корпуса, задраскаха по външната обвивка и илюминаторите.

— Всички да се хванат за каквото могат! — извика Тасия, докато заемаше мястото си на поправената оръжейна станция. Стреля напосоки, сигурна, че каквото и да попадне пред лъчите ѝ, ще е вражески кораб. Четири кликиски машини изчезнаха в малки експлозии.

— Да видим колко ускорение можем да поемем — каза Роб.

Орли и Стайнман се държаха за пейката в дъното на пътническото отделение. ДД и УР някак успяваха да стоят прави, сякаш краката им бяха заварени за палубата.

Над главите им скенерите засякоха група съединяващи се кликиски кораби, спускаха се от орбита.

— Това може да е проблем! — каза Тасия.

— Стреляй тогава!

С още един залп тя проби дупка във формацията. Пламтящите кликиски отломки прелетяха покрай тях. „Оскивъл“ продължи

стръмното си издигане.

Щом излязоха от атмосферата, Тасия въздъхна облекчено, дръпна Роб за рамото и каза:

— Дай на мен.

Не си позволи да се отпусне, докато не включи звездните двигатели и Ларо не остана далече назад.

137.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК III

Чувствата на Патрик към Зет бяха по-силни отвсякога.

— Произхождам от много богато семейство, но не мога да ти предложа кой знае какво. Вече нямам нищо.

— Ти ми даде най-прекрасния подарък, Фици, този, който винаги ще пазя в сърцето си.

С дългите си пръсти тя дръпна възела, развърза панделката от китките им и гордо я уви около врата си. От един от джобовете на комбинезона си измъкна сгънат лист и го разгъна, за да покаже колоритната (макар и малко груба) рисунка на букет цветя, която той бе оставил пред каютата ѝ, когато се бе опитал да привлече вниманието ѝ.

Той се засмя.

— Запазила си я?

— Разбира се, че я запазих. Личи си колко усилия си вложил в нея. Умението не е кой знае какво, но старанието си го бива.

— Не бях сигурен дали си я намерила. Така и не ми отговори.

— Не смятах, че заслужаваш отговор. Още не си ми се извинил.

— Ти не ми даде шанс! Не ми позволи да говоря с теб.

Тя сви рамене, сякаш това е несъществена подробност.

— Е, поне се опитах да изкупя всичко, което направих. Признах всичките си ужасни дела, които са навредили на скитниците.

Зет въздъхна раздразнено.

— Но така и не се извини на мен.

Той примигна, не можеше да намери думи. Най-накрая промълви:

— Какво искаш да кажеш? Признах пред всички шефове на небесни мини. Казах на всички скитници и пред цялата Конфедерация какво съм направил. Понесох наказанието. Дори вървах по дъската заради теб.

Зет сбърчи вежди.

— Май не ме слушаш, Фици. Не се извини на мен.

И изведнъж той разбра какво иска да чуе тя.

— Съжалявам, че те изиграх. Съжалявам, че те заключих в залата на астероида и те подведох, за да помогна на другите да избягат. Използвах те, а ти не заслужаваше да се отнасям така с теб. Съжалявам, че нараних чувствата ти.

— Това е стъпка в правилната посока, но няма да се задоволим с нея. — Зет го целуна отново. — И ще те възнаграждавам всеки път, когато си на прав път.

Когато Зет му даде избродираната със сложните символи на клана сатенена панделка, Патрик не разбра значението ѝ. Дел Келъм обаче изглеждаше изключително горд.

— Работиш върху тази годежна връзка от години, скъпа.

— Не е вярно — отвърна тя бързо. Но се изчерви, когато баща ѝ я удостои със скептична усмивка.

— Протегнете ръце — каза им Келъм. Зет вдигна дясната си ръка. Патрик понечи да вдигне лявата, но Зет взе десницата му и я постави до своята. Обърнаха се един към друг.

Келъм се вгледа в него:

— Това искаш, нали? Да се ожениш за Зет, искам да кажа?

Патрик премести поглед от младата жена към баща ѝ. Не се поколеба дори за миг.

— Разбира се. Просто не познавам вашите церемонии.

— Това не е проблем. Измисляме ги в движение.

Зет се засмя.

— Точно така! Ти си най-потайният скитник традиционалист, когото познавам, тате.

— Тихо. Недей да ме издаваш. Този младеж все още не е част от клана ни.

Стояха на малък балкон в небесната мина на Голген вместо на някоя от широките площадки за кацане. Келъм може и да бе простил на Патрик някои от прегрешенията му, но като водач на клана не беше готов да покаже пред всички, че го приема. Тънката силова бариера съдържаше студените ветрове, но Патрик усещаше ледени тръпки да лазят по гърба му. Погледна Дел в очите и каза:

— Благодаря, че ме приехте сред вас. И благодаря, че не ме накарахте да ходя по дъската.

— И гледай да не ме караш да съжалявам за решението си, по дяволите.

— Няма. Обещавам. — Не можеше да откъсне очи от Зет и не вярваше, че това омайващо чувство някога ще си отиде. — Ще ми се баба ми да беше тук, за да ни види. Вие с Мадам Бравата имате доста общи черти.

Патрик можеше само да си представи каква би била реакцията на Морийн Фицпатрик, когато научи, че благородният ѝ внук, с всичките си семейни задължения и отговорности, е решил да се ожени за скитничка. Баба му щеше да излезе от кожата си, но нямаше думата по въпроса — което вероятно щеше да я разтревожи повече от всичко останало.

Келъм свали лентата, върза ръцете им една за друга и стегна възела. Патрик откри, че му е по-удобно да обърне дланта си към дланта на Зет и да сплете пръсти с нейните.

— Сега сте свързани от връзките на живота и връзките на любовта. Възелът ще е винаги с вас, независимо какво виждат другите. — Келъм отстъпи назад и сложи ръце на кръста си. Сякаш очакваше нещо.

— Какво трябва да направя? — прошепна Патрик.

Зет се приведе към него и го целуна страстно. Когато накрая се отдръпнаха един от друг, Патрик промърмори:

— О, тази част ми харесва.

138.

СИРИКС

Още от събуждането си преди векове Сирикс знаеше, че оцелелите черни роботи не могат да вярват на никого. Той ненавиждаше кликисите, беше наясно, че илдирийците накрая трябва да бъдат унищожени, и се бе научил да мрази новодошлите — хората.

Отказваше да повярва, че могъщият му метален рояк може да бъде победен.

От флота му от откраднати кораби на ЗВС бяха останали само двадесет, един от които — дреднаут. Няколко независими групи черни роботи се бяха завърнали, за да се присъединят към корабите му. Но Сирикс и спътниците му все още не бяха в безопасност. Те преследваха кликисите, движеха се от битка към битка.

Непрестанно намаляващото му ядро верни последователи се придвижваше от система към система. Повече от две трети от бойните компита вече бяха унищожени. Още по-болезнена беше загубата на хиляди уникални черни роботи, могъщи машини с дълги спомени. Всички тези другари...

Сирикс бе планирал да завладее Спиралния ръкав, да си върне всички кликиски светове и да унищожи хората. Ала новодошлите кликиси изглеждаха неуязвими, а броят им — неизчислим. Макар роботите да разполагаха с оръжията на ЗВС и стратегическо предимство, кликисите надделяваха над тях отново и отново и разрушаваха корабите им с огромните си кораби-рояци.

Временно се налагаше да се спусне на земята. Изстрадалите кораби се върнаха на мястото, което Сирикс смяташе за свое родно, поне за този цикъл на съществуване. Двадесетте кораба пристигнаха в системата на Хирилка и се приближиха към ледената луна, където първата група роботи бе лежала замразена хиляди години. Според дългосрочното им споразумение с илдирийците роботите бяха чакали тук, потопени в хибернация, докато магът-император не бе изпратил

работниците си на Хирилка, та „случайно“ да ги събуди — преди петстотин години.

Луната изглеждаше подходящо място, за да се възстанови и да изработи план. Дали не бе най-разумно да се скрият за още хиляда години? Точно това трябваше да решат сега. Кацнаха на неравната повърхност на ледената луна.

Както винаги, ПД и КТ го съпътстваха.

— Искаме да видим това историческо място — каза ПД.

— Луната на Хирилка сега е наше убежище. Първоначалният ни план претърпя доста промени.

Като подскачаше по заледената луна, Сирикс лесно откри останките от хибернационния кошер. Някои от тунелите, прокопани от илдирийските миньори, се бяха срутили през последните петстотин години. Илкот и още два робота разчистиха парчетата. Някой докара топлинни резачки и прогори нов проход към базата им в леда.

След като навлезе дълбоко навътре, където температурата бе много ниска, Сирикс най-накрая се почувства в безопасност.

— Загубите са нашата основна слабост — каза той на насъбралите се черни роботи. — Избихме стотици хиляди, може би милиони кликиси и все пак люпилото произвежда нови и нови воители, строители и всякакви други породи.

Илкот завъртя глава. Червените му оптични сензори оставяха кървав отблясък върху заледените стени.

— Когато някой от роботите ни пада, това е неоценима загуба. Невъзстановима.

Според Илкот бяха загинали седем хиляди осемстотин деветдесет и четири черни робота.

Сирикс се съмняваше, че роботите могат да се възстановят от подобен удар. След като не бяха успели да завладеят Земята и след като хората бяха унищожили главните съоръжения за производство на компита, Сирикс нямаше дори възможност да попълни редиците на бойните си компита.

— С радост ще предложим съвет — обади се КТ.

Нагрупаното знание на хилядите черни роботи не бе стигнало да се намери разумно решение. Нито пък тактическите програми на бойните компита. Сирикс се съмняваше, че двете приятелски компита могат да кажат нещо съществено.

— Решението на нашата криза е ясно — обясни ПД. — Трябват ни още кликиски работи.

Това беше очевидно, но Сирикс не бе и предполагал, че компитата ще предложат нещо полезно.

— Няма повече кликиски работи. Събудихме всички, които бяха в хибернация.

— Не това предлага ПД. — КТ явно бе стигнал до същото заключение. — Трябва да направиш още кликиски работи. Нови работи. Трябва да намериш, някой, който да ги произвежда.

Сирикс се замисли. Чуваше недоволните сигнали на другите работи. Подобна възмутителна идея не им бе хрумвала никога. Черните работи бяха създадени преди хилядолетия от кликисите. Бяха програмирани от тях. Всеки робот беше индивид с дълга памет и омраза към насекомовидните си създатели. Кликиските работи никога не бяха правили копия на себе си — да не би да бяха машини?

Но и нямаше основателна причина да не го направят...

— Отлично предложение, ПД и КТ. Благодаря ви за идеята — Той огледа събралите се черни работи. — Трябва да овладеем производствени и индустриални съоръжения и да принудим обитателите им да направят онова, от което имаме нужда.

139.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Уилис бе във възторг, че отново е на своя дреднаут, мястото на всеки истински адмирал. Бе оставила две манти над Реджак и за пръв път Хаким Алаху бе сметнал присъствието им за успокояващо, а не за заплашително.

„Юпитер“ летеше към Земята. От всички хора на борда на дреднаута само сто шейсет и трима отказаха да се присъединят към нея. Вместо да ги притисне, адмирал Уилис им каза да последват собствената си съвест. Те знаеха заповедите на председателя, бяха видели кадрите от Уск (някои от тях дори бяха участвали в операцията) и бяха чули осъдителната прокламация на крал Питър.

Много малко от тези, които служеха под нейно командване в Реджак, не подкрепиха избора ѝ. По време на престоя си на океанския свят войниците бяха видели как „подлите бунтовници“ просто се опитват да си изкарват прехраната. Бяха се убедили със собствените си очи колко изкривени и неточни са гръмките обвинения на Ханзата.

Тези, които настояваха да се следва линията на ЗВС, бяха най-вече поддръжници на генерал Ланиан. Уилис гледаше да се държи добре с тях и им обеща да ги пусне близо до Земята, но само при определени условия. Така беше правилно и достойно (макар че това решение можеше да се обърне срещу нея някой ден). Но те все още бяха членове на Земните въоръжени сили, дори и да бяха объркани относно легитимността на водачите си.

— Приближаваме периферията на Земната система, адмирале. Колко близо ще наредите да се приближим?

— Достатъчно, за да оставим товара си пред вратата. Подгответе затворниците за излитане.

Бе наредила една от совалките да откара войниците, които не искаха да участват в нейния „метеж“. Инженерите бяха подобрили системите, бяха деактивирали оръжията и бяха сложили ограничители на двигателите, за да забавят максималната скорост. На совалката

щеше да ѝ трябва половин ден, за да стигне до корабостроителниците на астероидите.

Уилис се протегна, изправи се и каза:

— Ще ида да видя генерала.

Спусна се до хангарите, където държаха под стража червендалестия генерал Ланиан. След изстрела от зашеметителя той бе имал главоболие няколко дни, но сега то бе отзвучало. Гледаше я гневно и възмутено.

— Спечелихте си враг до живот, Уилис.

Умишлено не спомена чина ѝ.

— Може би ще спя по-спокойно, като знам, че съм спасила населението на цял един свят от лошите ви решения... или би трябвало да кажа: лошите решения на председателя?

— Трябва да кажете: „Слушам, генерал Ланиан“ и да изпълнявате заповедите.

Тя го изгледа изумено.

— Бих се радвала да поговорим по-дълго, но винаги мога да поговоря със стената, ако ми се прииска да участвам в подобна ползотворна дискусия. Трябва да сте ми благодарен, че ви водим у дома, вместо в Конфедерацията, където щяхте да бъдете съден.

— Не бихте посмели. Дори вие знаете, че е опасно.

— Знам повече, отколкото преди, генерале. Ако това ще ви послужи като утешение, доскоро за мен бе чест да служа под ваше командване. Може би някой ден ще се промените...

Той се взря в совалката със смесица от изненада, гняв и гордост, докато гледаше как войските му се качват на борда.

— Една совалка? Тя побира само сто души.

— Сто души с удобства — поправи го Уилис. — Вие сте сто шейсет и трима, но пък вашите лоялни войници от ЗВС винаги са готови на саможертва.

— Правите голяма грешка — изръмжа Ланиан.

— О, определено бяха направени много грешки. Различията идват от интерпретацията им.

Бе обмисляла да предаде Ланиан на Конфедерацията като военнопръстъпник, но пък самата тя не знаеше къде е нейното място. Не бе сигурна кой от двамата е по-вероятно да бъде изправен пред съд.

Най-много я тревожеше обаче Конрад Бриндъл. Беше си облякъл парадната униформа, след като го бяха заключили в каютата му — Уилис бе решила да не го изпраща в трюма при останалите. Почувства се доста неловко, когато той дойде в хангара, за да се присъедини към Ланиан. Изражението му бе неразгадаемо.

— Сигурен ли сте, че няма да размислите, лейтенант-командир? Гласът му беше леден.

— Не мога с чиста съвест да участвам в метеж срещу върховното командване и правителството на Земята. Собственият ми син вече избра да стане дезертър. Това е достатъчен позор за семейството ни, благодаря.

Обърна ѝ гръб и последва Ланиан на борда. Щеше да пилотира лично.

Совалката излетя.

Уилис изпитваше угризения, искаше ѝ се нещата да се бяха развили по друг начин, но пък тежките решения рядко бяха безпроблемни.

Върна се на мостика. Сега имаше истинска бойна група под свой контрол и на председателя Венцеслас щеше да му е крайно неприятно да загуби толкова съществена част от бездруго намалелия си флот. Десет манти и един дреднаут.

— Курс към Терок — заповяда адмирал Шейла Уилис. — Да видим дали крал Питър няма да намери работа за няколко бойни кораба.

140.

СЕЛИ

— Готова си, дете, и световната гора е готова за теб — каза Ярод и мацна бузата ѝ още веднъж. — Никога не съм виждал дърветата да приемат послушник толкова бързо.

Въпреки че прекарваше голяма част от времето си да се наслаждава на радостта и изострените възприятия, придобити откакто се бе присъединил към „групата“ на Колкер, вуйчо ѝ продължаваше да изпълнява другите си задължения и явно бе горд с нея.

Изпълни я топлина. Като послушница бе разбрала, че е готова. Световната гора я искаше и сега Сели вече разбираше, че я е искала винаги. Но търпеливата световна гора я бе изчакала да стигне до същия извод.

— Упражнявах се дълго, още преди официално да стана послушница.

Солимар и зелените жреци я приветстваха за присъединяването ѝ към тях. Когато Солимар я прегърна, Сели осъзна, че това е може би последният път, когато между тях щеше да има безмълвна бариера. Скоро двамата щяха да се разбират напълно. Комуникацията им щеше да е всеобхватна.

Най-накрая разбираше, че принадлежи на гората. През по-голямата част от живота си не бе имала истинска насока, никой не бе очаквал нищо от нея. Рейналд, Бенето, Сарейн, Естара... всички те имаха ясен път. Но не и тя, най-малката дъщеря. Сега разбираше, че дърветата са искали тя да стане зелен жрец като Бенето и че тя самата желае това.

След като боядиса бузите ѝ с новото багрило, Ярод обясни какво ѝ предстои.

— Това е нещо, през което послушниците трябва да преминат, преди да станат зелени жреци. Ще го направя, както го направих аз, както го е направил всеки от нас.

Тя вече бе питала Солимар за подробности, но дори той се бе оказал потаен.

— Не искам да развалям изненадата.

И така Сели изтича сама в най-дълбоката и тайнствена част на гората. Много ѝ се искаше Солимар да е с нея, но не биваше. Това си беше нейното пътешествие. С пружинираща крачка Сели измина километри, мина през места, които не бе виждала никога, със зелени поляни и храсти, дори по-странни от мястото, където бе открила дървения голем Бенето.

Стигна една спокойната долчинка и инстинктите ѝ и подсказаха, че трябва да слезе в нея. Казваха ѝ го дърветата, с първите шепоти на телевръзката. Клони, папрати и лиани се разделяха пред нея, сякаш всяко растение бе разумно. Не усещаше никакъв страх. А после зеленината я обви като пашкул, притисна я в странната си прегръдка и тя стана едно със световната гора...

141.

КРАЛ ПИТЪР

Питър бе убеден, че радостните вести за Сели са дали тласък на раждането. Много скоро след като сестра ѝ се бе отправила в гората, за да стане зелена жрица, водите на Естара изтекоха.

Терокските лекари и акушерки пристигнаха веднага. Скитнички също дойдоха да предложат помощ, тъй като не предстоеше обикновено раждане. Крал Питър бе до Естара.

Челото на Естара бе покрито с пот, но тя бе загрижена повече за тревогите на Питър, отколкото за собствената си болка.

— Не се безпокой, жените раждат от хилядолетия.

— Но ти не си раждала досега, а и не си подготвена. — Той стисна ръката ѝ по-силно, отколкото възнамеряваше. Не можеше да спре да мисли как Базил бе направил всичко по силите си, за да убие бебето, и се страхуваше, че председателят няма да спре дори след като детето се роди. Но с Естара бяха победили Базил преди, така че сигурно можеха да го направят пак.

— Ще отнеме известно време — каза Естара, дишаше тежко между контракциите. — Така че ако имаш важна работа, свърши я. Аз ще съм тук.

— И моята важна работа е тук. Дори цял куп ядосани скитници не може да ме измъкне от тази стая. — Той хвърли поглед към вратата. — Пък и нали имаме ОХ. Той ще се справи с всички спешни ситуации.

Учителското компи бе станало толкова добро в работата си, че Питър временно му бе делегирал вземането на всякакви решения, за да може да се съсредоточи върху Естара и бебето. Компито всеки час прилежно му носеше резюме на свършеното, при това щателно анализирано.

Съвсем естествено Идрис и Алекса бяха разтревожени за дъщеря си. Макар Естара да бе четвъртото им дете, това щеше да е първият им внук. Двамата бяха по-притеснени дори отколкото по времето, когато трябваше да взимат политически решения като водачи.

— О, иска ми се Рейналд и Бенето да бяха тук, за да видят племенника си — каза Алекса и изтри потта от челото на дъщеря си.

— А на мен ми се иска Сарейн да се прибере у дома — добави Идрис. — Не е много вероятно тя самата да стане майка, нали така.

Питър виждаше любовта и загрижеността на майка Алекса и си спомни собствената си майка, Рита Агуера. В стария му живот, преди насила да го направят крал, Рита бе станала слаба като вейка заради дългите смени, но все пак намираще време за него и тримата му братя. Сега крал Питър имаше възможност да направи всичко за нея. Но семейството му беше изчезнало, не само майка му, но и Рори и Карлос, малкият Майкъл също. Предстоящото раждане на детето му пробуди болката отново. Липсваха му толкова много, че той стисна очи и пое дълбоко дъх. Всички те бяха мъртви... убити от Базил.

Раждането на Естара се проточи повече от ден. След първите седем часа една от скитничките акушерки отегчено каза:

— Определено не бърза, нали?

— Това добре ли е, или зле? — попита Питър. — Нещо лошо ли има?

— Напълно нормално е за първа бременност — обясни един от терокските лекари и хвърли леден поглед на скитничката.

Естара отпи глътка сок и приседна.

— Сякаш продължава цяла вечност. — Тя стисна зъби и пое дъх на пресекулки, след това се усмихна на Питър. — Но ще се справя. Не може да е по-трудно от присъствието на безкрайните политически банкети и срещите с комисиите на Ханзата, нали?

Междувременно зелените жреци и световните дървета станаха неспокойни и тревожни, сякаш в Спиралния ръкав се случваше нещо странно. Ярод и другите зелени жреци се събраха в гората, за да се посъветват. Покръстените от Колкер със своята нова тизмотелевръзка и другите зелени жреци споделиха опасенията си. Дори на орбита огромните вердански дървесни кораби се събраха заедно.

Най-накрая на следващата сутрин контракциите на Естара се усилиха и зачестиха и скитничката акушерка спря да предлага да се направи цезарово сечение, за да се приключи с раждането. Питър се чувстваше безпомощен, но когато понечи да излезе, Естара го хвана за ръката и го задържа.

След безкрайното чакане раждането сякаш стана бързо. Естара бе изтощена, потна и сияеше от радост. Питър приседна до леглото и двамата поеха новородения си син. Малкото момченце бе напълно здраво и плачеше достатъчно силно, за да го чуе всеки в световната гора. Питър, изпълнен с учудване, докосна малкото му носле. Майка Алекса бе извън себе си от радост, а отец Идрис плачеше.

Питър гледаше жена си и невръстния си син с неизмерима любов — не бе предполагал, че може да изпита толкова силни чувства. Прииска му се майка му да можеше да е до него. Това щеше да е първият внук и за нея. Рори, Карлос и Майкъл щяха да са чичовци...

Но дори тъжните спомени не можеха да помрачат радостта му. Бебето имаше очите на Естара и тъмни кичури като неговите, преди Ханзата да го изруси. Питър се наведе и целуна сина си по челото, по-горд от всякога.

— Ще го наречем Рейналд, на брат ти — прошепна на Естара. — Ако си съгласна.

— Да, мисля, че ще е хубаво.

142.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Според инструкциите на Базил бойният лайнер на магъимператор бе докаран на Земята без излишна шумотевица. Задържан от мощни магнитни лъчи, красивият кораб беше закаран до базата на ЗВС на Луната и акостира на място, където не можеха да го видят случайни наблюдатели. Джора'х трябваше да бъде обработен и инструктиран подробно, преди председателят да му позволи да се появи пред обществеността.

Базил поклати глава. Още един от предполагаемите съюзници, който се бе обърнал срещу Ханзата, поредното разочарование, поредното предателство...

Адмирал Диенте заслужаваше похвала за ефективното провеждане на операцията. Уилис, от друга страна, трябваше да бъде екзекутирана за измяна. Генерал Ланиан и некадърните му, но видимо лоялни войници се бяха върнали позорно у дома. Базил беше толкова бесен, че отказа да говори с Ланиан, макар той отчаяно да настояваше за среща. Може би адмирал Диенте трябваше да бъде поставен начело на Земните въоръжени сили — все пак той бе единственият, изпълнил успешно възложената му задача...

Базил се отправи със заместника си към Луната. Тъй като магъимператор имаше поне една зелена жрица на борда, първоначално бе възнамерявал да доведе и Сарейн, посланика на Терок, но тя бе задавала твърде много въпроси и бе отправяла прекалено много критики напоследък. Реши да я държи настрана. Вече не ѝ се доверяваше напълно.

Колкото до Каин... Заместникът беше очевидно разтревожен, докато пътуваха към базата на ЗВС.

— Съмнявам се, че Илдирийската империя някога ще ви прости.

Базил въздъхна.

— Знам, че няма да го оцените, но ви уверявам, че това е правилното решение. Виждам светлината в края на тунела. Всичко ще

се нареди, щом магът-император се вразуми.

В лунната база не бяха предвидени излишни удобства. Тя беше изчистено, функционално съоръжение, където обучаващите се военни свикваха да понасят липсата на комфорт. Подовете и стените бяха каменни, мебелите бяха от метал и стъкло, произведено от реголит. Джора'х сигурно никога не бе живял при подобни аскетични условия в своя хедонистичен живот. Базил не му съчувстваше.

Макар магът-император да чакаше, Базил не бързаше да се срещне с него. След пристигането си на Луната председателят се преоблече в строг костюм и провери външния си вид, преди да влезе в зоната; където бе задържан илдириецът.

Войници на ЗВС пазеха вратата към казармата, предоставена на мага-император и неговата свита. Заложниците ползваха общи санитарни възли и ядяха стандартните дажби на ЗВС в обща столова. Базил беше сигурен, че ще свикнат — нямаше къде да идат.

Джора'х изглеждаше възбуден и мрачен. За разлика от дебелия си предшественик, този маг-император се бе отдалечил от Призматичния палат. Вероятно вече съжеляваше за това. Ако само не бе отишъл първо на Терок...

— Добре дошли в Ханзата — приветства го Базил. — Извинявам се за условията. С времето ще ви осигурим допълнителни удобства.

— С времето? — Джора'х тръгна към Базил. — Не можете да ме държите тук. Аз съм магът-император на Илдирийската империя, а не пионка или заложник, с когото можете да се разпореждате, както ви скимне.

— Вие сте мой гост. Като се имат предвид времената на политически промени, Теранският ханзейски съюз и Илдирийската империя имат доста неща за обсъждане. След като приключим дискусиите си, с удоволствие ще ви пусна да се приберете у дома.

— Трябва да се върна на Илдира незабавно! — извика гневно Джора'х и плитката му се нави като змия. Базил примигна, изненадан, че се движи сама.

Зелената жрица застана до Джора'х и каза високо:

— Илдира е нападната от фeroуите! Миджистра е в пламъци. Магът-император трябва да е там, за да поведе хората си. Слънчевият флот търпи поражение.

Базил прие неочакваните новини с голям интерес. Какво ли бяха направили илдирийците, за да ядосат фероуите? Е, щом вече отслабеният Слънчев флот бе зает с новия враг, толкова по-добре. Земните въоръжени сили нямаше защо да се тревожат за нападение от страна на Илдира.

— Тогава с радост ви предлагам безопасно място тук сред нас. Ние ще ви защитим.

Зелената жрица се обади отново:

— Вече изпратих съобщение през телевръзката. Крал Питър и кралица Естара знаят, че сте взели мага-император за заложник.

— Питър може да дойде тук, когато пожелае, и да се опита да го спаси.

Базил се радваше, че бе отнел фиданката на тази жена. Тя вече нямаше да изпраща или да получава нови съобщения. Откъснати, тези двамата бяха напълно под негов контрол.

В свитата имаше и човек, при това учен. Антон Коликос. Изглеждаше му странно познат. Всъщност да — тъкмо Антон бе уведолил Ханзата за изчезването на родителите си, Маргарет и Луис Коликос, и бе поискал помощ, за да ги издири. Базил се чудеше дали младият учен е научил нещо ценно за илдирийците след престоя си сред тях. Реши да нареди да го подложат на разпит.

Заместник-председателят Каин докосна рамото на Базил.

— Сър, може би ще е по-добре да продължим обсъжданията по-късно, когато страстите се поутихолят.

— Хората ми са нападнати — разгорещи се Джора'х. — Мога да, само да се ядосам, а не да се успокоя.

— И въпреки това моят заместник има право, а и имам важна среща с архиотеца в държавната сграда на Ханзата. Дойдох само да ви поздравя и да поставя началото на разговорите ни. — Базил се усмихна приятелски, по начин, който показваше, че отдавна е забравил как се прави това. — Вие и спътниците ви можете да почакате тук. Не се тревожете за нищо.

Председателят се обърна, излезе и стражите затвориха вратите зад него. Базил вече не чуваше гневните крясъци. Усмихваше се доволно, докато двамата с Каин вървяха към совалката.

Архиотецът пристигна в най-високата част на пирамидата на Ханзата. Той вече бе друг човек, макар да знаеше мястото си и да следваше инструкциите. С времето председателят се надяваше да сформира подходящ екип от хора, които да вярват в личната му визия. Само тогава Ханзата щеше отново да стане силна.

Водачът на Църквата на единството правеше сбирки всеки ден, за да всее страх и параноя от завръщащите се „демони“. Базил се съмняваше, че насекомите изобщо ги е грижа за човешката цивилизация. Дадените от колонистите жертви просто се бяха оказали на грешното място в грешното време. Щом бяха почти изчезнали, кликисите не можеха да представляват голяма военна заплаха, независимо от налудничавия рапорт на генерал Ланиан за Пим, нали така?

Докато архиотецът репетираше новата си реч, написана от Базил, председателят каза на Каин:

— Разумният политически контрол не може вече да въздейства върху хората. Аз им гласувах доверие, като се надявах да загърбят дразгите си за доброто на цялото човечество. За мое разочарование това се оказа неуспешна стратегия.

— Каква друга тактика ще използвате, господин председател? — попита Каин, без да е сигурен дали иска да получи отговор.

— Законите могат да помогнат да се контролира разумна група граждани, но освен това те дават възможности за безкрайни обсъждания и интерпретации. Религиозните закони, от друга страна, са много по-строги. Те не позволяват компромиси и ни дават предимството, от което се нуждаем.

— Хората ще разберат играта ви, господин председател. Те са поинтелигентни, отколкото смятате.

Базил се засмя.

— Историята доказва противното отново и отново.

Архиотецът се обърна към тях, беше свъсил вежди.

— Тази проповед е доста подстрекаваща. — Но когато Базил му хвърли рязък поглед, бързо се поправи: — И отлична като изложение. Прав сте да разбуните хората.

— Изрепетирай я добре, преди да я изнесеш. Това е важно обръщение.

— Не са ли всички такива, господин председател?

— Разбира се, че са.

Архиотецът излезе от кабинета и Базил и заместник-председателят останаха сами.

— Наясно съм със ситуацията, господин Каин. За да създадем наистина значим религиозен плам, от какъвто имам нужда, Ханзата се нуждае от обаятелен религиозен водач. Нашият добре подкован архиотец просто не може да изпълни тази роля. Твърде питомен е. Трябва ни нов крал, който да ни поведе под егидата на единството. Разбираш ли, хората са лишени от истински монарх и жадуват за него. Този крал ще бъде нашият спасител. — Той натисна един бутон, за да доведат кандидата, когото бе държал толкова дълго в изолация. — Планирам това от доста време.

Базил беше изпитвал младия мъж обстойно, беше разгледал резултатите от обучението му и накрая се бе убедил, че е готов и желаещ да сътрудничи. Времето беше дошло.

Капитан Маккамон влезе, повел тъмнокос принц с кафяви очи и странно познато лице — ехо на крал Питър, същата брадичка, същите вежди. Базил нарочно бе поискал косата да бъде оставена така, както и очите. Председателят искаше новият им крал да изглежда точно както би очаквал Питър.

Каин се изправи, опитваше се да проумее какво ще е мястото на младия мъж в цялата картина.

— Това е нашият нов принц, когото архиотецът ще короняса колкото се може по-скоро. Ще го представим на жителите на Земята и ще изпратим съобщения навсякъде, включително до Терок.

Младият мъж подаде ръка на Каин.

— Запознай се с крал Рори — усмихна се Базил. — Питър ще разбере точно за кого става въпрос.

143.

ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Все още дишаше, когато кликиските воители го завлякоха в залата на новото люпило. И продължаваше да се бори, защото не беше научен да се предава. Бе обзет от мрачна решителност, а не от отчаяние. Беше замаян от загубата на кръв. Кракът му бе счупен, както и няколко от ребрата му. Острата болка, когато вдишваше, му подсказваше, че е точно така.

Кликисите го довлякоха в мрачната бърлога. Залата на люпилото напомняше на Дейвлин за вонящото леговище на дракон. Но той не беше рицар с блестяща броня. Едва можеше да пълзи. Задърпа се, опита се да се освободи. Кръвта по ръцете и гърба му го бе направила хлъзгав и войниците го стиснаха по-силно с назъбените си крайници.

Един от огромните дарители влезе след тях. Макар да бе с отличителните тигрови райета, тялото му бе различно от телата на предното поколение, леко променено, за да е по-човешко — но не и подобро намерено. Последваха го още двама и Дейвлин осъзна какво ще последва.

Люпилото на Ларо беше спечелило сблъсъка и победоносните дарители бяха прекарвали часове в поглъщане на генетичен материал от вражеските войници. Сега и осемте бяха опръскани със засъхналата слюзеста кръв на насекомите.

За да спечели кошерните войни, люпилото на Ларо трябваше да увеличи отново броя на бойците си. Макар последното делене да бе станало сравнително скоро, след като предишните дарители бяха погълнали колонистите на Ларо, новата вълна кликиси съзряваше бързо и поглъщаше всяка троха налична храна. Новото люпило се бе разраснало с нечувана бързина и сега трябваше да продължи разпространението си.

И Дейвлин щеше да е част от храната. Воините го хвърлиха безцеремонно на пода. Дарителите го задърпаха по неравната повърхност.

И той видя люпилото.

Кошерният ум бе ужасяваща разплута маса от отделни части, като буци ларви, полазили разлагащ се труп. Огромна маса личинки оформяше тяло, което заемаше центъра на залата като абстрактна скулптура. Люпилото помръдна и нещо подобно на глава се надигна и се обърна към Дейвлин.

Някаква зловеща, неразбираема интелигентност струеше от тази движеща се маса.

Люпилото сякаш знаеше точно кой е Дейвлин Лотце, знаеше всичките му тайни. Възможно ли бе това да е остатъчна памет от колонистите на Ларо? Дори да беше така, той не очакваше милост. Опита се да се изправи, но не можа да се задържи на счупения си крак.

— Какво искаш от мен? От нас?

Залата бе изпълнена с жужащ, тракащ звън, сякаш бе сред облак скакалци. Не получи отговор, поне не такъв, какъвто можеше да разбере. Жуженето се усили. Кръвта му капеше по пода. Оставаше в съзнание единствено с усилие на волята.

— Какво искаш? — извика отново.

Мислите на кошерния ум го блъснаха като силен вятър. Черепът го болеше. Зад него работниците писукаха и стържеха, изливаха смолиста слюз на вратата, за да го зазидат в залата с дарителите. Дарителите застанаха мирно, в очакване.

Дейвлин се опита да изпълзи настрани, но нямаше накъде. Отказа да приеме, че е безполезно.

— Хората не заслужават такава участ. Никога не сме били ваши врагове. Разберете ни, преди да се опитате да ни унищожите, защото ще се борим с вас.

Огромната маса, която оформяше туловището на люпилото, започна да се разпада. Хиляди личинки — ларви на различните породи — се спуснаха надолу. Люпилото загуби формата си и се превърна в обезумяло множество. Гладните личинки запълзяха към Дейвлин.

Но първо се срещнаха с пасивно приемащите ги дарители. След като изядяха раираните дарители, личинките щяха да пораснат големи чудовища, малко по-различни от предишното поколение, по-силни и по-агресивни. В момента бяха малки и слаби.

Дейвлин заблъска с юмруци личинките, които пълзяха към него, размазваше ги по пода. Но те нямаха край.

В средата на мястото, където се бе издигало тялото на люпилото, той видя ларва, различна от останалите. Тя се надигна като малка кралска кобра и Дейвлин се сети, че това е семето на следващото люпило. Ларвата обърна бляскавите си очички към него и се втренчи в лицето му. Люпилото искаше да го изяде лично.

Още личинки пълзяха напред. Дарителите чакаха, сегментираните им крайници висяха отпуснати, твърдите им черупки бяха разтворени, за да отворят път към меката плът вътре.

Неочаквано Дейвлин видя проблясък на метал, квадратна кутийка, не по-голяма от дланта му. Музикалната кутийка на Маргарет. Наясно със странната власт на музиката над кликисите, той се отдръпна от личинките и забрави за болката в гърба, крака и ребрата си. Опита се да я хване, но един от дарителите я сграбчи, хвърли я на каменния под и тя се пръсна на парчета. Звукът изобщо не бе музикален.

Дейвлин вече наистина се отчая. Падна по гръб и загледа вълната гладни ларви, която пълзеше по раираните тела на дарителите. Ларвите започнаха да се забиват в тях, дъвчеха, смилаха. Хилядите малки същества бързо изядоха осемте дарители и черупките им — лепкави от слуз — паднаха на пода и се разтрошиха.

Когато ларвата на люпилото го приближи, Дейвлин не се отдръпна. Вместо това се хвърли напред, без да обръща внимание на болката. Беше трениран да се бие, да убива, а не да се предава. Ръцете му се увиха около гърчещото се създание, но то бе плъзгаво и гъделичкащо, сякаш бе покрито с течено електричество и осезаеми мисли. Дейвлин го стисна, но вместо да се опита да се изплъзне, ларвата се уви около него в двубой на волята и физическата сила.

Дейвлин не я пусна и невръстното люпило започна да се разколебава. Никога не бе срещало подобна умствена отдаденост и решителност вместо страх. Крехкият кошерен ум бе принуден да се промени. Дейвлин знаеше, че няма да оцелее, но това не означаваше, че ще допусне да го победят.

Личинките го връхлетяха.

144.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Когато най-после стигнаха уединената Харибда, Джес и Ческа откриха само димяща разруха. Първичната атмосфера беше изпълнена с дебели серисти облаци. Скалите, някога под водата, сега бяха спечени и напукани. Океаните се бяха изпарили. Тукашните вентали бяха унищожени.

— Сякаш самият ад е дошъл тук! — възкликна Джес шепнешком.

Ческа бе също толкова ужасена.

— Не можем да ги оставим така. Трябва да направим нещо.

— Ще направим, Ческа. Ще направим.

Да, трябва да поправим нещата, казаха венталите в умовете им. Чрез вас ще станем силни. Може би достатъчно силни.

Те знаеха какво се е случило, след като бяха доловили мислите на далечните опустошени същества. Джес бе използвал цялата елементална сила в тялото си, за да отблъсне яростта и да спре кипенето в кораба им мехур. Бяха живи, но той не вярваше, че някога отново ще са в безопасност.

Доскоро с Ческа бяха усещали чудодейната мощ на водните същества да се вихри около тях, а сега изпитваха вълна след вълна болка и загуба просто като стояха сред останките на Харибда. Сигурно така се бяха чувствали разкъсаните на части вентали — молекули, захвърлени сред космоса.

Джес и Ческа излязоха от кораба — единствените живи същества на обгорената планета. Водата, която бяха събрали от мъглявината, остана защитена зад енергийната мембрана. В някои кратери още бълбукаха извори, но водата беше мъртва. Жизнената сила на венталите беше изличена от водата на Харибда. Облаците бяха тежки и задушливи — трупове на вентали, захвърлени в небесната битка.

Енергията, която бяха използвали фероите, беше невъобразима. Джес не можеше да разбере гнева на огнените същества.

— Защо фероуите са направили това? — Ческа плачеше и Джес я прегърна. Дори животворната влага, която капеше от очите ѝ, нямаше да е достатъчна, за да разбуди отново водата тук. Завинаги ли Харибда щеше да остане покварена? — Защо искат да унищожат венталите?

Защото са хаос. Огън.

Изпълни го ярост.

— Това не е достатъчно обяснение. Не и за мен.

Спомни си за езотеричното равновесие между реда и хаоса, ентропията и създанието, живота и не живота. Но това не можеше да е причина.

Тръгна по димящите скали.

— Няма причина за това, но се случва. Трябва да му се противопоставим. И ще го направим. — Вдиша дълбоко — нарочно напълни дробовете си с рядката пара, последните остатъци от мъртвите вентали. Незнайно как усети, че силата в него се увеличава. — Не ме интересува колко опустошена е тази планета, ние пак ще докараме вентали на Харибда. Ще съберем още и още от Спиралния ръкав. И се кълна, че фероуите никога вече няма да ни хванат неподготвени!

Зрънце надежда изпълни и двамата с Ческа. Венталите в кораба също повярваха и свързаха енергиите си. Джес бе наясно, че това не е краят. Съвсем не.

— Това е война — заяви той.

145.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ ФЕРОУИ РУСА'Х

Настанил се в Призматичния палат, където беше неговото място, Руса'х пламтеше и искреше, хвърляше жив огън и светлина в сърцето на огромна увеличителна призма. Ярките отражения минаваха през стените на кристала и засияваха навън като фар. Светлината на Илдира беше ярка, наистина ярка.

След като огнените елементи бяха разпалили помръкналото слънце Дурис-Б, славата на Империята щеше да е по-велика от всякога. Фероуите над Миджистра бяха погълнали повече от десет хиляди душепламъци от безпомощните тесногръди илдирийци. Неговите хора. Сега всеки от тях разбираше истината за Извора на светлината, пречистващия огън. Ако само го бяха послушали преди. Най-накрая той притежаваше силата да ги застави да слушат.

Не искаше да разруши този велик град, а да го спаси. Да го прочисти.

За съжаление какавиденият трон, престолът, който беше негов по право, не успя да издържи великолепието на присъствието му и сега лежеше разпръснат около него в останки от пепел и локви от разтопени скъпоценни метали. Всичко в палата гореше.

Чувстваше се удовлетворен. За момента. Беше загубил две от големите огнени кълба заради атаката на адар Зан'нх, но високо над Призматичния палат пулсиращите огнени топки се разрастваха, туптяха. Най-накрая се възпроизвеждаха. Започнаха да се делят, удвояваха и утраяваха броя си, разпростираха се из илдирийското небе.

Междувременно останалите фероуи водеха велики битки срещу венталите. Финалният конфликт тепърва започваше.

Благодарение на зеления жрец, когото бе открил тук, този, който бе дал началото на собствена тизмотелевръзка, Руса'х имаше достъп до нов канал — право в уязвимата световна гора. Превъплътеният фероуи изпрати мислите си като пламтящо копие. Искрящи и забързани, огнените елементи го последваха по духовните нишки,

докато не попаднаха на странно познатата мрежа на зелените жреци и тяхната телевръзка.

Доскоро хората бяха откъснати от илдирийския тизм, но сега Руса'х се устреми неустойимо към очакващите умове на зелените жреци през отворената връзка, която бяха създали Колкер и последователите му. Откри един, после още един и още. Огънят се понесе невидим към сърцето на световната гора.

146. СЕЛИ

Световните дървета я взеха в зелената си прегръдка, люлка от листа, лиани и корени. Кратко усещане за страх, за задушаване — а после цялата гора, целият свят, цялата вселена се разтвори пред нея.

По време на метаморфозата Сели се понесе извън тялото си, умът ѝ се разходи по безкрайните пътеки на свързаните помежду си дървета и зелени жреци в Спиралния ръкав. В краткото си общуване с верданското съзнание тя видя и изпита повече, отколкото през предишните деветнайсет години на живота си. Хвърли се сред хилядолетия история, епични битки, разрушения и загуби, войни с хидрогите и фероите. Видя и стотици светове през очите на зелените жреци, които живееха там.

Спиралният ръкав беше още по-чуден от това, което си бе представляла. Най-накрая, след години, в които не бе усещала Бенето, умът ѝ се насочи навън и тя успя да осъществи контакт с брат си в огромния дървесен кораб, който пазеше Терок. Почувства се като част от него, усети огромните трънливи клони като продължение на ръцете и краката си. Беше чудесно!

В ума си Сели чувстваше, че Бенето се смее заедно с нея.

След неизвестно колко време излезе от гъсталака. Усещаше как подобните на рехави нишки кичури на косата ѝ падат. Кожата ѝ бе станала от бронзова смарагденозелена и светлината на слънчевите лъчи я щипеше. Тя сгъна пръсти, погледна ръцете си, докосна лицето си. Никога не бе предполагала, че зеленото е толкова красив цвят. Бе същата като преди, но по-добра и изпълнена с по-голямо разбиране.

Обзета от въодушевление, затича към гъбения риф. Изминаваше километрите неусетно, краката ѝ сякаш не докосваха земята. После, изпълнена с нова енергия, скочи на една от ниските папрати, после още нагоре. Като дървесните съдания прескачаше от клон на клон, въртеше се, летеше, подскачаше и се приземяваше. Дървесното танцуване никога не ѝ се бе струвало толкова лесно. Сякаш бе в

прегръдката на цялата гора и не можеше никога да падне. Така ли се чувстваше Солимар? Сега Сели можеше да се радва — и да споделя — движенията си по начин, който не си бе представяла никога.

И не можеше никога да се изгуби. Всяка част от световната гора беше част от нея. През телевизката бе научила много други неща, новини от Спиралния ръкав. А Естара бе родила бебето си! Сели почувства леко разочарование, защото не бе присъствала, но пък щеше да прекара много време с малкото момченце и да му помогне да порасне. Знаеше, че Питър и сестра й ще кръстят детето Рейналд. Усети буца в гърлото си. Разбира се, че щяха да го кръстят Рейналд!

Достигна до сечището под гъбения риф и видя няколко зелени жреци, включително Ярод и последователите му. Кралят и кралицата бяха високо горе и се взираха надолу от балкона. Естара държеше бебето и се усмихваше — о, как само се усмихваше!

Солимар дойде при нея и я прегърна, свързаха се по начин, който не бе възможен преди. Докато все още беше в пашкула в гъсталака, тя се бе свързала с него по телевизката и си бяха говорили развълнувано. Но сега той бе до нея в плът и кръв и връзката бе още по-силна.

Сега, след като бе запозната с телевизката, тя усети, че Ярод и последователите му са някак отчуждени, откъснати от останалата част на мрежата. Усещането за чудо я напусна, когато осъзна, че чува в ума си странно жужене. Верданите бяха неспокойни, смутени... разгневени — може би уплашени? Нещо мрачно и опасно се промъкваше в Спиралния ръкав. Ярод и последователите му изглеждаха най-уязвими.

— Какво има, Солимар? Разбираш ли го?

Той поклати глава.

— Не. Ярод не иска да ни каже. Явно е нещо, което неговите последователи знаят...

Тялото на Ярод се вдърви, ръцете му се отпуснаха, пръстите му се разтвориха. Зелената му кожа проблесна с вътрешна енергия. Внезапно, сякаш облъхнат от пламтящ вятър, той се превърна в огнен стълб. Последователите му също се запалиха — като човешки факли сред ливадата. Нещо се движеше по нишките на съзнанието им, нещо, срещу което те не можеха да се защитят. А после Ярод и сподвижниците му паднаха на земята като силуети, нарисувани от пепел.

Високо в орбита огромните вердански бойни кораби започнаха да се въртят бясно. Тя усещаше Бенето, чувстваше как се бори, как откъсва себе си и гигантския трънлив кораб от останалата световна гора. А после усети как корабът се запалва дори във вакуума — като треска, която заразява кръвта.

Трептящата болка се събра, усили се. Сели залитна, повлече и Солимар. Включиха се в златистата кора на дърветата, отчаяно търсеха за какво да се хванат, как да помогнат на дърветата в борбата им...

Световните дървета не можеха да избегнат невидимия огън, който бушуваше необезпокояван в собствената им мрежа. Шестте най-големи затрепериха, най-високото избухна в огнен стълб. Другите се запалиха от корените, но не изгоряха. Излъчваха вълни от топлина, огънят кипеше в дървесината им, изгаряше ги, но без да ги унищожава. Пламдървета.

Фероите ги бяха хванали, бяха ги обладали, но нямаше да оставят съзнанието на световната гора да изгори. Като замразени факли, надвиснали над зеления покров, шестте дървета запламтяха все по-силно, а останалата част от гората сякаш се отдръпна.

Сели и Солимар побягнаха от неугасимия пожар.

РЕЧНИК

Агуера, Карл ос — по-малък брат на Реймънд

Агуера, Майкъл — най-малкият брат на Реймънд

Агуера, Реймънд — израснал на улицата младеж от Земята, сега крал Питър

Агуера, Рори — по-малък брат на Реймънд

Адам, принц — предшественик на Питър, сметнат за неподходящ

Адар — най-високият военен чин в илдирийския Слънчев флот

Алаху, Хаким — главният представител на Реджак

Алекса, майка — бивша владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис и майка на Рейналд, Бенето, Сарейн, Естара и Сели

Алнтан — бивш кликиски свят

Алтурас — илдирийски свят в Хоризонтния куп, завладян при въстанието на Руса'х

Андез, Шейла — войник от ЗВС, бивша пленница на скитниците в корабостроителниците на Оскивъл, сега служи при генерал Ланиан

Архиотец — символичен глава на земната Църква на единството

Бариморова скала — уединено депо за гориво на скитниците

Бартоломю — велик крал на Земята, предшественик на Фредерик

Бен — третият велик крал на Теранския ханзейски съюз; също така име на голяма луна на Ансиър, разрушена от хидрогите

Бенето — зелен жрец, втори син на отец Идрис и майка Алекса, убит от хидрогите на Гарванов пристан, завърнал се в дървено тяло като аватар на световната гора; по-късно слят с вердански боен кораб

БиБоб — прякор, даден от Рлинда Кет на Брансън Робъртс

Блестител — илдирийски източник на светлина

Боен лайнер — най-големият клас бойни илдирийски кораби

Бойно кълбо — сферичен нападателен съд на хидрогите

Бриндъл, Конрад — бащата на Роб Бриндъл, бивш военен офицер, завърнал се на активна служба; помага на Джес Тамблин при спасяването на затворниците, задържани от хидрогите дълбоко в газовия гигант

Бриндъл, Натали — майката на Роб Бриндъл, бивш военен офицер, завърнала се на активна служба

Бриндъл, Роб — млад волнонаемен служител на ЗВС, приятел на Тасия Тамблин, пленен и задържан от хидрогите, след като се опитва да се свърже с тях на Оскивъл; спасен от Джес Тамблин

„Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораба от Земята, пленен от илдирийците на Добро, за да използват екипажа му за разплодителни експерименти

Вао'сх — илдирийски паметител, приятел и покровител на Антон Коликос, оцелял след нападенията на роботите на Марата

Вардиан, Дрю — шеф на екстракционната фабрика на Компанията на Реджак

Велик крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз

Вентали — разумни водни същества

Венцеслас, Базил — председател на Теранския ханзейски съюз

Вердани — органично съзнание, проявяващо се чрез гората на Терок

„Водолей“ — кораб за разпространение на венталите, пилотиран от Нико Чан Тайлар

Воламор — бивш кликиски свят, заселен отново от хора в човешката колонизаторска инициатива

Гароа — илдирийски свят в Хоризонтния куп, завладян от Руса'х по време на въстанието му

Гейл'нх — третото дете на Нира Кали, син на адар Кори'нх

Говорител — политически лидер на скитниците

Голген — газов гигант, където е разрушена Синята небесна мина на Рос Тамблин, по-късно бомбардиран с насочени от Джес Тамблин комети

Голд, Съливан — управител на облачния комбайн на Ханзата на Кронха 3, задържан в плен от илдирийците

Голямата гъска — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

Гризар — безвреден покрит с козина гризач на Корибус

Губернатор — всеки чистокръвен благороден син на маг-император, управител на илдирийски свят

Гъбен риф — гигантско образуване върху световното дърво на Терок, издълбано и превърнато в жилище

Даниъл — принц, избран за заместник на Питър, оставен на неоамийския свят Щастие

Дарител — най-голямата порода от кликисите, със сребърна черупка с черни тигрови райета. Дарителите са „мъжкият“ еквивалент, добиващ и доставящ генетичен материал на люпилото по време на деленето

Дворец на шепота — представителна резиденция на правителството на Ханзата

Дворцов квартал — правителствената зона около Двореца на шепота на Земята

ДД — приятелско компи на Маргарет Коликос, хванато от кликиския робот Сирикс, а после избягало през транспортала, за да се присъедини към Маргарет

Джак — първият велик крал на Теранския ханзейски съюз; също и голяма луна на Ансиър, разрушена от хидрогите

Джен'нх — септар от групата лайнери на тал О'нх

Джора'х — магът-император на Илдирийската империя

Джордж — вторият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма луна на Ансиър, унищожена от хидрогите

Дзелурия — илдирийски свят в Хоризонтния куп, първият свят, покорен при въстанието на император Руса'х, управляван от губернатор Цзир'х

Диамантен филм — кристален пергамент, използван за илдирийски документи

Диенте, Естебан — един от оцелелите адмирали след войната с хидрогите

Дио'сх — илдирийски паметител, убит от мага-император, след като разкрива истината за предната война с хидрогите

Добро — илдирийски колониален свят, мястото, където са разположени човешките разплодителни лагери

Дреднаут — най-големият клас бойни кораби на ЗВС

Дремен — терански колониален свят, мрачен и покрит с облаци; главните производства са хайвер и генетично подобрени гъби.

Дроги — презрително название за хидрогите

Дубов, Юри — колонист, фермер на Ларо

Дули, Джим — скитнически търговец на Реджак

Дурис — тринарна звездна система, бяла и жълта звезда, около които орбитира червено джудже; три от илдирийските „седем слънца“. Дурис-Б е била угасена в конфликта между фeroуите и хидрогите.

Духовни нишки — връзки на тизма, които проникват в Извора на светлината; магът-император и свещениците-философи могат да ги виждат

Дървесни танцьори — изпълнители на акробатични номера в горите на Терок

Държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда близо до Двореца на шепота на Земята

ЕА — личното компи на Тасия Тамблин, унищожено от хидрогите и кликиските роботи.

Единство (Църква на единството; Унисон) — стандартизирана спонсорирана от правителството официална религия на Земята

Екти — екзотичен алотроп на водорода, използван в илдирийските звездни двигатели

Естара — втората дъщеря, четвъртото от децата на майка Алекса и отец Идрис. Сегашна кралица на Теранския ханзейски съюз, омъжена за Питър

Зан'нх — адар на Илдирийския слънчев флот, най-големият син на Джора'х

Зашеметител — оръжие за зашеметяване на ЗВС

Зевесета — жаргонна дума за войниците от ЗВС

Зед Кел — бивш кликиски свят

Земни въоръжени сили (ЗВС) — Теранската космическа армия с щаб на Марс, но с юрисдикция в целия Терански ханзейски съюз

Идрис, отец — бивш владетел на Терок, съпруг на майка Алекса и баща на Рейналд, Бенето, Сарейн, Естара и Сели

Изгубените времена — забравен исторически период; предполага се, че за събитията през него се разказва в липсващите части на Сагата за седемте слънца

Извор на светлината — илдирийският аналог на рая, възвишено царство, изтъкано изцяло от светлина. Илдирийците смятат, че дребни частици светлина проникват в света и се канализират в мага-император, след което се разпределят през тизма

Илдира — родната планета на Илдирийската империя
Илдирийска империя — голяма извънземна империя, единствената друга основна цивилизация в Спиралния ръкав

Илдирийски слънчев флот — космическият флот на Илдирийската империя

Илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни касти и расови типове

Илкот — кликиски робот, спътник на Сирикс

Ирека — бивш ханзейски колониален свят, сега голям търговски център за скитниците и отцепилите се колонии

Исикски котки — хищници с гладка козина, срещащи се на Илдира; Язра'х отглежда три от тях

Йон 12 — леден планетоид, мястото на фабриката за извличане на водород на Кото Окая, разрушена от кликиските роботи

Каин, Елдред — заместник-председател и пряк наследник на Базил Венцеслас, блед и неокосмен, колекционира картини

Какавиден трон — наклонящият се трон на мага-император

Камаров, Рейвън — скитнически капитан, унищожен заедно с кораба си от ЗВС

Катер — малък кораб в илдирийския Слънчев флот

Келъм, Дел — водач на скитнически клан, управлява корабостроителниците на Оскивъл и небесна мина на Голген

Келъм, Зет — дъщерята на Дел Келъм, влюбена в Патрик Фицпатрик

Кет, Рлинда — търговка, капитан на „Ненаситно любопитство“

Кларин, Роберто — бивш управител на Ураганово депо, пленен и задържан на Ларо, където е видимият водач на задържаните скитници

Кликиси — древна насекомовидна раса, изчезнала отдавна от Спиралния ръкав, оставила е само пусти градове

Кликиски работи — интелигентни брѐмбароподобни работи, построени от кликиската раса

Кликиски факел — оръжие/механизъм, разработен от древната кликиска раса за предизвикване на имплозия на газовите гиганти и създаване на нови звезди

Ковиц, Орли — колонистка от Дремен, преместила се на Корибус с баща си Ян, една от двамата оцелели след нападението на роботите. По-късно се премества на Ларо, за да се присъедини към бежанците от Крена.

Ковиц, Ян — фермер, отглеждащ гъби на Дремен, баща на Орли, преместил се на Корибус по време на транспорталната колонизаторска инициатива, където е убит при нападението на кликиските работи.

Коликос, Антон — синът на Маргарет и Луис Коликос, преводач и изследовател на епическа литература, изпратен в Илдирийската империя да проучи Сагата за седемте слънца. Антон за малко не загива на Марата, когато кликиските работи атакуват. Само той и паметител Вао'сх оцеляват.

Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос и баща на Антон, убит от кликиски работи на Рейндик Ко.

Коликос, Маргарет — ксеноархеолог, жена на Луис Коликос и майка на Антон, изчезнала през транспортала по време на нападението на кликиските работи на Рейндик Ко и живяла дълго сред кликисите

Колкер — зелен жрец, приятел на Ярод, разпределен на Кронха 3, държан в плен от илдирийците

Компанията — съоръжение за екстракция на Реджак

Компетентен компютризиран компаньон — интелигентен роботизиран слуга, наричан компи, разпространен в приятелски, учителски, гувернантски и други модели.

Компи — съкратено за „компетентен компютризиран компаньон“

Кондорова муха — пъстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

Константин III — буреносна първична планета, място на скитническо съоръжение за извличане на полимери и сурови материали от атмосферата. Известна с пламъкоустойчивите си материали.

Корибус — древен кликиски свят, където Маргарет и Луис Коликос откриват технологията на кликиския факел, място на една от първите нови колонии на Ханзата.

Кори'нх, адар — главнокомандващ на илдирийския слънчев флот, загинал при самоубийствено нападение срещу хидрогите на Кронха 3

Ко'сх — главен писар от кастата на паметителите

Кохорта — бойна група на илдирийския Слънчев флот, състояща се от седем манипули или 343 кораба.

Крена — бивша илдирийска отломъчна колония, евакуирана заради чума и заселена повторно от хора, а по-късно замръзнала, когато слънцето ѝ умира при битките между фероите и хидрогите

Кристофър — четвърти велик крал на Теранския ханзейски съюз; също така голяма луна на Ансиър, разрушена от хидрогите

Кронха — бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“; състои се от две обитаеми планети и газовия гигант Кронха 3, където небесните мини са били унищожени от хидрогите

Кселезар — бивш кликиски свят, заселен от хората в човешката колонизаторска инициатива

Ксиба'х — легендарен маг-император, привлякъл помощта на фероите в борбата срещу шана рей

КТ — едно от двете приятелски компита, някога принадлежали на адмирал Крестон Ву-Лин, взети за „ученици“ от Сирикс.

Ланиан, Кърт, генерал — главнокомандващ на Земните въоръжени сили

Ларо — изоставен кликиски свят, където са задържани скитниците след пленяването им от ЗВС. Новият дом на Орли Ковиц и оцелелите от Крена

Лиона — зелена жрица, зачислена към Дел Келъм на небесната мина на Голген

Лотце, Дейвлин — екзосоциолог и шпионин на Ханзата, изпратен на Рейндик Ко, където той и Рлинда Кет откриват как да използват кликиската портална система. По-късно напуска службата си към Ханзата и се скрива на Ларо с другите оцелели от Крена

Лунната градина — парк в Двореца на шепота

Лъч — бърз едноместен кораб в илдирийския Слънчев флот

Люпило — кошерният ум на кликисите, който контролира и създава всички породи в кошера

Маг-император — богът-император на Илдирийската империя

Мадам Бравата — прякор на бившия председател на Ханзата Морийн Фицпатрик

Манта — клас средно големи крайцери в ЗВС

Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг дневен и нощен цикъл

Марата Прайм — главен куполен град на континента на Марата, разрушен от кликиски работи

Марата Секда — огледален град от другата страна на Марата от Прайм, унищожен от кликиски работи

Медуза — гигантско същество с пипала, отглеждано на Реджак. Черупката му е достатъчно голяма, за да послужи за жилище, а месото му е високо ценено.

Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя

Мюри'н — най-малката дъщеря на Нира Кали от баща-страж

Натон — придворен зелен жрец на Земята

Небесна мина — съоръжение за добив на екти от облачния слой на газовите гиганти

Небесна сфера — централен купол в илдирийския Призматичен палат; в нея се помещават екзотични растения, птици и животни, надвиснали над тронната зала на мага-император

„Ненаситно любопитство“ — корабът на Рлинда Кет

Нира — зелена жрица, любовница на Джора'х и майка на неговата дъщеря Осира'х. Държана в плен в разплодителните лагери на Добро, по-късно освободена.

Облачен комбайн — конструирано от Ханзата съоръжение за добив на екти, наричано още облачна мина

Огнена треска — древна илдирийска чума

Окая, Ихи — бивша говорителка на клановете, загинала на Йон
12

Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък и ексцентричен изобретател

О'нх, тал — вторият по чин офицер в Слънчевия флот, едноок ветеран със скъпоценен камък в празната очна орбита

Осира'х — дъщеря на Нира Кали и Джора'х, която има необикновени телепатични способности

Оскивъл — газов гигант с пръстени, място на тайни скитнически корабостроителници

„Оскивъл“ — транспортен кораб, построен, за да превози задържаните скитници на Ларо

Отема — бивша посланичка на Терок на Земята, зелена жрица; изпратена на Илдира, където е убита от мага-император Сайрок'х

Отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на минималните изисквания за брой на населението

ОХ — учителско компи, един от най-старите земни роботи, инструктор и съветник на крал Питър; голяма част от спомените му са изтрети при бягството на Питър и Естара от Земята.

Пайк, Зебулон Чарлз — един от четиримата оцелели след войната с хидрогите адмирали

Палаву, Хауард — главен научен съветник на Ханзата, изчезнал при проучването на кликиската транспортална технология

Паметител — член на кастата на илдирийските разказвачи-историци

Патрик Фицпатрик III — протеже на генерал Ланиан в Земните въоръжени сили, смятан за мъртъв след битката при Оскивъл, но пленен от скитниците в корабостроителниците на Дел Келъм. По-късно, влюбен в Зет, напуска ЗВС и открадва космическата яхта на баба си, за да търси скитниците.

ПД — едно от двете приятелски компита, принадлежали на адмирал Крестон Ву-Лин, взети за „ученици“ от Сирикс.

Перони, Ден — бащата на Ческа, скитнически търговец

Перони, Ческа — говорителка на скитническите кланове, обучена от Ихи Окая. Ческа е била сгодена за Рос Тамблин, после за Рейналд Терокски, но винаги е обичала брата на Рос, Джес. Сега, просмукала от венталска мощ, тя се присъединява към Джес, за да служи на венталите.

Пим — изоставен кликиски свят, заселен от хората в колонизаторската инициатива

Питър, крал — крал на Ханзата, женен за Естара. Избягва от Земята и основава нова Конфедерация на Терок

Плумас — замръзнала луна с дълбоки течни океани, място на вододобивната индустрия на клана Тамблин, почти унищожено от покварения вентал, обладал тялото на Карла Тамблин

Призматичен палат — резиденцията на илдирийския маг-император

Пътеводна звезда — скитническа философия и религия, водеща сила в личния живот

Раджани — скитнически клан, едни от инвеститорите на Константин III

Раджапар — бивш кликиски свят

Рандеву — обитаем астероиден куп, център на скитническото правителство, унищожен от ЗВС

Реджак — бивша колония на Ханзата, океански свят с рифове, населен от пастири на медузи и рибари. Основните продукти включват

водораслови екстракти, рифови перли, редки метали и химически съединения

Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса, загинал при нападението на хидрогите срещу Терок

Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, сега централна разпределителна точка за порталната мрежа

Релекер — терански колониален свят, популярен курорт, разрушен от хидрогите

Ремора — малък атакуващ кораб в Земните въоръжени сили

Рецирксорт — рециркуляционен сортировач, жизненоважен филтриращ компонент във фабриката за екстракция на Реджак

Робъртс, Брансън — бивш съпруг и бизнес партньор на Рлинда Кет, наричан също БиБоб.

Род'х — син на Нира Кали и губернатора на Добро, второто от децата ѝ

Руви, Рико — управител на порталните съоръжения на Рейндик Ко

Руис, Лупе — кмет на колонията на Крена

Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация

Сайрок'х — бивш маг-император, баща на Джора'х

Сакс, Андрина — управител на съоръженията на Константин III

Сан Луис, Зия — един от четиримата оцелели след войната с хидрогите адмирали

Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, терокски посланик на Земята, любовница на Базил Венцеслас

Световна гора — свързана в мрежа полуразумна гора на Терок

Световно дърво — отделно дърво от свързаната в мрежа полуразумна гора на Терок

Свещеници-философи — каста, която помага на смутените илдирийци и им дава насоки за връзката с тизма

Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса

Септа — малка бойна група от седем кораба в илдирийския Слънчев флот

Септар — командир на септа

Сирикс — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко, предводител на бунта на роботите срещу хората; пленил ДД

Скитници — свободна конфедерация от независими човеци, главно производители на екти

Сколд — бивш кликиски свят

„Сляпа вяра“ — корабът на Брансън Робъртс, разрушен при бягството от Земята

Солимар — млад зелен жрец, дървесен танцьор и механик. Приятелят на Сели.

Спирален ръкав — сектор от галактиката Млечен път, в който са разположени Илдирийската империя и теранските колонии

Сребърни барети — отлично обучени специални части на ЗВС

Стайнман, Хъд — възрастен транспортален изследовател, открил Корибус по транспорталната мрежа и решил да се засели там

Стромо, Лев — адмирал от ЗВС, убит в бунта на бойните компита

Суини, Далия — първата собственичка на ДД

Тайлар, Крим — скитник, задържан на Ларо, баща на Нико

Тайлар, Нико Чан — млад скитнически пилот, син на Крим и Марла

Тал — военен чин в Илдирийския слънчев флот, командир на кохорта

Тамблин, Джес — скитник, влюбен в Ческа Перони, просмукан с енергията на венталите

Тамблин, Кейлъб — един от чичовците на Джес и Тасия, управлява водните мини на Плумас

Тамблин, Рос — брат на Джес, сгоден за Ческа Перони, загинал при първото нападение на хидрогите над Голген

Тамблин, Тасия — сестра на Джес Тамблин, понастоящем служи в ЗВС; пленена от хидрогите на Кронха 3 и освободена от Джес

Тамблин, Торин — един от чичовците на Джес, близък на Уин

Тамблин, Уин — един от чичовците на Джес, близък на Торин

Тамо'л — дъщеря на Нира Кали и свещеник-философ

Телевръзка — мигновена комуникация, използвана от зелените жреци

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и ханзейските колонии

Терок — покрита с гори планета, дом на разумните световни дървета

Терокци — жителите на Терок

Тизм — слаба расова телепатична връзка между мага-император и неговия народ

Товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

Токай — скитнически клан, инвестиращ в Константин III

Тор'х — най-големият син на мага-император Джора'х, бивш престолонаследник, присъединил се към въстанието на Руса'х. Умира на Добро.

Транскоридор — транспортна система на хидрогите

Транспортал — транспортна система на кликисите

Уайверн — едър летящ хищник на Терок

Удру'х — бивш губернатор на Добро, оглавяващ програмата за разплод, убит от фeroуите и Руса'х

Улис, Шейла, адмирал — командир на бойния флот в 7 квадрант, една от четиримата оцелели след битката при Земята адмирали

УР — гувернантско компи, задържано на Ларо със скитниците

Ураганово депо — скитнически търговски център и станция за прехвърляне на гориво

Уск — откъснала се от Ханзата колония, населена главно с фермери

Фероуи — разумни огнени същества, обитаващи ядрата на звездите

Фиданка — малко световно дръвче, често пренасяно в украсена саксия

Фицпатрик, Морийн — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, баба на Патрик Фицпатрик III, с прякор Мадам Брадвата

Фрактурен пулсатор — ново оръжие на ЗВС, наричано за кратко „фрак“

Ханза — Теранският ханзейски съюз

Харибда — първичен воден свят, мястото, където Джес първоначално разпръсква венталите

Хафайн — газов гигант, някога населен от хидрогите

Хвърколет — сглобен от всевъзможни отпадъци летящ уред с пъстри крила

Хидроги — извънземна раса, която живее в ядрата на газовите гиганти

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, от която губернатор Руса'х започва въстанието си; на една от луните ѝ са открити замразени кликиски работи

Хифур — изоставен кликиски свят, овладян от черните работи

Хоризонтен куп — голям звезден куп до Илдира, в който се намира Хирилка и много други отломъчни колонии. Въстанието на Руса'х се е развило в Хоризонтния куп.

Хрел-Оро — илдирийска миньорска колония, унищожена при нападение на хидрогите

Хрени — звездна система, в която се намират оранжерийните астероиди на Чан

Хък, Табита — инженер на облачния комбайн на Съливан Голд, задържан в плен от илдирийците. Използва уменията си, за да им помогне във войната с хидрогите.

Цзир'х — губернатор на Дзелурия, първият водач, който се присъединява към въстанието на Руса'х

„Циганин“ — космическа яхта, пилотирана от Патрик Фицпатрик III, прекръстена, след като той я открадва от баба си, за да търси Зет Келъм

Чан — скитнически клан

Чан, Марла — скитнически оранжериен експерт, пленена от ЗВС и задържана на Ларо; майка на Нико Чан Тайлар, жена на Крим Тайлар

Челдре — бивш кликиски свят, заселен от човешки колонисти

Шана рей — легендарни „същества на мрака“ в Сагата за седемте слънца

Шиз — скитническо възклицание, ругатня

Шонор — илдирийски свят в Хоризонтния куп, завладян по времето на въстанието на Руса'х

„Юпитер“ — подобрен дреднаут на ЗВС, флагмански кораб на адмирал Шейла Уилис

Язер — енергийно оръжие, използвано от Земните въоръжени сили.

Язра'х — най-голямата дъщеря на Джора'х, негов официален телохранител, отглежда три исикски котки

Ярод — зелен жрец, по-малък брат на майка Алекса

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Метален рояк

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ИК „Бард“, София, 2008

ISBN 978–954–585–977–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.